Zde začíná příběh mečů v exilu...

Gareth je nejmladším a posledním z osudem stíhaných vládců Skai. Z osamělého vyhnanství je povolán domů a nachází svého otce na pokraji smrti.

A co horšího, Maeduni si Garethovu zemi beze zbytku podrobili. Vztyčené kameny mlčí, prameny jejich magie jsou zpřetrhány. Runová čepel Zhouba je navždy ztracena v zemi, kterou ovládlo temné černokněžnictví, a ostrovu, který kdysi býval domovem Garethova lidu, vládnou Černí jezdci.

Davigan zíral na mou rozedranou, mokrou postavu.

„Pak tedy jsi princ ze Skai?"

„Ne," prohlásil jsem a zasunul meč do pochvy.

„Můj otec dosud žije. I když je na pokraji smrti."

9 788086 390277

STÍN MRAKONOŠE

ANN MARSTON

STÍN MRAKONOŠE

ANN MARSTON

První kniha trilogie Ostří exilu

STÍN MRAKONOŠE

ANN MARSTON

Země čeká na meč, meč na bojovníka a bojovník na svůj osud

Dar

Ten meč měl všechen půvab dobře vyrobené a dobře udržované zbraně, smrtící i krásné. Runy podél čepele zářily svou vlastní divokou krásou.

„Můj meč?“ opakoval jsem, neschopen uvěřit. Přikývl. „Hledá. Ale ne mne.“ Nutil mi ho. Ale jakmile jsem se dotkl chladného lesklého kovu, protekl mi rukama jako voda. Čepel se v temnotě zableskla a rozplynula se. Neslyšel jsem, že by dopadla na zem. Klesl jsem na kolena a tápavě jsem šátral po zemi. Ale meč byl pryč. A když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že stejně tak jsou pryč i oba muži i jejich tábor. Byl jsem na horském hřbetu sám.

Knihy Ann Marstonové v nakl. WALES:

Trilogie Runové Čepele

Meč krále
Západní král
Zlomená čepel

Trilogie Ostří exilu

Stín Mrakonoše
Král stínů
Meč a stín

Ann Marston

Trilogie Ostří exilu

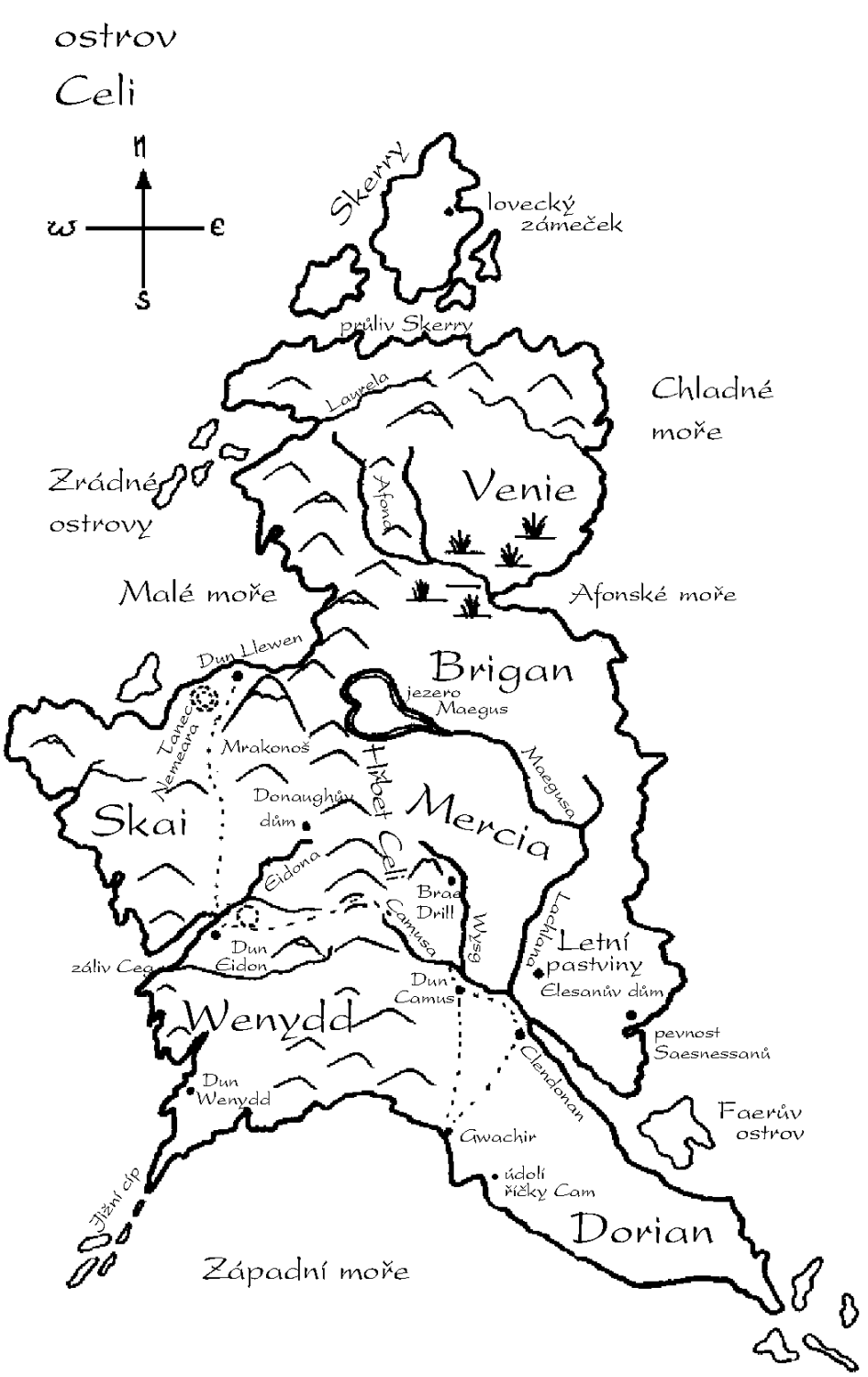
kniha první

STÍN MRAKONOŠE

ANN MARSTON

CLOUDBEARER'S SHADOW

Published by agreement with the author
and the author's agents.
translated from Harper Prism 1999 1st edition
Copyright © 1999 by Ann Marston
Czech translation © 2001 by M. Polová
Cover illustration © 2002 by Z. Boušková
Czech Edition © 2002 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-27-6

ostrov
Celi
S
Skerry
lovecký
zámeček
průliv Skerry
Laurela
Chladné
moře
Zrádné
ostrovy
Afon
Venie
Malé moře
Afonské moře
Dun Llewen
Brigan
jezero
Maegus
Tanec
Nemeara
Mrakonoš
Hrbet Celi
Maegusa
Skai
Donaughův
dům
Mercia
Eidona
Brad
Drill
Camusa
Wysa
Ladlana
Letní
pastviny
Élesanův dům
záliv Ceg
Dun
Eidon
Dun
Camus
Wenydd
pevnost
Saesnessanů
Clendonan
Dun
Wenydd
Faerův
ostrov
Gwachir
údolí
říčky Cam
Jižní cíp
Dorian
Západní moře

Davidovi a Susan Bolligerovým,

kteří mne poučili o skutečném významu slov čest a odvaha.

PROLOG

Všechno, co vím o dobách předcházejících útěkuskaiského lidu na sever na ostrov Skerry jsem se dozvěděl od Fylda. Fyld byl velitelem vojáků mého otce. Můj otec o těch dobách nikdy nemluvil a jeho oči vždycky potemněly bolestí, když slýchal jiné vyprávět o tom, co se dělo, než jsme přišli na Skerry. Celý příběh mého otce Brennena, prince ze Skai, jeho sestry Bryndy a jejich útěku se Sheryn, vdovou po Tieganovi, princi Celi, kterou museli dostali do bezpečí k Tyaddům skrývajícím se hluboko v horách Skai, patří k těm nesčetným příběhům a baladám, které vyprávějí a zpívají bardi u ohňů všude, kde se sejdou svobodní Celané. Ale žádný bard o tom nikdy neslyšel mluvit mého otce. Byl to Fyld, kdo tento naději skýtající příběh rozšířil.

A byl to taky Fyld, kdo mi vyprávěl o strastiplné cestě mého otce z hor, kde se Tyaddové skrývali, přes celou Skai až na Skerry.

Brennen ap Keylan ap Kian, princ královského domu Skai, neopouštěl Skai s lehkým srdcem. Bojoval po boku svého krále v bitvě při vpádu Maedunů a plakal, když král Tiernyn padl i se svým synem Tieganem na bitevním poli u potoka Cam.

Z bitevního pole Brennen prchl, až když bylo naprosto zřejmé, že Celané nemohou zdrcující krvavé magii temného černokněžníka

Hakkara z Maedunu vzdorovat. Jenže Brennen nemohl jít domů ke své ženě a rodině na Dun Eidonu hned. Čekala ho ještě poslední povinnost k jeho králi a princi. Ještě než se mohl setkat se svou rodinou, musel se sestrou Bryndou bezpečně dopravit Sheryn, vdovu po princi Tieganovi, do hor, kde se skrýval její lid a kde mohla v klidu donosit svého syna, budoucího krále Celi.

Poté, co opustil vysokohorské louky a dům v horách, kde zanechal Sheryn v bezpečí u jejích rodičů, začal Brennen hledat rozprášené zbytky své skaiské armády. Z těch tří set mužů Skai, které vedl do bitvy, za ním zpátky na Dun Eidon dorazilo jen devadesát tři. Probojovali se domů s vědomím, že všechny východní kraje za nimi jeden za druhým upadají do rukou Maedunů. Celi umírala – jak země tak lidé podléhali Hakkarovu rdousícímu černokněžnictví.

Všechny zprávy, které se k nim donesly, byly zlé. Dorian a Letní pastviny podlehly maedunským Černým jezdcům. Dorianský princ byl považován za mrtvého, stejně jako jeho rodina. Saesnesané pod vedením svého Celwaldy Aellegha bojovali statečně, ale i oni byli přemoženi. Aellegh se svou rodinou se možná zachránil, ale nikdo nevěděl, kde by mohli být. A takhle to vypadalo po celé Celi. Vévoda z Mercie byl mrtev, jeho rodina byla vyvražděna s ním, stejný osud potkal vévodu z Briganu. O Connorovi, vévodovi z Wenyddu, ani o jeho ženě Torey a jejich třech synech nebylo žádných zpráv.

Krvavé magii temného černokněžníka z Maedunu nedokázal vzdorovat nikdo. Sám Brennen viděl, co se stalo, když se Celané snažili bojovat proti temné Hakkarově armádě. Viděl temného černokněžníka stát na kopci nad postupující maedunskou armádou, jak se dívá na celskou armádu, kterou zaplavuje dusivá černá mlha krvavé magie, a jak muži Celi pod jeho zaklínadlem bezmocně klesají v mrákotách.

A protože díky tomu věděl, co by následovalo, odmítl vést své muže do šarvátek s madeunskými hlídkami, s kterými se setkávali při svém zoufalém, vyčerpávajícím návratu na Dun Eidon.

„Ne, princi, my se přece nemůžeme jen tak otočit a utíkat," křičel na něj zoufale velitel jeho vojáků Fyld. „Jsme muži Celi. Skai. Nebudeme prchat…"

Brennen se k němu zuřivě obrátil. „Máš pravdu,“ pronesl smrtelně vážným, chladným hlasem. „Nemůžeme se jenom vyhýbat nebezpečí. Ale nebudeme se do nebezpečí jen tak bezhlavě vrhat a zbůhdarma utrácet své životy. Vždyť jsi to viděl, Fylde. Viděl jsi, co to proklaté černokněžnictví dokáže…“ Jeho hlas se vytratil do ticha a Brennen se otřásl. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, nebudeme jen prchat před nebezpečím. Ale mrtví proti němu nebudeme moci bojovat vůbec. A jaký má smysl zemřít zbytečně, aniž s sebou vezmeme do hrobu nějaké nepřátele?“

Fyld se odvrátil, aby se nemusel dívat na výraz nezměrného žalu a hrůzy v princových očích, a odevzdaně přikývl. Brennen se k němu naklonil a stiskl mu rameno.

„Musíme jít domů, příteli,“ řekl tiše. „Musíme se vrátit na Dun Eidon. Tam můžeme vykonat více užitečného než tady.“

Celá Celi se dusila pod příkrovem dýmu. Skaiové projížděli kolem zpustošených zničených usedlostí a vypálených vesnic. Kdykoliv narazili na skupinu Černých jezdců doprovázených kouzelníkem, rychle se skryli a čekali, až bude možno pokračovat bezpečně dál, a v úkrytu zatínali pěsti a zalykali se hanbou.

Kouzelníci sice neuměli šířit stejný smrtící hnus, kterým vládl Hakkar, ale měli schopnost obracet šípy, meče i píky zpět proti těm, kdo je použili. A žádný Celan netoužil být zabit vlastní zbraní.

Skai našli zpustošenou. Skai nebyla nikdy hustě osídlená, ale teď nepotkali v zelených horských údolích a na mírně se svažujících stráních ani živáčka. Těch několik vesnic, kterými projížděli, bylo vypáleno a opuštěno. Černí jezdci z Maedunu se prohnali zemí jako morová rána a našlo se jen málo těch, kdo se jim postavili na odpor.

Těsně před tím, než se dostali do hlubokého mořského zálivu zvaného Ceg, u kterého se rozkládal palác Dun Eidon, byli zaskočeni hlídkou Černých jezdců a neměli jinou možnost než bojovat. Ale Jezdci byli až přespříliš drzí a neopatrní – na to, že nebyli doprovázeni kouzelníkem. Prostě se domnívali, že jim v těchto horách nikdo nemůže čelit. Po krátké, zuřivé šarvátce nezůstal nikdo z nich naživu. Nikdo z nich už nikomu neřekne, že nejsou tak nesmrtelní, jak si mysleli.

Brennen byl obdařen záblesky jasnovidectví – ať už to byl dar či prokletí – a věděl, co leží před nimi, mnohem dřív, než u brodu na

začátku příjezdové cesty k paláci našli trosky malé svatyně Adriel, Paní Vod. Z malého dřevěného stavení zůstal jen popel. Tělo světce, který o svatyni pečoval, stažené z kůže, bylo přibito hlavou dolů na ohořelý kmen rozložitého kaštanu, jehož větve kdysi skýtaly svatyni stín.

Brennen zastavil neuspořádaný zástup vyčerpaných mužů a kývnutím hlavy přivolal Fylda. „Sundejte ho a jeho tělo řádně pochovejte pod jeho kaštanem," řekl tiše. „S veškerými poctami, které mu náleží."

„Lorde, ale v paláci…" odporoval Fyld.

S neproniknutelným výrazem ve tváři upřel Brennen pohled směrem na západ, kde za stromy stál Dun Eidon. Oči mu potemněly žalem a únavou. „Na to, abychom ho řádně předali dualitě, na to máme času dost," řekl. „O naše lidi se postaráme, až se tam dostaneme. Začneme tady, Fylde. Je to sice drobná a nepříjemná povinnost, ale důležitá." Jemně se dotkl Fyldova lokte. „Udělej to, příteli."

Když byli hotovi, Brennen osobně spletl břečťanový věnec představující Uzavřený kruh zrození, života, smrti a znovuzrození a položil ho na kamenný náhrobek, který vojáci navršili pod kaštanem. Krátkým uctivým skloněním hlavu vzdal duši světce poslední poctu. Pak pokynul svým mužům, aby nasedli na koně, a v jejich čele vyrazil k paláci.

O hodně dřív, než uviděli to, co kdysi bylo Dun Eidonem, k nim dolehl pach smrti a spáleniny. Starobylé sídlo princů ze Skai bývalo nádherným, milým místem, s prostorami všem přístupnými, se širokými ochozy vroubenými sloupovím, s rozlehlými zahradami a půvabně se zvedajícími věžemi. Vracející se muži ze Skai nalezli zpustošené trosky, místo zkázy a smrti.

Vysoké štíhlé věže dosud stály, ale nyní střežily už jen tiché místo smrti. Na nádvoří ležela těla mužů a žen, jedno přes druhé tam, kde lidé padli pod meči a šípy Černých jezdců.

„To byla ta tlupa Černých jezdců, které jsme potkali v soutěsce," řekl hořce Fyld. Hlas se mu vázl v hrdle hrůzou. „To udělali oni."

„Jo," řekl Brennen. „Přijeli jsme příliš pozdě. Zpozdili jsme se jen o pár dnů…" Hlas se mu zlomil v půli věty a hluboké vrásky žalu kolem jeho očí a úst se prohloubily. „Pár dnů…" opakoval bezmocně.

Uprostřed té hrůzy na nádvoří sesedl z koně a s Fyldem po boku vešel do Velké síně. Mezi troskami uvnitř ležela další mrtvá těla. Krok po kroku pátral Brennen, otupělý žalem, v márnici, ve kterou se proměnila Velká síň, po čtyřech tělech, která se bál najít. Když nakonec zjistil, že tam nejsou, začal zarputile, místnost po místnosti, prohledávat zbytek paláce.

Svou ženu a dceru našel mezi jejich dvorními dámami. Byly zavřené ve skladišti v základech jedné věže, kam se chodívalo jen zřídka. Bylo nad slunce jasné, že než jim Černí jezdci podřízli hrdla, nejdříve si s nimi po svém pořádně užili. Všechny musely strašlivě trpět, než jim byla dopřána klidná náruč smrti. Lisle, Brennenově jediné dcerce, bylo jedenáct, a byla teprve na prahu ženství.

Prázdný a vyčerpaný Brennen na ně hleděl zmučeným, bolestným pohledem a už v sobě ani nedokázal najít slzy. Ve vyzáblé tváři žhnuly suché, propadlé oči. Nakonec se odvrátil a bezmocně se podíval na Fylda.

„Prosím," zašeptal.

Fyld porozuměl. Srovnal ženě a dívce údy a přehodil přes obě těla plášť. Potom se svým princem pokračoval v pátrání po jeho synech, Erydovi a Garethovi.

V jejich komnatách, které obývali společně se svými chůvami, nalezli jen příšerná krvavá svědectví boje. Ale po Brennenových synech tam jinak nebylo ani stopy.

Muži Skai strávili ve zdech paláce dva dny. Podél jedné zdi vyhloubili dlouhý příkop a zachmuřeně, mlčky se chopili kruté povinnosti pohřbívání mrtvých. Brennen pracoval společně se svými muži. Nevyžadoval zvláštní ohledy. Bolest a žal setřely všechny rozdíly v jejich řadách. Ve svém zármutku a trýznivém utrpení to byli všichni jen lidé ze Skai, oloupené, vydrancované a zničené.

Brennen osobně přinesl těla své ženy a dcery a něžně je uložil do dlouhého společného hrobu. Ani teď pro ně nedokázal najít slzy. V jeho zachmuřené tváři hořely suché, vyprahlé oči.

Ráno čtvrtého dne byl do příkopu uložen poslední mrtvý a muži začali hrob zasypávat. Na něj pak navrší vysoký kamenný val jako náhrobek.

Teprve tehdy se osamělý Brennen odebral se svým smutkem do ústraní. Odešel do zničené svatyně na úbočí kopce nad palácem a poklekl před oltářem. Stará kamenná mísa ležela rozbitá na zemi. Na jejích úlomcích ulpěly suché okvětní plátky jarních květin. V chladném vzduchu se dosud vznášela vůně kadidla a květin a zdálo se, že pach spáleniny a smrti tady vyprchává. Brennen se sklonil, čelem spočinul na chladném mramoru oltáře a zavřel oči. Nemodlil se. Měl srdce i mysl ještě příliš ochromené žalem, než aby dokázal hledat slova, kterými by se obrátil na dualitu. Opuštěný a prázdný, obraný o vše, co mu bylo drahé, tam zůstal v tichosti klečet.

A tak ho tam druhý den ráno krátce po rozbřesku Fyld našel. Brennen stále ještě mlčky a nehybně klečel s čelem opřeným o oltář. V prvním okamžiku se Fyld domníval, že spí. Unaveně se ramenem opřel o popraskaný sloup, na kterém byly dříve zavěšeny dveře, a s láskou a soucitem se zadíval na klečícího muže. Brennen se po celé tři dny ani nezastavil. A Fyld neměl to srdce, aby svého prince rušil ve chvíli, kdy se zdálo, že si konečně dovolil spočinout. V tu chvíli by ho nemohl budit ani kvůli takovým zprávám, které mu v ten okamžik přinášel.

Po své vlastní ženě a dceři nenašel Fyld ani stopy – ani v Dun Eidonu samotném, ani ve vesnici pod hradbami. Malé kamenné domky, kdysi tak pohodlné a plné lásky, byly nyní opuštěné a prázdné. Fyld dosud choval v srdci chabou naději, že Rhia snad stihla vzít Tanythu do hor ještě před tím, než Černí jezdci zaútočili na palác.

Ale Brennen se už doufat neodvážil. Všechny snahy najít těla jeho synů sice také zůstaly bezvýsledné, jenže i když se jejich těla nenašla, ty strašlivé kaluže krve v komnatách, které chlapci sdíleli se svými chůvami, byly dostatečně přesvědčivým důkazem jejich smrti.

Brennen si najednou uvědomil Fyldovu přítomnost. Pomalu, unaveně se narovnal a obrátil se ke veliteli svých vojáků.

„Copak, Fylde?“ zeptal se s veškerou tou klidnou zdvořilostí, se kterou vystupoval vždy.

„Můj princi…“

Brennen se zachvěl. „Nejsem žádný princ," řekl hořce. „V bitvě s Maeduny jsem přišel o svou bheancoran i o svůj meč. Bez ní – bez Fialy – a bez Zhouby už nejsem více princem ze Skai."

Fyld už málem začal namítat, že je toho mnohem víc, co z člověka činí prince ze Skai, než jen to, že nese Runovou čepel nebo že mu slouží bojovnice, která hraje jak roli osobního strážce, tak roli důvěrníka, ale Brennen jeho slova přerušil mávnutím ruky.

„Co ode mne potřebuješ?" zeptal se tiše.

Fyld usoudil, že v tuto chvíli postrádá smyslu se s Brennenem přít. Jeho ztráta byla dosud příliš živá, příliš bolestivá, než aby byl schopen naslouchat rozumným důvodům. Fyld odstoupil od sloupu a ukázal rukou k moři. „Tam dole v zálivu, lorde," řekl. „V Cegu pluje loď. Je to jedna z našich lodí a míří k přístavní hrázi. Domníval jsem se, že bys to chtěl vědět."

Brennen se ztuhle postavil na nohy. „Díky," vydechl. „Hned půjdu s tebou dolů."

Na molo došli právě ve chvíli, kdy do zelených vln Cegu dopadla kotva a námořníci svinovali široké modré plachty se znakem bílého sokola Skai. Od vysoko zdvižené špice přídě až po kulatou záď zářilo zlatým písmem napsané jméno lodi. Skaiské oko.

V okamžiku, kdy na molo dopadla lodní lávka, vystoupil na přístavní hráz kapitán se svým pobočníkem a vzápětí poklekli na jedno koleno před Brennenem.

„Můj pane," vyhrkl kapitán, „přijeli jsme, abychom vás odvezli do bezpečí. Stále se tu ještě potuluje skupina Černých jezdců. Nemáme moc času. Musíme si pospíšit, jak jen to půjde."

Brennen kývl na Fylda a ten vyrazil úprkem zpátky k paláci a cestou křičel na své muže. Ihned začali na loď nastupovat první vojáci. Ale na palubě bylo místo sotva pro těch devadesát tři mužů, žádný z koní už se na loď nevešel. S nelíčenou lítostí v očích nařídil Brennen Fyldovi, aby je pustil na svobodu. A teprve když se nalodil poslední z jeho mužů, přešel i Brennen lodní lávku a vstoupil na palubu, kde na něho čekal Fyld s kapitánem. Vzápětí už začaly pršet kapitánovy rozkazy – zvednout lodní lávku, vytáhnout kotvu a rozvinout plachty.

„Kam plujeme?“ zeptal se Fyld, když se do plachet opřel vítr a plachty se nadmuly. Loď se dala těžkopádně do pohybu, pak nabrala rychlost a vyplula na západ na otevřené moře.

„Flotila se skryla u příbřežních ostrovů a čeká tam na nás,“ odpověděl kapitán. „Jsou tam čtyři naše lodě a pět tyrských.“ Rychle blýskl pohledem po Brennenovi, který nehybně stál na palubě a upřeně hleděl dozadu, kde se v dáli zmenšoval Dun Eidon. „Vyslal je tvůj úctyhodný děd, lorde, Rudý Kian.“

Brennen uznale pokývl hlavou, ale neřekl nic.

„Jak jsi věděl, že tady budeme?“ zeptal se Fyld.

„Vyslal jsem jednoho muže na hlídku na hřeben kopce tamhle nahoře.“ Kapitán ukázal na horský hřeben do míst, kde skalní ostroh vybíhal nad vodu. „Viděl vás přijíždět a přijel mi to říct do jednoho malého zálivu, kde jsme se skryli. Cestou minul skupinu Černých jezdců mířících k Dun Eidonu. Díky dualitě, že jsme se sem dostali dříve než oni.“

„Čtyři lodě,“ zamumlal Fyld. Brennen stál nehybně za ním a mlčel. „To je lepší, než jsme doufali.“

„Máme ještě další, co to přežili,“ řekl kapitán. „Krátce po tom nájezdu jsme našli porůznu na pobřeží něco přes dvě stě lidí a vzali je na palubu.“

„Někdo se zachránil?“ vyhrkl Fyld a v duchu vyslal krátkou modlitbičku za svou ženu a dceru.

„Většinou ženy, děti a starci, pane,“ odpověděl kapitán. „Bojeschopných mužů je jen pár. A většinou jsou ranění. Teď jsou na jednom z těch ostrůvků, v péči tyrských námořníků.“

„Takže bychom si měli pospíšit, abychom se k nim dostali co nejdříve,“ řekl tiše Brennen. Oddělil se od skupinky na palubě, přešel k zábradlí na zádi a znovu se upřeně zadíval na svůj domov ztrácející se v dálce za lodí.

Loď doplula k ostrůvkům těsně před soumrakem. Byly to jen holé skály, místy vystupující nad mořskou hladinu, maličké kousky pevné země, které se v záři hořícího západu slunce téměř ztrácely v moři. Jeden z nich byl trochu větší – dost na to, aby se na něm uchytily stromy a tráva. A právě u něj, v malém přírodním

přístavišti, kotvilo devět lodí. Vyhodili kotvu vedle jedné velké tyrské lodi. Skaiskému oku vyrazilo vstříc malé hejno člunů a na břehu se shromáždily ženy a děti, které čekaly, až čluny přivezou Brennenovy muže na pobřeží.

Brennen zůstal stát stranou a díval se, jak se lidé hledají a nacházejí. Ale šťastných shledání bylo málo. Příliš mnoho jeho vojáků zůstalo osamocených a tak málo žen našlo mezi vojáky svého muže, syna či milence. Viděl, jak Fyld našel svou ženu a dcerku, a ten šťastný výraz radosti na Fyldově tváři, když je sevřel v náručí, mu téměř vehnal slzy do očí. Odvrátil se a šel hledat kapitána Skaiského oka.

A najednou mu byl Fyld po boku. „Lorde," hlesl udýchaně. „Pohleď." Ukazoval na ženu, která zvolna kráčela směrem k nim s dvěma malými chlapečky v náručí.

V Brennenově hrudi vzplála znovu rozdmýchaná naděje. Srdce se mu sevřelo nesnesitelnou bolestí a z hrdla se mu draly hluboké, nesouvislé výkřiky. Rozběhl se k nim, před ženou klesl na kolena a pevně sevřel oba chlapce v náručí. A v tu chvíli v sobě konečně našel slzy. Beze studu je nechal volně stékat po tvářích a pevně si tiskl k hrudi své syny.

Až po dlouhé době zvedl hlavu a podíval se na Fylda. Ani ten se neubránil slzám. „Půjdeme na Skerry," prohlásil Brennen. „Řekni kapitánům, aby připravili lodě k vyplutí. Ti, kdo chtějí přijmout nabídku mého děda a najít útočiště v Tyře, nechť tak učiní, mají k tomu mé požehnání. Ti, kdo chtějí jít se mnou do vyhnanství na Skerry, jsou vítáni. Řekni jim, že vyplujeme co nejdříve."

Ostrovy Skerry a Marddyn, ležící u dalekého severního pobřeží Celi, dostal princ ze Skai od jakéhosi pradávného náčelníka Venianů jako náhradu za nějaký starý, dávno zapomenutý dluh. Jeden z Brennenových prapradědů postavil na Skerry hned u místa, kde mohly přistávat lodě, na úpatí jedné se tří skal, kterými se ostrov pyšnil, lovecký zámeček. Říkalo se, že tam trávíval většinu léta ve snaze uniknout své ženě, která měla od doby, co jim děti vyrostly a opustily domácí krb, jazyk nabroušený jako zrezivělou čepel.

Brennen tedy vzal své vyčerpané a rozedrané lidi na velký ostrov Skerry. Zimy na Skerry bývaly dlouhé, ale díky teplému mořskému proudu, který se valil z jihu a stáčel se kolem ostrova, nebyly nikdy tak kruté a drsné jako zimy na severu Venie. Na svazích Wardenu a Aisliny se táhl hustý lesní porost a lesy byly plné lovné zvěře. Věděl, že jeho lid zde nalezne bezpečí, a úrodná prsť v údolích skýtala možnost bohatých sklizní obilí a zeleniny.

Během plavby na sever Brennen zjistil, jak vlastně jeho synové to vraždění přežili. Garetha, toho nejmladšího, teprve tříletého, schovala jeho chůva do vychladlé pece v pekárně. Starší syn, osmiletý Eryd, byl ve chvíli, kdy Černí jezdci napadli palác, se svou matkou a sestrou. Dostal ránu do hlavy, klesl k zemi a Černí jezdci ho tam nechali ležet v domění, že je mrtvý. Byl ochromený, ale při vědomí, a viděl, jakou zábavu si Černí jezdci s ženami dopřávají – včetně jeho matky a sestry.

Když Černí jezdci opustili palác, vylezla chůva ze svého úkrytu a vytáhla Garetha z pece. Dítě bylo vyděšené, ale jinak to vraždění přežilo bez jediného škrábnutí. Chůva ho zanechala u dalších lidí, kterým se také podařilo se zachránit a kteří nyní byli strachy bez sebe, co bude dál, a šla hledat Eryda. Našla ho vedle jeho matky a sestry, jak hledí do prázdna a prstem namočeným v matčině zasychající krvi jí pomalu kreslí na ruce kroužky.

Chlapec se později ze své strnulé otupělosti probral, ale do této chvíle nepromluvil. A nakonec nepromluvil až do konce svých dní.

Brennenovy útrapy cestou na Skerry neskončily. Ta první zima na ostrově byla pro vyhnance ze Skai jednou z nejtvrdších. Ztratili mnoho lidí – mnoho z nich zemřelo hladem nebo nemocemi, které přinesla zima. A mezi těmi, co zemřeli, byl i Eryd ap Brennen, následník prince ze Skai.

Brennen svého nejstaršího syna pohřbil do zmrzlé půdy. Té noci tiše a hořce oplakával ztrátu zavražděné ženy, dcery a zemřelého syna. Později by mu snad mohl poskytnout útěchu a radost ten jediný syn, který mu zůstal. Ale této noci to tak necítil.

Na druhé straně místnosti, v malém výklenku odděleném závěsem od otcovy ložnice, neklidně spal malý chlapec a snil o meči.

Meč se mu vznášel před očima a jeho obrysy v kalném nazelenalém šeru tajemně světélkovaly. To podivné světlo dodávalo meči zvláštní vzhled, vypadalo to, jako by zářil skrz vodní hladinu. Po lesklém kovu bez jediné skvrnky poletovaly stíny, které halily runy rozeseté po čepeli do nezřetelných obrysů. Nízko nad mečem se skláněly slizké nazelenalé rostliny, jako by ho chtěly chránit před nepovolanýma, všetečnýma očima. Mezi nimi problesklo cosi světlého, stříbřitého, nad čepelí to na okamžik zaváhalo a pak to sebou rychle mrsklo a odskočilo to pryč.

Dítě něco tiše ze spánku zamumlalo, naprosto pohlceno a upoutáno hrou světel a stínů na čepeli. Natáhlo se po meči a jeho ručičky se zastavily u zdobeného jílce, vyrobeného mistrem kovářem tak, aby přesně seděl do rukou dospělého muže a mohl být používán jako obouruční. Ale když se dětské prstíky pokusily jílec obemknout, meč se pomalu začal vytrácet, až se rozplynul docela.

Chlapec se probudil v neznámé posteli v cizí místnosti. Celý zmatený volal svou matku. Nepřišla k němu, a on byl příliš malý na to, aby si uvědomil, že už k němu nikdy více nepřijde a nebude ho konejšit. Zmatek se proměnil ve strach a chlapec volal otce, ale jeho otec, který se utápěl ve svém vlastním utrpení a zármutku, se odvrátil a neviděl tu zoufalou touhu a potřebu v dětských očích. Vyděšený a osamělý chlapec se rozvzlykal a nakonec v slzách usnul.

1

Snový obraz meče koupajícího se ve vodním světle prudce přerušilo jakési zařinčení a vytrhlo mne ze snu tak prudce, že jsem sebou trhl jako harpunovaný losos. Tupě jsem mžoural do světla svíce, omámený spánkem a naprosto zmatený. Srdce mi divoce bušilo a úporně jsem se snažil pořádně nabrat dech. Někdo poblíž volal mé jméno. Ten hlas byl plný naléhavosti a neklidu.

„Garethe, vstávej! Dělej! Na mělčinu v ústí zálivu, kde je přístaviště, najela loď. Vstávej!“

Tupě jsem na něho zíral. Ten sen byl tak živý a jeho útržky mi dosud vířily hlavou tak divoce a zřetelně, že mi nějakou tu chvíli zabralo, než jsem se upamatoval, že jsem ve své malé komnatě v ubytovnách na Broche Rhuidh v Tyře, a další chvíle minula, než mi došlo, že to řinčení, které se ozývá z nádvoří Clanholdu, je zvonění na poplach a že se mnou zuřivě lomcuje můj bratranec Comyn dav Kenzie, který se mnou bydlí v jedné místnosti. Byl už napůl oblečený a právě se vztekle potýkal se svou suknicí a košilí. Bylo pro něj příznačné, že se snažil udělat všechno naráz. Kolem obličeje mu divoce poletovaly rudozlaté vlasy a ve světle jedné malé svíce, stojící na umyvadle, hořely jako plamen. Jak poskakoval na jedné noze a na druhou se snažil natáhnout botu, silný cop se mu na levém spánku komíhal sem a tam a zaplétal se s jemným zlatým řetízkem, na jehož konci se klátil zlatý topas a který měl zavěšený

na levém ušním lalůčku. Konečně se mu podařilo se obout a mohl řádně kopnout do mé postele. Nicméně to vypadalo, že se o to nepokusil poprvé.

„Dělej, Garethe," zařval. „Vstávej. Potřebují nás tam."

Bleskově se mi vrátil celý můj důvtip. Dočista jsem zapomněl, že těchto čtrnáct dní jsme byli na řadě vstávat jako první, rychlá záchranná skupina. Zaklel jsem, vyskočil z postele a popadl suknici a pléd. Comyn už už vybíhal ze dveří. Nasoukal jsem se do bot, natáhl si suknici kolem boků, zapnul si přezku opasku, přehodil si pléd přes ramena a letěl jsem za ním, jako by mi za patami hořelo. Venku jsme vpadli přímo do běsnící noci.

Prudký poryv větru mi hodil do obličeje ledový déšť a snažil se mi servat třepetající se pléd z ramen. Vyběhl jsem za Comynem ven na nádvoří a znovu jsem zaklel. Proč vždycky, když jsme měli záchrannou skupinu my dva, nejenže bylo to nejhorší počasí za poslední měsíce, ale navíc si lodě vybraly ten nejhorší čas k přistávání a proplouvaly mezi mělčinami ve tmě? Comyn vždycky hlásal své skálopevné přesvědčení, že se bohové proti nám spikli. A asi měl pravdu. Počasí dnešní noci to rozhodně potvrzovalo.

Ovinul jsem si pléd pevně kolem sebe, sepnul si ho tak pečlivě, jak jen to při tom úprku šlo, sklonil jsem hlavu a snažil si ji chránit v záhybech plédu. Cáry mraků letěly nízko na stromy a zakrývaly všechny známky nadcházejícího rozbřesku. Stromy se ohýbaly pod zuřivými poryvy větru a holé větve pod tím utrpením chřestily a sténaly jako by to byly živé bytosti.

Hluboko dole pod námi se ozývalo pravidelné dunění příboje rozbíjejícího se o černé rozpukané skály na úpatí útesu a já jsem cítil, jak mi ten zvuk zajíždí až do morku kostí jako údery jakéhosi obrovského srdce, jako bych je víc cítil celým tělem, než slyšel.

Vrhl jsem letmý pohled na rozbouřenou oblohu. Od Jarní rovnodennosti uplynulo už skoro čtrnáct dní, ale za takovéto noci by člověk snadno uvěřil, že se oblohou žene divoká štvanice Samhainu slídící po ubohých, nešťastných duších, propadlých zoufalství a pronásledovaných nekonečnou smůlou. Zachvěl jsem se a rozběhl se přes dlážděné nádvoří za Comynem.

Comyn velel jednomu člunu a Govan dav Malcolm, nejmladší syn lairda klanu, druhému. Byl jsem v Comynově posádce, takže jsem se ho držel, jak se dalo. Spolu jsme spěchali přes mokré

dlažební kameny k přístřešku strážnice, kde byly čluny. Část naší posádky se tam už shromáždila a z šera se rychle vynořovali další, až jsme se nakonec shromáždili v malé těsné skupince kolem Comyna všichni.

Na nádvoří za námi povlávaly ve větru protáhlé plameny pochodní a třepetaly se jako vlajky – to po tmavém nádvoří pobíhali muži a ženy a rychle se ujímali svých povinností. Naproti nám, na opačné straně nádvoří, se u ošetřovny scházeli ošetřovatelé, kteří se budou starat o ztroskotance. Přecházeli sem a tam, hbitě a zkušeně shromažďovali vše potřebné včetně nosítek. Muži spěšně zapřahali muly ke třem lehkým dvoukolákům, které se používaly k přepravě zraněných na ošetřovnu či k odvozu mrtvých. Pracovali rychle a zručně, s lehkostí a samozřejmostí získanou dlouholetým cvikem, a nenechali se rušit ani vyjící vichřicí, ani ledovým deštěm.

Comyn se rozhlédl kolem a přepočítal nás. Když zjistil, že už jsme všichni, přikývl, otočil se a vyrazil na cestu. Nás čtrnáct se postupně zařadilo za něj a husím pochodem jsme kráčeli k útesům tak rychle, jak jsme jen v ranním šeru přes rozbřeskem mohli.

Dolů k přístavu se dalo nejrychleji dostat po úzké pěšince, která začínala hned pod hrozivými, úctyhodně strmými šedivými žulovými hradbami Clanholdu a prudce se svažovala po straně útesu k moři. Nohy se nám na ošidné, zrádné stezce smekaly, spíš jsme klouzali, než šli, bičováni deštěm a větrem, který se nás snažil strhnout z útesu a mrštit s námi dolů do tříště pěny vířící kolem skal hluboko pod námi. Tápavě jsem následoval stěží viditelný pléd muže, který šel přede mnou. Blednoucí obloha nadcházejícího rozbřesku skýtala právě tak dost světla na to, aby člověk viděl stíny kolem, zdaleka však ne dost na to, aby rozeznával barvy. Z mužů přede mnou a za mnou byly jen pouhé tmavé, bezejmenné postavy, rýsující se proti letícím mrakům, a z prudkého srázu zbylo jen hluboké tmavé místo neurčitých stínů, otvírající se vedle bledých kamenů a štěrku na stezce.

Zničehonic se mi v mysli vynořila podivná představa zářícího meče obklopeného chvějivým zelenavým světlem. Stará dětská představa. Byla tak stará a tak důvěrně známá, že jsem si nebyl jist, zda je to skutečný meč, který už jsem kdysi viděl, nebo jen sen, který mne navštěvuje ve spánku tak často, že už se stal skutečností stejně důvěrně známou jako jiné vzpomínky na Skerry. Mohl jsem

po něm téměř vztáhnout ruku a dotknout se ho, přesně jsem věděl, jak mi jílec vklouzne do dlaní, znal jsem pocit, který budu mít, až přejedu bříšky prstů po čepeli a ucítím ostře, jasně vyryté runy. A věděl jsem také, jaké to je, když se meč v mých rukou rozezní písní na obranu Celi.

Až na to, že Celi byla ztracena…

Zasáhla mne vlna bolesti. Hruď se mi sevřela a projela mnou touha přibarvená hořkou příchutí beznaděje a bezmoci. Stejně jako Celané ztratili Celi, jsem v určitém smyslu ztratil já svého otce. V srdci mi zablikala jiskřička vzteku. Byl pro mne ztracen způsobem, proti kterému jsem nemohl bojovat.

V tom rozrušení jsem na kluzkém kousku podmáčené trávy špatně došlápl a noha se mi smekla. Po jeden úděsný, nekonečně dlouhý okamžik jsem se kymácel na okraji útesu, máchal jsem rukama ve snaze neztratit rovnováhu a zíral dolů do tmy, někam do hloubky, kde na mne číhaly rozpukané skály a závratná hlubina. Ale dřív než jsem vůbec stačil vykřiknout, popadl mne starý kamarád Lachlan, který šel za mnou, za opasek a vytáhl mne zpátky na úzkou stezku před sebe. Nebyl jsem mocen slova, jen jsem na něho bez dechu děkovně, vděčně kývl. Chápavě se na mne usmál.

„Potřebujeme, abys to svoje tělo dovlekl až k veslům, chlapče," zařval na mne, aby překřičel vítr. „Dneska v noci necítím ani tu nejmenší touhu pracovat ještě tvrději, než musím."

Ještě jednou jsem mu – velmi vřele – poděkoval, ale on jenom odmítavě máchl rukou, stále se širokým úsměvem na tváři, a řekl mi, abych si šetřil dech, až budeme slézat útes, a abych se díval, kam šlapu. To byla dobrá rada. Řídil jsem se podle ní a šetřil dechem a pozorně jsem se díval, kam šlapu.

S tou hlídkou, která zvonila na poplach, jsme se setkali na skalnatém břehu posetém oblázky. Břeh končil dlouhým kamenným molem, o který se tříštily vlny, a byl zaplavený mořskou pěnou a posetý kluzkými chaluhami.

Comyn se narovnal a odhrnul si z očí mokré pramínky rudých vlasů. „Kde jsou?" zařval. Stál jsem těsně za ním, ale přes burácející hřmění hromu, zuřící bouři a dunění zdivočelého moře, narážejícího na skály, jsem ho skoro neslyšel.

Muž ukázal směrem do beztvaré šedivé clony mraků, deště a stříkající pěny u ústí zálivu. „Tam venku,“ křičel. „Na severním konci Kosy.“

Comyn zaklel. Slova jsem neslyšel, ale jasně jsem je mohl odečíst z jeho rtů. Ulevil si ještě jednou a jeho tvář nabyla trpkého, odevzdaného výrazu. A měl k tomu dobrý důvod. Podíval jsem se přes vzdutou vodu směrem k neviditelnému ústí zálivu. Tenhle severní konec Kosy byl zatraceně mizerným místem. V létě se za nízkého přílivu, a když se člověk obrnil proti studené vodě, dalo ke Kose snadno přeplavat z přístaviště. S nástupem zimy se za nízkého přílivu stal z rozeklaných skalisek Kosy vynikající vlnolam, který se zvedal z moře do výše dvou mužů. Ale když byl vysoký příliv, ležela špičatá skála těsně pod hladinou vody, takřka na úrovni mořské hladiny, v divoké vodě a dravých vírech, vzniklých střetem mořských proudů a střídáním směru přílivu a odlivu. Ještě skoro čtrnáct dní po Beltane přicházely ze severu divoké vyjící vichřice, které se střetávaly s jarním prouděním, stáčejícím se těsně kolem ústí přístaviště. A k tomuhle pekelnému kypícímu kotli přistupoval tlak střídajícího se přílivu a odlivu a měnil ústí přístaviště v obrovský běsnící vír. Kormidelník lodi, která ztroskotala na skalách, se nemusel ani moc zmýlit. Stačil zlomek vteřiny a neštěstí bylo hotovo.

Nebyli jsme zrovna klidní. Ale už jsme se naučili nikdy nečekat, že to bude jiné než obtížné, mizerné a nebezpečné.

Comyn znovu zaklel a vyslal ke člunům první posádku. Oba čluny byly vytaženy do přístřešku, který byl z jedné strany otevřený a byl přilepený k závětrné straně přístavní hráze, dostatečně vysoko nad nejvyšší čárou přílivu. Čluny byly asi deset kroků dlouhé, štíhlé, půvabných tvarů, s vysokou špičatou zádí a vyčnívající přídí. Byly vyrobeny z překrývajících se dubových desek a utěsněné smolou napuštěnou konopnou koudelí.

Byly pevné a odolné, schopné plout i za bouří běsnících v období jarní rovnodennosti. Lehce ovladatelné a hbité jako úhoř dokázaly snadno klouzat mezi rozeklanými skalisky tyrského pobřeží a dostat ztroskotané námořníky bezpečně na břeh. Na každé straně bylo sedm jednoveslových vidlic, každá určena pro jednoho z nás, a všechna vesla byla ohlazená a vyleštěná do hedvábného lesku potem lidských rukou, které je používaly po léta. Na zádi

leželo velké obouruční kormidelní veslo, připravené k zanoření v okamžiku, kdy bude člun spuštěn na vodu. Kormidelník měl místo na zádi, držel kormidelní veslo a stál čelem dopředu, vystaven nejhoršímu větru a dešti. Byl jsem jenom rád, že místo kormidelníka náleželo Comynovi a nikoli mně.

Govan svou posádku naléhavě popoháněl. Obklopili svůj člun, z každé strany se postavilo sedm mužů, popadli ho za bočnice a pachtili se s ním po kamenitém břehu dolů k vodě. Na vodě se dal člun pomalu do pohybu. Zatímco se zahnutá, zdvižená příď postupně nořila do vln, běželi muži, s hlavami skloněnými před větrem, podél jeho trupu. Pak se člun na zpěněné hladině prudce zhoupl a vzápětí už plul volně a muži u přídě rychle naskakovali dovnitř.

Z temnoty přišla devátá vlna, valící se hřbet zelené vody se střapatým vrškem ze špinavě šedivé zpěněné tříště. Hleděli jsme na ni ztuhlí zděšením, neschopni cokoliv udělat. Naše varovné výkřiky zdusila vyjící vichřice.

Když se vlna převalila přes Govanův člun a pohřbila příď, člun se zhoupl a příď zaplavená vodou klesla pod hladinu zvířené, zpěněné vody. Záď se zvedla v těžkopádné, toporné parodii na taneční piruetu a vyklopila posádku do vzduchu. Rozlétli se kolem a točili se jako listy, které se na podzim snášejí z jilmu. Člun udělal čtvrtobrat, předvedl moři své boky a klesl na hladinu. Do bezmocného, neřízeného člunu narazila další vlna, trochu menší, ale stále ještě dost silná, a roztříštila se o něj. Člun se zatočil a převrátil se. Další valící se vlna ho vyhodila zpátky na břeh jako by pro ni nebyl ničím víc než malou dřevěnou třískou, a člun jenom zaskřípal, jak drhnul po kamenitém břehu.

Govan shromáždil své muže, kašlající a plivající vodu, kolem sebe, prohlédl si je a přepočítal. Měli jsme štěstí. Někteří byli zraněni, ale očividně ne vážně. Celá jeho posádka to přežila. Ustupující vlna s sebou do moře nevzala nikoho.

Za sebou jsem uslyšel Comynův výkřik. Rozběhl jsem se po kamenitém břehu zpátky nahoru, pléd jsem odhodil na zem a s ostatní posádkou jsem se sklonil k našemu člunu a uchopil ho za bočnici. Pod Comynovým velením jsme hladce spojili své síly do jediného pohybu, zabrali jako jeden muž a člun zvedli. Když jsme se dostali k vodě, oslepila mne slaná vodní tříšť a zaštípala mne v

očích. Musel jsem oči zavřít. Měli jsme větší štěstí, než Govanova posádka. Vystihli jsme okamžik, kdy začala obrovská vlna ustupovat a stáhla s sebou pěnu a plovoucí trosky zpět do moře.

Ucítil jsem, jak se mi člun najednou začal pod rukama nadnášet. Převalil jsem se do něj, usadil se na své lavici a chopil se svého vesla. V okamžení jsme vyrazili kupředu směrem ke Kose.

Profukoval mě ledový vítr, ostrý jako břitva. Byl jsem zmrzlý na kost. Sklonil jsem hlavu co nejhlouběji, bradou se opřel o rameno a snažil se chránit si obličej před řezavým větrem. Přes oči mne bičovaly napůl zmrzlé pramínky vlasů. Ruce jsem měl zkřehlé, že v nich ohlazené dřevo násady vesla nebylo skoro ani cítit, a začal jsem mít pochybnosti, jestli mi ještě kdy bude teplo.

Vedle mne netečně seděl starý Lachlan a klidně, rozvážně vesloval. Měl na moři pět synů. Často jsem přemýšlel o tom, jestli někdy, když vynáší tento malý člun ven do přístavu a pak sbírá námořníky rozbité o skálu, čeká, kdy najde jednoho ze svých synů utopeného a mrtvého. Nedokázal jsem odhadnout, jestli myslel na své syny teď. Jeho tvář byla prázdná a chladná a odráželo se na ní jen soustředění nutné k tomu, aby člověk udržel patřičné tempo.

Tvrdě jsme narazili na vlnu složenou z přílivu, proudu a bouřkové vichřice. Vítr, který trhal ženoucí se pěnu na cáry, olízl hřebeny vln a vyplivl na nás ledovou tříšť. Krev mi tuhla v žilách a byli jsme promrzlí na kost, ale sklonili jsme hlavy a ještě silněji se opřeli do vesel.

Do tváře mi vletěla další dávka vodní tříště. Zalapal jsem po dechu a odvrátil se.

A pak jsem ho uviděl. Muže ve vodě. Mladíka, téměř ještě chlapce. Bojoval se vzdouvajícím se mořem a chabě máchal rukama ve snaze udržet hlavu nad hladinou. Tmavé vlasy sklouzly do čela a do tváře. Bledou pleť dělalo kalné světlo nadcházejícího úsvitu ještě bledší. Tmavá skvrna modřiny nad lícní kostí. Ústa otevřená v zoufalém neslyšitelném výkřiku. Tmavě modré oči, široce rozevřené, se upřely přímo na mne, když ho proud unášel podél člunu směrem k rozeklaným skalám útesu. A pak jsem viděl, jak se ponořil a zmizel pod hladinou.

Rychle jsem se rozhlédl kolem sebe. Comyn stál na svém místě, kormidelní veslo pevně objímal rukama a ještě si ho přidržoval celým tělem a napjatě se předkláněl s pohledem pevně upřeným

dopředu. Očividně toho chlapce ve vodě neviděl, a neviděl ho ani nikdo jiný. Když jsem se ohlédl dozadu, nebylo po mladíkovi na místě, kde jsem ho viděl naposledy, ani stopy. Na šedozelených vlnách byly jen chuchvalce a stříkance pěny.

Nebylo nikoho jiného, kdo by se za tím chlapcem vrhl do vody. Nikdo jiný ho neviděl a za okamžik už by bylo pozdě. Cedil jsem mezi zuby všechny kletby, které mi slina přinesla na jazyk, ale přitáhl jsem veslo k sobě, vytáhl ho z vody a uložil tak, aby nepřekáželo ostatním. Stáhl jsem si těžkou vlněnou suknici a boty a vylezl na bočnici. Comyn něco vykřikl – asi se ptal.

„Muž ve vodě," křikl jsem na něj zpátky a vrhl se do vody za chlapcem.

Voda se mi zavřela nad hlavou, chladná jako ztracené naděje. Předtím se mi zdálo, že nic nemůže být studenější než ledový vítr a déšť, ale ta voda je najednou učinila mnohem příjemnějšími a teplejšími. Vypáčila mi z těla každou unci dechu. Vyplaval jsem na hladinu, rozkašlal se, vyplivl ledovou vodu z úst a rozhlédl jsem se kolem. Po chlapci nebylo nikde ani stopy, ale nemohl jsem být daleko od místa, kde zmizel. Odhrnul jsem si vlasy z očí a nechal se unášet proudem.

Na okamžik mne proud vynesl na hřeben vlny. V údolí vlny hluboko pod sebou jsem zahlédl zasvítit něco bledého, něco příliš pravidelného a souměrného, než aby to byl pouhý cár mořské pěny. Mocně jsem vykopl nohama, jako vydra sklouzl dolů po spádu vlny a prudce se vrhl k bledé skvrně napůl mizející pod vodou. Moje pěst se sevřela kolem hrsti hladkých, kluzkých vlasů.

Chlapec byl ochablý a bezvládný jako mrtvola. Otočil jsem ho, přitáhl si ho k zády sobě a jeho hlavu jsem si opřel o rameno. Levou rukou jsem si ho přidržel kolem hrudníku a přitiskl si ho k žebrům. V jeho hrudi jsem neucítil ani sebemenší záchvěv pohybu, ale studená voda zbavila mé ruce téměř veškerého citu.

Těžko bych dokázal říci, jestli je naživu nebo jestli se už utopil. Zvedl jsem hlavu a podíval se nahoru. Nad námi se rýsoval útes pod Clanholdem a já už stejně neměl čas přemítat, jestli s sebou vleču mrtvolu nebo živého člověka. Kdyby se mi nepodařilo se z toho proudu dostat, byli bychom mrtví oba, rozbití o skály na úpatí útesu.

Tvrdě jsem vykopl a volnou rukou začal dělat tempa. Nohy chlapce se ochable vznášely nad mými; od něj jsem žádnou pomoc čekat nemohl. Přes hlavu se mi přelila vlna. Nalokal jsem se hořké slané vody, rozkašlal se a chvíli jsem se dusil. Když jsem se znovu podíval nahoru, zdálo se, že je útes blíž, teď už se hrozivě rýsoval přímo nade mnou. Byli jsme příliš nízko nad hladinou, než abych mohl vidět příbojové vlny narážející na skály, ale zdálo se mi, že cítím to chvějivé dunění, které letí vodou jako ozvěna nárazů vln. Moře hrozilo, že s námi za pár okamžiků mrští o skály a roztříští nás napadrť, a z nás zůstanou jen krvavé cáry.

Na kratičký okamžik jsem dočista zpanikařil a už jsem byl rozhodnut ho pustit. Bez mrtvé váhy jeho těla bych se dokázal dostat k povlovnému břehu vedle přístavní hráze snáz. A jestli už byl mrtvý, tak jaký mělo smysl, abych přišel o život i já, ve snaze vytáhnout z vody mrtvé tělo?

Bardové zpívají příběhy o proslulé tvrdohlavosti mého praděda, Rudého Kiana ze Skai. Třebaže mi v žilách moc tyrské krve neproudí, třebaže je krev Rudého Kiana zředěna čtyřmi generacemi na Celi, přesto se veškerá jeho zarytá umíněnost zcela jistě přenesla přes mého děda Keylana na mého otce Brennena a od něj dál na mne. Sevřel jsem chlapce pevněji, tvrději vykopl proti proudu a volnou rukou jsem se přitáhl. Už jsem neztrácel ani čas ani dech dalším marným zíráním na útes nad sebou.

Po nekonečně dlouhé době jsem ucítil, jak drhnu koleny o oblázky. V první chvíli jsem si nedokázal uvědomit, co se děje, ani proč je uprostřed přístaviště oblázková pláž. Pak se tam kdosi objevil, popadl mne v podpaží a vytáhl mne ven z příboje. Čísi ochotné ruce mi odebraly chlapce a já jsem se vypotácel na břeh. Mokrá košile se mi ve studeném větru nepříjemně lepila na tělo. Měl jsem pocit, jako by mne někdo ovíjel ledovými obklady. Roztřásl jsem se zimou. Někdo mi přes ramena přehodil houni a já se vděčně zachumlal do jejího drsného tepla a pohodlí.

Ošetřovatelé se usídlili vedle člunu odloženého na straně přístavní hráze, kde byli poměrně dobře chráněni před větrem a vodní tříští. Chlapce položili obličejem dolů na pokrývku vedle jednoho dvojkoláku. Jeden ošetřovatel si k němu klekl, rukama mu ze stran stiskl hrudník a pravidelnými pohyby vytlačoval chlapci z hrudníku mořskou vodu. V ranním šeru bylo vidět, jak mu rty

zmodraly do stejné barvy jako modřina na lícní kosti. Ležel na pokrývce tak tiše a klidně, že vypadal jako mrtvý. Nebylo mu víc než patnáct šestnáct let a se svými tmavými vlasy a modrýma očima to byl na první pohled Celan.

Právě když jsem se na něj zadíval, najednou zakašlal a ochable pohnul hlavou. O chviličku později zakašlal ještě jednou a pak se na pokrývce pokusil svinout od klubíčka. Ošetřovatel vzhlédl, podíval se na mne a usmál se. Jeho tvář prostoupil výraz úlevy a radosti.

„Bude žít," řekl. „Udělal jsi pro něj hodně, pane."

Ještě než jsem stihl odpovědět, někdo na mne zavolal. Obrátil jsem se a uviděl za sebou Govana dav Malcom, který mi ukazoval, že Comynův člun se právě blíží ke břehu. Odhodil jsem deku, přeběhl přes kamenitý břeh, vběhl do vody a brodil jsem se příbojem do hloubky, abych pomohl vytáhnout člun na pevnou zem.

V okamžiku, kdy se člun dotkl pevné země, vyskočil Comyn ze svého místa na zádi. Jeho tvář mi zářila vstříc úsměvem jasným jako rozsvícená lucerna. „Už jsem si ani nemyslel, že tě ještě někdy uvidím," zvolal. Poplácal mne po zádech s takovým nadšením, že mne to málem srazilo zpátky do moře. „Měl jsem vědět, že něco tak nechutného, jako jsi ty, musí moře nutně vyplivnout zpátky."

Zazubil jsem se na něj. „Však jsem se taky učil od tebe," odvětil jsem a ukázal k ústí přístavu. „Co ta loď?"

„Byla to kurýrní loď," snažil se překřičet vytí bouře.

Vlna nadzvedla člun a mrštila s ním na břeh a nás strhla s sebou. Pevně jsem sevřel bočnici, abych neztratil rovnováhu, a nahlédl jsem do člunu. Na dně se choulilo šest námořníků, všichni naprosto vyčerpaní, někteří zranění. Ale šest znamenalo, že se Comynovi podařilo vyrvat moři celou posádku ztroskotané kurýrní lodě. Ne všechny naše výjezdy končily tak úspěšně. Jestliže byl ten chlapec, kterého jsem vytáhl z moře, jediným cestujícím, tak jsme tentokrát nenechali rozbouřenému moři jediný život. Nevítězili jsme vždycky.

Když jsem kráčel zpátky k přístavní hrázi, byl už dvojkolák ošetřovatelů pryč a chlapec s ním. Než jsme vytáhli oba čluny do úkrytu a zajistili je v přístřešku, odešli i všichni ostatní ošetřovatelé. Vzali s sebou čtyři muže z Govanovy posádky, ty, kteří měli po

ztroskotání jejich člunu zranění vyžadující delší ošetření, a zachráněné námořníky ze ztroskotané lodi. My ostatní jsme šli pěšky, ale tentokrát jsme raději dali přednost obvyklé cestě před tou sráznou pěšinkou vedoucí nahoru po útesu.

Vzal jsem si ze člunu svou suknici. Pléd tam nebyl, asi si ho půjčil někdo ze ztroskotaných námořníků. Anebo ho smetla do moře nějaká vlna. Vlněná suknice byla celá mokrá, nasáklá mořskou vodou, ale přece jenom mi trochu chránila nohy před větrem a dávala mi alespoň jakous takous představu tepla. V botách mi při každém kroku nepříjemně čvachtalo. O tom, že by mne hřály, nemohlo být ani řeči, ale alespoň mne chránily před ostrými kameny na cestě.

Bylo už skoro poledne, když jsme vcházeli dokořán otevřenými vraty na nádvoří Clanholdu. Šedivá obloha, ponurá jako návěje popele, visela nízko nad cimbuřím. Všechno, po čem jsem v té chvíli toužil, bylo pár horkých doušků do žaludku a postel, kde bych mohl dva dny nepřetržitě spát. Útroby mi zachvátil třas, který byl způsoben částečně prochladnutím a částečně vyčerpáním. Comyn nevypadal, že by na tom byl o moc lépe než já. Jeho umdlená tvář a oči zkalené únavou mi docela dobře napovídaly, jak asi vypadám já sám. Zamířili jsme přímou cestou rovnou do ubytoven a do naší místnosti a v tu chvíli na mne někdo zavolal.

Comyn šel dál beze mne a já se otočil, abych se podíval, kdo na mne volá. Malou skupinkou rozcházející se posádky člunu se prodíral můj strýc Kenzie, Comynův otec. Chytil mne za loket a táhl s sebou k Velké síni. Kenzie byl obrovský chlap. Vysoký a rozložitý, svaly na hrudníku, břichu a stehnech pevné a tuhé. Když jsem se na něj díval, věděl jsem, jak asi bude Comyn vypadat za třicet let.

„Rád by tě viděl Malcolm, chlapče," řekl.

„Hned teď?" zeptal jsem se. „Jsem utahaný, Kenzie…"

„No jo, to není divu," řekl Kenzie. „Slyšel jsem, co jsi udělal pro toho mladíka a chci ti říct, že jsem na tebe pyšný. Ale důležité je toto. Ten chlapec, kterého jsi vytáhl z moře… Je to posel, přichází od tvého otce a má pro tebe vzkaz."

Překvapeně jsem zamrkal. Za celých těch dvanáct let, co jsem byl v Tyře, po mně otec ani nevzdechl. Vysvětloval jsem si to tím, že jsem pro něj jen bolestná připomínka minulosti, kdy mu

následkem nájezdu Maedunů na Dun Eidon zemřel syn, a nejen to, myslel si zřejmě, že zemřel ten nesprávný syn. Od té doby, co jsem přešel do péče Kenziho a Bryndy, jsem od otce nedostával nic jiného než příležitostné pozdravy. Rozhodně nic tak důležitého, pro co by mělo smysl riskovat životy posla a šestičlenné posádky kurýrní lodi v roční době, kdy je na plavbu to nejhorší počasí.

„Stalo se něco zlého?“ zeptal jsem se. Tyhle zprávy podivuhodně odpovídaly útržkům ranního, napůl zapomenutého snu. Žaludek se mi sevřel chladem, který neměl nic společného s mými zmrzlými šaty ani s únavou mých údů. „Stalo se něco mému otci?“

Kenzie potřásl hlavou. „Nevím,“ řekl. Rysy mu ztuhly znepokojením. Potěšilo mne, když jsem si uvědomil, že si dělá starosti spíš o mne než o mého otce. „Ale Malcolm mne žádal, abych tě našel a přivedl k němu hned jak přijdeš.“

Přikývl jsem, otočil se na patě a šel za ním po širokém schodišti vedoucím ke vchodu do Velké síně. Když jsme procházeli Velkou síní, dvakrát jsem klopýtl. Kenzie mne pak chytil za loket, aby mne podepřel, a vedl mne nahoru po schodišti do sluneční komnaty, umístěné na druhém podlaží jihozápadního křídla Clanholdu.

Tohle křídlo, kde byly rodinné komnaty, mělo výhled na moře a záliv s přístavištěm a obvykle bylo světlé a vzdušné. Dnes byly okenice kvůli vichřici zavřené a ve svícnech na zdech hořely svíce. V krbu vesele plápolal oheň a zaháněl z místnosti vlhký, lezavý chlad a vzduch tu byl voňavý, prodchnutý vůní hořícího jabloňového a borovicového dřeva.

Malcolm dav Cynan dav Brychan, patnáctý Laird klanu Broche Rhuidh, stál před krbem zády ke dveřím. Jeho dcera Caitha seděla u svého tkalcovského stavu mezi krbem a oknem. Barvy tartanu, který tkala, vypadaly ve světle blesků toho odpoledne až nadpřirozeně jasně. Na lavici vedle sebe měla položeny kolíčky, které používala k počítání vláken na vzoru – každá barva byla navinuta kolem tolika kolíčků, kolik vláken té barvy bylo v osnově a útku. Pamatuji si, že jsem viděl úzký proužek žluté mezi zelenou, šedivou a modrou, a říkal si, že tká tartan pro Govana.

Když jsem s Kenzim vstoupil, Malcolm se otočil a pozdravil mne. Byl to vysoký muž, skoro stejně vysoký jako Kenzie. Jeho vlasy, kdysi jasně rudozlaté jako Kenziho, nyní vybledly do šedi. V

copu, který mu visel na levém spánku, se ještě objevovaly stopy mladistvé barvy. Na levém uchu mu na jemném zlatém řetízku visel obrovský ametyst. Přešel jsem komnatu a zastavil se před ním. Jeho oči, šedé jako kouř a průzračné jako voda, se vážně upřely do mých. Zvedl složený čtverec pergamenu zabalený do naolejovaného plátna.

„Toto je adresováno tobě, chlapče," řekl. „Bude nejlépe, když si to přečteš hned."

Podíval jsem se na balíček v jeho ruce a zaváhal jsem. Nechtěl jsem si ho vzít, nechtěl jsem vědět, co je uvnitř. Z druhé strany komnaty se na mne napjatě podívala Caitha, pak skousla rty a vrátila se ke svému stavu. Ale já ten smutek v jejích šedivých očích zahlédl. Smutek a možná ještě něco jiného. Snad obavy?

„Vezmi si ten dopis, chlapče," řekl Malcolm tiše. Vzal jsem si ho. Byl adresován mně, ale rukopis nepatřil mému otci a dopis ani nebyl opatřen pečetí jeho pečetního prstenu.

Tuto pečeť jsem nepoznával. Zajel jsem palcem pod hrudku vosku a otevřel ho. Mořská voda rozežrala horní okraj dopisu a její skvrny pokazily vzhled pergamenu. Ale zbytek dopisu zůstal nepoškozen. Podpis dole patřil Fyldovi ap Huw, veliteli vojáků mého otce. Vzkaz samotný byl – jak také odpovídalo Fyldově povaze – krátký, stručný a k věci. Přečetl jsem ho rychle. Pak jsem zvedl hlavu a střetl se s Malcomovýma očima.

„Můj otec je vážně nemocen," řekl jsem chraptivě. „Fyld mi vzkazuje, že jestli ho ještě chci vidět, musím se neprodleně vrátit na Skerry."

2

Kenziho žena Brynda mne vyděsila málem k smrti, když mi jemně položila ruku na rameno. Vešla dovnitř tak tiše, že jsem ji vůbec neslyšel. Byla to sestra mého otce a byla mu neuvěřitelně podobná; oba měli světlé rudozlaté vlasy a hluboké zlatohnědé oči – dědictví po jejich tyrských a celsko-tyaddských předcích. Bolest jí vryla kolem očí hluboké vrásky, které ji dělaly mnohem starší, než ve skutečnosti byla.

„Stojí v tom dopise, co se Brennenovi stalo?“ zeptala se tiše.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Jenom že je vážně nemocný.“ Podal jsem jí dopis. „Je od Fylda. Nikdy nebyl zrovna mužem slov.“

Po tváři jí přelétl záchvěv úsměvu. „Pamatuji si na něj,“ řekla.

„Možná, že by nám mohl říci něco víc ten posel,“ poznamenal Kenzie.

„Snad,“ souhlasila Brynda. „Ale je dosud v bezvědomí a pravděpodobně ještě nějakou chvíli bude. Udělala jsem pro něj, co se dalo, ale on teď potřebuje načerpat síly a jediný způsob, jak toho dosáhnout, je spát.“

„Pak tedy budeme muset počkat,“ usoudil Kenzie.

„Ano, počkáme,“ souhlasila Brynda. „Uspala jsem ho dost hluboce, abych urychlila jeho zotavení. Může trvat asi tak jeden den, než se probudí.“

Bryndin dar Uzdravování se ani zdaleka nedal srovnávat s pověstným darem, kterým byla obdařena její teta, ale pro Malcomův Clanhold Broche Rhuidh byl pravým požehnáním. Tyra byla ze tří stran obklopena Maedunem. Na severu a na jihu dobyli Maeduni Saesnes a Isgard a na východě byly hranice s Maedunem samotným. Pohraničních šarvátek bylo dost a dost na to, aby byl Bryndin dar téměř nepřetržitě využíván při Uzdravování zraněných příslušníků klanu.

Maedun dosud nezanechal pokusů připojit Tyru ke své říši. Ostrov Celi, naše vlast, však dopadl hůř. Maeduni mu vládli tvrdou, neúprosnou rukou. Tyra byla poslední baštou svobody na pevnině a útočištěm mnoha uprchlých Celanů. Polovina našich mužů byla nepřetržitě na hranicích a společně s muži z dalších klanů s vypětím všech sil bránili úpatí vysokých hor před Maeduny. Všechno, co nás dělilo od vpádu Maedunů, byly tyrské hory, které mařily účinky maedunského krvavého černokněžnictví, a zoufalá odvaha samotných Tyrů.

Malcolm odstoupil od krbu a přešel k oknu. Chvíli tam jen tak stál s vážnou tváří a hleděl na bouři venku. Za zrnitým sklem okna bylo vidět, jak se přes moře žene jedna dešťová clona za druhou, bičuje vodní hladinu a vytváří obrovské nepravidelné obrazce světla a tmy. Vítr rval z hřebenů valících se vln chuchvalce mořské pěny, vyhazoval je vysoko do vzduchu a stíral tak hranici mezi mořem a oblohou. Před sebou hnal cáry mraků a jejich už tak rozcupované útržky metal po stromech.

„Nu dobrá," prohlásil Malcolm a obrátil se zase ke mně. „V každém případě nemůžeš vyrazil lodí na Skerry dřív, než bouře ustane. Obávám se však, že to nevypadá, že by měla polevit během zítřka. A já nemám nejmenší chuť riskovat tvůj život ani kurýrní loď tím, že bych tě nechal vyplout za této vichřice, protože je tu vysoká pravděpodobnost, že tě na moři zastihne další a mrští s tebou na skály o kus dál, nebo, pokud by ses tam dostal, na skály u Skerry."

Caitha se během jeho řeči na chvíli odtrhla od práce a nehybně seděla s rukama v klíně na čalouněné lavici před tkalcovským stavem. Když skončil, rty se jí zvlnily lehkým úsměvem a znovu se chopila tkalcovského člunku. Nepodívala se na mne, ale podle

způsobu, jakým seděla, bych řekl, že si byla dobře vědoma toho, jak upřeně se na ni dívám.

Nad tím nápadem zkusit v malé kurýrní lodi proniknout skrz tuhle bouři – nebo vůbec jakoukoli zimní bouří – na otevřené moře mi srdce zděšením kleslo málem až pod suknici. Rozhodně to muselo být na mně vidět – alespoň Brynda, která se na mne dívala, široce rozevřela oči údivem a pak svraštila čelo.

„Jsi vyčerpaný," prohlásila. „Měl bys teď být v posteli a odpočívat, abys znovu načerpal ztracené síly."

Ještě než jsem mohl začít odporovat, už mne s Kenzim hnali ven ze dveří sluneční komnaty, přes nádvoří a rovnou do mého pokoje. Comyn ležel ve své posteli u zdi, pohodlně svinutý do klubíčka, schoulený pod teplou přikrývkou, a hluboce spal. Zatímco si Brynda ověřovala, jestli je mu dost teplo, pomohl mi Kenzie z mokrých, ledových šatů, které se mi lepily na tělo, a bez dalších okolků mne uložil do postele pod pokrývky. Brynda shrnula Comynovi vlasy z čela tak něžným gestem, že kdyby byl vzhůru, měl by proti tomu určitě řadu námitek. Navzdory veškeré mé únavě mi to přišlo k smíchu. Brynda přešla pokoj a posadila se ke mně na pelest. Položila mi ruku na čelo a zahleděla se mi hluboko do očí. Její pohled mne přikoval k posteli – nedalo se mu odporovat, nedalo se mu uhnout. Nemohl jsem ani odvrátit zrak.

„Spi," řekla tiše.

Zasáhlo mne příjemné uspávající teplo, vyzařující z její ruky, prostoupilo mi do hlavy, prostupovalo mnou dolů do hrudi a břicha a vyhánělo mrazivý třas moře a bouře. Víčka jsem měl najednou tak těžká, že jsem nedokázal udržet oči otevřené.

Usnul jsem.

Vzbudil jsem se do tmy a podivného, zvonivého ticha. Nepříjemný zvuk bouře řádící kolem okapů střechy utichl. Ale nebylo to ticho, co mne vzbudilo. Zdálo se mi, že slyším někoho volat mé jméno, ale místností se nenesla ani ta nejslabší ozvěna volání. Vybavil se mi ten neklamně velitelský tón hlasu, zvyklého naprosté poslušnosti. Vylezl jsem z postele a rychle se oblékl. Comyn na druhé straně místnosti nerušeně spal.

Když jsem vyšel na nádvoří, zasáhlo mne ticho pozdně zimní noci. Dlažební kameny vlhce zářily v teplém třepetavém světle pochodní umístěných v držácích na obvodových zdech a mráz pokryl stébla trávy rostoucí kolem zdi jinovatkou. Skrz těžké mraky neprosvítala žádná hvězda a nepohnul se ani nejslabší vánek. Do ticha tmy nehybně trčely holé větve stromů. Někdy uprostřed noci přestalo pršet. Navzdory mrazivému chladu se ve vzduchu vznášela svěží vlhká vůně probouzejícího se jara.

Hlavní brána na nádvoří Clanholdu byla na noc zavřená a zajištěná závorou, ale malá postranní branka u kuchyňské zahrady byla otevřená a střežená jen jedním, napůl spícím strážným. Když mne poznal, přikývl, ustoupil stranou a nechal mne volně projít.

Postranní branka vedla na hřeben hory v místě, kde se skála prudce svažovala na louku pod Clanholdem. Přelezl jsem přes svah k méně příkré pastvině u stezky, tam se otočil a vyrazil po stezce nahoru na kopec. Na boty se mi lepila mokrá tráva a smáčela jemně vydělanou kůži. Kráčel jsem nahoru na hřeben hory, prošel kolem svatyně a pokračoval jsem nahoru k mýtině, kde se v šeru rýsoval Tanec sedmi kamenů a vrhal na horský masiv temné stíny. Menhiry rozmístěné do tvaru otevřené podkovy obklopovaly černý mramorový sloup, který mi dosahoval k ramenům; jeho vrcholek byl plochý a tak lesklý, že byl pod bříšky prstů hladký jako sklo. Hleděl jsem na prázdný vršek sloupu a otřásl se při vzpomínce, jak jsem tu byl naposledy.

Té noci ležela na podstavci sloupu malá kamenná schránka. Když maedunský šíp zasadil Gabhainovi dav Wallach smrtelnou ránu, pověřil mne Gabhain povinností doprovodit ho *domů*, a když vzápětí zemřel, vzal jsem jeho srdce, jeho cop a jeho náušnici, zabalil je do čtverce naolejovaného pergamenu, který s sebou každý Tyr nosil právě pro tuto jedinou příležitost, a celý balíček jsem zavinul do jeho plédu. Jeho jediná příbuzná, jeho sestra, mne požádala, jestli bych u něho mohl té noci, kdy se bude vracet *domů*, držet stráž. Položil jsem kamennou schránku s jeho srdcem, copem a náušnicí na podstavec a držel u ní stráž. Buď jsem měl uprostřed noci živý sen, anebo za ním do kruhu opravdu přišli jeho příbuzní z předešlých generací, aby ho doprovodili *domů*. Dosud si nejsem jist, jestli to byla skutečnost, ale ráno byla schránka na podstavci roztříštěná na kusy a prázdná. Uvnitř byl jen jemný, šedivý popel.

Dnes v noci nebyli v kruhu žádní duchové, jen vzpomínky. Těch sedm menhirů představujících sedm bohů a bohyň stálo tiše a nehybně. Nocí nezajiskřil jediný záchvěv magie. Všude bylo ticho, klid a mír.

Položil jsem jednu ruku na prázdný podstavec a přes rameno se podíval na útes, který se hrozivě tyčil za kruhem. Pradávný kameník vytesal přímo do skalního masivu labyrint komnat. Ve výklencích uvnitř ležela celá řada generací klanu Broche Rhuidh, táhnoucí se až do dnů, kdy byla Tyra jen nesourodou sbírkou ozbrojených skupin, kdy byla osídlena soupeřícími bojovnými kmeny, dávno před tím, než z Tyry uprchli Celané a přeplavili se přes Chladné moře na ostrov Nemeara, který podle sebe přejmenovali na Celi. Ležel tu v hrobce můj praděd Kian – od dob, kdy vládl jako regent mého děda, prince Keylana, známý jako Rudý Kian ze Skai – vedle své ženy a bheancoran, mé prababičky Kerridwen. Vedle nich ležel na svém vyhrazeném místě Kenziho praděd Cullin dav Medroch – ten, který přijal Kiana za vlastního, tak jako Kenzie přijal za vlastního mne.

A když jsem tam tak stál, najednou jsem si uvědomil, že se mýlím. Kruh byl naplněn magií. Vířila a kypěla ve vzduchu, hutná jako vůně jarních květin a svěží mladé trávy. Jemná magie. Ale mocná a pulsující tepem života. Všeobsahující a všudypřítomná. Neodbytně mne vtahovala do sebe, stejně snadno jako proud vtahuje padající list do vodního víru. Když jsem zavřel oči, viděl jsem ji, jak září na obloze jako červánky. Ale toto byla magie dějin, magie smyslu něčeho pevně zakotveného ve vzdálené minulosti a táhnoucího se až do budoucnosti, něčeho spojitého, co souvisí se vším, něčeho propleteného se vším do jediné obrovské, nekonečné tapisérie utkané z mnoha životů, mnoha událostí, mnoha údobí. A to všechno dospělo skrz generace ke mně jako můj osud.

Najednou jsem se ani nemohl nadechnout. To všechno je můj osud… I já jsem měl své místo v té rozlehlé pavučině, stejně jako v ní měl své místo můj otec. Magie se mi lehce otřela o tvář jako kočičí tlapka. Zachvěl jsem se. A mé děti v ní budou mít své místo. Poprvé se nezdálo, že záleží na tom, co si možná můj otec myslel – že tehdy před dvaceti lety zemřel nesprávný syn a že to budu já a ne můj bratr Eryd, kdo ponese a předá jeho krev dál. Záleželo jen na

tom, že náš rod bude pokračovat a že bude další generace prince ze Skai, byť by to měl být princ ve vyhnanství.

Bylo podivuhodně uklidňující stát v Tanci kamenů a vnímat nekonečný Uzavřený kruh zrození, života, smrti a znovuzrození. Nemluvňata se stávají dětmi, děti dorostou do mládí, pak se stanou dospělými a zestárnou a nakonec začne celý koloběh znovu od začátku.

Na horském hřebenu v temnotě za Tancem kamenů, právě v ohybu lesa, kde se k obrovskému útesu tiskly cedr, borovice a holý bezlistý dub, vyskočilo třepetavé, chvějivé světlo. Když jsem vstupoval do Tance, tak tam určitě ještě nebylo. Přešel jsem po jemném, upraveném trávníku, který pokrýval kruh Tance, ke kraji a mezi dvěma menhiry jsem vyšel ven. To světlo bylo nějak jasnější a chvějivější, než by mělo být světlo z obvyklého ohně.

Kromě toho – kdo by pro všechno na světě tábořil tak blízko u Clanholdu? A proč by plameny tančily tak vysoko a tak pozdě v noci? Tajemné světlo mne přitahovalo. Rychle a tiše jsem vyrazil přes louku ke stromům. Bylo dost zvláštní, že až na opatrné našlapování jsem obezřetností příliš neplýtval. Zřejmě jsem neměl pocit nějakého nebezpečí. Prostě mne to jenom zajímalo.

U ohně seděli dva muži; v chladné noci měli přes ramena přehozené plédy. Ten starší nápadně připomínal Kenziho. Seděl na kusu padlého kmene, který si přitáhl blíž k ohni, nakláněl se dozadu, rukama si objímal koleno a zadumaně hleděl do tančících plamenů a na hru světel a stínů poletujících po holých stromech.

Ten mladší mohl být tak v mém věku nebo o rok dva starší. Seděl se zkříženýma nohama na koňské houni u ohně. Na klíně držel obnažený meč, vedle kolene měl plátno na čištění a obtahoval čepel brusným kamenem, vyhlazeným častým používáním do jemných oblin. Jak se soustředil na hladké, čisté tahy kamene po čepeli, vraštil čelo, až se mu obočí stáhlo k sobě a oči ponechalo ve stínu. Čepel se ve světle ohně jasně leskla. Věnoval se jí s úzkostlivou pečlivostí.

Hluboce vyryté runy rozeseté po čepeli se v tmavé noci, kterou rušilo jen světlo plamenů, třpytily svým vlastním životem. Znal jsem je stejně důvěrně jako obrysy úst Caithy dan Malcolm, ale slova, do kterých se skládaly, jsem přečíst nedokázal. Postával jsem ve stínu těsně za kruhem světla, které vrhal oheň, a nějak se mi

nechtělo do kruhu vstoupit. Ale zároveň jsem se nedokázal ani otočit a vrátit na Clan-hold.

Mladší muž se vytrvale a zručně oháněl kamenem se soustředěnou pílí, která hraničila se vztekem. Koutek úst staršího muže se zvlnil v náznaku úsměvu, nicméně dal si dobrý pozor, aby se nerozesmál. Mladík cosi procedil mezi zuby, pak vstal a protáhl si unavená záda. Nebyl tak vysoký jako starší muž a vážil tak o jeden dva kameny méně, ale i tak byl vyšší a hřmotnější než já. Pohyboval se s veškerým vrozeným půvabem horské kočky. Maně mi přišlo na mysl, že bych rozhodně nechtěl stát těmto dvěma tváří v tvář ani cvičném poli, natož kdyby proti mně vytasili meče naostro v boji.

Mladší muž půvabně poskládal své tělo zpátky na koňskou houni a opět se chopil meče a brusného kamene. Tiše zaklel.

„Tady kolem je dnes v noci dost magie na to, aby podpálila celý Isgard," prohlásil. „Ach bohové, jak já nenávidím magii."

„To už jsi mi říkal, *ti'rhonai*," odvětil starší muž mírumilovně a zvedl jednu ruku, aby zakryl, jak mu cukají koutky úst. Ve spodním tónu jeho hlasu probublával smích, ale jinak měl hlas spíš drsný. „Vlastně už jsi mi to říkal mnohokrát."

Strnule jsem na ně zíral a nebyl schopen uvěřit svým očím. Zcela jistě to musel být sen, protože jak jinak by mohlo být možné, abych tady stál a díval se na Kiana dav Leydon, známého také jako Rudý Kian ze Skai, jak sedí u ohně se svým adoptivním otcem Cullinem dav Medroch. A jak jinak by se mohlo stát, aby Kian nevypadal o nic starší než já a Cullin ne starší než jeho vlastní vnuk Kenzie dav Aidan.

Kian zvedl hlavu a podezřívavě se na Cullina zadíval. „To je tvoje práce, *ti'vati*?"

Cullin výmluvně nadzvedl jedno obočí. „Moje práce?" opakoval tázavě. „Moje? Já mám méně magie než ten kámen, který s takovým zaujetím týráš. Jak můžeš podezřívat mne?"

Kian k němu mrzutě vzhlédl. „Ty děláš ještě podivnější věci," prohlásil. „Nedá se ti věřit." Pak se najednou vesele usmál, až tmou probleskly jeho bílé zuby. „No dobrá, budu tedy z toho vinit tenhle kámen, když říkáš." Sklonil se zase ke své práci. „Mám dojem, že za to může ten chlapec."

„Jo,“ potvrdil to Cullin. „Jeho magie musí být stejně silná jako tvoje.“

Kian zavrčel. „Silnější, když nás sem dokázal přitáhnout,“ odsekl. Ohlédl se dozadu do stínů pod převislé větve cedru a borovice. Sledoval jsem jeho pohled a zdálo se mi, že ve stínech vidím skrytou postavu, nejasnou a nezřetelnou jako odraz viděný v zamženém skle. Ta mlhavá nezřetelná postava vypadala jako dítě ne starší dvanácti let. Ale když jsem se tam zadíval pozorněji, tak se stín zachvěl a zmizel.

Neuvěřitelné. V první chvíli jsem si myslel, že to dítě snad může být mnou, tím dítětem, kterým jsem kdysi byl. Ne pro jeho rysy, které jsem stejně neviděl, ale pro ten napjatý, dychtivý postoj toho mladého těla. Divoká, dravá touha po přijetí se v něm svářila se strachem z odmítnutí. Měl jsem s tím chlapcem soucit. Chtěl jsem jít za ním, ale byl už pryč.

„Bude tu magii potřebovat,“ poznamenal Cullin. „A řekl bych, že dřív, než jsme čekali.“ Zvedl se na nohy a vyrazil pro další poleno. Uprostřed cesty se zastavil. „Myslím, že máme společnost,“ poznamenal tiše.

Kian zvedl hlavu a podíval se přímo do stínů, kde jsem stál. Ústa se mu zvlnila potlačovaným vztekem. Odhodil brusný kámen a znovu na mne upřel oči. „Tamhle jsi,“ řekl se skřípavým nádechem podráždění v hlase. „Nechal jsi nás čekat, chlapče.“ Pak zvedl naolejovaný klůcek, který mu ležel u nohou, a pustil se zase do práce. Dlouhými táhlými pohyby čistil a leštil už teď vyleštěnou čepel. Znovu vzhlédl. „No dobrá, tak tam tak nestůj jako roztřesená hromádka neštěstí, chlapče, a pojď sem.“

Vstoupil jsem do kruhu světla a Kian vstal a lehkým, plavným pohybem narovnal své tělo. Jak se tam v té chvějivé noci tyčil nade mnou, vypadal ještě větší.

Cullin si mne obezřetně změřil pozorným okem a najednou se usmál, až mu zuby zasvítily. „Vypadá slibně, *ti'rhonai*,“ usoudil. „Není to sice ostřílený tyrský šlechtic, ale jednou bude. Řekl bych, že bude docela ucházející.“

Kian postoupil dopředu s mečem před sebou, čepel položenou v otevřených dlaních. „Půl práce už jsem za tebe udělal, chlapče,“ řekl. „Měl bys ho doleštit sám. Bude tvůj, ne můj.“

Sklouzl jsem očima dolů na meč na jeho dlaních. Prostý, kůží potažený jílec byl dostatečně dlouhý na to, aby se meč dal použít jako obouruční, ale muž jako byl tento Tyr mohl tímto mečem lehce vládnout jednou rukou. Já jsem sice neměl ani odpovídající výšku ani váhu na to, abych ho mohl ovládat jednou rukou, ale stal by se pro mne úctyhodnou zbraní i kdybych ho mohl používat jen obouruč.

„Můj meč?“ opakoval jsem. Můj hlas mi zněl cize, bezbarvě, jako by to byla ozvěna přicházející z temnoty lesa.

„Jo chlapče, tvůj. Můj nikdy nebyl a nikdy nebude.“

Udělal jsem krok dopředu. Ten meč měl všechen půvab dobře vyrobené a udržované zbraně, smrtící i krásné. Runy podél čepele zářily svou vlastní divokou krásou. „Můj meč?“ opakoval jsem neschopen uvěřit.

„Hledá,“ odvětil. „Ale ne mne.“ Bez okolků mi ho nutil. Bezděčně jsem zvedl ruce a natáhl se po něm. Ale jakmile jsem se dotkl chladného lesklého kovu, prošel mýma rukama dolů, čepel se v temnotě zableskla a rozplynula se. Neslyšel jsem, že by dopadla na zem.

„Hlavně ho neztrať, Garethe,“ pravil Kian. „Budeš ho brzy potřebovat.“ Jeho hlas slábl, jako by se ode mne vzdaloval. „Velmi brzy, věř mi…“

Klesl jsem na kolena a tápavě šátral po zemi před sebou po meči. Ale byl pryč. A když jsem vzhlédl, zjistil jsem, že stejně tak jsou pryč i oba muži i jejich tábor. Byl jsem na horském hřbetu sám a vítr mne bičoval mrznoucím, oslepujícím deštěm. Klečel jsem v mokré trávě a třásl se.

Vzbudil jsem se schoulený v posteli v malém pokoji, kde jsme bydleli společně s Comynem. Jak těžká vlněná houně, tak i prošívaná pokrývka sklouzly na zem. Teplota v místnosti by-la těsně nad bodem mrazu. Oheň v ohřívací pánvi už vyhasl a popel byl chladný a tmavý a na dotek skoro vlhký. Třásl jsem se. Znovu jsem rozdělal oheň a pak sebou praštil zpátky na postel, přitáhl si pokrývku i houni a zachumlal se až po uši. Po mokrých vlasech zůstala na polštáři studená vlhká skvrna. Otočil jsem ho.

Dech mi uvázl v hrdle. Zvedl jsem ruku a pomalu se dotkl vlasů. Mokré. S malými kousky roztávajícího ledu dosud zapletenými v pramíncích…

Sen…?

Otřásl jsem se a zakutal se hlouběji pod pokrývky. Toto bylo něco, o čem budu přemýšlet později, až nebudu omámený spánkem. Později…

Ani si nepamatuji, jak jsem usnul.

3

Ten sen ke mně přišel dřív, než jsem poznal, že jsem usnul. Meč *se vznášel na dosah mých rukou a chvějivé skvrny jasného světla, třpytící se po celé délce smrtící čepele, označovaly vyryté runy.*

Ten meč byl krásný tím zvláštním půvabem, kterým se vyznačují dokonale vypracované zbraně – křehkým smrtonosným půvabem, ve kterém je skryt účel a smysl. Vybroušená do smrtícího ostří, bez jediného zubu či škrábnutí zářila čepel ve vodnatém světle svým vlastním mlčenlivým třpytem. Obdivoval jsem jemné a dokonalé řemeslné provedení stříbrných filigránů, které se vinuly ve spletitých vzorech zdobících záštitu jílce, a hladký ovál bílého křemene se zlatým žilkováním, který tvořil hrušku. Jílec dlouhý jednu a půl dlaně byl udělán jako obouruční a zároveň tak, aby ho bylo možno ovládat i jen jednou rukou, ale ovládání jednou rukou vyžadovalo statnějšího, mnohem silnějšího muže než jsem já. Muže jako byl můj děd Keylan. Nebo můj otec Brennen…

Natáhl jsem se pro meč a odevzdaně čekal, že jako vždy ustoupí. Tentokrát mne však nepříjemně překvapil, protože jednoduše zmizel. Světlo se změnilo do palčivě ostrého jasu. Pronikavým třpytem se míhaly stíny. Napůl oslepený tou září jsem neviděl nic než popraskané obrazy, útržky odtrhnuté z celku tapisérie, živoucí dojmy tří mužů a ženy zmítajících se ve smrtelném zápase s nepřítelem, kterého jsem nemohl vidět…

…Jasná čepel jiskřící vyrytými runami se zableskla, jak se pozvedla k boji proti temné čepeli…

…Sluneční paprsky se zachytily na zářících rudozlatých vlasech a vířícím modrozeleném plédu muže, který se otáčel proti nehmotnému stínu nepřítele…

…Oboustranná saesnesská válečná sekyra, kterou se rozmáchl vysoký muž se světlými vousy, se divoce zableskla na slunci a pak se zasekla do hrdla černě oděného muže…

…Ženská tvář zbledla napětím, když žena pobídla patami koně prudce dopředu, aby zachytila svištící čepel namířenou na nechráněná mužská záda…

…Zářící meč se roztočil a odlétl; když padal, runy se ve slunečních paprscích zatřpytily; pak se nad ním voda zavřela a po hladině se rozběhly drobné vlnky.

…Na mělčině na kraji potoka klečel muž, k hrudi si tiskl tělo ženy a po tváři mu stékaly slzy.

Zaplavila mne beznaděj. Bolest a zármutek tak silný a ostrý, až jsem měl pocit, že mi snad pukne srdce. Bolest se mi zahryzla do útrob a z hrdla se mi vydral výkřik zoufalství nad hroznou ztrátou, až jsem si myslel, že i já snad zemřu žalem nad tím, jak mi ta žena zemřela v náručí…

Prudce jsem se vytrhl ze spánku a zahleděl se na pochmurné šeré světlo za oknem. Oči jsem měl oteklé a pálily mne, jako by byly plné písku, a nedokázal jsem si uvědomit, jestli se stmívá nebo svítá. Když jsem se posadil, všechny mé svaly proti tomu začaly bouřlivě protestovat. Měl jsem pocit, jako bych poslední dva dny strávil na cvičném poli a byl po celém těle zbit cvičným dřevěným mečem.

Comynova postel byla prázdná, pokrývky na jeho posteli byly pečlivě srovnané a uhlazené, péřový polštář byl načechraný.

Samotný Comyn byl už dlouho pryč. Zvenčí se sem z nádvoří nesly zvuky hlasů a lidí chvátajících za svými pochůzkami a prací. Podíval jsem se znovu na okno a zdálo se mi, že světlo je teď jasnější, než bylo před chvílí. Takže to šero bylo zřejmě svítáním a já jsem spal půl dne a celou noc. Po tak dlouhém spánku bych se

však měl cítit mnohem odpočinutější a bdělejší, než jsem byl – a také mnohem dychtivější začít nový den.

Když jsem se hrabal z postele a šátral v šatníku po čistých šatech, cítil jsem každou kost v těle. Protáhl jsem se, abych se zbavil křeče v zádech a podařilo se mi jen přivodit si křeče dalších svalů, až jsem zasténal.

Jen jsem hekl, když jsem se natáhl dolů a masíroval si bolavé nohy. Možná že jsem koneckonců nestrávil noc na cvičném poli. Možná jsem ji strávil běháním nahoru a dolů po horách…

Projel mnou mrazivý chlad a dech mi uvázl v hrdle, když jsem si vzpomněl na ten podivný sen, který mi vstoupil do spánku. Opatrně jsem se sklonil a dlaněmi se dotkl polštáře. Usoudil jsem, že tam, kde zvlhl od tajících ledových krup z mých vlasů, by ještě mohl být studený a vlhký. Znovu jsem se zachvěl, obrátil polštář a rychle ustlal. Ta vlhkost na polštáři byla jen v mých představách. Byl to jenom sen; určitě jsem v noci, v té tmě neodešel do hor a nesetkal se tam se svým pradědem.

Jestliže jsem dostal meč, bylo to jenom ve snu. A i kdyby to byla pravda, tak by mi ten meč neprotekl mezi prsty jako by mé svaly byly jenom kouřem. Zhluboka jsem nabral dech a roztřásl se ještě víc. Zavřel jsem oči a pomalu vydechl.

Jen sen. Nic víc. Jenom sen.

Můj žaludek se probral a nerudně mi připomínal, že už uplynula zatraceně dlouhá doba od chvíle, kdy jsem naposledy jedl. Chvíli jsem hledal svůj pléd, a pak si vzpomněl, že jsem ho upustil na břehu během té záchranné akce a vytáhl jsem ze šatníku starý modrý plášť. Ale předtím, než jsem sešel do kuchyně na snídani, jsem navštívil ošetřovnu.

Ten celský chlapec ještě spal. Jeden z ošetřovatelů-bylinkářů mne ujistil, že chlapec už je mimo nebezpečí a že na něm nejsou patrné žádné známky zápalu plic, nemoci, která zabíjí tolik lidí, kteří byli poloutopení vytaženi z moře.

„Ten chlapec se zotaví," řekl povzbudivě, když míchal léčivý odvar, který připravoval na malé ohřívací pánvi s dřevěným uhlím. „Bude to nějakou chvíli trvat, ale dostane se z toho."

Přikývl jsem a na chvíli si stoupl k hlavě postele a zvědavě se zadíval na jeho tvář. Připadala mi nějak důvěrně známá, a přitom se mi nezdálo, že bych ho znal. A taky jsem usoudil, že k tomu není

žádný důvod. Bylo mi skoro třináct, když jsem opustil Skyrru a odplul do Tyry, a to bylo už dvanáct let. Tomuto chlapci mohly být tehdy sotva tři čtyři roky, bylo to dítě, tak malé, že by si ho osamělý, nespolečenský, uzavřený dvanáctiletý chlapec sotva všímal.

Veden náhlým popudem jsem se nad hochem sklonil a položil mu ruku na čelo. Měl je chladné a suché. Jeho řasy se zachvěly a on otevřel oči. Zaskočilo mne to. Hleděl přímo na mne, tmavě modré oči měl široce rozevřené a v nich nechápavý výraz.

„Můj princi?“ vydechl.

Po páteři mi přeběhlo cosi chvějivého a chladného. Můj princi… Já ne. Nejsem princ. Nejsem, ledaže by můj otec zemřel.

Chlapec zvedl třesoucí se ruku k tváři a odhrnul si z čela tmavé vlasy. Znovu se na mne podíval a v očích mu zvolna svítalo pochopení. Jazykem si zvlhčil rozpraskané rty.

„Lorde Garethe,“ řekl. „Jsi lord Gareth ap Brennen?“

„Ano, chlapče,“ odvětil jsem. „Jsem Gareth.“

„Jsem Rhan ap Fyld,“ vydechl chabě.

„Fyldův syn?“ Překvapeně jsem se na něj zadíval pozorněji. Teď jsem už rozeznal tu podobu. Byl tolik podobný svému otci. „Jo,“ řekl jsem. „Teď už tě poznávám.“

„Mám vzkaz,“ řekl chabě. Hlas mu skřípal veškerou tou slanou vodou, kterou spolykal. „Můj otec ho svěřil pouze mně. Je to důležité…“

„My tu zprávu máme, Rhane,“ sdělil jsem mu. „Ty si odpočiň a znovu naber síly. Zpráva byla doručena v pořádku.“

Na napjaté kůži na lícních kostech mu vyskočily dvě horečnaté, rozrušené skvrny. „Mám ti něco říci, lorde.“ Jeho hlas přešel do pouhopouhého, téměř neslyšného šepotu. „Mám ti říci, že tvého otce postihla nehoda, a ne nemoc. Fyld chtěl, abys věděl, že to nebylo jeho vetchostí či stářím…“

„To stačí, chlapče,“ řekl jsem. „Až ti bude lépe, tak ještě budeme mít čas o tom mluvit.“ Sklonil jsem se a znovu mu položil ruku na čelo. Nadechl se, jako by chtěl mluvit dál. „Teď spi.“

Na chvíli se na mne zadíval a pak zavřel oči a v okamžení znovu usnul. Narovnal jsem se, chvíli nad ním stál a zamyšleně se na něj díval, a pak jsem se obrátil a odešel. Vyšel jsem na nádvoří, vrhl se

na mne vítr a rval ze mne plášť. Přitáhl jsem si drsnou látku ke krku, sklonil hlavu proti větru a spěchal ke kuchyním.

Nehoda. Můj otec byl zraněn při nehodě a teď leží na smrtelné posteli. Fyldův dopis na mne naléhal, abych přijel co nejdříve. Lámal jsem si hlavu nad tím, kolik času mému otci zbývá a jestli už nebude příliš pozdě, až zuřivá vichřice odezní.

Když jsem usedl ke snídani skládající se z horké ovesné kaše s medem a mlékem, chleba, sýra a sušeného ovoce, opět mi začaly hlavou vířit útržky mého snu. Vznášely se mi před očima jako pramínky kouře z ohně v krbu.

Minulé noci jsem měl dva sny a jeden z nich byl ještě tak živý a měl jsem ho uložený v paměti tak přesně do nejmenších podrobností, že to mohla docela dobře být skutečnost. Bylo to tak podivné, mít sen o svém pradědovi a nejen o svém pradědovi, ale ještě o dědovi Kenziho.

Sen překrýval sen… Minulé noci jsem byl vyčerpaný. A k tomu přistupovalo to, že na mne Brynda použila svou magii Uzdravování. To všechno se mi v hlavě zřejmě muselo složit do zmatené motanice. Jenže nejen že jsem měl sen o Rudém Kianovi ze Skai, zdálo se mi také znovu o meči. A taky o mém otci.

Ten sen o meči jsem znal. Přicházíval ke mně v noci již dávno předtím, než jsem opustil Skerry, ležící na dalekém severu Celi, a navštěvoval mne znovu a znovu, když jsem dospíval.

Z tvarů a podstaty toho snu jsem si pamatoval jen málo. Všechno, co mi z nich po probuzení zůstalo, byly obrazy meče a jasné záblesky vodního světla odrážejícího se na lesklém kovu.

Teď už jsem věděl, co je to za meč. Možná ta zpráva, že můj otec umírá, měla vyvolat vědomí pravdivosti mého snu, přesněji opravdovosti meče v těchto snech.

Meč mého otce. Runová čepel Zhouba. Ten meč, který otec před lety ztratil v bitvě během vpádu Maedunů na Celi. Ten meč, který by měl být předán jeho nástupci.

Jeho nástupci…

Byl jsem jediným synem prince ze Skai, a to mne činilo jeho nástupcem. Ale mnohem přesněji řečeno jsem byl jediným žijícím

synem prince ze Skai. A to byl rozdíl. A konečně pro mého otce byl ten rozdíl očividně nepřekonatelný. Věděl jsem, že si v hloubi duše stále myslí, že tehdy před dvaceti lety zemřel nesprávný syn.

A nyní jsem se musel vrátit na Celi. Vrátit se do vyhnanství na Skerry…

Ten dopis přišel od Fylda. Ne od mého otce. Od Fylda. Byl snad můj otec tak churav, že nemohl ani psát? Anebo to byl Fyld a ne můj otec, kdo ve skutečnosti chtěl, abych se vrátil domů.

„Domů," zašeptal jsem a pak jsem se zachvěl. „Ale na Skerry, a ne do Skai…" Bylo dost zlé, že si dědic trůnu Skai nepamatuje nic z toho krásného kraje. Moje jediné vzpomínky z Celi se týkaly vyhnanství na Skerry.

Nechtěl jsem už na to myslet. Vstal jsem a šel si do stájí osedlat koně. Ještě jsem musel jít střídat hlídku na pobřeží a nechtěl jsem přijít pozdě.

* * *

Během té doby, co jsem spal, bouře nepolevila. Běsnící vítr a šlehající déšť přesně odpovídaly mému rozpoložení, ve kterém jsem jel po mysu a napínal zrak, abych prohlédl skrz závoje deště a vodní tříště. Jediné štěstí bylo, že na mne toho rána nemusela spoléhat žádná další ztroskotaná loď, hledající útočiště před bouří. Hleděl jsem směrem ke vzduté mořské hladině, ale v duchu jsem byl ponořen do svých vlastních myšlenek.

Vítr se zmocnil mého copu na levém spánku a šlehl mne s ním přes oči. Zvedl jsem k němu ruku a odsunul ho dozadu a pak jsem prsty sklouzl dolů k modrému topasu pohupujícímu se na jemném zlatém řetízku na levém uchu. Vybírala mi ho sama Brynda, když jsem dosáhl mužného věku. Ta barva, říkala, mi dobře ladí s očima.

Po dvanácti letech v Tyře jsem byl víc Tyr než Celan. Kenzie a Brynda mi dali domov a vychovávali mne stejně jako své dvě vlastní děti, Comyna a Eibhlin. Dali mi lásku, péči, ochranu i místo, které bylo výhradně mé. Tyrové měli pro strýce a pěstouna stejný výraz – *ti'vati*. Stejné to bylo s výrazem pro tetu a pěstounku. Kenzie mi byl víc otcem, než mi kdy byl můj vlastní otec, a Brynda pro mne přirozeně byla víc matkou než moje vlastní matka, kterou jsem si stěží pamatoval. Dospělosti jsem dosáhl v Tyře tyrským

obřadem. Patřil jsem sem mnohem víc, než bych kdy patřil na ten od světa odříznutý malý ostrov, kam tehdy můj otec vzal uprchlíky ze Skai.

A pak tady byla Caitha…Caitha dan Malcolm, která loňského jara tak náhle a překvapivě dozrála v ženu. Caitha, která mezi ohni Beltane stejně jako v mém srdci tančila tak svůdně a půvabně. Zatím jsme si své city navzájem nevyznali a nedali jsme si zásnubní slib, ale byla mezi námi nevyslovená dohoda, že si náš zásnubní slib dáme na tento Beltane, který se už blížil. Věděl jsem, že Malcolm toto spojení schválí, ale neměl jsem ani tušení, jak o tom bude smýšlet můj otec.

Ale copak jsem mohl chtít po Caithe, aby opustila Tyru a šla do vyhnanství na Skerry? Jak jsem po ní mohl chtít, aby opustila svou rodinu a všechno, s čím vyrůstala, a šla se mnou na místo, kde nikoho neznala? A šla by vůbec, kdybych ji o to požádal?

Otočil jsem klisnu a vyvedl ji z lesa ven na úzký pruh trávy. Tam jsem sesedl a zvolna kráčel k okraji útesu, přitahován něčím, co jsem nedokázal pojmenovat. Tam za útesem, stovky mil od tyrského pobřeží, ležel ostrov Celi, nyní ztracený v mlze a dešti. Stromy za mnou sténaly ve větru a šedivá obloha za útesem splývala s šedí moře, skrytá za clonou deště a vodní tříště. Odtud nebyl vlnolam v ústí přístavního zálivu vidět, mizel v závojích mlhy. Ale i za těch nekrásnějších dní se Celi ztrácela v dálce na obzoru.

Zaslechl jsem, jak kdosi rychle cválá lesem. Obrátil jsem se a uviděl Kenziho, jak zahýbá kolem nízkého skalního hřbetu a vyjíždí na travnatý skalní výčnělek, kde jsem stál. Před mlhou a ledovým deštěm se chránil plédem pořádně ovinutým kolem ramen, ale hlavu měl nepokrytou. Na řasách mu visely kapičky vody, z vousů mu kapalo a mokré pramínky rudých vlasů se mu lepily na tváře. Sesedl, na chvíli se postavil vedle mne a zahleděl se přes moře.

„Říkal jsem si, jak asi muž na pobřežní hlídce tráví dneska svůj čas," pravil konečně. „Žádná loď, která za tohohle počasí vypluje na moře, si nezaslouží nic jiného, než co jí moře poskytne."

„To máš pravdu," odvětil jsem.

Přetáhl si pléd přes hlavu, setřel si vodu z obličeje a vyždímal vodu z copu splihle visícím na levém spánku.

„Tvoje hlídka skončila před více než dvěma hodinami," řekl. „Brynda mne poslala za tebou, abych zjistil, jestli se ti něco nestalo."

Podíval jsem se do dálky za šedivé moře a oblohu. „Zamyslel jsem se," řekl jsem. „Neuvědomil jsem si, jak ubíhá čas."

„Brzy bude večeře," řekl. „Nechceš se jít domů najíst? Jedl jsi vůbec něco od rána?"

Ne. Dočista jsem zapomněl na balíček s chlebem a sýrem, který jsem si před odjezdem z Clanholdu strčil do sedlového vaku. Ale v okamžiku, kdy jsem si vzpomněl na jídlo, můj žaludekse této příležitosti neprodleně chopil a vztekle mi sdělil, že je prázdný jako kapsa nejnuznějšího žebráka a začal se tvrdě dožadovat, ať s tím okamžitě něco udělám. Neměl jsem ve zvyku ztrácet dlouhé hodiny přemítáním o svém nitru, a přesto jsem teď, když mne Kenzie vytrhl z mého zadumání, zjistil, že se už skoro stmívá, a já jsem neměl ani tušení, jak vlastně celý ten čas od brzkého rána uplynul. Chvíli jsem se zmateně potácel mimo čas a prostor, než jsem si uvědomil, kde vlastně jsem. Ale ten zmatek mohl být taky jen z hladu a to šlo napravit celkem snadno.

Kenzie se vyšvihl do sedla a urovnal si kolem sebe záhyby plédu. Bradou ukázal na Clanhold.

„Tak jedem, ne?" zavolal na mne. „Tvoje klisna už je asi stejně hladová jako ty. Zaslouží si stáj, pořádně vytřít, trochu teplých otrub a pak teplou houni."

„To jo," odpověděl jsem. Rychle jsem nasedl a spolu jsme vyrazili skrz mokré stromy, ze kterých kapala voda, k cestě. Letmo jsem se podíval na Kenziho, shrbeného pod plédem, a najednou mne do očí udeřil jasný záblesk rudozlatých vlasů a planoucí modrozelené barvy jeho plédu. Mé ruce křečovitě sevřely otěže.

„Ty jsi byl s mým otcem, když ztratil Zhoubu, že?" řekl jsem. Můj dotaz mne překvapil asi stejně jako jeho. Neměl jsem vůbec v úmyslu mluvit o svém snu.

Zíral na mne v tom šedivém soumračném světle, na tváři podivný výraz, jako by něčemu naslouchal, a mně se zdálo, že má hlavu stejně plnou dojmů z té bitvy jako já. „Jo," řekl pomalu a s úžasem, hlasem zjemnělým vzpomínkami. „Jo, já jsem u toho byl. Jak to víš?"

Podíval jsem se dolů na své ruce svírající otěže. Na zaťatých pěstech vystupovaly klouby, proti hnědé koňské srsti jasně bílé. „Viděl jsem to," řekl jsem nakonec. „Ve snu. Dnes v noci. Přesněji – ráno."

Otočil se a upřeně se na mne zadíval. Zpod plédu divoce zasvítily ostře zelené oči, skryté pod rudozlatým obočím. Za chvíli kývl hlavou. „Jo," řekl. „I Brynda mívá jasnovidecké sny. A jak jsem slyšel, tvůj otec občas taky. Nepřekvapilo by mne, kdyby i v tobě byla skrytá magie. Ve vašem rodu je to hluboce zakořeněno. A není nic překvapivého na tom, že máš dar jasnovidectví. Co jsi viděl?"

„Jen záblesky a dojmy," řekl jsem a pak mu vyprávěl všechno, co jsem si ze svého snu zapamatoval. A jak jsem mluvil, před očima mi znovu vyvstávaly obrazy ze snu a vzadu na šíji mne mrazilo. Kenzie nic neříkal, nepřerušoval mne, jenom se na mne díval, jak mu popisuji svůj sen.

„A na konci," řekl jsem, a do uší mi hořce zazněl můj hlas, „tam byl jen letmý záblesk obrazu muže držícího tělo ženy, a mně se útroby svíraly takovým žalem, že jsem měl pocit, že i mne snad ta bolest rozerve vedví."

„Fiala," poznamenal Kenzie tiše.

„Fiala?" Tázavě jsem se na něj podíval. „Bheancoran mého otce?"

„Jo, Brennenova bheancoran," řekl, stále tak tiše. „Zemřela tam. Svým tělem zachytila ránu mečem, která byla určena jemu."

Ovšemže jsem věděl o bheancoran. Všem princům ze Skai sloužily bojovnice, kterým byla určena role osobního strážce, důvěrníka a společníka. Pouto mezi princem a jeho bheancoran bylo na celý život. A jak mi vyprávěla Brynda, bheancoran zřídkakdy přežily smrt svého prince. Ona sama přežila smrt prince Tiegana jen proto, že se mu zavázala přísahou, že se postará o to, aby se Sheryn, vdova, která po něm zůstala, v pořádku dostane ke svému lidu, kdyby padl. Ještě i teď, dvacet let po těch událostech, byla někdy na Bryndině tváři vidět bolest ze zlomeného pouta. A poté, co jsem prožil to kruté zoufalství a muka bolesti, které mne naplnily ve snu, jsem pochopil, že ani pro prince není snadné ztratit svou bheancoran.

Někteří princové se se svými bheancoran oženili, jako například můj děd Keylan a můj praděd Kian. Můj otec si Fialu nevzal, ale přesto bylo pouto mezi nimi hluboké a pevné. Já jsem pochopitelně žádnou bheancoran neměl. Další skvrna na mém štítě, která jen potvrdila, že můj otec věřil, že přežil ten nesprávný syn…

„Dostali nás tam u té říčky," řekl Kenzie. Mluvil klidným, lehkým, vyrovnaným tónem, ale jeho výraz zůstával nepřístupný a zamyšlený. „Tvého otce, Fialu, mne a Aellegha, Celwaldu saesnesského z Letních pastvin. Řekl bych, že to vypadalo, jako by Černí jezdci tvého otce poznali; podle toho, že se nás spíš snažili zajmout než zabít. Z té bitky si já pamatuji jen velmi málo. Nebyl jsem odolný proti Hakkarovu zaklínadlu, takže jsem tomu černému děsu téměř podlehl."

„A tam vás zajali, že?" zeptal jsem se. „Všechny tři?"

„Jo." V levém koutku úst mu zacukal nepatrný, smutný úsměv. „A Brynda se Sheryn nás osvobodily z vězeňské cely. Zbytek příběhu už znáš – o tom, jak jsme prchali napříč Celi, abychom dostali Sheryn zpátky k jejímu lidu."

Přikývl jsem. Pochyboval jsem, že by bylo možno najít svobodného Celana, který by ten příběh neznal. Chvíli jsme jeli mlčky. Pak jsem promluvil: „Kenzie, zdálo se mi o meči. O Zhoubě. Viděl jsem ho ve vodě."

Mžikl po mně okem přes uši svého koně, jedno obočí tázavě nadzvednuté. „On tě volá?" zeptal se.

„Jo, předpokládám, že ano," řekl jsem zvolna. A potom jsem mnohem rozhodněji dodal: „Hledá mne. Myslím, že mne hledá už od doby, kdy jsem byl dítě. Nevzpomínám si, kdy se mi o něm zdálo poprvé. Nevzpomínám si, že by se mi o něm kdy nezdálo. A dnes v noci mi bylo řečeno, že mne ten meč hledá."

Kenzie si zamyšleně hryzal ret. „Hledá tebe?"

„Myslím, že asi ano. Buď hledá mne nebo mého otce." Za váhal jsem. Samotného mne překvapilo, co všechno jsem mu řekl. „A taky se mi zdálo o Rudém Kianovi. Řekl mi, že mne ten meč hledá, a důrazně mne žádal, abych ten meč neztratil. Jako se to stalo mému otci. Předpokládám, že jestli někdo něco ví o Runových čepelích a o tom, jak dokážou hledat toho, komu patří, tak je to Kian."

Kenzie přikývl, ale neřekl nic. Obočí nad očima se mu stáhlo k sobě a mezi ním se objevila hluboká rýha. Znovu se na mne podíval a já si myslel, že něco řekne. Místo toho jen znovu pokývl hlavou a shrbil se pod svým plédem ještě níž.

Téměř jsem mu mohl číst myšlenky. Runové čepele ze Skai měly schopnost najít muže, kteří byli zrozeni proto, aby jimi vládli, i kdyby to znamenalo vyzvat někoho jiného, aby jim v tom pomohl a prováděl jejich příkazy. Velký Královtvůrce vyzval mého praděda Kiana, aby ho donesl svému synovi, a ten se pak stál králem Tiernynem. Bylo snadné sledovat, kudy se ubírají Kenziho myšlenky. Přemítal, jestli jsem byl vyzván, abych přinesl meč zpátky svému otci.

A mně vrtalo hlavou to samé.

Dorazili jsme na Clanhold. Na dlážděném nádvoří zaklapala koňská kopyta. Když jsme projížděli dokořán otevřenými vraty, jeden ze stájníků nám vyběhl vstříc. Byl bosý a bez čepice, na sobě měl jen tenkou košili a umazanou rozedranou suknici. Když mu Kenzie domlouval, aby se v té zimě lépe oblékal, stájník se na něj jen vesele usmál.

„Však není taková zima a plískanice, jako když je sníh, lorde," řekl a vzal si od nás koňské otěže. „V tomhle počasí už je cítit jaro, a tak mi těch pár kapek deště nevadí." Jemně zatáhl za otěže a odváděl koně rovnou do stájí. „Jen pojďte, miláčkové. Už pro vás mám ve stájích nachystané nahřáté houně a teplé krmení."

Koně ho ochotně následovali, uši vztyčené a otočené dopředu, a všichni tři vzápětí zmizeli v přítmí stájí. Kenzie a já jsme se otočili a kvapně vyrazili po širokém schodišti nahoru ke vchodu do Velké síně.

Když jsme vešli do dveří, přivítala nás hudba a smích. Ve vzduchu se vznášela hutná vůně pečeného masa, svařeného kořeněného vína a čerstvě upečeného chleba a mísila se s jemnou vůní voskovic a hořícího borovicového a březového dříví. Velká síň zářila světlem pochodní, hořících v držácích na zdech, a svící ve svícnech velkých zdobených lustrů zavěšených na silných trámech, které podpíraly vysoký strop. V krbech na obou koncích dlouhé místnosti vysoko šlehaly plameny a zaháněly večerní chlad. Vzduchem se nesly sladké tóny harf a tenkých rákosových píšťal.

Po místnosti kroužilo několik tanečních párů a kolem nás vířily jasné barvy jejich plédů a světlých tartanových ženských šálů.

Mezi Tyry se po síni porůznu pohybovali Celané, kteří měli převážně tmavě zlaté vlasy a hnědé oči, nebo, jako já, lesklé, modročerné vlasy a tmavě modré oči a byli snadno rozpoznatelní od rusovlasých zeleno nebo šedookých Tyrů. Někteří z Celanů se narodili už tady v Tyře. Ale většina z nich byli uprchlíci, kteří před skoro dvaceti lety opustili Celi na tyrských lodích, které pro ně vyslal můj praděd Kian. Byla to jedna z posledních služeb, které Skai a Celi prokázal.

U vzdálenějšího krbu seděla vedle Comyna Brynda. Comyn seděl na stole a nohy si natáhl na lavici. Brynda na nás vesele kývla, když jsme vcházeli. Šel jsem za Kenzim přes místnost k nim, u krbu jsem vytřásl vodu z pláště a roztáhl jsem ho na lavici, aby uschnul. Někdo mi podal pohár horkého, kořeněného vína. Poděkoval jsem, vylezl na lavici a posadil se vedle Comyna. Ochotně se odsunul, aby mi udělal místo a vesele se na mne zazubil. Do zmrzlých prstů mne přes cínový pohár hřálo horké víno a hutná vůně stoupající z pohárů slibovala teplo i mým útrobám.

„Jdeš pozdě," poznamenal Comyn. „Měl jsi nějaké potíže?"

„Venku ne," odpověděl jsem mu. „Ale noc jsem měl nějakou divokou."

„Byl jsi dnes časně ráno venku," řekla Brynda. „Jsi v pořádku?" Pozorně si mne prohlížela. V jejích očích jsem zahlédl starost a obavy.

Věnoval jsem jí něco, o čem jsem doufal, že by se dalo považovat za uklidňující úsměv. „Myslel jsem si, že by bylo dobře se brzy po ránu projít," řekl jsem. „Další pár očí v tomto počasí nikdy neuškodí. Kromě toho jsem nemohl ráno spát a…" Odmlčel jsem se v půli věty, protože výraz její tváře se změnil. Už mi málem vrátila úsměv, ale když jsem se zmínil, že jsem nemohl spát, do očí se jí vkradl znepokojený výraz.

„Sny?" zeptala se tiše.

Pokrčil jsem rameny. „Podivné sny," řekl jsem. „Ale nedělej si o mne starosti, *ti'vata*."

Neříkala nic, ale viděl jsem tu napjatou pleť kolem jejích očí a věděl, že navzdory mému ujišťování má strach. Věděl jsem, že čas od času mívá jasnovidecké sny. Ale nevěděl, jestli byly

jasnovidecké mé sny. To, že se mi zdálo o boji u potoka Cam, kde můj otec přišel o svůj meč i o svou bheancoran, mohla být prostě jenom stará zasutá vzpomínka, anebo si má mysl ve spánku poskládala děj, který skrýval něco, o čem jsem věděl, že se muselo stát. Nemuselo to nutně přicházet od toho meče. Ale jen sedm bohů a bohyň vědělo, odkud se vzal ten živý sen o Rudém Kianovi ze Skai. Nikdy dříve se mi o mém pradědovi nezdálo.

„Měl jsi jasnovidecký sen, Garethe?“ zeptala se Brynda.

Rychle jsem zvedl hlavu a v nečekaně nestřeženém okamžiku se střetl s jejíma očima. Ve jejich zlatohnědých hlubinách se odrážela veškerá bolest a mučivá trýzeň zlomeného pouta, stejně zoufalá, jakou jsem cítil, když se mi zdálo o mém otci, jak drží v náruči Fialino tělo. Rychle to zakryla, ale já jsem to viděl. Byla bheancoran prince ze Skai a zlomení pouta, ke kterému došlo v okamžiku jeho smrti, ji málem zničilo. Ale vybudovala si nový život, ve kterém byl prostor pro jejich děti, Kenziho a Comyna a Eibhlin. Můj otec ztrátu své bheancoran přežil, ale už nebyl schopen si vybudovat nový život, ve kterém by bylo místo pro mne – nejmladšího syna.

To je přece pochopitelné, našeptával mi můj slabý, k zbláznění rozumný vnitřní hlas, můj otec ztratil také svou ženu, svou dceru a svého nejstaršího syna. Kolik ze své bytosti může člověk ztratit, aby mu ještě zbylo dost sil vybudovat něco nového?

Ale taková lhostejnost, taková nevšímavost ke svému jedinému synovi, který přežil…

To bylo něco, o čem se mi teď doopravdy nechtělo přemýšlet. Teď ne. Musel jsem sebrat všechny své síly, abych se dokázal na Bryndu usmát a nenuceně, klidně jí odpovědět.

„Jasnovidecký sen?“ opakoval jsem a dal se do smíchu. „Pochybuji. Možná, že to jenom Caitha tančila v mých snech.“

Kenzie se na mne ostře podíval a zamračil se, ale neřekl nic. Rozuměl tomu, že jsem nechtěl, aby si Brynda dělala ještě větší starosti než obvykle. Pravděpodobně si od něj později ještě něco vyslechnu o tom, jak se kroutím, abych neřekl pravdu.

Comyn si podrážděně odfrkl. „Nesváděj to na Caithu,“ řekl. „Daleko pravděpodobněji tě rušila v tvých snech něčím jiným, než že v nich jen tančila.“

Kenzie se rádoby zuřivě napřímil a vystřihl mu svižný, napůl hravý pohlavek. „Dávej si pozor na jazyk," řekl přísně, ale v koutku úst mu podezřele zacukalo. Comyn nasadil vážnou tvář a pak se zazubil a rychle uhnul hlavou, aby se vyhnul dalšímu. Projela mnou tichá závist. Můj otec se mnou nikdy nejednal tak přísným a zároveň laskavým, téměř shovívavým způsobem.

Brynda mne vzala za loket a přitáhla tak mou pozornost zpátky k sobě. „Popluješ domů, Garethe?" zeptala se.

Rozpačitě jsem se na ni podíval. „Já nevím," odpověděl jsem. „Předpokládám, že budu muset…"

„Jo," prohlásil rozhodně Kenzie. „Jo, myslím si, že ti nic jiného nezbývá."

4

Ten sen, který se táhl mým spánkem, měl jiné zbarvení, byl plný *jakési předtuchy, kterou jsem nemohl uchopit. Meč ještě ležel na kamenitém dně potoka, klidně a nehybně, jako by snil, skrytý pod trsy převislého býlí. Ale kolem něj se šířil vzrušující pocit dychtivé netrpělivosti, podobný pocitu, jaký má člověk, když ponoří ruku do minerálního pramene. Světlo se ve vodě lámalo, odráželo se na čepeli a tančilo po hladkých, oblých kamenech na dně potoka v proměnlivých obrazcích zlatozelené a stříbrné.*

Nízko nad vodou visely cáry mraků, šedivé jako zašlý cín, ztěžklé vlhkostí a hrozící studeným deštěm či sněhem. Tu a tam se ukázal v trhlině mraků záblesk modré oblohy a na zem proniklo pár slunečních paprsků. Bezbarvá obloha se odrážela na stříbrné hladině vody v korytu říčky, které se dlouhým obloukem vinulo středem údolí a vytvářelo tak miskovitou krajinu zvlněných pastvin. Vzduch v malém údolíčku se jemně chvěl jakoby vlnami horka a přitom mráz potáhl trsy trávy jinovatkou.

S úžasem jsem se díval na to chvění a pak zaznamenal mdlý, ale všudypřítomný pach zdechlin a věděl jsem, co to musí být. Brynda mi vyprávěla o pachu, který pochází z maedunského krvavého černokněžnictví a který jako těžký příkrov zalehl ostrov Celi.

Když to zaklínadlo krvavého černokněžnictví ovládlo Celi, zasáhlo i zemi samotnou. Tráva na loukách, které se táhly podél

říčky, byla teď žlutá a mr tvá, zadupaná do zmrzlé půdy. Skrz promáčenou zem prorážely polámané a zčernalé holé stonky odumřelých podzimních květin. Na staré loňské trávě se páslo stádo strakatých, hnědobílých krav. Vypadaly, že zimu přestály dobře. Nebo alespoň lépe než chlapec, který je hlídal.

Mladý pasáček, který měl za sebou stěží více než deset let, stál ve skvrnách šedivých stínů vrb, jejichž větve dosahovaly až k malému koženému pytlíku kamínků, který mu visel u pasu. Bledé pozdně zimní slunce, skryté za mraky, skýtalo tak brzy po ránu jen velmi málo tepla a chlapec se zimomřivě choulil do rozedraného pláště z ovčí kůže. Nahé nohy, naboso obuté do sešlapaných opánků, byly zarudlé a odřené, kůži měl rozpraskanou a zhrublou. Podupával si, aby se mu v nohách rozproudila krev, a soustředil se na své stádo.

Od stáda se oddělila mladá jalovička a pomalu se loudala k říčce. Chlapec rychle vytáhl z pytlíku malý oblázek a se samozřejmou přesností ho po ní hodil. Zasáhl jalovičku do slabin. Dvakrát zmateně mrskla ušima a rozvážně se zastavila. A potom, jako by zapomněla, co vlastně dělala, se obrátila a důstojně kráčela zpátky ke stádu a cestou ještě hledala, s hlavou skloněnou nízko u země, trsy trávy.

Na tenké větvi vedle chlapce visel látkový vak s jeho obědem – chlebem, sýrem a svraskalými povadlými jablky. Ale chlapec měl před sebou ještě několik hodin, než si bude moci dopřát potěšení z jídla. Od jeho snídaně – řídké ovesné kaše s mlékem – už uplynula dlouhá doba. Přitáhl si plášť k tělu ještě těsněji, povzdechl si a zlostně nakopl suchou větev.

Ten zvuk vyplašil holuba. Vyletěl ze spleti vrbových větví a nízko nad trávou letěl směr em k říčce. Jako prudký poryv větru se z oblohy střemhlav snesl sokol – padal dolů s křídly složenými na zádech, paráty natažené po bezbranných zádech vyděšeného holuba. Ten v šíleném strachu zahnul, ale bylo už příliš pozdě. Sokol už svou kořisti zasáhl drápy. Holub se zřítil do plazivých travin na říčním břehu a se šplouchnutím dopadl do vody mimo dosah sokola pod převis. Sokol zakřičel zklamáním a vztekem, prudce máchnul křídly a vzlétl zpátky na oblohu.

Holub ještě ani nestihl dopadnout do vody a už se dal chlapec do běhu. Ve stínech pod převislým břehem se světle rýsovala mdlá

šedivá skvrna holubího peří. Holub nebyl moc velký, ale určitě stačil na to, aby poskytl vítané potěšení ústům, ve kterých už se sbíhaly sliny na šťavnaté maso, upečené na malém ohníčku.

Na kluzkém, podmáčeném břehu si chlapec klekl na kolena, ale na holuba, který se vznášel na klidné hladině říčky, odtud dosáhnout nemohl. V duchu tiše zanadával a pak slezl a vstoupil do ledové vody. Zavířila mu kolem stehen a zmáčela mu lem rozedrané tuniky. Chlapec prudce skočil po holubovi a jediným obratným plavným pohybem ho vytáhl z vody. Ale přitom trochu zavrávoral a musel udělat ještě pár kroků hlouběji do vody, aby neztratil rovnováhu úplně a nepřevrátil se do proudu a nezmáčel se ještě víc.

Něco se mu zadrhlo o nohu a koutkem oka zachytil pod zčeřenou hladinou vody jakýsi záblesk kovu. Chvíli váhal. Kov – to byl cenný nález, ale voda byla tak studená, že mu už teď zmodraly rty. Ale měl s sebou křesadlo a měl holuba, kterého si mohl upéct a zahnat chlad z promrzlého těla. A kov byl tak drahocenný. Jakýkoli kov.

Zastrčil si holuba za tuniku a pak se zhluboka nadechl a ponořil se pod vodu. Rukama slepě šátral mezi kameny u nohou. Našel něco dlouhého a štíhlého. Přitiskl si to k hrudi, prudce vyrazil z vody a nadechl se.

Teprve když vylezl na břeh a znovu si přes sebe přehodil plášť, podíval se blíž na to, co vlastně drží. S posvátnou bázní zíral na meč a třásl se napůl zimou a napůl náhlým vzrušením ze svého nálezu. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou kdy viděl. A už ve chvíli, kdy s obdivem hleděl na jeho štíhlou, smrtící krásu, věděl, že ho musí rychle ukrýt před temně oděnými muži, kteří ovládli zemi, jinak by byl jeho otec pro tento meč umučen.

Chlapec se ujistil, že má holuba schovaného za tunikou a vyrazil zpátky ke spleti vrbin. Zatímco nechal stádo bez dohledu, žádný kus se mu nezatoulal. Schoval meč do spleti vrbin, nasbíral suché listí a trávu a zapálil oheň. Přes rameno mžikl okem po meči. Slunce se zalesklo na hladkém, neposkvrněném povrchu stříbřitého kovu. Znovu se zachvěl a obrátil svou pozornost zpátky k ohni.

A meč, napůl skrytý ve vrbinách, se dychtivě zachvěl. Dal se do pohybu. Pátral. A nyní už nespočine, dokud nedosáhne svého cíle.

Vzbudil jsem se s prvními náznaky světla, ještě před rozbřeskem, a hlavou mi vířily útržky mého snu. Ale když jsem se je snažil poskládat do nějakého obrazu, který by dával smysl, rozptýlily se jako kouř v mlze. Nezůstalo mi po nich nic než pocit, že nastal počátek něčeho důležitého, pocit naléhavosti, předtucha něčeho významného. A zároveň se mi v srdci rozprostřel pocit hluboké úlevy. Čas čekání dospěl ke svému konci.

Postupně jsem si začal uvědomovat podivné, slyšitelné ticho. Tupě jsem se posadil a náhle jsem si uvědomil, že už neslyším vítr hvízdající kolem okapů, ani vytrvalé šumění deště dopadajícího na okenice. Počasí, jak už bývá jeho nepříjemným zvykem, dokázalo, že se Malcolm mýlí. Vichřice se během noci utišila.

U okna stál Comyn, napůl oblečený a nechutně bdělý, ba přímo čilý jako rybička. Otočil se a zadíval se na mne, jak sedím na posteli a tisknu si pokrývky k hrudi, ještě omámený spánkem a rozplývajícím se snem. Vesele se na mne zazubil a já jsem se otřásl. Nemám tušení, jak to každé ráno dělal. Lidé, kteří jsou takhle brzy po ránu tak veselí, nemůžou být úplně v pořádku.

„Vítr se obrátil," prohlásil. „Vane teď ze západu, ne ze severu."

Zamumlal jsem něco, co mělo vyznít chytře. Neodpověděl, ale to nevadilo. Ani já jsem si nebyl tak úplně jistý, co jsem to vlastně řekl. Vymotal jsem se z pokrývek, vylezl z postele a přešel za ním k oknu. Bouřka odešla a zanechala po sobě jasnou, vymydlenou bezmračnou oblohu. Na traviny a křoviny se lepily rozervané cáry chuchvalců mlhy a po mořské hladině se válely rozptýlené chuchvalce mořské pěny, hnané větrem po zrcadlících se dlouhých hřebenech vln.

„Příznivé počasí pro plavbu." Comyn na mne po očku mrkl, jedno obočí hloubavě nadzvednuté.

Chvíli jsem na něj nechápavě zíral, než mi do spánkem omámeného mozku pronikl význam jeho slov. „Počasí pro plavbu?" opakoval jsem. „Ach tak. Ty myslíš pro plavbu na Skerry."

Shovívavě přikývl. Znal mne zatraceně dobře. „Jo," řekl. „Na Skerry. Dneska a zítra bude dobré počasí. Možná že ještě i pozítří. Myslím, že bychom měli zkusit štěstí a využít toho." Comynův otec byl ten nejlepší mistr meče v Tyře – a jedním z nejlepších mistrů meče na pevnině. Můj otec měl dobrý důvod poslat mne do Tyry – měl jsem se od Kenziho dav Aidan naučit zacházet s mečem.

Comyn byl v jeho ovládaní vynikající, jak se od něj ostatně očekávalo, ale jeho skutečné vlohy – jeho dar – spočívaly ve schopnostech porozumět řeči větru a vody a bezpečně provést loď vlnami a nástrahami moře. Zdálo se, že jakmile je jednou na lodi, jakmile je jednou na moři, doká-že najít ty nebezpečnější cesty i za nejprudší bouře, a to i v pobřežních mělčinách. Byl zrozen ve znamení Adriel, Paní Vod a byl dítětem Beltane, šťastným a požehnaným, a moře měl v krvi. Nebylo nikoho, komu bych důvěřoval více než jemu, že mne v pořádku vyvede ze spárů zimních bouří a dostane přes Chladné moře na Skerry.

Znovu jsem se na něj podíval. Stál tam, hleděl na mne, jedno obočí stále tázavě nadzvednuté. V mozku se mi něco zadrhlo. Jako když starý dvoukolák zapadne jedním kolem do bláta. Přikývl jsem: „Jo. Tak tedy vyrážíme. Čím dřív, tím líp, jak se říká.“

„Během hodiny budu mít připravenou k vyplutí kurýrní loď,“ oznámil mi. „Sejdeme se v přístavu.“ Kývl na mne a pak vystřelil z pokoje, jen mu suknice zavířila kolem kolen.

„Comyne,“ zavolal jsem za ním.

Zarazil se uprostřed kroku a ohlédl se na mne přes rameno.

„Připrav ji k vyplutí za dvě hodiny,“ řekl jsem.

„Ale to propásneme vrchol přílivu…“

„Za dvě hodiny bude ještě příliv klesat. Musím si ještě něco zařídit.“

Dal se do smíchu. „Jo, to chápu. Tak tedy za dvě hodiny.“ A byl pryč.

Posadil jsem se na postel a rukama si třel tváře. Dolehla na mne obrovská tíha tohoto kroku. Chvíli jsem tam jen seděl a upřeně hleděl na rychle se rozjasňující oblohu. Za dvě hodiny už budu na cestě zpátky na Celi.

Dvě hodiny…

Dvě hodiny na to, abych si zabalil všechno, co budu potřebovat, nasnídal se a se všemi se rozloučil.

Dvě hodiny…

A já ještě nebyl ani oblečený…

V duchu jsem zaklel a popadl suknici a košili. Naházet do cestovního vaku všechny věci, o kterých jsem usoudil, že je budu potřebovat, bylo dílem okamžiku. Rozloučit se se všemi na Broche Rhuidh mi bude trvat mnohem déle.

Když jsem sděloval Malcomovi a Govaně, že odplouvám, Caitha ve sluneční komnatě nebyla. Uviděl jsem jí, když jsem se zašel rozloučit s Bryndou a Kenzim do jejich komnat v západním křídle Clanholdu. Brynda chtěla jet se mnou. Ten způsob, jakým svírala silné, hnědé ruce v pěst, mi řekl více než slova o tom, jak moc si přeje se mnou plout. Ale v té maličké kurýrní lodi bylo místo jen pro jednoho cestujícího. Kdyby se přesto pokusila jet s námi, hrozilo opravdové nebezpečí, že se loď přetíží a zmizí ve vlnách. Snad bude mít možnost připlout, až ustanou jarní bouřky. Nikdo z nás už se nezmínil o tom, že pak už možná bude příliš pozdě. A tak s nuceně milým úsměvem na tváři dál svírala pěsti a přála mi šťastnou a rychlou plavbu.

Caitha mne chytila právě v okamžiku, kdy jsem opustil komnaty Kenziho a Bryndy a vyrazil chodbou ke schodišti dolů do Velké síně. Vynořila se ze stínu dveřního výklenku, popadla mne za ruku a vtáhla do svých prostorných obývacích komnat. V krbu hořel oheň, od kterého se šířilo příjemné teplo, ale závěsy na oknech byly pečlivě zatažené a komnata se utápěla v měkkém šeru. Vklouzla mi do náruče a zvedla ke mně tvář nastavenou k polibku. Chvíli se ke mně pevně tiskla a pak najednou prudce odstoupila.

„Takže," prohlásila poněkud zadýchaně, „ty nás opouštíš." V jejím hlase zaskřípal řezavý nádech hněvu. Možná tím jenom zakrývala své pocity, protože se jí nezdálo vhodné dát je najevo, když jsme vlastně nebyli ani zasnoubeni. Nebo to byl její způsob, jak se snažit něco namítat, jak mi dát najevo, že s tím nesouhlasí.

Chtěl jsem ji vzít za ruku, ale obratně se mi vyhnula. Půvabně ustoupila dozadu, založila si ruce za zády, naklonila hlavu na stranu a po očku se na mne podívala. Oči měla ostražité a nebezpečně bystré. Spustil jsem ruku k boku. Prsty se mi samy sevřely v pěst.

„Jo," řekl jsem. „Musím odejít. Je to moje povinnost…"

Lehce nadzvedla jedno obočí. Ruce stále držela za zády. „Tak povinnost, říkáš?" pravila a obočí nad okem barvy holubí šedi se tázavě vyklenulo. „A k Broche Rhuidh, který ti poskytl bezpečný úkryt a kde jsi byl přátelsky vítán po celých posledních dvanáct let, žádné povinnosti necítíš?"

Nevěděl jsem sice, co od ní mohu čekat, ale tohle jsem tedy rozhodně nečekal. Stáhl jsem se zpět, vypjal jsem hruď a narovnal se do své plné výše. Její oči byly skoro ve stejné úrovni s mými. I v tomto chatrném osvětlení jí kolem tmavých panenek jasně vystupovaly fialové a zlaté skvrnky. Nenašel jsem v nich žádnou něhu, ani stopy po lásce nebo úctě, ve které jsem doufal.

„Střežil jsem hranice s tvým bratrem Taggertem a bojoval po jeho boku proti Maedunům a Isgardům," řekl jsem tiše. „A s Govanem a Comynem jsme hlídkovali na pobřeží a snažili se vyrvat ztroskotané tyrské námořníky z náruče jisté smrti uprostřed proudů a skalisek. Copak to se nepočítá jako plnění povinností k Broche Rhuidh?"

Její výraz se nezměnil. Srdce se mi sevřelo chladem. Zhluboka jsem nabral dech, ale ještě než jsem stačil promluvit, zvedla ruku a pohrdavě popadla obnošený, tmavě modrý plášť, který jsem měl na sobě.

„A kde máš dnes ráno svůj krásný pléd, Garethe dav Brennen ti'Kenzie?" zeptala se kousavě.

„Můj pléd?" opakoval jsem. Ta náhlá změna tématu mne zaskočila. Chvíli jsem na ni tupě zíral, než jsem se vzpamatoval. „Můj pléd? Nechal jsem ho na břehu to ráno, kdy jsme vyplouvali na člunech na rozbouřené moře. Možná, že teď už pluje s odlivem někam do Laringrasu. Nebo třeba na Celi."

Pohrdavě píchla prstem do mého pláště. „Tenhle je k ničemu," prohlásila rozhodně. „Potřebuješ pořádný, silný vlněný pléd, ve kterém ti bude teplo na cestě i v těch studených pošmourných horách na Skerry. V tomhle bys nepochybně zmrzl na kost."

Nebylo mi jasné, o co jí vlastně jde. „No jo," řekl jsem, „To se může docela dobře stát. Nemám nic jiného."

Otočila se a zvedla vak, který ležel za ní na lavici pod oknem a hodila mi ho. „Tohle je pro tebe."

Roztřásl jsem těžkou látku. V komnatě nebylo dobré osvětlení, závěsy na oknech bránily dennímu světlu proniknout dovnitř, ale rozpoznal jsem vzor, který tkala tehdy večer ve sluneční komnatě. Zamyšleně jsem přejížděl prstem po úzkém zlatém proužku mezi zelenou, modrou a šedou. Podíval jsem se na ni a střetl se s jejíma velkýma, šedýma očima – měkce šedýma jako holubí hruď. Teď jsem v nich nenašel nic jiného než bezelstnost. Žádné výčitky,

žádné odsuzování, žádné obviňování. A ani špetku úsměšku na rtech nebo v očích.

„Já nemám právo nosit zlatý proužek," řekl jsem. „Nejsem synem domu lairda klanu. Jsem nanejvýš jeho vzdálený příbuzný." Položil jsem pléd zpátky na širokou čalouněnou lavici pod okno.

„Ne, nejsi synem tohoto domu," řekla měkce. „Ale mohl bys být jeho zetěm."

Zhluboka jsem se nadechl. „To by ses se mnou zasnoubila ještě teď, než odjedu? V tuto chvíli, ve Velké síni, před svým otcem a celým klanem? A přišla bys za mnou na Skerry, až se moře uklidní a skončí tyhle bouře?"

Chvíli váhala, pak přistoupila a vzala mne kolem krku. „Chci si s tebou vyměnit zásnubní slib, Garethe," zašeptala. „Až se vrátíš, můžeme si ho dát tady na Broche Rhuidh, ve Velké síni, když si budeš přát. Beltane bude vhodný čas, co myslíš?"

„Caitho…" Na chvíli jsem zavřel oči a jen si ji přitáhl blíž a vdechoval jemnou vůni jejích vlasů. Voněla po levanduli, medu a fialkách. Pak jsem ji vzal za ramena a trochu ji od sebe oddálil, abych jí viděl do tváře, když s ní budu mluvit.

„Caitho, jestliže si nedáme zásnubní slib tady a dnes, ještě než nastoupím na loď, pak si nic nepřeji více, než říci si ho zde až přijde Beltane. Ale…"

Pleť kolem očí se jí napjala a rysy kolem úst jí ztvrdly. Pod rukama jsem ucítil, jak jí ztuhly svaly na ramenou. „Ale?" opakovala.

„Já asi nebudu schopen se na Beltane vrátit," řekl jsem. „Já se sem asi nebudu schopen vrátit po dlouhou dobu. Jestliže můj otec zemře, měl bych se stát princem ze Skai." Jenom při vyřčení těchto slov mi po páteři přeběhlo mrazení. Nedokázal jsem tomu ani uvěřit. Princ ze Skai… Já! Pokusil jsem se ten podivný pocit nějak strávit. „Možná, že budu muset na Skerry zůstat napořád."

Zvedla ruku a položila mi dva prsty na ústa, abych zmlknul. „Můžeš být stejně dobře princem ze Skai ve vyhnanství tady v Tyře na Broche Rhuidh jako princem ze Skai ve vyhnanství na Skerry," řekla.

„A tady by ti bylo mnohem příjemněji. Byl bys mezi přáteli a příbuznými."

Vypadalo to tak snadné s ní souhlasit. Měla pravdu. Je vlastně jedno, kde člověk je, když žije ve vyhnanství. S úlevou jsem už otevřel ústa, abych jí to odsouhlasil, abych jí řekl, že až uzavřu své záležitosti na Skerry, tak se sem vrátím a zůstanu s ní. Ale to, co jsem nakonec řekl, bylo něco tak naprosto jiného než to, co jsem říci chtěl, až mne to polekalo.

„Caitho, můj otec se rozhodl vzít svůj lid na Skerry. A jeho lid se rozhodl jej následovat. Jakmile dojde k tomu, že se stanu princem ze Skai, bude tento lid mým lidem." Všechna ta léta Fyldova výcviku před tím, než jsem přišel do Tyry, jeho slova o povinnosti a cti se do mě vryla mnohem hlouběji, než bych předpokládal. A dvanáct let výcviku s Kenzim a to, že jsem ho viděl žít se stejnými ideály cti a povinnosti, jako mi vštěpoval Fyld, udělalo také své. Netušil jsem, jak hluboko byla zaseta jejich semínka v mém srdci a duši.

Caitha se na mne dívala se smutkem a ještě něčím dalším v očích. Zkusil jsem to znovu.

„Mohl bych pro tebe poslat," řekl jsem. „Mohla bys přijít na Skerry…" Zmlkl jsem a zadíval se na ni. Zdálo se, že se jí z tváře vytratil všechen život. Světlo z jejích očí zmizelo a vkradlo se tam cosi temného, cosi, co by mohlo být smutkem nebo lítostí – nebo snad i zlostí.

„Já z Tyry neodejdu, Garethe," řekla tiše. „Toto je můj domov a vždycky mým domovem zůstane; je to místo, kam patřím. Nemohla bych být šťastná nikde jinde."

„Ale mohla bys být první dámou državy Skerry," řekl jsem. „Manželkou prince ze Skai. Určitě…"

Napřímila se a bojovně vysunula bradu. Pleť měla jemnou a hebkou, ale čelisti měla tvrdé jako ocel a stejná byla i její hrdost. „Jsem dcerou lairda klanu Broche Rhuidh," prohlásila, „dcerou Nejvyššího Lairda Rady klanů. Nepotřebují mít vyšší postavení, než je toto. Mohl bys být jeho zetěm a možná i příštím Mistrem meče. Pro prince ve vyhnanství je to opravdu slušné postavení."

S upřímnou lítostí jsem zavrtěl hlavou. „Ne, Caitho. Lid Skai ode mne očekává, že budu s ním na Skerry. A zcela jistě očekává – a má na to právo – že se mé děti narodí na Celi. Můj syn bude příštím princem ze Skai a měl by se narodit na půdě Celi, byť by to byl ostrov Skerry a ne přímo Skai."

„Já nejsem z lidu Skai," odvětila. „A ty ve skutečnosti taky ne. Jsi stejně tak Tyr jako já." Natáhla se a dotkla se náušnice, která se mi pohupovala na lalůčku mého levého ucha, pak mi přejela prsty po copu na levém spánku. Nebyl rudozlatý jako byla většina copů příslušníků klanu Tyrů. Ten můj byl možná stejně hladký a lesklý jako jejich, ale byl černý – černý jako půlnoční tma a na slunci se leskl do modra. Byl naprosto jiný než vlasy Tyrů. „Podívej se na sebe," řekla tiše, hlasem plným napětí. „Ty jsi Tyr, ne Skai. A co bys byl za prince ze Skai? Nemáš ani žádnou bheancoran. Nemáš žádnou Runovou čepel." Položila ruku na jílec obouručního tyrského meče, který mi vykukoval za levým ramenem. „I ten způsob, jak nosíš meč, je tyrský."

Podíval jsem se na ni. V jejích očích jsem viděl vedle zármutku a úzkosti i lásku. Ale v koutku úst byla také jakási nesmiřitelnost, nesouhlas, a to mi řeklo, co bude dál. „Ty svůj názor nezměníš?" zeptal jsem se. Už jsem ztratil naději.

„Ne, Garethe, nezměním. Ale budu tady na tebe čekat, než se vrátíš. Ale vrať se brzy."

„A když se nevrátím brzy?"

Nuceně se rozesmála se hlasitým, drsným smíchem. „Tak nechám přejít tento Beltane a nejspíš se na svátek Lammas zasnoubím s Comynem," řekla. „Je to hezký a milý mladík a můj otec ho má skoro stejně rád jako tebe. Schválí ten svazek."

Spustil jsem ruce k bokům. „Já vím," řekl jsem. V ústech jsem měl sucho a slova mi vázla v hrdle. „Tak tedy sbohem, Caitho." Pak jsem přidal ještě tradiční rozloučení: „Nechť je tvůj život vždy prozářen radostí a smíchem," a vyrazil pryč.

„Garethe…"

Obrátil jsem se. Zvedla z lavice ten pléd a hodila mi ho do náruče.

„Vezmi si to," vyhrkla. „Dělala jsem ho pro tebe."

„Já nemám právo ho nosit," bránil jsem se.

„Dělala jsem ho pro tebe," opakovala. „A na Skerry se nikdo nebude starat o to, jestli nosíš nebo nenosíš zlatý proužek. Kromě toho nebude hřát jen tak kohokoliv, ale tebe." Rozpačitě vzala do prstů okraj látky a zvedla ji. V jednom rohu, těsně nad třásněmi, se zatřpytila rudozlatá barva, jasný záblesk vedle matné modročerné. „Vidíš? Vetkala jsem své vlasy do osnovy a tvé do útku, abys na

mne vždycky myslel, když si ho vezmeš na sebe. A proto ti v něm bude vždycky teplo.“

„Caitho, já to nemohu přijmout.“ Pokusil jsem se jí ho vrátit. Dala si ruce za záda a odmítla si ho vzít zpět. Nakonec jsem přikývl. Vzal jsem svůj plášť, položil ho na lavici a rychlým, navyklým pohybem si přehodil pléd přes ramena. Vytáhla odněkud prostou, nenápadnou stříbrnou sponu a pečlivě mi pléd sepnula. Pak mne políbila na tvář a ustoupila o krok dozadu. Zadívala se na mne a na chvíli jsem si myslel, že mi chce ještě něco říct. Ale pak jen zavrtěla hlavou a rychle vyšla z místnosti. Záda a ramena měla škrobeně napřímená a ztuhlá.

Zůstal jsem tam sám. Prsty jsem uhlazoval hustě tkanou vlněnou látku. Pak jsem se narovnal a vyšel na chodbu. Po Caithe tam už nebylo ani stopy. Rychle jsem vyrazil chodbou ke schodišti, dolů a ven. Comyn už mne určitě očekával na přístavním molu. Krátce jsem zauvažoval, co mi asi tak na ten pléd řekne, až ho uvidí.

Na vodě u přístavního mola už ležela kurýrní loď, ne o moc delší než záchranný člun, na kterém jsme vyplouvali zachraňovat lidi z lodí, co ztroskotaly na pobřeží, uvázaná těžkým, silným vlečným lanem ke kamennému holci. Zvedala se a klesala s nárazy mořských vln; světlé plachty měla zatím svinuté na kolébajících se stožárech. Pět mužů posádky beze spěchu dokončovalo poslední drobné práce, aby byla loď během několika minut připravena k vyplutí na širé moře. Comyn seděl na zádi u kormidla, soustředěně se probíral haldou map a zamyšleně si hryzal spodní ret. Když jsem se objevil před ním, vzhlédl.

„Už jsi hotov?“ zeptal se.

„Řekl bych, že jo.“ Hodil jsem na palubu svůj skrovný cestovní vak. „V každém případě jsem připraven tak, jak jen můžu v tuto chvíli být.“

V tom okamžiku jsem zaznamenal, že si všiml toho úzkého zlatého proužku na plédu, který jsem měl na sobě. Neřekl nic, ale jedno obočí se mu lehce nadzvedlo tím výmluvným pohybem, který ho činil tak podobným jeho otci. Něco, co by mohlo být skrytým úsměvem, mu zacukalo v koutku úst, ale zmizelo to dřív, než jsem

se mohl přesvědčit. S dokonale předstíranou nenuceností se vrátil zpátky ke svým mapám.

Ještě než jsem mu stačil vyčinit, zaslechl jsem, jak na mne někdo volá. Otočil jsem se a uviděl Eibhlin, Comynovu malou sestřičku, jak pádí po přístavním molu, jen za ní rudozlaté vlasy vlají. Klekl jsem si na jedno koleno, roztáhl náruč a jak se mi s rozpřaženýma rukama vrhla kolem krku, pevně jsem ji chytil a přitiskl k sobě. Na rozloučenou se mi rozvzlykala na hrudi, s tvářičkou zabořenou do jemné vlny plédu.

„Ach, Garethe, budeš mi tolik chybět," štkala. Roztomilý obličejíček byl strhaný srdcervoucím žalem. Už ve svých sedmi letech na ní byl vidět příslib krásy stejné, jakou byla pověstná její matka.

Probíral jsem se jejími zářivými vlasy. „Nebudu pryč navždy, maličká," řekl jsem.

Zvedla hlavu a podívala se na mne. Zelené oči byly plné smutku a starostlivosti. „Ale teď to vypadá, jako že navždy," prohlásila. „Ale neboj se, Garethe. Jestli se vrátíš domů a zjistíš, že si mezitím Caitha vzala Comyna, tak si tě vezmu já, jestli na mne počkáš, až vyrostu."

Přes její hlavu jsem se poočku podíval na Comyna. Jeho tvář nabyla zářivě šarlatové barvy a pečlivě uhýbal pohledem, aby se nestřetl s mýma očima. Cítit jsem, jak mi cuká v koutku úst, ale neodvážil jsem se smát nahlas. Teď byla řada na mně, abych předstíral naprostou lhostejnost.

„To je od tebe ovšem velmi ušlechtilá nabídka," sdělil jsem Eibhlin, jakmile se mi podařilo ovládnout se. „Ale bohužel se obávám, že i bohové a bohyně samotní by se nad tímto svazkem mračili. Vždyť jsi, koneckonců, moje sestra."

„Adoptivní sestra," bránila se.

„No jo, to je pravda, jenom adoptivní sestra," souhlasil jsem. „Ale kromě toho jsi moje sestřenice." Ještě jednou jsem ji pevně sevřel v náručí a pak ji jemně oddálil. „Až se rozhodneš provdat, maličká, tak ten muž, kterého si zvolíš, bude určitě přesvědčen, že je tím nejšťastnějším mužem na světě."

Zamyšleně to zvažovala a dočista zapomněla na slzy. „Opravdu si to myslíš?"

„No ovšem. Jak by ne? A teď mi dej ještě jednu pusu, protože já už musím vyrazit, jinak zmeškáme začátek odlivu.“

Posádka odstrčila tu malou kurýrní loď od přístavního mola a vztyčila hlavní ráhnovou plachtu, abychom nabrali vítr. Zalezl jsem si na palubě do koutku vedle malé kajuty uprostřed lodi, protože jsem nepatřil k posádce a tudíž jsem neměl na práci nic jiného, než se jim klidit z cesty.

Comyn se na mne ani nepodíval, dosud mu hrdlo i tváře zaplavovala červeň. Stál u kormidla, kolo svíral v rukou a se soustředěným výrazem na tváři řídil tu malou loď přístavem směrem k průlivu mezi Kosou a útesy.

Neříkal jsem nic a veškerou svou pozornost upínal k moři před námi. Comyn nás obratně prováděl průlivem mezi mělčinami a křižoval proti jihozápadnímu větru a mořským proudům. Za přístavem už se ze severozápadu valily mohutné průzračné vlny otevřeného moře, pozůstatky vichřice, která už se uklidňovala.

Comyn mrkl na oblohu a lehce se opřel do kormidla. Bylo by snadné nechat loď, aby se kolébala a potácela mezi vlnami, ale my jsme místo toho hladce klouzali po hladině, stoupali vysoko na hřbety vln a sjížděli po nich dolů a loď plula jako vodomilka, která lehce běží po nehybné, stojaté hladině rybníka.

Příliv se obracel, moře se začalo vzdouvat a dlouhé vlny se tříštily. Změnili jsme kurs na severozápad, napjali plachty, až byly skoro rovné a pluli po větru. Bylo chladno, fičel vítr a slaná mořská pěna nás štípala na kůži, jak si malá loď razila cestu bočním větrem a prorážela hřebeny vln. Voda se divoce hrnula kolem boků a vyhazovala do vzduchu pěnivé závěje tříště, které kolem nás poletovaly jako mořský mlžný závoj.

Býval jsem s Comynem na volném moři jenom zřídkakdy, takže se mi teď zdálo, že ho vidím v naprosto jiném světle. Pokud šlo o ovládání meče, byl mezi lidmi proslulými obratností svých mistrů meče uznávaný jako velmi schopný. Ale tady, na moři, ve vlnách, větru, přílivu a odlivu, byl najednou ve svém živlu. Jeho tělo se téměř třáslo živelností a mocí, která v něm proudila, jako by bylo zachváceno jakousi magií.

Magie…

Nemusela to být zase tak nesmyslná úvaha, jak by se mohlo na první pohled zdát. Comyn byl potomek Rudého Kiana ze Skai, muže, který vládl jemnou celskou magií dostatečně silně na to, aby porazil jednoho z nejmocnějších černokněžníků Maedunu. A byl příbuzným čaroděje Donaugha, bratra krále Tiernyna a nejmocnějšího čaroděje na Celi. Ta magie přešla z Kiana na Keylana a pak přes Bryndu na Comyna. Proč by nemohl mít magii a proč by se ta magie nemohla projevit jako vlohy k mořeplavectví, které měl v krvi stejně jako zděděnou magii?

Podíval jsem se dolů na své vlastní ruce. A já? Mám magii já? Jediný rozdíl mezi mým a Comynovým původem byl v našich rodičích. Jeho matka byla sestrou mého otce. Mohl jsem i já zdědit něco z magie, která plynula naším rodem jako hudba? Ale jaký je to vlastně pocit – mít magii? Jaké je to vědět, že v někom bije tep magie jako údery srdce nebo rytmus dechu?

Fyld mi vyprávěl, že Eryd nějakou magii míval. Už ve svých osmi letech projevoval známky pozoruhodné schopnosti používat pavučiny magie, které jako proudy probíhaly vzduchem a samotnou zemí Skai. A ve vesnici byla jedna dívenka, která projevovala známky toho, že dospěje v bheancoran.

Maeduni tomu všemu udělali konec – Erydově magii i té nadějné dívence. Všechno bylo pryč. Nezůstalo nic. Jen já. Jen já, bez magie, bez bheancoran, lapený mezi dvěma národy. Jednomu by bylo Skai až líto.

5

Kvečeru vítr ustal a moře se zklidnilo do řad dlouhých valících se vln průzračné vody. Comyn předal kormidlo jednomu z námořníků, přišel za mnou a přikrčil se vedle mne. Seděl jsem na závětrné straně nízké kajuty a zády se opíral o pažení. Ve stísněné malé kajutě leželi dva členové posádky a spali.

Jako cestující jsem sice měl nárok spát v kabině taky, ale jako vždy jsem shledal, že v těsném prostoru kajuty je příliš málo vzduchu. Než abych zjistil, že jsem ještě horší mořeplavec, než za jakého jsem se považoval, raději jsem zůstal venku na palubě.

„Jestli to takhle půjde dál, mohli bychom někdy za svítání uvidět zemi," řekl Comyn. „A odpoledne možná i Skerry."

„Zatím máme dobrý čas," souhlasil jsem.

„Jo, plujeme rychle." Odmlčel se a já jsem nabyl dojmu, že opatrně hledá další slova. „Garethe, já jsem Caithe nenadbíhal," řekl tiše. I v tomhle šeru bylo zřetelně vidět, že zrudl. „Já vím, že vy dva jste skoro zasnoubeni."

„Netrap se s tím," řekl jsem smutněji, než jsem chtěl, a pomohl si starým rčením: „Žádná žena není zadaná, dokud se neprovdá."

V šeru se zableskly jeho bílé zuby. „Jo," souhlasil. „A někdy ani pak ne."

Dal jsem se do smíchu. V uších mi můj smích zněl hořce, ale byl upřímný. „Jo. A někdy ani potom ne."

Vítr se utišil, vál teď jenom jemný vánek a na západě klesalo slunce za obzor. Noc přinesla mlhu, která zahalila měsíc a hvězdy do svého závoje. Její útržky a vlákna se zpočátku vznášely kolem malé lodě jen tu a tam, ale brzy se začaly shlukovat do silných chuchvalců, které se spojily v kotouče a zhoustly, až nás obklopil hustý mlžný příkrov. Když jsem se podíval nahoru, mlha už zastřela i obrysy stěžňů i plachet. Kdyby nebylo jemného vrzání plachtoví a občasného šplouchnutí a pleskání vody valící se kolem trupu, nebyl bych si jistý ani tím, jestli se loď vůbec pohybuje.

Když mlha zhoustla, chopil se kormidla opět Comyn. Upřeně se zadíval před sebe, jako by mohl mlhou proniknout pouhou silou svého zraku, a mezi obočím mu naskočila kolmá vráska.

Hustá mlha zahalila loď jako silná pokrývka a ztlumila všechny zvuky. Občas zašuměla voda pod lodním trupem a pokaždé mne vytrhla z poklimbávání do bdělosti. Vždy, když jsem se probral, podíval jsem se na záď. Comyn se ani nepohnul. Stál u kormidla a s pohledem nehybně upřeným před sebe pevně rukama svíral paprskové rukojeti kola. A po celou dobu soustředěně vraštil čelo do kolmé vrásky mezi obočím.

Teprve až někdy po půlnoci předal kormidlo jednomu z námořníků, tichým hlasem si s ním vyměnil pár slov a pak přišel za mnou a ztěžka dopadl na lavici vedle mne. Opřel se dozadu o pažení malé kajuty a hlavou spočinul na hladkém bednění.

„Počítám, že dopoledne budeme v přístavu na Skerry," řekl tiše. „Nejpozději v poledne. Teď jsme zahnuli na západ a jsme někde nad severním pobřežím Celi."

Zvedl jsem hlavu. Bez hvězd, které by mi poskytly nějaké povědomí o směru, kterým plujeme, jsem byl ztracen. V téhle mlze bylo snadné ztratit přehled i o tom, kde je nahoře nebo dole, natož rozlišit východ od západu a sever od jihu. Usmál jsem se a potřásl hlavou. „Když to říkáš ty," odtušil jsem. „Všechno, co bych si dokázal spočítat já, je, že bychom mohli být někde tak na půl cesty mezi přílivem a odlivem před Annwnem."

Zuby se mu zableskly v širokém úsměvu. Sáhl do svého váčku u pasu a vytáhl odtud svůj hledač cesty. Byl to dutý skleněný kotouč, ve kterém byl úzký plátek magnetu, kývající se na tenkém vláknu. Na dně kotouče byly do skla vyryté čtyři čáry, které rozdělovaly kruh na čtvrtiny; každá značila jednu světovou stranu. Comyn se

otočil tak, aby byl čelem k přídi a hledač cesty si položil na dlaň. Magnet se rozkmital, chvíli hledal severku, a pak ukázal směrem na pravobok.

„Tam je sever," prohlásil Comyn a ukázal směrem k pravoboku. „A tam je západ," ukázal směrem k přídi. „K Celi jsme se stočili teprve před hodinou." Uložil si hledač cesty zpátky do svého váčku, přehodil si přes sebe pléd a zívl. „Feargus mne zavolá, až se po východu slunce zvedne mlha. A pak ti budu moci říci přesně, kde jsme." Zachumlal se do svého silného vlněného plédu, pohodlně se usadil na lavici, zavřel oči a v okamžení jeho dech přešel do pomalého, dlouhého rytmu spánku.

Já jsem nespal. Chvilkami jsem trochu podřimoval, ale neustále mne ze snu vytrhovaly nesouvislé, živé představy lesklého zářícího meče a vztyčených stojících kamenů, a vždycky jsem byl znovu a znovu překvapen, když jsem shledal, že se nacházím stále ještě na té maličké lodi, utápějící se v mlze uprostřed moře.

Pomalu nadcházel úsvit, mlha řídla a na východě přecházela do slabé, perleťové záře. Pořád ještě v polospánku a jako omámený jsem hleděl, jak mlha víří a jak na východě nad obzorem tančí a poletuje světlo. Jak se první sluneční paprsky prodíraly tou vířící mlhou, čára světla na východním obzoru se roztřepila na cáry.

Jak jsem to pozoroval, napůl zmámený, zdálo se mi, že vidím, jak se v měňavém kolotání objevují nějaké postavy. Chlapec nesoucí meč napůl skrytý pod tunikou vrhá přes rameno kradmé pohledy a ostražitě se plíží vysokou, zimou zhnědlou trávou. Překvapeně jsem se vsedě narovnal a naklonil se dopředu, abych lépe viděl. A bez varování jsem vpadl přímo do zářící vířící mlhy a mezi obrazy, které v ní vyvstávaly…

Mladý pasáček krav hnal své svěřence z pastvy domů a tiše si přitom pobrukoval. Krávy se sice vlekly co noha nohu mine, ale přesto se zanedlouho doloudaly ke kravínu, kde si ulevily od džberu mléka. Meč chlapec pečlivě zabalil do rozedraného pláště z ovčí kůže a rukama úzkostlivě ovinutýma kolem rozměrného balíku si ho tiskl k hrudi. Cítil jsem údery jeho srdce, které mu vzrušeně s nadějí tlouklo pod žebry, stejně jasně, jako jsem cítil tlukot vlastního srdce

ve své hrudi, a znal jsem jeho myšlenky stejně důvěrně jako by to byly mé vlastní. Jmenoval se dost zvláštně – Ralf, stejně jako jeden můj přítel z dětství na Skerry.

Ten meč byla opravdu podivuhodná zbraň – přinejmenším stejně podivuhodná jako Královtvůrce, meč, který vystupoval ve všech příbězích o králi Tiernynovi. Chlapec věděl, že on sám ho proti Maedunům použít nemůže, ale předpokládal, že ho určitě bude moci použít jeho bratr Ban. Ban ještě nebyl dost starý na to, aby ho – kdyby zranil některého z nenáviděných maedunských Černých jezdců – zaklínadlo zkroutilo do klubka křečovitých muk, ale byl už dost velký a silný na to, aby se mohl mečem rozmáchnout jako nějaký válečník z písní bardů. Nic už jim nikdy nevrátí jejich matku a sestru, které si Černí jezdci odvedli s sebou pro svou zábavu a potěchu, ale malá odveta by jim alespoň pomohla lépe snášet tu bolest a to ponížení.

Zabraný do svých představ o pomstě uviděl Černého jezdce stojícího na dvoře u výběhu, až když prošel kolem kravína. Černý jezdec se nedbale opíral o prasklé břevno hrazení a hleděl na Ralfova otce, skloněného nad zvednutým kopytem velkého valacha. Černý jezdec měl na rameni tuniky symbol blesku – znak posla. Přes koňský hřbet za sedlem měl přehozený kurýrní vak opatřený stejným znakem. Kolem krku mu visel spletitě vypracovaný stříbrný amulet, který mu umožňoval bez úhony projít Mrtvými zeměmi na východních svazích Hřbetu Celi.

Ralfův otec Biggen pečlivě ošetřil koni kopyto škrabkou a teď se namáhavě snažil vyndat ostrý kámen zaražený do jemné střelky na noze. Černý jezdec se netrpělivě pohnul a něco k Biggenovi prohodil. Ralf ta slova neslyšel, ale ten tón byl dostatečně výmluvný. Ta zlostná nedočkavost a to pohrdání mu byly dobře známé.

Biggen na zlomek vteřiny strnul, pak se narovnal a pustil kopyto na zem. Ale v okamžiku, kdy otevřel ústa, aby dal průchod svému vzteku, ucítil Ralf ve vzduchu to plíživé chvění, které znamenalo, že zaklínadlo našlo svou oběť. Biggen klesl na kolena, otevřel ústa, hrůzou vytřeštil oči a tvář se mu zkroutila trýznivou křečí, a přitom nebyl schopen vydat ze sebe ani hlásku. Rukama si sevřel břicho a zhroutil se v mučivých bolestech k zemi, a jeho dech přešel do sípavého, drásavého chroptění.

Ralf strnule stál, zděšený a rozzuřený zároveň, ale neschopen pohybu. Z kravína vyběhl Ban a nesouvisle řval. Ale jakmile doběhl k Biggenovi a Černému jezdci, Černý jezdec obrátil svůj neproniknutelný pohled na něj a Ralf opět ve vzduchu ucítil to podivné mravenčení. A vzápětí se i Ban zkroutil v bolestech na zem vedle svého otce.

Ralf vytřeštěně zíral na Černého jezdce, ztuhlý hrůzou a pochopením, že Ban už nebude moci ten meč použít. Muž se otočil, střetl se s jeho očima a jeho ruka sjela k jílci meče, který měl zavěšený na levém boku. Ralf cítil, jak se mu začínají podlamovat kolena. Cosi mu s cinknutím dopadlo k nohám a zalesklo se v šedivém světle podmračného dne.

Černý jezdec vykročil k Ralfovi. Chlapec uskočil dozadu a vzápětí si uvědomil, že v té hrůze meč upustil. Jak se k němu Jezdec blížil, chlapec se od něj odvrátil, ale Jezdec o něj najednou ztratil zájem. Sklonil se a s výrazem překvapeného zaujetí meč zvedl, prohlédl si ho a dvěma zkusmými švihy, sekem a odsekem, zkusil, jak je vyvážený. Meč se mu zdál pro jednu ruku příliš těžký, ale vzal si ho a vyrazil zpátky ke svému koni. S naprostou lhostejností překročil Bana svíjejícího se v křečích, přistoupil ke koni a zasunul meč pod popruhy, kterými byl ke koňskému hřbetu za sedlem přivázán kurýrní vak. Banovi ani Biggenovi už nevěnoval ani jediný pohled. Nasedl na koně a vyjel ze dvora na stezku vedoucí k hlavní cestě do hor.

Ralf se ztuhle opřel o drsnou zeď kravína a přitiskl si pěsti k ústům, aby potlačil hořké slzy zklamání, zlosti a smutku. A daleko odtud vykřikl mladý muž, spící na lodi, hrůzou nad tím, že Maeduni nyní mají ve svých rukou celskou Runovou čepel. Meč prince ze Skai.

Ze snění mne vytrhl Comynův hlas volající mé jméno. Zmateně a popleteně jsem se rozhlédl kolem sebe.

Ten sen, ve kterém jsem skoro splynul s Ralfem, byl tak opravdový, že jsem málem očekával, že před sebou uvidím kravín, výběh a svého otce i bratra, jak se pomalu probírají ze spárů zaklínadla.

Namísto toho jsem shledal, že sedím uprostřed paluby a zády se opírám o kajutu malé kurýrní lodi. Hlava se mi zatočila. Slepě jsem zamžoural a pak potřásl hlavou, aby se mi vyjasnilo.

Ta zářící mlha, do které jsem hleděl, se rozptýlila, rozváta větrem. Ze snů či vidin, které se mi zdály, mi zůstaly jen útržky vzpomínek, a ty odlétly stejně rychle jako mlha. V okamžení byly pryč a mně zůstal pouhý nejasný pocit, že se mi něco zdálo, ale nebyl jsem schopen znovu si v paměti vyvolat, o čem jsem vlastně snil. V hrudi se mi pohnula jakási neurčitá stísněnost či strach, ale zmizela příliš rychle, než abych zjistil důvody svých pocitů.

„Bylo to tak podivné…“ pomyslel jsem si nahlas a pak se postavil, abych odpověděl na Comynovo netrpělivé volání.

Stál na přídi a dychtivě na mne mával. Kolébavě jsem kráčel po palubě k němu.

„Tam.“ Na tváři se mu rozlil široký úsměv, když mi to ukazoval. „Vidíš? Přístav Skerry. Dostal jsem tě živého a zdravého domů, Garethe, tak, jak jsem ti slíbil.“

A bylo to tak. Dostal mne domů i přes tu hustou mlhu a noční tmu. Podíval jsem se na něj a pak se taky usmál. „Vypadáš tak trochu jako kočka, která právě ukradla medový koláč,“ řekl jsem. „Není to náhodou proto, že sis nebyl tak úplně jistý, co před námi bude, až se ta mlha zvedne?“ Ale jeho dar nás neomylně a bezpečně dostal mlhou a nocí až na dostřel luku k ústí samotného přístavu. Nedělalo by mi nejmenší potíže uvěřit, že Comynovu loď řídila samotná Adriel, Paní Vod.

Comyn do mne rozhořčeně zabodl svůj zrak. „Že jsem si nebyl jistý?“ opakoval a pak si pohrdavě odfrknul. „Pche. Za takovouhle poznámku si zasloužíš hodit přes palubu a můžeš si zbytek cesty doplavat.“ V koutcích úst mu zacukalo a zavrtěl hlavou. „No, možná, že úplně jsem si jistý nebyl. Bylo by škoda zničit ten divukrásný pléd ve slané vodě, že?“

Přístav Skerry se za těch dvanáct let, co jsem byl pryč, nesmírně změnil. Ale nevím, proč by mě to vlastně mělo překvapovat. Už když jsem tehdy z přístavu odplouval, pracovaly tu skupiny mužů,

které strhávaly staré, nouzové stavby a stavěly nové, bezpečnější a pevnější.

Když na ostrov tehdy po tom neblahém maedunském vpádu přišel lid mého otce, skoro první věcí, kterou udělali, bylo rozšíření a přestavění starého loveckého zámečku, který tady tehdy stál. Za tu dobu, co jsem byl pryč, už nebyl zámeček k poznání. Přeměnil se na pevnost obklopenou vysokými hradbami, věžemi a hláskami. Na dlážděném nádvoří stály ubytovny a stáje, kovárny, pekárny a všechny další dílny nutné k hladkému provozu lordova domu. Po mnoho let byla tato pevnost, nyní nazývaná pevnost Skerry nebo někdy také Dun Warden podle hrozivého zjevu hory Wardenu, která se za ní zvedala, jedinou stavbou v přístavu Skerry, která nebyla postavena z hlíny a proutí.

Když jsem odplouval, měla větší část přístavu Skerry ještě zchátralý, skličující vzhled nouzového tábora. Nyní vypadala jako významné, vznosné sídlo síly. Hliněné chatrče byly nahrazeny kamennými stavbami, které v rozmáchlém, širokém půlkruhu lemovaly přístav. Nebyly tam jen obytné domy, ale také obchody a hospůdky i tržiště.

Za domy se na spodních svazích Wardenu zvedala úhledná, dobře udržovaná pole a táhla se na severu až k hrozivě se tyčícímu Rothu a na jihu až k hustým lesům, pokrývajícím svahy Aisliny. Na vrcholcích hor dosud ležela silná těžká sněhová pokrývka, ale v přístavu už téměř všechen sníh roztál. Během zimy byla pole holá, veškerá úroda byla dávno před příchodem sněhu sklizena a uložena. Ovce s hustými zimními rouny byly těsně před vrhnutím nových jehňátek přesunuty na pastviny, které se rozkládaly severně od obdělaných polí.

Vyhnaný skaiský lid se zde usadil s vůlí a odhodláním, které pro něj byly naprosto příznačné. Můj strýc Kenzie by to nazval čirou, mezkovitou tvrdohlavostí; můj otec odvahou a odhodláním. Myslím, že by pravdu měli oba.

Comyn se chopil kormidla a zvolna naváděl malou kurýrní loď do přístavu. Stál jsem na přídi a díval se, jak přede mnou vystupují další a další podrobnosti, až jsme dopluli k dlouhému kamennému molu, přímo do srdce přístavu. Po stěžních za mnou už šplhala posádka, skasávala některé plachty a jiné jen podkasávala, abychom přiměřeně zpomalili a mohli zakotvit.

Z dokořán otevřených vrat pevnosti Skerry vyjeli tři muži na koních a tryskem sjížděli dolů po široké cestě vedoucí k přístavu. I odtud jsem rozeznal jezdce v čele. Tu vzpřímenou postavu a důstojné držení těla Fylda ap Huw, velitele vojáků mého otce, si člověk nemohl splést.

Jezdci dorazili na začátek přístavního mola právě v okamžiku, kdy Comyn stočil příď a nechal loď pozvolna přirazit ke kamennému molu. V tu chvíli už jsme měli přesně jen takovou rychlost, abychom překlenuli poslední kousek, kratší než délka paže, mezi dřevěným trupem a molem. Vzápětí jeden z námořníků uchopil vyvazovací lano, přeskočil na břeh a připoutal loď k holci. Sklonil jsem se pro svůj vak. Když jsem znovu vzhlédl, stál už Fyld na konci kamenného mola a čekal na nás. Vykročil jsem na pevnou zem a pak jsem zaváhal.

Comyn přeskočil přes bočnici lodě na molo a chytil mne za ruku. „Vyřiď naše pozdravy svému otci a všem ostatním," řekl. „My s tebou do pevnosti nepůjdeme."

Srdce mi pokleslo při pomyšlení, že ztratím jeho duševní podporu. Nechtěl jsem se postavit tváří v tvář svému otci sám. „Ty nezůstaneš?" zeptal jsem se zdrceně.

Ohlédl se přes rameno dozadu doprava na západ. „Něco se sem žene ze západu. Jestli se máme v dohledné době dostat zpátky do Tyry, měli bychom odplout s nastávajícím odlivem. Máme čas právě tak doplnit si zásoby."

Přikývl jsem. „Dovedu pochopit, že tady nechceš čekat do konce zimy." Zhluboka jsem se nadechl. „Vyřídím tvé pozdravy, jak budu moci." Naklonil jsem se k němu a vzal ho za loket. Ještě jednou mi stiskl ruku. Chvíli jsme mlčky stáli proti sobě a marně hledali slova na rozloučenou. „Ať tě Adriel provází při tvém návratu, Comyne."

„Ať všech sedm bohů a bohyň střeží tebe a tvého otce, Garethe," odvětil tiše. „Dej na sebe pozor a přijeď zpátky do Tyry, až budeš moci."

Znovu jsem přikývl, pak jsem se otočil a vykročil k čekajícímu Fyldovi. Ještě jednou jsem se ohlédl dozadu, ale Comyn už byl plně zabrán do rozhovoru s mužem, který už od pohledu vypadal jako správce doků, a nedíval se na mne. Srdce se mi v hrudi rozbušilo. To jediné, po čem jsem teď toužil, bylo otočit se, skočit zpátky na tu malou loď a vrátit se co nejrychleji zpátky do Tyry, kde mi

nehrozilo, že bych měl předstoupit před svého otce nebo se vyrovnat s bolestnou skutečností, že se asi brzy stanu princem ze Skai.

Ale Kenzie mne vychoval snad až příliš dobře. Povinnost především. Vědomí, že musím splnit svou povinnost, mi dodalo síly ve chvíli, kdy se odvahy nedostávalo. Napřímil jsem se, vypjal hruď a kráčel dál vstříc muži, který mne vychovával místo otce.

Fyld ap Huw klidně stál na začátku mola a hleděl na mne, jak k němu zvolna kráčím po dlouhém, kamenném chodníku. Byl to vysoký, rozložitý muž. Za zády mu vyčníval jílec meče a odhaloval mu tak levé rameno, zatímco zbytek postavy mizel pod pláštěm barvy tmavé skaiské modři. Možná, že v jeho modročerných vlasech přibylo pár stříbrobílých nitek, ale v mých očích se za těch dvanáct let, co mne v tomto přístavu vyprovázel při mém odchodu do Tyry, příliš nezměnil. Jeho postoj byl uvolněný, ale ostražitý. Ani se nepohnul, jen jednou podržel muži, který stál vlevo za ním, otěže koně. Jeho tvář byla stejně opatrnicky nicneříkající jako jeho postoj – na Fyldovi jsem nemohl vyčíst nic o tom, zda můj otec ještě žije nebo ne.

Zůstal jsem stát na délku paže od něj a díval se na něj stejně pátravě, jako on na mne. Když jsem byl ještě dítě, připadalo mi, že je to ten největší a nejsilnější muž na světě. Možná, že už nebyl tak vysoký, jak jsem si ho pamatoval, teď byl jen o palec vyšší než já, ale tu sílu a rozhodnost, které čišely z jeho vzezření, čas nezmenšil a nezmenšilo je ani těch pár palců výšky, o které jsem za tu dobu vyrostl. Ať už o mé suknici a plédu, nebo o kůží potaženém jílci meče vyrobeného z dobré tyrské oceli, který mi vyčníval zpoza levého ramene, smýšlel jakkoliv, nedal to žádným způsobem najevo. Změřil si mne pohledem – přímo jsem na sobě cítil, jak mne jeho pronikavě bystré modré oči rychle přejely od hlavy až po paty a zase zpátky – ale jestliže mne ohodnotil spíše jako muže než jako dvanáctiletého výrostka, kterého viděl naposledy, nedal to na sobě znát. Fyld ap Huw nebyl nikdy mužem, který by výrazem tváře odkrýval své karty.

Prolomil jsem ticho mezi námi jako první. „Rhan mi v pořádku doručil tvůj vzkaz a já se vrátil domů, jak jsi požadoval," pravil jsem.

Vážně přikývl. „Vidím," odvětil a poprvé se pohnul. Klesl na jedno koleno, aby mi vzdal čest jako synu prince ze Skai. Srdce mi vyskočilo až do krku v pocitu velmi blízkém obavám a rychle jsem se sklonil a vzal ho za loket.

„Ne," vyhrkl jsem. „Ne, Fylde. Ty přede mnou neklekej. Ty nikdy." Zadíval jsem se mu do tváře a zapátral po nějakých známkách toho rozverného muže, který mi tak často rozmarně cuchal vlasy nebo mi naplácal na zadek, abych poslouchal. To byl člověk, kterého jsem tak zoufale potřeboval právě teď vidět, a ne tento škrobený, odměřený voják ve službách mého otce.

„Fylde?" zeptal jsem se.

Jeho výraz zněžněl a Fyld se usmál. „Ach, chlapče," zašeptal. „Po celých těch dvanáct let jsem tě tolik postrádal. Mezitím jsi dospěl v muže; jak jsem konečně taky předpokládal." Zaklonil hlavu a pozorně se mi zadíval do tváře a pak se zase usmál. „Jsi celá matka."

A s tím rozevřel svou náruč a já se mu vrhl kolem krku, jako by mi stále ještě bylo dvanáct.

„Vítej domů, lorde Garethe," řekl. „A teď musíme rychle vyrazit za tvým otcem. Brennen na tebe čeká, chce tě ještě vidět." Odstoupil a narovnal se v ramenou a znovu se změnil ve strohého vojáka. „Přivedl jsem ti koně."

Ani nečekal, až mu odpovím a nedal mi tak ani možnost zeptat se ho, jak se mému otci daří. Vyšvihl se do sedla, počkal, až nasednu na koně, na kterého mi ukázal, a pak tryskem vyrazil směrem k pevnosti, kde otec čekal na můj příchod.

6

Jel jsem tryskem za sytou modří Fyldova pláště nahoru po mírně se stáčející cestě k bráně do pevnosti. Z komínů budov, které jsme míjeli, stoupaly tenké pramínky kouře a ztrácely se v nízko visících mracích. V místech hlubokého stínu pod živými ploty nebo u kamenných zídek, které dělily ornou půdu na jednotlivá pole, byly ještě zbytky starého sněhu. Neviděl jsem ani jeden z vrcholků těch tří hor na ostrově. I Warden, nejbližší a nejvyšší, se ztrácel v mracích, které visely tak nízko, že v té převalující se mlze nebyla vidět ani svatyně, ležící nad pevností na dostřel luku.

Fyld se v sedle předkláněl dopředu, nedíval se napravo ani nalevo, plně soustředěný na to, abychom se co nejrychleji dostali do domu a do komnaty, ve které ležel můj otec a podle všeho čekal na můj návrat. Nedostal jsem ani možnost zeptat se, co vlastně mého otce sužuje, co to bylo za nehodu, která ho dostala až na smrtelné lože.

Ještě ani teď jsem nemohl uvěřit, že by můj otec mohl umřít nebo že zřejmě umírá. Během celého mého dospívání to byl pro mne muž, který sice věnoval malému chlapci jen velmi málo lásky, ale byla to silná osobnost, skvělý vůdce skaiského lidu a lid za ním šel i do vyhnanství až na daleký sever, na tento ostrov. Jen zřídkakdy se usmál a nikdy se nedal doopravdy do smíchu, ale nikdo ho nikdy neviděl, že by sklonil hlavu v zoufalství nebo

porážce, nikdo ho nikdy neviděl propadnout beznaději, ale také se od něj nikdy nikomu nedostalo více než rady, pokud ji vůbec mohl poskytnout. Těžko popsat všechnu tu sílu, která čišela z pevné, svalnaté postavy mého otce. Ta neústupná, nezkrotná síla byla pro vyhnaný lid Skai majákem v tmách a lidé ji chápali jako svou vlastní. Snad měla moje teta Brynda pravdu, když říkala, že úporná tvrdošíjnost lidu Skai je jeho největší silou, a někdy i jeho největší slabinou.

Kopyta našich koní zarachotila na dláždění mezi dokořán otevřenými vraty. Projeli jsme na nádvoří. Od doby, kdy jsem tu byl naposledy, se rozšířilo. Fyld na místě zarazil koně, jediným plavným pohybem sklouzl na zem a otěže hodil chlapci, který si už pro ně běžel. Sesedl jsem mnohem pomaleji a zvolna předal otěže témuž chlapci. Ten se na mne vesele usmál a odvedl koně pryč. Fyld na mne netrpělivě kývl a neprodleně vyrazil po širokém schodišti nahoru. Schody bral po dvou. Rychle jsem ho následoval.

Zamřížovanou brankou ve zdi za pekárnou jsem na zahradě zahlédl mrazem zčernalé stonky květin. Zdálo se mi, že vidím půvabně upravené záhony s růžovými keři a bylinkami, které v zimě uschly. Někdo se pokusil přenést do pevnosti Skerry trochu krásy a kouzla Dun Eidonu. Zauvažoval jsem, jestli to byla Fyldova žena Rhia, která milovala zahradničení téměř stejně jako svého muže a děti.

Fyld na mne čekal na vrcholku schodiště a neklidně si prsty bubnoval na stehno. Rychle jsem vyběhl po schodech nahoru. Ještě než jsem doběhl na odpočívadlo, už se Fyld otočil a vedl mne dovnitř.

Vstoupili jsme do Velké síně, dlouhé místnosti s krbem na obou koncích. Podobala se Velké síni na Clanholdu na Broche Rhuidh, jenom byla mnohem menší. Fyld se ani nezastavil, rovnou zamířil ke schodištím vedoucím na ochoz nad Velkou síní. I toto bylo pro mne něco nového, postaveného v době, kdy jsem byl pryč. Práce na horních patrech začínaly právě na jaře toho roku, kdy jsem odplouval do Tyry. Předpokládal jsem, že rodinné křídlo a sluneční komnata mého otce jsou nyní umístěny tam.

Fyld mne vedl po ochozu. Několik dveří vedoucích z ochozu bylo otevřených a já jsem oknem jednoho velkého pokoje těsně před tím, než jsme zahnuli za roh a přešli do dalšího nového křídla

tvrze, opět letmo zahlédl zahradu. Za rohem se Fyld zastavil před prvními dveřmi, zvedl ruku a zaklepal.

Žaludek se mi zkroutil a zamrazilo mne. Zhluboka jsem se nadechl a zjistil jsem, že mám tak vyschlá ústa, že si ani nemohu navlhčit rty. Srdce mi bušilo v úctyhodném úsilí rozskočit se vedví. Rázně jsem se narovnal a vypjal hruď, pevně rozhodnut se před svým otcem nerozklepat, a když na to přijde, tak ani před nikým jiným.

Ženu, která nám otevřela dveře, jsem nepoznal. Byla to Tyaddka, patřila k té podivné, vymírající rase, která osídlila Celi ještě dávno před příchodem Celanů. Usoudil jsem, že tato žena je zřejmě čistokrevná Tyaddka – byla drobná a štíhlá a její tmavě plavé vlasy a zlatohnědé oči byly něžné a milé jako rozkvetlá jarní snítka. Ustoupila o krok dozadu a vpustila nás dovnitř. Když jsem procházel kolem ní, zvědavě mne přelétla očima. Přešla předpokojem před námi a položila ruku na kliku komnaty.

„Je vzhůru a očekává vás," řekla tiše. Znovu se na mne podívala. „Jsem ráda, že tě mohu přivítat zase doma, lorde Garethe."

Nebyl jsem zvyklý, že mne někdo oslovuje lorde. Překvapilo mne to, ale přikývl jsem způsobem, o kterém jsem v duchu zadoufal, že je přiměřeně vznešený. Pořád jsem si ještě nemohl vybavit, kdo to je, ale měla na svém rouchu na levém rameni pětilist – znak tyaddského bylinného léčitele. Otevřela dveře, ustoupila dozadu a půvabným posunkem ruky nám naznačila, abychom šli dál.

Vzkaz, který Fyld poslal do Tyry, mi sděloval, že je můj otec vážně nemocen a upoután na lůžko, a mladý Rhan se zmiňoval o nehodě. Kenzie, Brynda a já jsme jeho nemoc probírali ze všech stran a snažili se z těch několika slov, které nám Fyld napsal, a z té kusé zprávy od jeho syna odhadnout jeho zdravotní stav. Přítomnost léčitele v předpokoji mého otce potvrzovala, že je skutečně vážně nemocen. Ale nic, ani Fyldův vzkaz, ani rozhovory s Kenzim a Bryndou, ani přítomnost léčitele mne nepřipravila na to, co jsem uviděl, když žena otevřela dveře.

Brennen, princ ze Skai, byl obrovský muž – muž, na kterém se projevilo naše rodové tyrské dědictví se vším všudy – jak v rozměrech, tak v jeho rudozlatých vlasech. Tohoto muže jsem si pamatoval vzpřímeného, vysokého a rozložitého, s planoucími

vlasy, s pletenci svalů, které se pevně rýsovaly pod napjatou kůží, s vyklenutým, silným hrudníkem, silnými rameny a pevnými pažemi a stehny, s břichem plochým a pevným. Mečem, na který jsem potřeboval obě ruce, abych jím jakž tak vládl, snadno švihl jednou rukou.

Když se dveře do ložnice otevřely, muž na posteli zesinal bolestivým úsilím podívat se na nás. Pryč byly jeho rudozlaté vlasy, nahrazeny řídkými špinavě narůžovělými a šedivými pramínky. Ani slabé světlo neskrylo přízračnou vyzáblost v obličeji a vychrtlé tělo. Jeho hlava vypadala jako pouhá lebka potažená nažloutlou, svraskalou kůží. Zůstaly jenom oči, stále ještě zářivě zlatohnědé, živě planoucí pod bílým rozježeným obočím. Můj otec byl o pouhé čtyři roky mladší než můj strýc Kenzie a vypadal o dvacet let starší.

„Garethe," zvolal chraptivě, očividně nepříjemně překvapen, že mne vidí. „Co tady děláš?"

Ani teď, pomyslel jsem si hořce. Ani teď mne nechce vidět. „Poslali pro mne," řekl jsem.

„Kdo? Já jsem pro tebe neposlal."

„Já jsem pro něho poslal, lorde princi," řekl tiše Fyld. „Usoudil jsem, že je to nutné."

Můj otec klesl zpátky do polštářů. „Řekl jsem ti, abys neposílal ani pro Bryndu ani pro Garetha. Moře je stále ještě nebezpečné."

„Ale já jsem tady a v pořádku," prohlásil jsem.

Neřekl nic.

„Co se stalo?" zeptal jsem se. Ta otázka ze mne bezděky vyhrkla navzdory mému rozhodnutí vyčkat, až mi někdo podá nějaké vysvětlení. „U všech sedmi bohů a bohyní, otče, co se ti stalo?"

Na jeho bledých rtech zahrál úsměv připomínající otevřený ptačí zobák. „Nabral mne na tesáky divoký kanec, když jsem byl na lovu," oznámil mi suše a ukázal na své levé stehno.

„A rána se zanítila?" zeptal jsem se.

„Vypadá to tak," odvětil. Jeho hlas zněl drsně a nakřáple, jako by mluvil jen velmi zřídka. Ta sytá zvučnost a barva jeho hlasu, na které jsem si pamatoval, byla pryč. Zvedl vyzáblou ruku a pokynul mi. „Vítám tě zpátky na Skerry, Garethe. Pojď dál, ať se na tebe podívám. Ať vidím, o kolik jsi vyrostl za tu dobu, cos byl pryč."

Postřehl jsem, že neřekl: „Vítej domů,". Nikdy se na Skerry nedíval jako na domov a nikdy tak na ni dívat nebude. Přešel jsem

místnost. V ústech jsem měl sucho, srdce mi v hrudi divoce bušilo. Nadzvedl se z polštářů, posadil se a zadíval se na mne; čelo svraštěné, mezi hustým bílým obočím nad hřbetem nosu naskočila hluboká vráska. Přes oči mu přelétl stín a pleť kolem úst se napjala a lehce zbledla.

„Jsi celá matka," pronesl nakonec. „Ale to jsi byl vždycky."

Svého bratra Eryda a sestru Lisle jsem si pamatoval jen málo, ale věděl jsem, že se oba narodili s vlasy rusými jako otec a stejnýma zlatohnědýma očima. Jen já jsem zdědil matčiny černé vlasy a modré oči.

Můj otec unaveně klesl zpátky do polštářů, jako by z něj poslední síla vyprchala s jeho slovy. Chvíli jenom ležel a rychle, přerývavě dýchal. Jen slabé cukání v koutku jednoho oka vypovídalo o strašlivé bolesti, která zachvátila celé tělo. Ta Tyaddka vklouzla mezi nás, sklonila se nad ním a přidržela mu u úst pohár. Vypil léčivý odvar, lehl si zpátky do podušek a zavřel oči. Jak začal odvar působit a ulevil mu od bolesti, jeho tvář se postupně vyhladila. Otevřel oči a znovu se na mne zadíval.

„Zdá se, že tě Kenzie s Bryndou vychovali dobře," usoudil tiše. Ukázal na mou suknici a pléd. „Poslal jsem Kenzimu a Bryndě mladého Skaie a teď to vypadá, že mi na oplátku poslali tyrského šlechtice."

Levá ruka u boku se mi sevřela v pěst. „Očekával jsi snad od Kenziho dav Aidan něco jiného?" zeptal jsem se poněkud živěji. „Jsem takový, jakého mne vychoval."

Zvedl jsem ruku a dotkl se jílce meče za levým ramenem. „Umím s tím slušně zacházet," prohlásil jsem. „Nemám sice takovou sílu jako Kenzie, ale zase jsem menší a o to hbitější. Dá mu pěkně zabrat, aby mne dostal."

Můj otec přikývl, položil se zpátky do polštářů a zavřel oči. Pod voskově bledou kůží ostře vystupovaly lícní kosti a vysoké čelo, jako by chtěly prorazit ven. „To byl taky důvod, proč jsem tě tam poslal," řekl. „Věděl jsem, že z tebe Kenzie udělá mistra meče…"

Jeho hlas se vytratil do ztracena, ale já jsem slyšel i to nevyřčené: „A muže…" Co ovšem neřekl a ani nenaznačil bylo, kdo ze mne udělá prince.

„Učil mne velmi dobře," řekl jsem. „Jak jsi ostatně asi předpokládal."

Pousmál se, ale neřekl nic. Oči se mu samy zavřely, jako by měl víčka příliš těžká, než aby je dokázal udržet otevřené. Bolest mu vyryla mezi obočím, po stranách nosu a v koutcích úst hluboké vrásky. Sklouzl jsem pohledem na tu ženu a pak na Fylda.

„Copak tu na celé Skerry ani Marddynu není nikdo, kdo by měl dar Uzdravování?“ zeptal jsem se.

Fyld zavrtěl hlavou. „Nemáme tu nikoho jiného než Meaghean, a ta pro tvého otce dělá zázraky.“

Žena bezmocně rozhodila rukama a zadívala se na mého otce. Zdálo se, že usnul. „Dokonce nám i zakázal jít do Skai a pokusit se najít někoho, kdo má dar Uzdravování.“

V tu chvíli můj otec znovu otevřel oči. „Nikdo ze Skai tady nesmí riskovat svůj život pro tak pošetilou záležitost,“ prohlásil. Hlas mu zaskřípal v hrdle. „Zakazuji to.“

„Tak půjdu já,“ pravil jsem.

Nadzvedl se na jednom lokti. Na tváři se mu jasně odráželo, kolik úsilí ho ten pohyb stál. Vrásky se bolestí prohloubily a kůže na lícních kostech a na spáncích se napjala ještě víc a zdůraznila už tak vystouplé kosti.

„Ty nepůjdeš,“ prohlásil rozhodně. „Nebudeš přece kvůli takovému nesmyslu riskovat sám sebe. Zakazuji ti to.“

Zadíval jsem se na něj, jak tam leží, oslabený, vyčerpaný, starý a na pokraji smrti, a vztek, který ve mně doutnal, přerostl do vášnivé zuřivosti. „Nemůžeš mi zakázat, abych se pokusil zachránit ti život,“ sdělil jsem mu ostře. „Vyrazím ještě dnes.“

„Nebudeš…“

„Jak jenom můžeš být tak neuvěřitelně tvrdohlavý?“ vyjel jsem na něj. „Jen se na sebe podívej, jak tady ležíš a umíráš. A k tomu jsi stižen takovou zarputilostí, že ani nepožádáš o pomoc a dokonce ji i odmítáš, když ti ji někdo upřímně nabízí.“

„Jak se vůbec opovažuješ se mnou takhle mluvit?“ Na sinalé pokožce na lícních kostech mu naskočily dvě rudé skvrny. Pokusil se zvednout z polštářů, ale síly ho opustily. Klesl zpátky. Oči mu planuly vztekem. „Jsi stejně svéhlavý a umíněný jako vždycky. Copak tě Kenzie nenaučil vůbec žádné sebekázni?“

„Jo, naučil mne všemu, co jsem potřeboval umět. A taky mne naučil, že když na to přijde, musím splnit svou povinnost a neohlížet se na nic, co by mi stálo v cestě.“ Hlavou mi bleskl obraz

meče vznášejícího se ve vodním světle. Jemně a lehce zářil v mé mysli. Skoro bych se mohl natáhnout a sevřít prostý, kůží potažený jílec. „Půjdu," prohlásil jsem.

Sebral všechny své síly, donutil své tělo, aby se posadilo, a chvíli těžce oddychoval. Z tváře se mu vytratila všechna barva. „Jako princ ze Skai a tvůj otec zasluhuji a zároveň vyžaduji tvou poslušnost," zasípal. „Nepůjdeš."

Zhluboka jsem se nadechl. „A co zasluhuji já jako tvůj syn a dědic?" otázal jsem se. „Co mohu požadovat já? Nemám já právo ti posloužit tak, jak uznám za vhodné?"

„Zakazuji ti to," zařval můj otec. Klesl zpátky na postel, vyčerpaný a zavřel oči. Meaghean se rychle sklonila nad lůžkem a znovu mu přidržela pohár u úst. Plně se věnovala mému otci a ani se na mne nepodívala.

Urovnal jsem si pléd na ramenou a obrátil se k odchodu. Fyld se mrštně otočil a popadl mne za ruku.

„On ti to zakázal, Garethe," řekl tiše. „Nemůžeš odejít."

„A ty jsi ochoten tady zůstat a dívat se, jak umírá?" vyjel jsem na něho.

Přes tvář mu přelétl stín bolesti. Byl s mým otcem déle, než jsem byl já vůbec naživu, a byl mu tak blízký, jak jen může být člověk blízký svému bratru. „Zakázal nám, abychom odešli," zašeptal a pak odvrátil pohled stranou.

V hrudi se mi vzedmula vlna vzteku. Setřásl jsem jeho ruku. „Jestliže mám být princem ze Skai, chci mít ve svém domě Uzdravovatele a chci Runovou čepel Zhoubu. Až se probudí, řekni mu, že jsem šel pro obojí."

Žena se na mne podívala. „Tak tedy hledej ve Skai tyaddskou pevnost," řekla tiše. „Tam budou Uzdravovatelé." Sklopila oči a obrátila svou pozornost zpátky k mému otci.

Když jsem se obrátil, Fyld rychle zvedl ruku, aby mne zachytil a zadržel, ale celkem snadno jsem mu vyklouzl a několika dlouhými kroky opustil komnatu. Seběhl jsem zpátky do Velké síně a vyběhl na nádvoří. Jak jsem pádil k stájím, už z nich vybíhal stájník a o chviličku později jsem seděl na koni a sjížděl po cestě vedoucí ke kamennému molu do přístavu.

Přirozeně jsem měl v úmyslu přihnat se na molo, skočit zpátky na Comynovu loď a hrdinně plachtit blížící se bouří do Skai, balancuje přitom pevně a chladnokrevně, ba přímo hrdinně, na přídi lodi. Nicméně je však mimořádně obtížné předvést působivý a důstojný odchod, když je ta loď, s kterou jeden počítá pro vyvrcholení celého dramatu, už na dobré dva dostřely luku za ústím přístavu na volném moři a zcela jistě daleko z doslechu. A plavat za ní – to se mi nějak nezdálo.

Tiše jsem v duchu zaklel a pak jsem se otočil a podíval se nahoru na pevnost Skerry, nedobytně, zlověstně se tyčící na vyvýšeném horském hřbetu. Žaludek se mi znovu sevřel tím hloupým dětinským vztekem a vzadu na patře jsem ucítil trpkou pachuť zklamání. Dosud jsem si nebyl zcela jist, čemu většinu toho vzteku přičítat. Určitá část byla namířená proti mému otci, který se za těch dvanáct let nezměnil a dosud očividně nebyl ochoten připustit, že jsem-li jednou všechno, co mu zůstalo, pak mu nezbývá než zachránit v našem vztahu, co se dá. Část mého vzteku byla namířená proti Fyldovi a Meaghean, té tyaddské bylinkářce, protože ti dva věděli, že můj otec potřebuje Uzdravovatele, který má magický dar Uzdravování, jako například moje teta Brynda, a že bez něj zcela jistě umře, navzdory umění a léčivým odvarům a mastem jemné Tyaddky. Ale možná jsem měl vztek prostě jen proto, že by mohl umřít, a já jsem svého otce miloval a nechtěl jsem, aby odešel na břehy Annwnu. Nebo jsem jednoduše nebyl připraven stát se princem ze Skai a silně jsem pochyboval, že kdy budu.

Stáním tady na kamenném molu v lezavém chladnu pozdního zimního odpoledne jsem své potíže mohl vyřešit jen těžko a těžko jsem zde mohl nalézt odpovědi na své otázky. Zahleděl jsem se za přístav na moře. Comynova malá kurýrní loď byla už téměř z dohledu, daleko za ústím přístavu a už nabrala svůj kurs s větrem nadouvajícím plachty. Ne, nemohl jsem počítat s tím, že by mi ta loď mohla při mém úniku nějak prospět.

Obrátil jsem se a znovu se zahleděl na pevnost Skerry. Zrovna tak jsem se ale nemohl vrátit zpět do komnat svého otce, poražený a prokazatelně neschopný cokoli udělat. Musí být přece ještě nějaká jiná možnost, něco, co by mne dostalo z téhle kaše…

A najednou jsem zčistajasna dostal nápad. Bylo mi jasné, že když půjdu do Skai, jak jsem ostatně taky vyhrožoval, mohl bych najít Uzdravovatele – třeba v té tyaddské pevnosti, kterou mi navrhovala Meaghean. A kdybych měl štěstí a byl opravdu veden mečem a mé sny mne opravňovaly k tomu, abych tomu věřil, mohl bych navíc najít Zhoubu a přinést ji zpátky svému otci. Kdyby se mu vrátil i meč zdraví, mohl by být zase tím silným, uznávaným vůdcem, kterým býval. Tím mužem, jakým jsem potřeboval, aby byl.

Otočil jsem se na podpatku a šel chytit koně, kterého jsem v tom pomatení nechal stát na oblázkovém břehu u paty přístavního mola. Býval jsem na tomto ostrově jako malý chlapec a malí chlapci mívají své tajné skrýše. Mou osobní tajnou skrýší byla malá jeskyňka ve skaliscích na úpatí Rothu na západní straně ostrova. Byl to spíš chráněný dolík ve změti napadaných balvanů, které se sesuly ze západních svahů štítů Rothu, než opravdová jeskyně, ale ještě než jsem před dvanácti lety ostrov opustil, ukryl jsem si tam malý člun. Možná, že ten člun bude ještě v pořádku. Každopádně by mohl být dost zachovalý na to, aby mne dopravil přes průliv Skerry na pobřeží Venie. A odtud bych se mohl dostat přes Brigan do Skai.

Ten člun byl přirozeně zničený. Netuším, proč jsem čekal něco jiného. Dvanáct let vlhka, slaného vzduchu a neustálého střídání mrazu, tání a mrazu v ročních cyklech rychle obrátilo dřevo, o které se nikdo nestaral, v hromadu shnilých třísek a hromádky hmyzem vyžraných pilin.

Sedl jsem si na skalisko ohlazené větrem a vodou a přemítal, jestli mám zatínat zuby vzteky, začít se smát anebo dát průchod slzám. Jako ušlechtilý zachránce a hrdina jsem zklamal na celé čáře – představám, stanoveným byť i tím nejméně kritickým a náročným bardem, jsem nevyhovoval ani v nejmenším. Ačkoliv jsem pociťoval značnou nechuť si to připustit, vypadalo to, že mou jedinou možností je vrátit se do pevnosti Skerry a požádat o přepravu někoho, kdo je věrným stoupencem mého otce, nikoliv však mým. Moje naděje, že přesvědčím někoho, aby mne vzal v

tuto roční dobu na člun a přeplavil se se mnou na pobřeží Venie, byla patrně stejně velká jako naděje myši, že přežije v místnosti plné vyhládlých koček.

Postavil jsem se na nohy, připraven přijmout porážku, a kráčel jsem zpátky k příkré stezce, která vedla na vrchol útesu, kde na mne trpělivě čekal můj kůň. Záblesk světla, které se odrazilo od něčeho u vody, mne přiměl obrátit hlavu. Neviděl jsem nic, od čeho by se mohlo světlo odrazit, ale těsně nad čárou přílivu leželo něco podivného, něco, co se vymykalo tvaru skály pokryté chaluhami a to přitáhlo můj zrak. Zaváhal jsem s nohou postavenou na začátku cesty vedoucí nahoru. V mysli mi náhle vyvstal obraz Zhouby, obklopené vodním světlem. Obrátil jsem se a vyrazil přes rozpukané skály na oblázkový břeh. Chaluhy pokrývající skálu byly suché a křehké a na drsných kamenech pod nimi nebyli žádní vilejši ani ústřice, tak jako naopak byli na všech ostatních kamenech kolem.

Odhrnul jsem další vrstvu chaluh a zjistil, že pod bříšky prstů necítím kámen, ale dřevo. Dřevo – pevné, zdravé, zachovalé dřevo. Byla to prkna, pečlivě ohlazená, přitesaná, napuštěná smolou a utěsněná koudelí.

Klesl jsem na kolena a strhal z člunu zbytek chaluh a nánosů. Pak jsem se posadil dozadu na paty a zíral na něj. Byl mnohem větší než ten, který jsem ukryl v jeskyňce. Tenhle vypadal jako rybářský člun, dost velký na to, aby dokázal vzdorovat volnému moři za přístavem, ale zároveň dost malý na to, aby ho dokázali ovládat i jen jeden či dva lidé. Bylo to věcí jen pár chvil úsilí, než jsem ho obrátil. Uvnitř člunu byly pečlivě uloženy obě části sklápěcího stožáru a malá čtvercová plachta.

Zahleděl jsem se na moře. Příliv téměř vrcholil, dosahoval skoro až k úpatí Rothu a šedivé vlny, ozdobené na malých zelených hřebíncích zkadeřenou bílou pěnou, šplouchaly jen pár kroků od pevné přídě člunu. Ani pro jednoho muže nemohlo být obtížné spustit ho na vodu.

Člun jsem opravdu dostal na vodu docela snadno. Lehce jsem ho sesunul dolů z břehu do vody, bez potíží do něj naskočil a skoro jsem si přitom ani nenamočil nohy. Brzy nato už jsem měl sestavený a vztyčený stožár a vzápětí se už do plachty opřel vítr.

Spokojen sám se sebou jsem se posadil na záď ke kormidlu a otočil příď jihozápadně, abych mohl proplout úžinou mezi Skerry a Marddynem dál na jih, do průlivu Skerry, směrem k venianskému pobřeží Celi.

O hodinu později, když mne uchvátila větrná smršť a ať už jsem chtěl nebo nechtěl unášela můj malý člun na jihozápad, jsem bezmocně visel na kormidle, které mi bylo k ničemu, a měl jsem více než dost času přemítat nad svým bláznovstvím. A taky jsem začal docela dobře chápat, jak se asi cítí korková zátka polapená prudkým říčním proudem.

Když vichřice doštvala můj malý člun do blízkosti pobřeží ostrova Marddynu, neuviděl jsem z tohoto bratříčka Skerry ani skálu, ani strom. Měl jsem co dělat, abych se udržel bočnic a zůstal ve člunu, modlil jsem se k Dualitě a všem sedmi bohům a bohyním – zejména k Adriel, Paní Vod – aby mi pomohli, a mezi modlitbami proklínal svou neuvěřitelnou bezmeznou hloupost a namyšlenost. Neměl jsem ani tušení, kde jsem či kam mne ta vichřice žene. Neměl jsem Comynův dar porozumění moři a obloze a kromě toho halily těžké mraky oblohu tak dokonale, že jsem ani v nejmenším netušil, kde zapadá slunce, a nerozlišoval východ od západu a sever od jihu.

Když padla tma, utišila se vichřice do středně silné brízy. Jak se ochlazovalo, začala padat tak hustá mlha, že jsem kolem člunu neviděl dál než na šířku dlaně. Neměl jsem ani tušení, kde se nalézám; mlha byla příliš hustá, než abych viděl hvězdy nad hlavou. Pamatoval jsem si, že ten proud, který se valil kolem západního pobřeží Skerry a Marddynu, směřoval na severovýchod. To by mohlo znamenat, že první zemí, kterou možná uvidím, by mohlo být pusté pobřeží Saesnesu. Anebo bych mohl skončit taky tak, že budu vyvržen na břeh jednoho z těch věčně zledovatělých ostrůvků, které byly roztroušeny jako rozhozená hrst obilí kolem západního pobřeží Saesnesu a ledem pokrytých severských zemí.

Kolébání člunu na klidných, zvolna se valících vlnách moře mne uspávalo a proti své vůli jsem začal poklimbávat. Nemyslím si, že jsem usnul, protože jsem si stále zřetelně uvědomoval těžký příkrov

mlhy kolem sebe a mořské vlny, hladké jako sklo, pleskající o dřevěné boky člunu. Ale zdálo se mi, že vidím, jak se kolem mne zvedají zelené hory Skai.

Sledoval jsem temnou postavu na temném koni, jak cválá údolím, skloněná nízko nad šíjí pádícího koně. Z dlouhého vaku přivázaného k sedlu na levém boku koně vycházela tlumená záře. Ten posel musel za tu dobu, co odjel z malé usedlosti, kde sebral pasáčkovi meč, několikrát vyměnit koně, ale vždycky když přenášel své sedlo se zprávou, kterou vezl od Hakkara z maedunského velitelství na Clendonanu, přenesl na nového koně i meč.

Právě když cválal údolím k další poštovní stanici, kde na něho čekal čerstvý kůň, cele se ponořil do úvah o meči, který vezl. Byla to skvěle vyrobená zbraň a jeho napadlo, že by to mohl být skvělý dar pro jeho děda, sběratele krásných zbraní.

Jak uvažoval o svém dědovi, zachytil jsem koutkem oka vysokou tmavou stříbrošedou postavu muže v šedém plášti kouzelníků, stojícího po levici muže celého oděného v černém a sedícího ve zdobeném křesle. Ten muž v křesle nebyl tak starý, aby to mohl být Hakkar z Maedunu, ale zcela jistě to mohl být jeho syn Horbad. V zajetí snu jsem se otřásl a páteří mi projelo chladné zamrazení. Toto bylo naplnění Bryndiny noční můry – Runová čepel v rukou Maeduna, který věděl všechno o její moci. A navíc to nebyla jakákoli Runová čepel. Tahle byla moje. Mého otce. Tohle byla Zhouba, meč prince ze Skai. Musel jsem tomu zabránit. Nemohl jsem nechat maedunského kouzelníka, aby vztáhl ruku na Runovou čepel. Nemohl jsem dopustit, aby se Horbad, syn Hakkara, zmocnil Zhouby. Nemohl!

Meč klidně spočíval ve svém obalu, pečlivě řemeny připoután k sedlovému vaku za poslem. Jeho záře pohasla, jeho píseň utichla a zmlkla, a on klidně čekal dál na svou příležitost.

Probral jsem se a shledal, že se můj malý člun jemně pohupuje v širokém zálivu. Pomalu se rozednívalo a obloha byla vymydlená a bez mráčku. Záliv byl ze tří stran obklopen zelenočernými jedlemi,

borovicemi a světlými, holými kmeny a větvemi bříz a javorů. Kolem celého zálivu se zvedaly hory. Jedna z nich vysoko přečnívala ostatní a proti bledým barvám svítání na obloze tvořila bílý, sněhem pokrytý vrchol.

Znal jsem tu horu. Slyšel jsem o ní vyprávět v písních, baladách a příbězích bardů a potulných zpěváků snad stokrát nebo tisíckrát. Zpívaly se a vyprávěly kolem ohňů jak na Skerry, tak na Broche Rhuidh. Tohle byl Mrakonoš, nejvyšší hora na Celi. Ten záliv, kde se můj malý člun tak klidně pohupoval, musel být místem, kde se Llewena, pramenící v jezeře Llewen na úpatí Mrakonoše, vlévala do moře.

Musel mne sem přinést nějaký divný vír proudu, který se valil kolem západního pobřeží Celi na sever a stáčel se kolem Skerry a Marddynu, a ten divný vír mne tady vyplivl jako láhev za přílivu. To všech sedm bohů a bohyní mi ukázalo ten malý člun a dopravilo mne tam, kde jsem chtěl být.

Otřásl jsem se a hned rychle skasal plachtu a vytáhl malý člun na břeh, abych předběhl odliv, který by mne s sebou strhl zpátky na moře. Bohyně a bohové už by mi znovu pomoci nemuseli.

7

Než jsem dostal člun na břeh a ukryl ho mezi kořeny borovic, javorů a dubů, byl už jasný den. Předtím, než jsem skočil do vody, abych za pevné sisalové uvazovací lanko, připevněné k přídi, vytáhl člun z vody, zul jsem si boty, pléd a suknici. Na břehu jsem se zase rychle oblékl, ale ani suché šaty nedokázaly zahnat chlad z ledové vody. Nad horami na východě se dosud neukázalo ani to neduživé zimní slunce a na ztuhlých, odumřelých stoncích kapradí na nechráněných místech na říčním břehu ležela silná vrstva šedivé jinovatky. Ranní vzduch rozhodně nebyl teplý. Otřásl jsem se a zachumlal se před vlhkým lezavým chladem do plédu ještě těsněji.

Ten chlad, který jsem pociťoval, mohl být zčásti způsoben zaklínadlem, které Hakkar z Maedunu na trůnu, který uchvátil pro sebe v Clendonanu, a nechávající se titulovat Lord Ochránce Celi, rozprostřel po celém ostrově. S maedunským krvavým černokněžnictvím jsem se střetl už několikrát, když jsem po boku Taggerta dav Malcolm bojoval na úpatí tyrských hor na tyrských hranicích s Isgardem, obsazeným Maeduny. Tehdy jsem zjistil, že jsem po své babičce Letesse zdědil dostatek tyaddské krve na to, abych byl chráněn před tím nejhorším, co skýtala skrznaskrz odporná maedunské magie. Ale jednoznačně jsem si to zaklínadlo uvědomoval. A cítil jsem ho i teď – na nohou i na rukou mi naskočila husí kůže a po zádech mi stékal pramínek chladného

potu. Jestli tu platilo to samé, co v Tyře, znamenalo to, že čím výše v horách budu, tím bude za-klínadlo slabší, až se nakonec rozplyne úplně.

Stál jsem schován pod stromy, třel si paže a rozhlížel se kolem. Toto chráněné přístaviště, tvořené malým zálivem, bylo kdysi rušným místem. Na břeh vedla široká cesta, nyní zarostlá uschlým býlím, křovisky a mladými stromky, ale přesto stále ještě vykazovala známky používání. Uprostřed cesty, zmrzlé a pokryté jinovatkou, ale dosud naprosto zřetelné, jsem našel otisk koňského kopyta, vtištěný hluboko do zmrzlého bláta. Zadržel jsem dech, když jsem se se nad tou stopou sklonil, a rychle se rozhlédl kolem. Ale ten otisk mohl pocházet z dnešního dne stejně jako z loňského Samhainu. Těžko jsem to mohl zjistit.

Nalevo ode mne se vinula řeka a končila v malém bahnitém ústí v zálivu. Pokud mé vzpomínky na vyprávění bardů byly správné, ležel Dun Llewen, místo, kde se narodila moje babička Letessa, ani ne míli odtud ve vnitrozemí. Byla to jedna z posledních pevností, které vzdorovaly maedunskému vpádu, ale nakonec padla i tato. Nevěděl však, jestli ji Maeduni obsadili svými vojáky natrvalo. Z porobené Skai přicházelo jen málo zpráv.

Zdravý rozum mi velel moudře předpokládat, že Dun Llewen je trvale obsazen posádkou maedunských Černých jezdců a že tu posádku Hakkar obdařil také kouzelníkem, který by zaklínadlo udržoval stále při síle a účinné. Věděl jsem sice, že mne to zaklínadlo nemůže srazit k zemi v trýznivých křečích jako Ralfova bratra a otce, ale nebyl jsem si jistý, jestli nedokáže obrátit mou vlastní zbraň proti mně, kdybych se ji pokusil použít proti nějakému Černému jezdci, se kterým jsem se mohl střetnout. A to rozhodlo, že nejlepší bude se svědomitě a horlivě Jezdcům vyhýbat.

Napravo se až k obloze důstojně tyčila nesmírná masa Mrakonoše, obrovská a mohutná vévodila malému údolí, a dokonce i moři. Jak tam velebně stál sám uprostřed širokého údolí, byl tak strhujícím a úchvatným skalním masivem, jaký jsem nikdy v Tyře neviděl. Zastínil by i vysoký útes Rhuidh za Clanholdem. Zíral jsem nahoru na strmé temeno a v hrudi se mi pohnulo něco, co jsem ještě nikdy dosud nepocítil. Dech mi uvázl v krku a já si poprvé bolestně uvědomil, že jsem doopravdy a skutečně ve Skai.

Ve Skai, kde moje rodina žila a vládla po celé generace. Ve Skai, v zemi, která je mým dědictvím, odkázaným mi všemi těmi generacemi mužů s veškerou jejich silou a láskou, kterou byli spoutáni s touto zemí.

Země, kde jsem mohl najít Uzdravovatele a ztracený meč mého otce. S nimi by můj otec mohl být zase tím mužem, kterým býval, a princem, kterým by měl být.

Přitáhl jsem si záhyby plédu těsněji k tělu, aby mi bylo trochu tepleji, a vydal jsem se na cestu do vnitrozemí. Pozorně jsem se vyhýbal cestě a držel se v úkrytu stromů, které ji lemovaly. Na stinných místech pod stromy ještě ležely zastaralé zbytky zledovatělého sněhu, posypané zbytky šišek a odumřelým jehličím. Opatrně jsem je obcházel, aby tu nezůstala ani stopa po mé přítomnosti.

Nad hřbetem Mrakonoše náhle vyšlo slunce a zmrzlé stromy se zatřpytily jako pole démantů. Ve stejném okamžiku jsem obešel zákrut cesty a shledal jsem, že zírám na trosky Dun Llewenu.

Byl to nejchmurnější a nejžalostnější pohled, jaký kdy mé oči uviděly. Ty kdysi pyšné věže a vížky ležely zřícené ve změti trosek v rozvalinách nádvoří. Kameny byly dosud zčernalé sazemi z ohně, který strávil budovy. Mezi kameny pevně lnuly k chudým kouskům půdy ucourané stonky kapradí, řebříčku a tyrských bodláků. Z Velké síně zůstala jen dvojice rozpadlých krbů. Mezi popraskanými a rozbitými dlaždicemi ležely vlhké, shnilé nánosy loňského listí. Místo, kde se kdysi skaiský lid smál, slavil, hodoval, miloval a žil, zarůstalo mladými stromky. Jedinou známkou života byla jedna stračena, která se snaživě pásla na kraji paseky u shluku ohořelých jeřábů na odumřelé loňské trávě. Když jsem na druhé straně mýtiny vyšel z lesa, zvedla kráva hlavu, zachytila můj pohled a rychle a svižně jako vyplašený jelen prchala pryč.

Svěžím ranním vzduchem se nesl slabý pach márnice. Mohlo to být Hakkarovo zaklínadlo a mohl to být také stín pachu smrti, který zde zůstal po Černých jezdcích, když se tudy přehnali. Ale to nepřekrylo pach, který mi řekl, že zde zemřelo hodně lidí. Téměř jsem slyšel jejich výkřiky hrůzy a bolesti. Děs z toho vraždění zamořil ovzduší v celém údolí.

Je už starobylým zvykem, že jsou princové ze Skai pevně a trvale spojeni se svou zemí a že radosti i strasti země jsou pevně

zakořeněny v jejich duších. Myslíval jsem si, že je to jen básnická nadsázka, řeči bardů, ale když jsem hleděl na trosky domova mé babičky, věděl jsem, že ta slova jsou pravdivá. Zaplavila mne vlna lítosti a smutku, měl jsem pocit, že mi srdce puká žalem, až mne to hoře přemohlo a klesl jsem na kolena. Z očí mi vytryskly slzy a všechno kolem jsem viděl jako v mlze. Nečekal jsem, že to na mne může mít takový vliv, a ten žal mne zastihl naprosto nepřipraveného. Zakryl jsem si rukama oči, abych se nemusel dívat na tu zkázu před sebou a bezmocně jsem se rozeštkal.

Ztracený v bolesti nad svou zemí jsem ty tři muže uslyšel, až když byli skoro nade mnou. Cinknutí okovaného koňského kopyta o kámen mne donutilo v kleče na kolenou obrátit hlavu. Na tmavých koních, s tasenými meči se hnali přes mělké říční koryto, na tvářích široký úšklebek čirého potěšení.

Život mi zachránily jen ty bleskurychlé podvědomé reakce, které do mě Kenzie po celých těch dvanáct let vytrvale vtloukal. Dřív, než jsem si stačil plně uvědomit, co se děje nebo co vlastně dělám, jsem byl na nohou, s taseným mečem, připraven skočit na tu či onu stranu. A vzápětí ke mně dorazil první jezdec – jeho meč jen zavířil ve smrtícím oblouku namířeném přímo na mou hlavu.

Byl to hlupák. Anebo byl dostatečně namyšlený na to, aby se považoval za nepřemožitelného. Kenzie mne učil lépe. Naučil mne, že hlava je příliš malý terč. Vždycky jdi po těle. Zasáhnout tělo je mnohem snazší.

Poměrně lehce jsem uhnul klesajícímu meči z cesty a vyrazil proti Jezdci svou čepelí. Ostří ho zachytilo těsně pod žebry, jeho kůň pádil dál a moje rána hladce smetla Jezdce ze sedla. Dopadl mi k nohám a ze zhrouceného těla vytryskla krev. Přeskočil jsem ho a otočil se do střehu, připraven střetnout se s dalším. Ale už když jsem zvedal svůj meč, věděl jsem, že je pozdě. Oběma naráz jsem se vyhnout nemohl.

Ten bližší zvedl svůj meč připraven zasadit smrtelnou ránu. Jeho kůň uhnul, aby se vyhnul tělu padlého Jezdce. Ucítil jsem ostrý slaný pach koňského potu. Zvedl jsem svůj meč, ale ještě než stačil Jezdec vést rozmach čepele dolů, objevil se jakoby kouzlem v prohlubni pod jeho hrdlem opeřený konec šípu. Oči se mu překvapením široce rozevřely a vzápětí pohasly. Pustil meč a spadl z koně právě v okamžiku, kdy po mně poslední Jezdec sekl zezadu.

Uskočil jsem stranou, zvedl svůj meč a široce jím sekl zprava doleva. Právě v okamžiku, kdy jsem ho zasáhl ze strany těsně nad bokem, objevil se mu těsně pod klíční kostí další opeřený konec šípu. Jeho kůň se splašil a uskočil a přitom do mě narazil tak tvrdě, až jsem se rozplácl do mokré trávy.

Pustil jsem meč z rukou, ale skoro okamžitě jsem byl na kolenou a znovu se ho chopil. Chvíli jsem tam klečel a pátravě si prohlížel stromy na kraji louky. Dech mi hvízdal v hrdle. Ale po lučištníkovi, který mi zachránil život, jsem žádné známky neuviděl. Pod lopatkou mne zuřivě svědilo – to místo zřejmě čekalo, že přijde další šíp. Pomalu jsem začal chápat, že další šípy následovat nebudou. Ať už po těch Černých jezdcích vystřelil kdokoliv, očividně se nedomníval, že jsem nepřítel i já.

Na mýtině se rozhostilo ticho. Unaveně jsem se vyhrabal na nohy a pečlivě a rozšafně zasunul meč do pochvy. Dosud však nikde nebyla žádná známka přítomnosti mého zachránce. Zhluboka jsem nabral dech do plic.

„Díky," zařval jsem pokud možno běžným nenuceným hlasem.

„Jsi zde srdečně vítán, lorde Tyre."

Ten hlas byl mužský a měl v sobě osobitý příslib hudby a smíchu. A přicházel zpoza mne, daleko od místa, odkud přiletěly ty šípy. Otočil jsem se a uviděl, jak ze stínů lesa vychází mladík, oblečený v zelené a hnědé. Na sobě měl tmavě zelený plášť přehozený dozadu, aby udělal místo harfě v přenosném pouzdru, která mu visela přes rameno. Na boku měl v pochvě, zavěšené na širokém koženém opasku, dlouhou dýku. Jinou zbraň jsem u něj neviděl.

Nebylo pochyb o tom, že je to Tyadd, ale byl vyšší než většina těch, se kterými jsem se setkal. Byl asi mého věku, možná o jeden dva roky mladší. Rovné, tmavě plavé, lesklé vlasy dosahující až k ramenům, zlatohnědé oči. Pružná, mrštná síla ve štíhlém těle. Úzká, hezká tvář stěží potlačující smích. Neměl žádný luk, žádný toulec, žádné šípy. Jestli byl tím lučištníkem on, tak se tedy pohyboval mnohem rychleji, než by dokázal jakýkoli jiný muž.

Nedokázal jsem zjistit, co shledává tak směšným. Určitě ne tři mrtvé Černé jezdce, ležící na šedivé, vlhké trávě. Ani se na ně nepodíval. Hleděl na mne a zdálo se, že jeho pobavení patří mně.

Pozvedl jsem ruce otevřenými dlaněmi nahoru a sklonil hlavu. „Lorde barde," řekl jsem. „Máš můj dík."

„Raději bys měl poděkovat tomu, kdo vypustil ty šípy," poznamenal. Stále s úsměvem letmo mrkl do lesa nalevo ode mne a oči mu šibalsky zazářily.

Otočil jsem se právě včas, abych uviděl, jak kdosi vychází za stínů. Na kratičký okamžik jsem si myslel, že je to chlapec a vzápětí jsem zjistil, že je to žena. Byla drobná a štíhlá, Tyaddka stejně jako bard a přibližně stejného věku. Stejně jako on měla na sobě tuniku, úzké kalhoty a plášť v barvě tmavé lesní zeleně. Tmavě plavé vlasy měla zapletené do copu silného jako mé zápěstí, přehozeného přes rameno. I ona měla na opasku u boku zavěšenou pochvu s dlouhou dýkou, ale kromě toho měla na zádech toulec se šípy a v ruce nesla malý smrtonosný prohnutý venianský luk.

Přešla mýtinu a zůstala stát vedle toho mladíka. Na ty tři mrtvé Černé jezdce se sotva podívala. Byla asi tak stejně vysoká jako já, ale temenem své hlavy mu dosahovala stěží k bradě. Byla možná malá, křehká a líbezná, ale důkaz jejího umění zacházet s lukem mi ležel u nohou.

„Můj dík zřejmě patří tobě, lady," řekl jsem.

Podívala se na mne a její rozkošná něžná ústa se odmítavě stáhla. „Taky bys možná mohl poděkovat Dualitě a všem sedmi bohům a bohyním, že jsme s Daviganem byli nablízku a mohli ti pomoci," řekla poněkud drsně. „Co jsi to tady u všech bohů předváděl – klečel na trávě a čekal, až ti nějaký temný meč setne hlavu? Nemůžeš přece být tak hloupý, když ses dožil svého věku."

Ten bard – Davigan, jak ho nazývala – se na mne šibalsky usmál. „Je sice malá, ale čilá a divoká jako fretka," poznamenal.

Střelila po něm pohledem tak ohnivým, že byl div, že mu nevzplanulo obočí a neshořely řasy. Oplatil jí drtivě okouzlujícím úsměvem a pokrčil rameny. Odevzdaně nakrčila obočí a obrátila se zpátky ke mně.

„Jsi oblečený jako tyrský šlechtic," prohlásila. „Ale vypadáš jako Celan. Co jsi vlastně zač a jak ses sem dostal?"

„Já jsem Celan," odtušil jsem. „Jsem Skai, ale vyrostl jsem v Tyře. Přišel jsem sem něco či někoho hledat."

Byla pevně rozhodnutá nenechat mne odejít bez řádného vysvětlení. „Hledáš někoho? Ale jak ses sem dostal? A kdo jsi?"

Davigan zvedl jednu ruku. „Možná, že nejdříve bychom mohli my říci tobě, kdo jsme," usoudil. „Koneckonců to vypadá, že my jsme zde hostitelé a ty jsi host."

Otočila se k němu. „Davigane, sklapni, ano?" požádala ho tónem, ze kterého čišela těžce zkoušená trpělivost.

Znovu se na mne vesele usmál „Musíš mou sestru omluvit, lorde Tyre. Má jazyk ostrý a pichlavý jako hrst rybářských háčků." Jak promluvil, naskočily jí na tvářích planoucí růžové skvrny, ale on tomu nevěnoval žádnou pozornost. Místo toho upřel zrak na mne a obdařil mne svým neutuchajícím úsměvem. „A já, jak by si ona pospíšila ti sdělit, jsem jako nemluvně příliš často padal z kolébky na zem rovnou na hlavu." Pozorně se rozhlédl po mýtině. „Ať je to, jak chce, tak bychom nemuseli setrvávat tady a čekat, až se na nás z lesa vyřítí další skupina Černých jezdců. Navrhoval bych co nejrychleji zmizet."

Dívka zaťala zuby, ale přikývla. „Davigan má pravdu," řekla. Ukázala na koně. Všichni tři klidně stáli a čekali; uzdy se jim volně klátily u země. „Ty koně vezmeme sebou. Jsou to dobří celští koně. Pocházejí z Wenyddu, z chovu, který založil Connor, vévoda z Wenyddu. Nejsem ochotna je nechávat Maedunům."

„A kromě toho," pravil vesele Davigan, „jsem už z té procházky nějaký unavený." Složil mi hlubokou, dokonale provedenou poklonu. „Až po tobě, lorde Tyre."

Chytil jsem jednoho z těch koní – hladkého valacha. Zůstal poslušně stát a zvědavě stříhal ušima. Očividně nepatřil k těm těžkopádným, zavalitým koním, na kterých jezdili Maeduni na pevnině v Isgardu. Když jsem se chopil jeho uzdy, půvabně vyklenul šíji a obhlédl si mne, jako by mne hodnotil. Natáhl jsem ruku, abych ho pohladil po lesklém hřbetě. Kůň si odfrkl, ale stál klidně. „Co bude s nimi?" zeptal jsem se a ukázal na těla na zemi.

Ušklíbla se. „Necháme je tady démonům a vránám," odvětila.

Jak Davigan, tak jeho sestra byli vynikající jezdci. Seděli na koních jako přilepení, jako bodlák zachycený na srsti a tryskem je hnali skrz les. Bylo očividné, že znají cestu a vědí, kam jedou. Jel jsem za nimi poněkud opatrněji, neboť jsem s touhle krajinou nebyl

tak dobře obeznámen. Ta poslední věc, kterou jsem potřeboval, bylo zahnout v plném trysku stranou a nechat se potupně vyhodit ze sedla přečnívající větví. Tak takhle jsem si Tyaddku rozhodně nepředstavoval. Co mne překvapilo, bylo, že se mi zdálo důležité, aby o mně měla dobré mínění.

Byli jsme už dost vysoko na úbočí Mrakonoše, když žena přitáhla koni uzdu a zastavila ho. Zvedla hlavu, jako by něčemu naslouchala, a pak přikývla. „Tady jsme v bezpečí," oznámila nám.

Přitáhl jsem koni uzdu, zastavil vedle ní a uvědomil si, že má pravdu. Ten slabý pach, který útočil na mé smysly od okamžiku, kdy jsem přistál na pobřeží, byl pryč. Teď jsem cítil jen svěží, pronikavou vůni cedrů, borovic a vlhké půdy. Strnulé napětí svalů na ramenou povolilo a přestal jsem si uvědomovat ten drtivý žal země. Zhluboka jsem nabral vzduch do plic a pomalu ho vypouštěl a uvědomoval si přitom, že jsem se od chvíle, kdy jsem přistál ve Skai, mohl poprvé svobodně nadechnout.

Bard stál vedle nás a jeho kůň pod ním neklidně tančil. Tiše ho konejšil, hladil po šíji a občas mu pošeptal pár mazlivých slov. Pak se na mne usmál.

„Rád bych se ti představil," řekl. „Jsem Davigan zvaný harfeník a toto je moje sestra Lowra al Drywn a jsme…" – udělal půvabný rozmáchlý posunek – „na hrdinné výpravě." Jeho tón to trochu zlehčil, ale ve zlatohnědých očích se mu cosi mihlo. Ve stínech pod stromy se to dalo těžko rozpoznat, ale zdálo se mi, jako by to byla bolest. Dobře skrývaná, ale přesto patrná. Zmátlo mne to, protože tento mladík rozhodně nevykazoval žádné známky bolesti, která se vznášela nad údolím, kde stál Dun Llewen.

Jeho sestra ho seřehla dalším z těch zničujících pohledů. „Davigane, buď zticha," řekla tiše. Navzdory jejímu výrazu a v protikladu k jejím slovům byl její tón mírný a uklidňující. „To není nic, o čem by se měly dělat hloupé vtipy." Obrátila se na mne. „Kdo jsi a proč jsi tady ve Skai. Odkud přicházíš? O co ti jde?" V jejím hlase nezůstalo nic z předchozí něžnosti.

„To je hodně otázek naráz, lady," oznámil jsem. „Myslím, že když vám řeknu, kdo jsem, budou tak zodpovězeny i ostatní otázky. V Tyře jsem se jmenoval Gareth dav Brennen ti'Kenzie. Tady ve Skai mne nazývají Gareth ap Brennen ap Keylan…"

Davigan na mne vytřeštil oči. „…ap Kian, ten, který byl Rudým Kianem ze Skai," řekl tiše. „Pak jsi tedy princem ze Skai, Garethe ap Brennen?"

„Ne," řekl jsem. „Můj otec dosud žije. Leží na smrtelném loži, ale stále žije. A to je jeden z důvodů, proč jsem přišel do Skai."

Lowra popojela s koněm o kousek dopředu a zastavila, až když jsme na sebe narazili koleny. Beze slova natáhla ruku k mému čelu. Už jsem málem ucukl, ale něco mne zadrželo. Zůstal jsem klidně sedět na koni a nechal ji, aby mi položila dva prsty na čelo. Chvíli jsem měl pocit, jako by se mi uvnitř hlavy uhnízdil roj divokých včel a vzduch mezi Lowrou a mnou jemně zašuměl. Nepříjemně mne to překvapilo a pokusil jsem se odtáhnout, ale zjistil jsem, že nemohu. Na tváři se jí rozlil podivně strnulý výraz, pak nechala ruku klesnout, obrátila se k Daviganovi a rychle mu něco tyaddsky řekla.

Mluvil jsem celsky i tyrsky, ty dva jazyky jsou si podobné – legenda vypráví, že Tyrové a Celané byli kdysi jediným lidem. A jako dítě jsem se učil i tento starý jazyk. Ale po téměř dvanáct let jsem jím nemluvil ani jsem jím nikoho mluvit neslyšel, takže jsem ten rychlý proud slov nedokázal sledovat. Zaslechl jsem své jméno i jméno mého otce, ale zbytek mi unikl. Davigan se na mne po straně díval a v jeho očích sídlilo přemítání a zahloubání.

„Jo," prohlásil, když skončila. „Máš pravdu." Otočil se ke mně. „Myslíme si s Lowrou, že by ses k nám měl přidat."

„Přišel jsem najít Uzdravovatele pro svého otce," řekl jsem. „Je vážně nemocen a zoufale potřebuje někoho, kdo má tento dar."

Poprvé za celou dobu se Lowra usmála. „Myslím, že Uzdravovatele ti slíbit můžeme," řekla.

Podíval jsem se na ni, pak na Davigana a z neznámých důvodů, které jsem si nedokázal vysvětlit, vyjma snad toho, že mi zachránili život, jsem jim uvěřil. „Taky musím najít meč mého otce," řekl jsem.

„Runovou čepel?" zeptala se.

„Jo. Jmenuje se Zhouba. A nyní pátrá po princi ze Skai a já musím být tady, kde mne může najít, abych ji mohl vrátit mému otci."

„Ten meč ti slíbit nemůžeme," řekl Davigan. „Ale pomůžeme ti ho hledat. Přidáš se k nám a pomůžeš nám?"

„A co hledáte vy?“

Ještě než mohl Davigan odpovědět, naznačila mu Lowra prudkým pohybem ruky, aby byl zticha. Oči měla široce rozevřené, skelný pohled upřený do prázdna a na tváři výraz, jako by něčemu pozorně naslouchala. „Našli ta těla,“ zasykla. „Teď vyrazí za námi.“

„Maeduni?“ zeptal se rychle Davigan. Letmo se na mne podíval. „Lowra má dar Vidění…“

Lowra přikývla. „Jo, Maeduni. Celý oddíl. I s kouzelníkem.“ Tvář se jí opět projasnila. „Musíme si pospíšit.“ Sevřela uzdu svého koně, prudce ho otočila, až se vzepjal a patami ho pobídla do slabin. V okamžení jsme s Daviganem sevřeli uzdy svých koní a vyrazili po úzké cestě za ní.

Maně mi přišlo na mysl, že o té podivné dvojici dosud nic nevím, ale cítil jsem, že jsem více než ochoten se s nimi spojit. Jestli mi pomohou najít pro mého otce Uzdravovatele, a jestli by mi navíc pomohli najít Zhoubu, tak se i jejich hledání stane mým.

8

Po zbytek dne jsme se nezastavili. Vytrvale jsme cválali po nezřetelné cestě, která se vinula po úbočí Mrakonoše. Objížděli jsme horu kolem dokola, střídavě jeli na jih a na sever a přitom zůstávali stále pod sněžnou čarou. Nad námi se vysoko zvedal těžký masiv hory a velebně se rýsoval proti obloze. Cesta procházela pod holými žulovými srázy, tyčícími se mezi stromy, a vypadalo to, jako by nám Mrakonoš ukazoval svou těžkou kostru. Tu a tam jsme projížděli místy, kde se srázy rozpadaly a drolily a cesta byla skoro zatarasena zřícenými balvany. Neměl jsem ponětí, kde mezi sesutými kusy skal hledat cestu, ale Lowra a Davigan očividně věděli, kam mají jet. Spokojil jsem se s tím, že jsem je následoval. Když se začalo stmívat, svedla nás Lowra z cesty a vjeli jsme do lesa.

Když jsme sjížděli z cesty, koně už padali únavou. Suchá tráva pod stromy jim mohla poskytnout jakés takés krmivo, snad dostatečné na zahnání nejhoršího hladu. Nedaleko odtud jsem slyšel slabé zurčení vody.

Zastavili jsme u skalní pukliny, kde sesuv balvanů vytvořil chráněnou prohlubeň. Rozbité balvany byly zarostlé hustou houštinou lísek a chránily prohlubeň před zvědavými pohledy z cesty. Davigan se neprodleně chopil nutných prací a začal sbírat

dřevo na oheň. Lowra odložila luk a upravila si toulec se šípy, aby jí seděl pohodlněji. Pak mi podala malou konvici.

„Vodu najdeš tamhle," ukázala směrem, odkud k nám doléhal zvuk tekoucí vody. „Uděláme si čaj." Načež se otočila a tiše jako duch zmizela v lese.

Chvíli jsem stál a zadumaně hleděl na místo, kde zmizela. Davigan se na mne jen usmál přes náruč plnou dřeva. Pokrčil jsem rameny a šel hledat vodu.

Než jsem ji donesl, měl už Davigan rozdělaný úctyhodný oheň. Zatímco si pohrával s konvicí ve snaze zavěsit ji nad oheň tak, aby mu nepadala, postaral jsem se o koně. Pořádně jsem je vytřel hrstí suché trávy, dal jim vodu a pak je nechal, aby se napásli sami. Vypadali, že jsou s tím uschlým býlím celkem spokojeni, ale stejně bych si přál mít pro ně trochu ovsa.

Lowra se vrátila ještě dřív, než se voda nad ohněm začala vařit. Přinesla dva vypasené králíky a měla je už stažené, vyvrhnuté a očištěné, jen je dát péct. Davigan někde vykutal několik silných, masitých hlíz, které zabalil do vlhkých listů a zahrabal do popele na kraji ohně.

Králíci nabodnutí na rožeň a prskající nad ohněm a trýznivě slibná vůně pečeného masa, která se nesla vzduchem, mi připomněli, jak dlouho jsem už vlastně nejedl. Šípkový čaj s tymiánem, oslazený špetkou cukru můj hlad příliš neutišil, nicméně chutnal úžasně. A jak jsme čekali, až bude jídlo hotové, vytáhl Davigan z cestovního pouzdra svou harfu, posadil se na padlý kmen, který jsme přitáhli k ohni, abychom měli na čem sedět, a ponořil se do světa hudby.

Natáhl jsem se pro konvici a dolil hrnek, který jsem měl společný s Daviganem. Lowra podivně nakrčila obočí a něco se jí mihlo v očích. Možná pobavení, podle lehce nadzvednutého koutku úst.

„Urazil jsi celou cestu z Tyry s tím, že zde budeš hledat Uzdravovatele, a nevzal sis sebou nic jiného než svůj meč," řekla.

„To jsi vždycky tak nepřipravený, když máš něco závažného udělat?"

Horkost mi zaplavila tváře. Byl jsem vděčný noční tmě, že to skryje. A pokud to bylo vidět, doufal jsem, že to považuje jen za

odlesk plamenů, který mi zbarvil tváře do nachova. „Odchod do Skai byl rozhodnutím okamžiku," řekl jsem.

„No jo, to očividně musel být," odtušila.

„Ta příležitost se mi naskytla sama o sobě a já jsem ji využil, aniž jsem se zdržoval úvahami o tom, co budu potřebovat, až se sem dostanu."

Aniž přerušil hru na harfu, Devigan vzhlédl a ve tmě se zableskly jeho zuby, jak se usmál. „Když ti bohové a bohyně dávají nějaký dar, nevyplácí se váhat nebo dokonce odmítat."

„Přesně tak," odvětil jsem trochu prudčeji, než jsem zamýšlel. Dosud jsem si nebyl jist, proč mi tak záleží na tom, abych se před Lowrou ukázal v dobrém světle. Otočil jsem se k ní a změnil téma. „Davigan říkal, že taky po něčem pátráte. Jestli se mám k vašemu pátrání připojit, tak byste mi snad mohli říci, o co jde?"

Davigan sklonil hlavu zpátky ke své harfě. Už už mi málem odpověděl, ale v poslední chvíli mu slova uvázla v hrdle. Pokřiveně se usmál a odvrátil se, ale ještě jsem stačil zahlédnout, jak se mu lesknou oči a zdálo se mi, že to jsou slzy. Jeho prsty se rozběhly po strunách harfy a naším úkrytem se rozlehl drsný, pronikavý, nemelodický akord. Lowra zvedla hlavu a přes plameny se na něj zadívala. Třepetavé poletování světla a stínů po její tváři činilo její výraz těžko čitelným, ale zdálo se mi, že zatíná zuby. Předklonila se a zašpičatělým klacíkem píchla do pečících se králíků, aby zjistila, jestli už jsou hotoví.

„Hledáme našeho bratra," řekla tiše. „Daefyda. Daviganovo dvojče, starší o šestnáct minut. Myslíme si, že ho zajali Maeduni."

Vrhl jsem na ni bleskurychlý pohled, ale nedívala se na mne a nakvašeně dál píchala do králíků. Opatrně jsem volil slova – nechtěl jsem přisypávat sůl do očividně otevřené, živé rány.

„Chápu," pravil jsem. „Ale není mi jasné, proč si myslíte, že je dosud naživu. Maeduni mají pověst…" Odmlčel jsem se v rozpacích, jak vyjádřit to, co bylo zřejmě. Mluvil jsem z vlastní zkušenosti. Bojoval jsem proti Maedunům na tyrsko-isgardských hranicích a viděl, co Maeduni dělají se svými vězni. Nebyly to věci, proti kterým by se člověk mohl kdy obrnit, i kdyby se s nimi setkával sebečastěji. A ani by nechtěl. Neuměl jsem si představit, že bych si kdy mohl zvyknout na pohled na takovou hrůzu.

Davigan se opět ovládl. Rozvážně a pozorně otáčel jedním z ladicích kolíčků na ozvučné desce harfy. Pokusil se o úsměv, ale vycítil jsem, kolik úsilí ho to stojí. „Jo, mají svou pověst," řekl. „Ale Daefyd a já jsme byli spolu v jednom lůně. Poznal bych, kdyby zemřel. Pouto, které mám se svým dvojčetem, mi říká, že ještě žije."

„Slyšel jsem o poutech mezi dvojčaty," řekl jsem.

„Je to mocné a silné spojení," řekl Davigan. „Možná, že není zase tak silné jako pouto mezi bheancoran a jejím princem, nicméně je velmi silné."

Lowra se na něj ostře podívala a zamračila se, když se zmínil o bheancoran. Nevšímal si jí. Sklonil se a odhrabával popel z upečených hlíz. Vybral je z popele do dřevěné mísy a podal jí je. Ještě jednou se na něj nevlídně zamračila, ale on to opět lhostejně přešel. Naklonila se k ohni, sundala králíky, stáhla je z rožně do druhé, mělké mísy a rychle si foukala na prsty spálené horkým omastkem. Králíci s pečenými hlízami najednou zavoněli mnohem pronikavěji.

„Davigan už ti řekl, že mám dar Vidění," řekla, když stavěla mísu na placatý kámen, na který jsme všichni pohodlně dosáhli. „Je to tak. Není tak silný, jako měla moje babička, ale občas se hodí. Neviděla jsem Daefyda mrtvého, ale viděla jsem ho ve společnosti muže oděného od hlavy až po paty v jednolité černi. Má bolesti a je na tom strašlivě zle, ale žije."

Králík chutnal stejně úžasně jako voněl a silné, masité hlízy měly pikantní kořeněnou chuť a byly lehce nasládlé. Zvláštní spojení, ale ke králíkům se hodily dokonale. Říká se, že hlad je nejlepší kuchař, a já jsem měl rozhodně dostatečný hlad na to, abych dokázal ocenit jakékoliv jídlo. Ani si nepamatuji, že by mi kdy něco chutnalo tak zázračně a dokonale.

„A jak k tomu došlo, že byl zajat Maeduny?" zeptal jsem se s pusou plnou králíka.

Podívali se přes oheň jeden na druhého. S určitým podrážděním jsem zaznamenal, že si těchto mnohoznačných pohledů vyměňují na můj vkus příliš mnoho. Zauvažoval jsem, jestli přede mnou něco netají. Pokud však ano, tak by si přece určitě dávali větší pozor.

Lowra přikývla Daviganovi a pak se podívala na mne. „Je to dlouhé povídání," řekla.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Padala noc. Měsíc nad námi právě nastoupil svou cestu po obloze, vytrvale sledován hvězdou Lovkyně, jejímž údělem bylo ho pronásledovat. „Máme na to celou noc," řekl jsem. „A pokud jde o mne, tak jsem si jist, že nemám na práci nic lepšího."

Davigan rychle skoncoval s obíráním králičího stehna a otřel si ruce do lískových listů, které ležely v silné vrstvě na zemi kolem něj. Zvedl harfu a přidržel si ji na koleni. Jeho prsty se začaly jemně probírat strunami a naším úkrytem se tiše nesl něžný nápěv. Když promluvil, jeho hlas se změnil a plně se v něm rozvinul dřívější příslib školené melodické zvučnosti.

„Abys porozuměl tomu, co Daefyd učinil," začal, „musíš porozumět tyaddskému lidu. My nejsme válečníci. A nikdy jsme nebyli. Když na tento ostrov, který se tehdy nazýval Nemeara, přišli Cleané, nebojovali jsme s nimi. Měli jsme svou magii, ale ta nám nedovolovala s ní kohokoli zabít nebo jen zranit, a to dokonce ani útočníky či vetřelce. Ani v dobách, kdy byla naše magie silná – kdy byla nejsilnější – se nenechala zneužít k násilí. Kdysi byla dokonce mnohem mocnější než černokněžnictví Maedunů, ale během těch věků, co jsme strávili v osamění na tomto ostrově, zeslábla. A když přišli Celané, nedívali jsme se na ně jako na vetřelce."

Přes obličej mu přelétl úsměv a v jeho hlase se objevil náznak pobavenosti. „Celané nás nechtěli ovládnout. Uzavírali s našimi lidmi sňatky. Pokud by se to mělo považovat za ovládnutí, tak tedy bylo velmi jemné a zdvořilé. A potom jsme překvapivě zjistili, že v dětech ze smíšených manželství naše magie sílí, pokud se v nich ovšem objeví. Byla to však stále jemná magie, která se nenechala použít k zabíjení. A tak jsme vešli ve známost jako jemný národ a shledali jsme, že to vyhovuje i našim zvyklostem. Z větší části žijeme odděleně od Celanů, stáhli jsme se do našich vlastních pevností, do našich usedlostí skrytých vysoko v horách Skai. Můžeme Celanům poskytnou své služby jako věštci, bardi nebo Uzdravovatelé, ale ne jako vojáci. Ale zároveň nezapomínej na to, že podle legendy byla první bheancoran prince ze Skai Tyaddka."

Lowra se usadila pohodlněji, zády se opřela o skálu strmého útesu nad námi a se skloněnou hlavou naslouchala Daviganovu vyprávění. Plameny ohně vrhaly žhavé odlesky na její obličej, obkreslovaly čistou linii tváře a čela a poletovaly po jemných,

pevných tvarech rtů. Když se Davigan odmlčel, vzhlédla a ústa se zvlnila lehkým úsměvem.

„Tahle bheancoran byla výjimka, která potvrzuje pravidlo," řekla. „Tyaddská bheancoran je schopná válečnice, když je to nutné. Ale válečnice a osobní stráž není to jediné, čím je bheancoran svému princi. Na to nikdy nezapomeň."

Davigan se na ni vesele usmál a vyloudil ze strun harfy rychlou, živou řadu dvoustrunných akordů, které se složily ve zvuk až zázračně podobný smíchu. Lowra se na něho usmála a pohodlněji se opřela o skalní stěnu.

Vyloudil z harfy další melodické glissando, které zajiskřilo a zatančilo kolem našeho úkrytu jako příval vody z čirého pramene. Jeho hlas plynul jako tekutý med, hlas barda, od dětství školený pro harfu a zpěv.

„Můj bratr Daefyd byl další výjimkou," řekl. „Na naší skryté usedlosti s námi žili i lidé ze Skai, kteří u nás našli útočiště, když na ostrov před dvaceti lety vtrhli Maeduni. Tito muži a jejich synové žíznili po pomstě, toužili dostat zpátky zemi, kterou uchvátili Černí jezdci." Z jeho tváře se vytratil smích a na jeho místo nastoupil zármutek a žal. „Ale neměli žádnou magii, aby mohli zmařit zaklínadlo černokněžníka, a taky neměli žádného vůdce. Princ ze Skai našel útočiště daleko na severu na ostrově Skerry a vévoda z Wenyddu uprchl se svými lidmi k vodám Laurely do daleké Venie."

Zabrnkal řadu hlubokých molových akordů a schýlil hlavu níž k teplému, sladce znějícímu dřevu harfy. „Ani vůdce, ani magii." A jeho prsty znovu půvabně přeběhly po strunách harfy a kolem nás se rozlila hudba a zasáhla nás jako sprška jisker z ohně. „Ale můj bratr byl vychován k tomu, aby se stal vůdcem, aby dychtil stejně jako Celané vyrvat Maedunům ukradenou zemi. A tak našli Celané svého vůdce v mém bratrovi. Daefyd měl nějakou magii – ne moc, ale dost na to, aby Celané věřili, že dokáže přemoci zaklínadlo – a i on věřil, že mu to bude stačit. Vyvedl z usedlosti třicet celských válečníků, soustředili kolem sebe ještě další muže ze Skai, které našli v horách, a postavili armádu, která měla osvobodit Skai a zbavit ji vetřelců."

Věděl jsem, co bude následovat. Sám jsem bojoval proti Maedunům a poznal moc zaklínadla, které rozsévali jejich

černokněžníci všude, kam vstoupili. Ale byl jsem tak pohlcen Daviganovým vyprávěním, že jsem dál nehybně seděl ve tmě, ani nedutal a čekal, až bude pokračovat.

„Selhali.“

Daviganův hlas byl prázdný, hluchý, a to prosté, nijak nezdůrazňované sdělení bylo děsivě působivé. Hořce promluvila harfa – pronikavými, nemelodickými tóny, které zněly, jako když se tříští sklo. Nevědomky se mi zrychlil dech a v očekávání dalšího jsem se naklonil dopředu. Na druhé straně ohně seděla Lowra, zády se opírala o skálu, hlavu zádumčivě schýlenou dopředu, oči zavřené. Tvář jí stínily vlasy, skrývaly přede mnou její výraz a zastíraly čisté linie tváře a čela, ale její rozpoložení se na mne přenášelo samo, mnoha drobnostmi. Vážnost, smutek, odevzdanost, touha. Všechno naráz a pod tím vším rozhodnost a odhodlání. Možná, že jsem hodně vyčetl z toho, jak seděla, a z napjatých křivek zaťatých pěstí, ale věděl jsem, že se nemýlím, a stejně tak dobře jsem věděl, jak Daviganovo vyprávění ovlivnilo mé vlastní držení těla a můj výraz.

„Myslíme si, že polovina mužů podlehla Hakkarovu zaklínadlu a byli uvězněni,“ pokračoval Davigan. Položil roztaženou ruku na struny a utišil tak chvějící se doznívání tónů. „Ta druhá polovina podlehla mečům a šípům Černých jezdců. Vrátili se z nich jen tři a jeden přinesl vážně zraněného Daefyda.“ Oči se mu ve tmě, narušované jen plameny ohně, jasně zatřpytily. To dělají slzy. Ve tmě osvětlené jen plameny ohně vypadají slzy dočista jako démanty. „A i když bylo jeho tělo Uzdraveno a vrátily se mu bývalé síly, jeho duše stále stonala. Přikládal vinu jen sobě a proklínal pýchu, díky které si myslel, že by mohl sám zvítězit nad Hakkarem a jeho synem Horbadem. A nakonec, aby ulehčil své duši, aby si vrátil svou čest, zase odešel. Sám. Zanechal nám jen vzkaz, že buď osvobodí ty muže, kteří byli kvůli němu zotročeni, nebo při pokusu je osvobodit zemře.“

Harfa zmlkla a Daviganův hlas se vytratil do ticha. Chvíli ještě trvalo, než utichly dozvuky posledních tónů, které se nesly naším úkrytem, a pak se rozhostilo naprosté ticho, přerušované jen praskáním hořícího dřeva, vzdáleným zurčením pramínku vody a mým vlastním zrychleným dechem.

„To se stalo těsně před Imbolcem," řekla Lowra. „A už se nevrátil."

Podíval jsem se dolů na své ruce. Zatímco jsem naslouchal Daviganovu vyprávění, samy se mi sevřely v pěsti, položené na kolenou.

„Ale nezemřel," řekl jsem.

Davigan zavrtěl hlavou. „Ne," řekl tiše. „Nevěřím, že je mrtvý. Stále ještě cítím, jak se pouto dvojčat, které nás spojuje, zachvívá jiskřičkou jeho života."

Zadíval jsem se na něj. „A dokážeš podle toho pouta říct, kde je?" zeptal jsem se.

„Ne, bohužel ne. Pouto mezi dvojčaty není stejné jako pouto mezi bheancoran a princem. Nedokážu podle něj zjistit, kde je, vím jenom, že je naživu. Možná, kdybychom mu byli blíž…"

Jeho hlas se vytratil a on znovu zavrtěl hlavou. „Ale spíš ne. Nikdy jsem nedokázal říct, kde je. Předpokládám, že tohle se nezměnilo, nakolik bych si to přál."

Lowra se naklonila dopředu a dolila čaj. Konvice už byla skoro prázdná. „A když už mluvíme o poutech, dokážeš ty říct, kde tak asi může být meč, po kterém pátráš?" zeptala se mne.

„Ne," odtušil jsem. „Vídám ho jen ve snech. Myslím, že je teď někde ve Skai. Na úpatí hor, nebo možná někde na pobřeží." Neřekl jsem jim nic o svých obavách, že možná padl do rukou Maedunům. Možná proto, že jsem nechtěl, aby mne opustili, když už mi slíbili, že mne vezmou k Uzdravovateli, který by mohl pomoci mému otci.

Usrkla si čaje. „Tak to jsme tedy skvělý spolek," usoudila. „Nikdo z nás není schopen říct, kde je to, co hledá." Dala si další doušek čaje a nakrčila nos. „Tenhle se louhoval moc dlouho. Je tak hořký, že se ani nedá pít." Vylila čaj do popela na kraji ohně. Z popela vyletěl obláček páry a zahalil jí tvář. „Už je pozdě. Měli bychom jít spát. Ráno musíme brzy vstávat."

„Kam jedeme?" zeptal jsem se.

Vytáhla si ze svého vaku pokrývku a pořádně se zabalila do pláště a navrch do pokrývky. „Slíbili jsme ti Uzdravovatele," řekla. „Nejprve splníme svůj slib, a pak uvidíme, kam budeme muset jet potom."

Probudil jsem se a sedl si. Byl jsem naprosto bdělý a pozorně jsem naslouchal tichým zvukům, které mne vytrhly ze spánku. Skrz lehkou mlhu za zrádného úsvitu prorážely první paprsky, slibující jasný den. Obloha za Mrakonošem zářila slabou, světélkující tyrkysovou modří, kterou střídaly pruhy světle růžového závoje. Oheň už vyhasl, zůstal jen jemný šedivý popel, ale skály kolem byly dosud lehce vyhřáté.

Davigan spal pod přečnívajícími lískovými větvemi, ale Lowřino místo bylo prázdné. Chvíli ve mně hlodaly obavy, pak jsem začal ospale poklimbávat. Věděl jsem, kde je. Šla k tomu malému potůčku, který poskakoval přes kameny u cesty hned za naším tábořištěm. Pravděpodobně šla pro vodu, aby udělala čaj k snídani. Přitáhl jsem si pléd, pečlivě se do něj zachumlal a už jsem se chtěl na svém loži z kapradí svinout do klubíčka a spát. Ale jestli byla Lowra už vzhůru a chtěla uvařit čaj, tak bych měl alespoň dojít nasbírat dřevo a rozdělat oheň, abychom mohli dát vařit vodu.

Váhavě jsem se vyhrabal na nohy, přehodil si pléd přes ramena a sepnul si ho. Mrazivý ranní vzduch v sobě nezapřel pozdní zimu. Sníh už možná tál, ale jaro bylo ještě daleko, zvláště v téhle výšce, na úbočí hory.

Nasbíral jsem teprve pár kousků, když ke mně mlhou proniklo volání o pomoc. Píchlo mne u srdce, jako by mne zasáhl šíp. Vlastně se neozval žádný zvuk, ale já jsem to volání slyšel svým srdcem a ve své mysli stejně jasně jako hlasitý výkřik. Bezděčně, bez přemýšlení jsem odpověděl. Pustil jsem dřevo, otočil se a vyrazil zpátky do tábora. Přeskákal jsem sesuté balvany a uprostřed lískového houští na místě strnul.

Davigan seděl stále ještě zachumlaný v pokrývce a plášti vedle harfy, kterou si dal na noc pod hlavu jako polštář. Před ním stál muž oděný v černém, v rukou meč a dýku a Davigan na něj třeštil oči asi stejně jako pták, který strnule, neschopen pohybu, zírá na kočku. U ohniště stál vedle Lowry další černě oděný muž, jednu dlaň jí přitiskl na ústa a druhou rukou jí držel na krku dýku. Stála nehybně, oběma rukama mu svírala paži, ale už se nesnažila odstrčit jeho ruku od svého hrdla.

Nad tábořištěm se vznášel pach krvavé magie, hustší než ranní mlha. Pevně jsem sevřel jílec meče a přikrčil se ke skoku zpod stromů přímo na ty dva maedunské vojáky.

9

Něco mne zadrželo – nějaká předtucha něčeho dalšího, než bylo to, co jsem spatřil, předtucha skrytého nebezpečí, předtucha nějaké hrozby, kterou jsem neviděl. Klekl jsem si na koleno za jedním balvanem a s nervy napjatými k prasknutí jsem pozoroval výjev před sebou a snažil se zjistit, co ve mně vyvolalo ten náhlý varovný pocit.

Ti dva muži, kteří drželi Lowru a Davigana v šachu na hrotu dýky, se nehýbali. Budili dojem, že na něco čekají. Nebo na někoho. Ale odkud přišli? A jak nás našli?

Z Lowry stojící v sevření Černého jezdce, z jejích napjatých svalů, čišela jakási škrobená strnulost. Jeho dýka se maličko oddálila od bledé pleti jejího krku. Aniž pohnula hlavou, zvedla oči a podívala se přímo na místo, kde jsem klečel. Věděla, že tam jsem, ale těm dvěma Černým jezdcům to nedala najevo ani mrknutím oka. Ten, co byl u Davigana, pronesl něco hlubokým hrdelním hlasem a ten druhý se dal do smíchu. Znal jsem maedunštinu, učili mne ji v rámci mého vzdělávání, když jsem byl malý. Ale nemohl jsem v té rychlosti pochytit, co si ti dva Jezdci říkají. Mluvili rychle a drmolili s nějakým místním přízvukem, který jsem moc dobře neznal. Jejich tón byl však neklamný. Byly spokojeni sami se sebou a se svým úlovkem.

Zachytil jsem závan mrtvolného pachu krvavé magie. Visel ve vzduchu, dost hutný na to, aby se mi začal zvedat žaludek. Ale ani jeden z těch Černých jezdců nebyl oděn v šedi kouzelníka. Oba byli v jednolité černi Hakkarových stálých vojenských oddílů. Vypadali jako obyčejní vojáci, dokonce ani ne jako důstojníci. Ta magie nemohla vycházet ani z jednoho z nich. Takže tu někde poblíž musel být ještě třetí. Kouzelník. Nebo černokněžník.

Sklonil jsem meč a začal si pozorně prohlížet stíny. Jestli tu byl někde ještě třetí muž, dobře se skrýval. A jestli se skrýval pomocí nějakého kouzelnického výtvoru, byla síla jeho krvavé magie děsivá. Stáli jsme na úbočí Mrakonoše, nejvyšší hory na Celi, zasvěcené všem sedmi bohům a bohyním. Magie maedunských kouzelníků se hrozila vysokých, posvátných míst a žádný maedunský kouzelník by takhle vysoko v horách nebyl schopen působit krvavou magií dostatečně silně na to, aby se mohl s její pomocí skrýt, a už vůbec ne na Mrakonoši samotném. Žádný obyčejný kouzelník…

Mé oči zachytily ve stínu pod stromy za Daviganem nějaký pohyb. Když jsem se tím směrem podíval pozorněji, zjistil jsem, že jsem se mýlil. To nebyl pohyb ve stínu, to se pohnul stín samotný. Muž stojící pod stromy, zahalený závojem temnoty, která se pohybovala s ním.

Po páteři mi přeběhlo zamrazení. Otřásl jsem se, když jsem se díval na tu pohybující se mlhu a postavu stojící v jejím středu. To ten stín sám se vinul kolem něj, halil jeho tvář, zastíral obrysy jeho těla.

Skrz závoj mlhy jsem zahlédl zavířit šedivý plášť. Tak tedy kouzelník. Ale nějaký mocný. Jestliže má dost síly na to, aby tady kolem sebe rozprostřel závoj krvavého černokněžnictví, bude mít možná taky dost síly i na to, aby mé zbraně obrátil proti mně, jestli ho napadnu.

Lowra se na mne znovu podívala. Pohybovaly se jí jenom oči. Letmo se podívala na mne a pak přeskočila pohledem na kouzelníka. Davigan se nehýbal. Seděl na zemi, jednou rukou si u boku přidržoval harfu, jako by ji chtěl chránit, lhostejný k hrotu meče na svém hrdle a stejně jako Lowra se upřeně díval na kouzelníka.

Kouzelník promluvil. Jeho hlas ztlumila mlha. Ani teď jsem nezachytil, o čem je řeč. Černý jezdec, který střežil Lowru, něco zavrčel. Ten druhý nedbale přejel hrotem meče Daviganovi po hrdle. Vytryskly jasné krůpěje krve, pomalu stékaly dolů a na límci Daviganovy košile se šířila rudá skvrna. „A tenhle?“ zeptal se Černý jezdec.

Kouzelník přistoupil blíž, sklonil se a upřeně se zadíval Daviganovi do tváře. Davigan se lehce odtáhnul dozadu, ale neuhnul pohledem, vzdorovitě upíral zrak přímo do kouzelníkových očí.

Kouzelník se narovnal a odvrátil se. „Ten nemá žádnou magii,“ řekl. „Můžeš ho zabít.“

Dech mi uvázl v krku. Kouzelník nekouzelník, magie nemagie, jednoduše jsem tam nemohl jen tak stát a dívat se, jak Černý jezdec zabíjí Davigana. Neměl jsem na vybranou. Pevně jsem sevřel jílec meče a vyskočil. Stále ještě jsem byl schovaný za balvany a lískovým houštím. V tom okamžiku na mne Lowra mrkla a já jsem věděl, že by vyrazila ve stejném okamžiku, jako já.

„Myslím, že už to zašlo dost daleko,“ řekl jsem a vykročil jsem zpoza balvanů na mýtinu.

V jediném okamžiku se stalo příliš mnoho věcí, než aby se daly všechny sledovat naráz. Lowra sevřela zápěstí ruky, která jí držela nůž u krku a pořádně se do ní zahryzla. Davigan sevřel svou harfu, široce se s ní rozmáchl a podrazil nohy Černému jezdci, který mu držel hrot meče na krku. Překvapený kouzelník se otočil čelem ke mně. Černá mlha kolem něj kypěla jako vroucí smůla.

Můj meč sice nebyl Runovou čepelí Skai, ale byl vyroben z ušlechtilé tyrské oceli, pro mou ruku, můj dosah a můj rozmach. Byl vykován mistrem svého řemesla, dokonale vyvážený, až jsem někdy cítil, jako by se ten meč sám dával do pohybu a sám dotahoval útok i kryt v tom smrtícím, stylovém tanci souboje. Nezněl sice divokou, lítou hudbou jako Runová čepel, ale v mých rukou zpíval svou vlastní píseň. A za posledních dvanáct let jsem se vycvičil v zacházení s mečem natolik, že se stal přirozenou prodlouženou součástí mé ruky a paže.

V okamžiku, kdy jsem vystoupil ze svého úkrytu, ušlechtilá tyrská ocel se v mých rukou rozezněla. Vyrazil jsem přes balvany dopředu a ani jsem si nevšiml, jak svižně se mi Davigan odkulil z

cesty. Kouzelník uskočil. Tvář měl zkřivenou úžasem a ohromením. Kouzelníci bývají jen zřídka napadáni přímo, jsou příliš nebezpeční, ale já jsem neměl na výběr. Mlha kolem něj se zkroutila a mezi rukama je mu začal utvářet kalný rudý žár. Zaklínadlo krvavého černokněžnictví, které obrátí mou čepel proti mně…

Pažemi se mi až do dlaní šířil ochromující mrtvolný chlad. Chvíli jsem si myslel, že mi svaly tuhnou v led. Meč se zachvěl, pak se mi začal v rukou otáčet, čepel se vracela zpátky až mi začala mířit na hrdlo. Zavřel jsem oči a soustředil každou unci síly do svých rukou a paží a otočil jsem se, abych využil pohyb čepele, vyvolaný černokněžnictvím, ve svůj prospěch. Táhl jsem ji kolem dokola, až jsem opsal kruh a jakmile jsem se opět dostal čelem ke kouzelníkovi, znovu jsem zaútočil. Setrvačností dokončila čepel rozmáchlý oblouk sama. Zajela do černé mlhy a zakousla se hluboko do černě oděných svalů. Kouzelník zemřel polapen ve smrtelném zápase a v naprostém úžasu.

Rychle jsem se otočil. Davigan se krčil na druhé straně rozdupaného ohniště. Harfu si pevně tiskl k hrudi a tiše nadával a brblal nad zlomeným ladicím kolíčkem. Černý jezdec, který mu předtím držel hrot čepele na krku, teď ležel na zemi na svém meči, s Daviganovým dlouhým nožem v břiše a s výrazem nezměrného ohromení na tváři.

Lowra stála opřená o kameny, jednu stranu hlavy měla celou zakrvácenou a ještě víc krve jí potřísnilo pravý rukáv košile. Ale ten druhý Černý jezdec jí ležel u nohou, na krku zející ránu po dýce, kterou předtím tiskl Lowře k hrdlu. Zavolal jsem na ní v obavách, co se jí stalo. Její pohled se upřel někam přes moje rameno, zděšeně rozevřela oči a vyrazila ze sebe varovný výkřik.

Z lesa za mnou vyběhli dva Černí jezdci s tasenými meči, bledí a ke všemu odhodlaní. Vrhli se na mne skoro ještě dřív, než jsem stačil zvednout meč na svou obranu.

V Tyře se říká, že Černí jezdci z Maedunu až přespříliš spoléhají na schopnost svých kouzelníků ochránit je a mnohem méně na svou vlastní sílu a zručnost v ovládání meče. Kenzie mne naučil, abych v to doufal, ale abych s tím předem nepočítal. Měl pravdu. Tihle dva vypadali, že umí zacházet s mečem velmi dobře, cílevědomě a chytře. Ale já jsem strávil dvanáct let výcvikem pod vedením

nejlepších mistrů meče z Tyry, a ti jsou považováni za snad nejlepší na pevnině.

Čelil jsem těm dvěma Černým jezdcům s divokým smíchem a radostným vzrušením, které mi rozproudilo krev. Ztratil jsem se v rytmu tance. Mé tělo se pohybovalo bez přemýšlení sestavami, které jsem cvičíval tak často, až se mi staly druhou přirozeností, součástí mého bytí. První Černý jezdec, příliš dychtivý se předvést, mi sám naběhl přímo na čepel. Stačilo mi jen čepelí pohnout a na břiše se mu rozchlípla hluboká rána. Druhý, trochu zkušenější a mnohem opatrnější, chvíli otálel a měřil si mne. Byl větší než já a měl delší meč. Pak na mne zaútočil. Meč přitom držel spíš jako kyj.

Ocel se zazvoněním narazila na kalenou ocel. Síla jeho úderu mnou otřásla, projela mi paženi až do hrudi a na okamžik mi ochromila páteř. V první chvíli jsem měl co dělat, abych se vůbec ubránil dešti ran, kterými mne zasypával, a na útok jsem neměl ani pomyšlení. Ale podvědomě jsem pečlivě zkoumal jeho silné i slabé stránky tak, jak mne to naučil Kenzie. Pomalu a uvážlivě jsem ustupoval a odváděl ho dál od Davigana a Lowry.

Černý jezdec prudce vyrazil proti mně a rozmáchnul se mečem ve smrtícím oblouku. Otočil jsem se a vyhnul se ráně tak, že jsem proklouzl pod svištící čepelí. Převážil se, ztratil rovnováhu a v okamžiku, kdy zavrávoral, aby neupadl, jsem proti němu vyrazil odsekem. Zasáhl jsem ho do slabin a přeťal jsem mu hlavní žílu na stehně. Upadl a zděšeně a užasle na mne vytřeštil oči. Nechal jsem ho vykrvácet na koberci z loňského listí a rychle se obrátil k Lowře.

Sesula se na zem a zůstala sedět. Levou rukou si svírala ránu na pravé paži. Davigana nebylo nikde vidět. Dvěma skoky jsem se přenesl přes mýtinu a svezl se na kolena vedle ní.

„Jsi těžce zraněná?“ zeptal jsem se. Rána na hlavě už přestala krvácet, ale mezi prsty, kterými si svírala ránu na pravé paži, stále prýštila krev a stékala jí dolů po ruce.

Zabodla do mne svůj zrak. „Ne, jak bych mohla,“ zasykla mezi zaťatými zuby. „Obvykle takhle sedávám a krvácím, protože mi to činí potěšení.“

Neřekl jsem na to nic. Nedaleko od nás ležela převrhnutá konvice na čaj. Natáhl jsem se tam a sebral ji. V konvici zůstalo ještě trochu toho čaje z šípků a tymiánu, který jsme měli večer k pití. Odtáhl jsem jí ruku z rány a nalil na to tmavý zbytek čaje. V

tymiánu je něco, co vyčistí ránu a zabrání vzniku zánětu. V konvici toho moc nezůstalo, ale pro začátek alespoň to. Budeme toho odvaru potřebovat víc, ale nejprve jsem musel zastavit krvácení.

Přes sesuté kameny za Lowrou skákal Davigan; doběhl k nám a klekl si vedle mne. Přinesl plnou hrst nějakých listů i s lodyhami. Většina z nich byla zvadlá a hnědá.

„Řebříček," vyhrkl. „Pomůže zastavit krvácení. Podrž ho na ráně než dojdu pro vodu a seženu něco, čím by se to dalo zavázat."

Vzal jsem si od něj ty byliny a obrátil se k Lowře. Z řezné rány nožem stále tekla krev. Krvácela příliš silně. Nedokázal jsem odhadnout, jak hluboká ta řezná rána je. V každém případě bylo teď nejdůležitější krvácení zastavit. Pak budeme moci ránu vyčistit a zjistit, co dalšího se musí udělat.

Lowra se opřela dozadu a hlavu si položila na skálu za sebou. Byla bledá a strhaná. Přitiskl jsem jí listy řebříčku na ránu a ona zavřela oči a zůstala nehybně sedět. Přiložil jsem jí na kůži celý vlhký chomáč a přitiskl ho tak silně, jak jsem to šlo, abych zastavil krvácení. Ruce mi chvíli trnuly a třásly se a pak se zahřály, když vlhké listy přestaly chladit. Ten řebříček musel mít v sobě nějakou látku, která utišovala bolest, protože napjaté vrásky kolem jejích očí se vyhladily a do tváří se jí vracela barva. Podívala se na mne, v očích se jí zableskla jiskřička něčeho, co jsem nedokázal rozluštit, a pak sklouzla pohledem na svou paži. Položila ruku na mojí. Zatrnulo mi až do špiček prstů a pak to mravenčení zmizelo.

Vrátil se Davigan s konvicí čerstvé vody. Vylouhovaný tymián přendal na čtvercový kus plátna, udělal z něj obklad a sehnal ještě další čisté plátno na obvazy. Vypadalo to, že na to padl snad celý podolek jeho košile.

„Nejdříve ti ošetříme ruku," řekl jsem. „A pak se podíváme na tu ránu na hlavě."

Lowra odmítavě ukázala na svou hlavu. „To není moje krev. To na mne vystříkla krev z toho jezdce, když jsem mu podřízla krk."

Když jsme ránu na paži vyčistili, vypadala mnohem lépe, než byly mé původní obavy. Podle toho, jak krvácela, jsem si byl jist, že čepel dýky čistě projela svaly a zasekla se do kosti. Ale zdálo se, že je to jen povrchnové zranění. Mohlo být sice bolestivé a mohlo být pár dnů dost citlivé, ale vypadalo to, že se zahojí čistě a že se jí do paže zase vrátí bývalá síla.

„Máš štěstí,“ oznámil jsem jí, když jsem jí na ruku přikládal obklad z tymiánu a převazoval ho.

„Je to jenom škrábnutí.“

Lowra otevřela oči a zadívala se na mne, jedno obočí lehce nadzvednuté, jeden koutek úst pozdvižený v zatrpklém pobavení.

„Tak škrábnutí,“ poznamenala s nádechem podráždění v hlase. Podívala se na svou ruku. „Jo, vypadá to tak. Teď.“ Nechala mne dokončit obvaz, pak vstala a v klidu vyrazila k pramínku vody smýt si krev z vlasů.

Díval jsem se za ní a pak se otočil k Daviganovi. Prošel bojem bez škrábnutí. „Chová se jako jezevec probuzený před soumrakem,“ poznamenal jsem.

Dal se do smíchu. „Už je taková,“ souhlasil. „Vždycky předpokládá, že ostatní chápou a znají všechny ty záhadné, podivuhodné věci, které ona sama považuje za samozřejmé a jasné.“

„Záhadné věci?“ opakoval jsem vyjeveně. „Samozřejmé? Já tomu nerozumím.“

„No jo, ty asi ne,“ usoudil. „Zatím očividně ne. Ale jednou porozumíš.“ Vstal. „Myslím, že uděláme nejlíp, když připravíme koně k odjezdu. Jakmile se Lowra vrátí, bude chtít vyrazit zase dál.“

„Vyrazit?“ zeptal jsem se. „Vyrazit kam?“

Davigan už začal balit. „Ještě pro tebe musíme najít Uzdravovatele,“ řekl. Letmo se podíval směrem k pramínku, kde si Lowra smývala z vlasů maedunskou krev. „A když na to přijde, tak možná taky pro Lowru.“

Snídani jsme zapili čistou vodou a rychle se vydali na cestu. Mrtvoly maedunských Černých jezdců a jejich kouzelníka jsme nechali napospas havranům. Lowra nás vedla výš a výš po úbočí Mrakonoše, po cestě, která byla ještě méně zřetelná než ta, po které jsme jeli předtím.

Mlčky jsem jel za Daviganem. Bodavá bolest v hlavě mi vystřelovala až do očí. A taky jsem se z nějakého důvodu cítil otupělý a vyčerpaný. Už jsem ve svém životě určitě bojoval déle a

tvrději, jak na cvičném poli, tak naprosto smrtelně vážně na poli bitevním na tyrsko-isgardských hranicích, než jak jsem bojoval teď, za svítání.

Ale nikdy předtím to ve mně nezanechalo pocit, že to jediné, co bych chtěl, je svinout se někde v teplém koutku do klubíčka a alespoň půl dne spát. Nedokázal jsem pochopit, proč mne tahle ojedinělá šarvátka postihla tak silně, že jsem naprosto znechucený, otrávený a podrážděný.

A ve stejném okamžiku jsem si uvědomil že mi v hrudi, těsně pod srdcem, klokotá a rozechvívá cosi podivného. Něco jako rozčilení, předtucha, zlost a vztek dohromady. Velmi podivný pocit. A zneklidňující. Neměl jsem ani tušení, co to znamená, ale zdálo se, že když se podívám na Lowru, jedoucí v čele naší malé skupinky, zesílí to.

A to mi v to podivné ráno ještě dodalo.

V poledne jsme si vedle pěšiny našli chráněné místo a uvařili si konvici čaje. Navzdory mým i Daviganovým námitkám, že její zraněná ruka ještě není natolik silná, aby s ní mohla napnout luk, si Lowra vzala svůj luk a odešla. Prostě si jen pohrdavě odfrkla a vypadla. Z výrazu dlouho zkoušené trpělivosti, kterou jsem vyčetl z Daviganovy tváře, se dalo usuzovat, že pro ni je takové jednání příznačné.

Nicméně se vrátila s králíkem.

Než jsem ho stáhl, vyvrhnul a očistil, abychom ho mohli napíchnout na rožeň a upéct, uřízl Davigan prut z jasanu, posadil se s dýkou vedle ohně a vyřezával si nový ladicí kolíček ke své harfě, kterým by nahradil ten, co se mu ráno zlomil. Lowra seděla u ohně proti mně, třela si zraněnou ruku a zachmuřeně upírala zrak do plamenů. Tu a tam vzhlédla a letmo se na mne podívala, s výrazem někde mezi přemítáním, rozčílením a ještě něčím dalším, co jsem nedokázal dobře rozpoznat. A pokaždé, když se na mne takhle podívala, znovu se mne zmocnil ten zvláštní pocit v hrudi.

Krátce poté, co jsme poobědvali a vydali se zase na cestu, mne přešla bolest hlavy, ale stále jsem se ještě cítil mdle a unaveně. Zničeně jsem se plahočil v Daviganových stopách a soustředil se už jenom na to, abych se udržel v sedle a ani jsem se nestaral, kam jedeme. Pozdě odpoledne jsme vystoupali na jižní svah Mrakonoše. Cesta se dál svažovala k moři, přecházela z roztroušených shluků

lísek a jasanů do hustého porostu dubů, javorů, cedrů a jasanů. Holé větve se nad úzkou pěšinou splétaly, až téměř vytvořily tunel. Když hustě obrostly listy, byl tu určitě hluboký, chladný stín, a to dokonce i v tom nejparnějším létě.

Když jsme sjížděli po úbočí hory dolů, popohnal jsem svého koně, abych se zařadil po bok Daviganovi. „Kam jedeme?“ zeptal jsem se.

„Chceš Uzdravovatele,“ odvětil. „Tak ti pro jednoho jedeme.“

Přikývl jsem, přirozeně srozuměn s tím, že jedeme do tyaddské usedlosti. Jen jsem si vždycky myslíval, že tyhle usedlosti jsou skryté hluboko ve vysokých horách Hřbetu Celi, a ne dole, na úzké pobřežní planině. Muselo mi být vidět na obličeji, jak mi to vrtá hlavou, protože Davigan se dal do smíchu.

„Za chvíli pochopíš,“ řekl. „Už tam skoro jsme.“

Lowra se natočila v sedle a přes rameno se na mne rychle podívala. Pevně semknuté rty jí dodávaly kyselého výrazu. „Nanejvýš za hodinu,“ poznamenala.

Znovu jsem přikývl, trochu zpomalil a zařadil se za Davigana. K mým rozpakům nepochybně přispívala i Lowřina kyselá nálada. Nevěděl jsem, čím jsem si ji zasloužil, a ona se očividně nehodlala obtěžovat tím, že by mi vysvětlila, čeho jsem se dopustil. Možná, že se uráčí mi to vysvětlit, až se dostaneme na to tajemné místo, kam směřujeme, usoudil jsem.

O hodinu později jsme vyjeli z lesa na pobřežní planinu. Za námi se jemně třpytilo bílé kuželovité temeno Mrakonoše, zbarvené paprsky zapadajícího slunce do zlaté a růžové. Před námi se rozkládaly obrovské kamenné kruhy v kruhu, ve kterých jsem poznal Tanec Nemeara.

Lowra přitáhla koni uzdu, na místě ho zastavila a s uspokojením se zadívala na Tanec. Davigan zastavil vedle ní a ohlédl se po mně. Čekali, až je dojedu.

Přitáhl jsem koni uzdu a zastavil mezi nimi. „Tak sem jedeme?“ zeptal jsem se. „K Tanci?“

Lowra se otočila a podívala se mi do očí. „Tys chtěl Udravovatele,“ řekla. „Tam uvnitř jednoho najdeš. A ještě mnohem víc.“

„Uvnitř?“ opakoval jsem. „Uzdravovatele?“

„Ano,“ odvětila.

Slunce klesalo k obzoru a už se málem dotýkalo moře. Tanec se ostře rýsoval ve slunečním kotouči, záře planoucí oblohy ještě zdůrazňovala zasmušilou vážnost černých menhirů. Zachvěl jsem se.

„Já nechci jít dovnitř," prohlásil jsem rozpačitě.

Odpověděl mi Davigan, ale ani se na mne nepodíval. „Jenže musíš."

„Kdo říká, že musím?" vyjel jsem na něj nedůtklivě. Lowra mne uzemnila pohledem. „Chtěl jsi Uzdravovatele."

„Jo. Pro svého otce."

„Tak vejdi do Tance. Najdeš tam svého Uzdravovatele." Stále ještě nepřesvědčen jsem zavrtěl hlavou. „Nikdo tam není. Žádný Uzdravovatel."

„Bude tam," odvětila tiše. „A velmi mocný Uzdravovatel. Ty sám, Garethe. Ty jsi Uzdravovatel. A jsi ještě mnohem víc."

10

Strnule jsem stál, zíral na Tanec a v uších mi doznívala Lowřina slova. Ale zdálo se mi, že nejsem schopen či snad ochoten vyvodit si z nich nějaký smysl. Ona určitě neříkala, že jsem Uzdravovatel. Nemohl jsem uvěřit svým uším. Bylo to příliš nesmyslné a směšné. Příliš přitažené za vlasy.

Slunce kleslo za obzor a my jsme zůstali v tom tajemném přechodném okamžiku mezi západem slunce a soumrakem, kdy se po obloze táhnou pruhy světla a barev. Poslední paprsky zapadajícího slunce ozářily kuželovité temeno Mrakonoše a sněhem pokryté skály se rozhořely. Na západě planuly pruhy rudé, oranžové a růžové a halily trojitý prstenec vztyčených kamenů do měňavého reje barevných závojů. Důstojné menhiry vnějšího prstence, po dvou korunované masivními překlady do tvarů bran, se ostře rýsovaly proti světélkující obloze. Střední prstenec kamenů se jevil jako trochu menší, byl půvabně pospojovaný kamennými klobouky celý kolem dokola, leskl se jako mramor a zrcadlil v sobě planoucí oblohu. Vnitřní prstenec sestával z jednotlivých osamělých kamenů, které netvořily uzavřený kruh, ale podkovu sestavenou ze sedmi menhirů obklopujících nízký kamenný oltář, ve kterém se hořící obloha odrážela jako v zrcadle. Slýchal jsem ten oltář popisovat jako šperk chráněný bezpečím přivřené, milující dlaně, a nyní jsem pochopil, co to znamená. Těch sedm vztyčených kamenů, které

tvořily podkovu a z nichž každý přestavoval jednoho ze sedmi bohů a bohyň, dohlíželo na oltář, skrývalo jej a chránilo.

V holých větvích solí rozežraných stromů, úporně se držících kousků půdy na útesech nad mořem, skučel vítr. Narážení vln na skály, zdůrazněné hlubokým sténáním větru, znělo jako údery obrovského srdce. Vítr mi házel vlasy do obličeje, pramínky mne šlehaly do tváře a štípaly v očích. Nevědomky jsem zvedl ruku a shrnul si vlasy z očí, ale nedokázal jsem odvrátit pohled od Tance, vzbuzujícího posvátnou bázeň.

Tanec rýsující se v kotouči zapadajícího slunce byl místem nezměrné moci. Ze síly proudící z tohoto místa, která mne oblévala jako voda, jsem cítil mravenčení po celém těle. Proudila mi v cévách a rozechvívala mne jako hudba strunu harfy. Hudba a magie, ta nejvnitřnější duše Tance, mi zněly celým tělem a zrychlovaly mi tep. Zachvěl jsem se.

„Cítíš to, Garethe?“ vydechla Lowra tichounce. „Cítíš tu magii tady?“

Ach ano. Cítil jsem ji, jistěže jsem ji cítil. Pálila mne na kůži a zvučela mi celým tělem, podobná a zároveň odlišná od pocitu, který mi v hrudi a v břiše kvasil celý den. Aniž jsem z Tance, který mne naprosto pohltil, spustil oči, pokusil jsem se jí odpovědět, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit ani hlásku. Musel jsem sebrat všechnu svou sílu, abych zavřel oči a teprve potom se mi podařilo odtrhnout se od Tance a obrátit se k ní.

„Já nejsem Uzdravovatel.“ Můj hlas zněl drsně a hořce, jako bych po dlouhou dobu nepromluvil. „A nemám žádnou magii. Já ne. Vůbec žádnou magii. Nikdy jsem…“

Lowra si strhla z ruky obvazy. Vytřeštil jsem oči na ruku, nit řeči se mi přetrhla a můj hlas se vytratil do ticha. Tam nahoře na paži, kde byla ještě ráno čistá řezná rána, teď byla jen tenká bílá jizva na kůži. „Dýka toho Černého jezdce zajela až do kosti,“ řekla tiše. „Tohle nezahojil řebříček. Tohle jsi udělal ty.

Ale protože ses tomu nikdy pořádně neučil, protože ti nikdo neukázal sílu tvého daru, chtělo to trochu času, než se rána zahojila úplně.“

Nechápavě jsem zíral na její ruku, pak jsem ustoupil o krok dozadu a zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Žádnou…“

Zvedla ruku a pevně mne uchopila za zápěstí. „Podívej," řekla. „Dnes ráno jsi, Garethe, porazil kouzelníka." Hlas jí přeskakoval vzrušením. Upřela na mne zrak a pokračovala. „Přemohl jsi zaklínadlo, které mělo tvou zbraň obrátit proti tobě samotnému. To zaklínadlo se rozplynulo před magií, kterou jsi proti němu použil. Použil jsi magii."

„Žádnou…"

„Mám ti dát pár pohlavků, aby se ti otevřely oči? Ty jsi použil magii."

V ústech mi vyschlo tak, že jsem ze sebe nemohl dostat ani slovo, a hruď se mi svírala, že jsem nemohl dýchat. Zavrtěl jsem hlavou a vykroutil své zápěstí z jejích prstů. Pak jsem se od ní odvrátil, odvrátil jsem se od Tance a zadíval se na vrcholek Mrakonoše, kde pozvolna pohasínala planoucí záře.

„Ne," zašeptal jsem, neschopen a neochoten tomu všemu uvěřit. Neměl jsem žádnou magii. Jak bych taky mohl nějakou mít? Bylo mi dvacet čtyři a dosud jsem ji nikdy v sobě nepocítil, nikdy jsem si ani nepřestavoval, že bych snad někdy nějakou mohl mít, a už vůbec ne tak mocný dar, jaký mi přičítala Lowra. Byl to Eryd, kdo měl tyhle schopnosti. Eryd, který před dvaceti lety zemřel a ulehl do chladného hrobu. Ne já.

„Garethe." Zdálo se mi, jako by ke mně Lowřin hlas doléhal odněkud z velké dálky. Pomalu jsem se otočil a podíval se na ni. Stála vedle mne, drobná, křehká žena, se svými tmavě plavými vlasy a zlatohnědýma očima a s malou bradičkou vysunutou dopředu a hladkým, čistým čelem, krásná jako letní luční kvítí. Měl jsem pocit, jako bych ji viděl poprvé. Působila neuvěřitelně něžně a křehce. Nicméně úspěšně sprovodila ze světa Černého jezdce s nepochybně vražednými úmysly. Se svým malým prohnutým venianským lukem zacházela s naprostou samozřejmostí. A dobře věděla, jak se používá dlouhá dýka, které se v Tyře říká *cleddor bachen*, malý meč, který se obvykle drží v levé ruce za malým štítem. Byla hbitá a obratná. A rychlá a vražedná – neváhala zabít.

„Garethe, slyšíš mne?" zeptala se znova. Dosud jsem ji slyšel slabě, jakoby z velké dálky.

„Slyším tě," odpověděl jsem. Můj hlas zněl mnohem tišeji, než mi připadalo, že mluvím. Vzedmul se ve mně ten zneklidňující

pocit, vzkypěl mi v břiše a v hrudi jako voda kolem Kosy v přístavu Broche Rhuidh v zimě.

„Ty víš, co je to za místo," ozval se Davigan.

Ani jsem se neobtěžoval na něj podívat. „Vím," přikývl jsem.

A věděl jsem to. Žil jsem ve vyprávěních o tomto místě už od raného dětství, od chvíle, kdy jsem byl schopen jim rozumět. Ten Tanec byl neoddělitelně spojen s mou rodinou, a jak Fyld, tak Kenzie se postarali o to, abych těm souvislostem řádně porozuměl. Ach ano. Nikdy dříve jsem tento Tanec kamenů neviděl, ale přesto jsem toto místo důvěrně znal.

Už dávno předtím, než na tento ostrov přišli z Tyry Celané, žili zde Tyaddové. Považovali vysoko položená místa, Mrakonoše především, za místa zasvěcená dualitě a sedmi bohům a bohyním. Legenda o původu a vzniku Tance Nemeara je nejasná a stejně tak se přesně neví, kdo ho postavil. Jeho vznik spadá do mlhavých počátků dějin ostrova, ale všechno nasvědčuje tomu, že je přinejmenším tak starý jako sami Tyaddové usídlení na tomto ostrově. Magie tohoto místa se objevuje především ve všech vyprávěních o Rudém Kianovi ze Skai, který zpátky na Celi přinesl proslulého, bájemi opředeného Královůrce, ztraceného či ukradeného během nějaké vzpoury. Rudý Kian se stal regentem na dobu, než jeho syn Keylan dospěl a mohl se sám stát princem ze Skai. Druhým Kianovým synem byl Tiernyn, a ten se stal prvním – a zatím jediným – králem sjednocené Celi. Jeho třetí syn, Donaugh, Tiernynovo dvojče, byl nejmocnějším čarodějem, kterého kdy Celané měli. A právě tady, v Tanci Nemeara, obdržel Tiernyn od sedmi bohů a bohyň Královůrce, a právě tady byl Donaugh obdařen svou mocnou magií.

A sem také přinesla Brynda po zničujícím vpádu Maedunů na Celi zlomeného Královůrce. Když pokládala zlomený meč na oltář, ležel už Tiernyn i se svým synem Tieganem mrtev na bitevním poli u potoka Cam, a jediná naděje Celi spočívala v lůně Sheryn, těhotné vdovy po Tieganovi. A právě tady bylo Bryndě přislíbeno, že se Celi pod vedením silného a mocného krále opět pozvedne a porazí Maeduny, podle proroctví podporována mocným čarodějem.

Bylo to proroctví Maedunů samotných, které příchod toho čaroděje předpovědělo. A toto proroctví bylo prvotní příčinou maedunského vpádu. Celé jejich válečné tažení proti Celi vycházelo

z toho, že kdysi dávno předpověděl nějaký maedunský prorok, že z rodu mého praděda povstane čaroděj, který zničí Maedun, naprosto Maeduny rozdrtí a vymýtí maedunské černokněžníky do posledního.

„Já tam nejdu.“

„A pročpak ne?“ vyjela na mne ostře. Oči jí divoce planuly vzrušením, zlostí a znepokojením. Zapřela si pěsti v bok a zabodla do mne svůj zrak. „Jak vůbec můžeš odmítat takové dary? Copak nevíš, jak naléhavě je Skai potřebuje? A ty konečně taky? Nebo tě tam snad máme s Daviganem odvléct?“

„Já nejsem čaroděj z toho proroctví,“ vzdoroval jsem tupě. Podíval jsem se na Tanec a pak na Lowru. „To není možné.“

„Možná že ne,“ odvětila trochu něžněji. „Ale jsi mocný Uzdravovatel. Anebo budeš. Už kvůli svému otci musíš jít dovnitř.“

Pokud šlo o ten malý vražedný prohnutý venianský luk, měla vražedně přesnou mušku. A její postřehy a připomínky zasahovaly neméně přesně. V jejích jedovatých slovech tkvěl osten pravdy. Zhluboka jsem se nadechl, srovnal si pléd na ramenou, ujistil se, že mám meč tam, kde má být. Ne že bych čekal, že ho tam budu potřebovat, nebo že by mi mohl být nějak platný. Ale uklidňovalo mne vědomí, že je na svém místě. Byl jsem vnitřně pevně přesvědčen, že nemám žádnou magii, že nejsem žádný Uzdravovatel a že jediná možnost, jak těm dvěma, Daviganovi a Lowře, dokázat, že pravdu mám já, je vstoupit do Tance. Ta magie, která byla uvnitř, byla tyaddská magie – jemná magie. A jak Davigan ještě nedávno upozorňoval, nebylo možné s ní někoho zranit. V Tanci budu naprosto v bezpečí.

Jenom jsem byl vyděšený až do morku kostí. Ale to jsem jim říkat nechtěl.

Spíš kvůli svému otci než kvůli sobě jsem uvážlivě, neochotně kladl nohu před nohu a sunul se po odumřelé loňské trávě. Když jsem vešel mezi dva masivní sloupy vstupní brány, padl na mne stín, černý a chladný jako moře v zimě. Když jsem vstoupil do Tance samotného, utichlo i kvílení větru. Venku se stromy a tráva skláněly a svíjely pod zuřivými poryvy vichřice, ale uvnitř Tance leželo večerní ticho jako ve svatyni. Vzduch kolem mne se změnil – působil dojmem, jako by byl Tanec místem vzdáleným světu,

místem nesužovaným vřavou a bolestmi země. I mé tiché kroky na udusané trávě zněly jinak – měkce, jemně, tlumeně.

Toto místo bylo srdcem Celi a tou nejvnitřnější duší Skai. Zastavil jsem se mezi vnějším prstencem a středním kruhem menhirů korunovaných kamennými klobouky a podíval se nahoru. Na tmavé obloze za hřbetem Mrakonoše už zářily hvězdy, ale na západním obzoru nad mořem byla ještě vidět slabá tyrkysová a zlatá záře. Bylo tu naprosté ticho. Neslyšel jsem ani vzdálené dunění moře narážejícího na pobřežní skály, ani koně škubající suchou loňskou trávu na místě, kde na mne čekala Lowra s Daviganem. Přitáhl jsem si pléd pevněji kolem ramen, prošel středním kruhem, vstoupil do podkovy vztyčených kamenů a kráčel dál, až jsem zůstal stát před oltářem samotným.

Aniž jsem si to uvědomil, poklekl jsem a rukou přejel po oltáři. Pod prsty jsem ucítil chladný hladký kámen. Ten kámen je černější než noční obloha a ohlazený do takového lesku, pomyslel jsem si, když jsem se díval, jak se v jeho hlubinách zrcadlí hvězdy. Hleděl jsem na hvězdy a slabé světlo splynulo do nezřetelného štíhlého tvaru. A pak, s téměř slyšitelným cvaknutím, z něho byl najednou meč a já jsem zase znovu hleděl na Zhoubu.

Meč ležel na dřevěném stole, na navoskovaných prknech, vyleštěných až oči přecházely. Vedle něj stála křišťálová karafa s vínem a dva křišťálové poháry, které vypadaly, jako by je někdo nedbale odstrčil stranou, aby na stole udělal místo. Kromě toho stál na stole vysoký svícen s mnoha rameny a šířil po místnosti měkké světlo. Víno v pohárech a karafě se ve světle svící třpytilo jako rubíny, jako krev. Na navoskované, vyleštěné desce stolu se odrážely stříbrné záblesky, odletující od meče. Runy rozeseté po čepeli zářily ve světle svící jako třpytivé plošky broušených démantů.

U stolu stáli naproti sobě dva muži, oba plně zaujati mečem ležícím mezi nimi. Ten mladší byl posel, který tomu malému pasáčkovi krav meč sebral. Starší měl na sobě roucho v šedi kouzelníků a kolem jeho hlavy se chvěla slabá, tmavá aura.

Kouzelník natáhl sukovitou, žilnatou ruku, posetou hnědými stařeckými skvrnami. Jedním prstem přejel po runách vyrytých do čepele. Jak v hlubokém zadumání meč zkoumal, stáhly se jeho rty v přemítavém úsměšku.

Do ticha komnaty skřípavě zazněl hlas posla. „Líbí se ti ten meč, děde?“ zeptal se. Stařec vzhlédl. Jeho oči byly v měkkém světle svící černé jako sama noc. „Řekni mi ještě jednou, kdes k němu přišel,“ požádal ho.

Posel se natáhl pro jeden z pohárů a chvíli jím kroužil, otáčel ho ze strany na stranu a zamyšleně si prohlížel rubínovou červeň vína. „Vzal jsem ho malému klukovi – pasáčkovi krav, myslím – v kraji, který Celané nazývají Mercií.“

Kouzelník přikývl. „Dobrá,“ řekl. „A jak daleko od paláce Dun Camus to bylo?“

Posel zamyšleně svraštil čelo. „Přesně nevím,“ řekl nakonec. „Možná tak tři míle? Určitě ne víc než čtyři.“

Kouzelník se naklonil a znovu rozkošnicky přejel rukou po čepeli. Usmál se a v úsměvu odhalil velké žluté zuby. „Dobrá,“ opakoval. Dotkl se run. „Vidíš, co je tady pod mým prstem?“

Posel se sklonil nad mečem a pátravě si prohlížel čepel. Pak se narovnal a zavrtěl hlavou. „Vidím jenom čepel, děde. Je skvěle čistá a vyleštěná, že? Jen považ, kde jsem ji našel. Pochybuji, že ten mladík věděl, jak se pořádně o meč postarat.“

„Ty nevidíš ty runy na čepeli?“

Posel zavrtěl hlavou. Pak překvapeně zamžoural. „Runy?“ opakoval. „Na čepeli?“

Stařec se tiše rozesmál a po tváři se mu rozlil výraz hlubokého uspokojení. „Ty nemáš ani ponětí, jaký skvost jsi mi přinesl,“ řekl. „Jen ti, kdo mají magii – a to ještě spíš naši než tu ubohou místní přírodní magii – mohou ty runy vidět. Toto je jeden z mečů, které nazývají Runovými čepelemi.“

„Runová čepel?“ opakoval vyjeveně posel. Natáhl ruku, aby se dotkl čepele, ale pak změnil názor a jenom z uctivé vzdálenosti přejížděl rukou nad třpytící se září ocele. „Myslím, že už jsem o nich slyšel. Jsou to meče, které v sobě skrývají obrovskou moc.“

Kouzelník zvedl stříbrný zvonek s rukojetí vyřezanou ze slonoviny a jednou krátce zazvonil. Zvuk zvonku ještě nedozněl a už do místnosti chvatně vstupoval sluha. Byl to Celan – jeho tmavě

modré oči byly potažené kalným závojem, svědčícím o síle zaklínadla, které kouzelník nepřetržitě na svém panství udržoval. Kouzelníkovi ani nestál za pohled.

„Přines mi pokrývku," řekl. „Tu nejlepší a nejjemnější, kterou v tomhle domě najdeš." Sluha přikývl a odkvačil a kouzelník se ještě jednou dotkl meče.

„Vskutku obrovskou moc," sdělil poslovi. „Moc, díky které můžeš čerpat ze skutečné magie této opovrženíhodné země, z magie, které se jinak nemůžeme ani dotknout. Lord Hakkar po takovém pátrá už dlouho. Pomysli jen, jak vděčný nám bude, když mu darujeme pravou Runovou čepel." Do komnaty se vrátil sluha s jemnou vlněnou pokrývkou, ale stařec sotva zvedl hlavu. Vzal pokrývku, úsečným posunkem sluhu propustil a pak meč něžně a opatrně zavinul do vlněné látky. „Jen pomysli," řekl se spokojeným úsměvem. „Za tohle budu určitě pozván ke dvoru a konečně budu odvolán z tohohle bídného pohraničí. A ty – tobě se možná vyplní tvé pošetilé přání a budeš velet oddílu vojáků."

Odtáhl jsem se od kamenného oltáře a otřásl se. Vidina Zhouby se vytratila a v hlubinách lesklého, jantarově černého oltáře zůstala jen slabá záře zrcadlících se hvězd. V Tanci bylo chladno, na trávě se třpytila jinovatka a vroubila kameny stříbrem. Žaludek mi ztuhl chladným strachem, chladnějším než mrazivý vzduch.

Runová čepel v držení Hakkara z Maedunu…

To se nesmělo stát. A zabránit tomu bylo mým úkolem a já jsem byl za to zodpovědný. To byl ten pravý důvod, proč jsem se ocitl do Skai. Musel jsem zachránit Zhoubu před Hakkarovýma nenasytnýma rukama.

Noční ticho prolomil zvuk těsně nad hranicí slyšitelnosti. Něco se pohybovalo se sotva slyšitelným šustěním. Poplašeně jsem sebou trhnul.

Mezi dvěma vztyčenými vstupními kameny tiše jako stín proklouznul muž a přes zmrzlou trávu, pokrytou jinovatkou, neslyšně kráčel směrem ke mně. Pohyboval se tak lehce a hladce, že se pod jeho nohama neohnulo snad ani stébélko trávy. Nenechal za sebou jedinou stopu, jiskřivý povrch zmrzlé, ojíněné trávy za

ním zůstal neporušený. Měl na sobě dlouhé roucho, v hluboké noční tmě světlé, přepásané něčím, co se lesklo jako zlato. Vlasy a vousy, stříbřité jako měsíc sám, rámovaly ostře řezanou, strohou tvář; oči mu stínilo stříbřité obočí. Působil dojmem nekonečného stáří a moudrosti, ale pohyboval se s plavným půvabem mládí. Když se objevil před oltářem, stáhnul jsem se dozadu, ale on vstřícně zvedl ruku na uvítanou a usmál se.

„Tvé úvahy jsou správné, Garethe ap Brennen," řekl klidně. „Za žádnou cenu nesmíš dopustit, aby Zhouba upadla do rukou Hakkara."

Byl jsem těžce zaskočen. „Kdo jsi?" zeptal jsem se.

„Lidé mne nazývají Myrddinem," pravil. „Jsem strážcem tohoto místa. Jsem tím, kdo řídil kroky tvého praděda ke Králotvůrci. Jsem tím, kdo vedl tvého prastrýce Donaugha na místo, kde našel Kováře Wyfydda a kde byl ukut Žár srdce a Stín duše. Tyto Runové čepele mu umožnily porazit otce Hakkara z Maedunu, který nyní sedí na Clendonanu a nechá se nazývat Lordem Ochráncem Celi. A jsem tím, kdo od Bryndy al Keylan přijal zlomeného Králotvůrce."

Zhluboka jsem se nadechl chladného vzduchu. Žaludek se mi stále ještě třásl strachem a vzrušením. Jistěže to byl Myrddin. Kdo jiný by za mnou mohl přijít skrz stíny Tance a mluvit se mnou o Runových čepelích a magii?

„Musím zachránit Zhoubu před Hakkarem," řekl jsem a pak zopakoval jeho slova. „Za žádnou cenu nesmím dopustit…"

Klečel jsem před oltářem a Myrddin stál přede mnou. Vztáhl ke mně své ruce, uchopil do nich mé a zvedl mne na nohy. „Za žádnou cenu," opakoval. „Ale nepošlu tě, Garethe, synu Brennena, aby ses svých povinností chopil neozbrojen a nepřipraven. Rozhlédni se kolem sebe."

Nad hřbetem Mrakonoše vyšel měsíc a zaplavil kameny Tance svým stříbrným svitem. Ty stíny podivně šálily můj zrak. Chvíli jsem si myslel, že snad vidím v podstavcích vysokých kamenů vnitřní podkovy vytesané postavy mužů a žen, vytesané s takovou čistotou a pečlivostí, že vypadaly jako živé a dýchaly jako skuteční, živoucí muži a ženy. Nejprve mne to zaskočilo a pak jsem se zděšením zjistil, že to jsou muži a ženy.

A poznával jsem je.

Rhianna, Paní Vzduchu, s dlouhými, měsícem postříbřenými vlasy, které jí splývaly kolem těla jako závoj. Cernos, Pán Hvozdu, s vysokým, majestátním rozložitým parožím, které mu vyrůstalo z čela. Adriel, Paní Vod, nesoucí kouzelný džbán. Gerieg, Pán Útesů, s mocným kladivem, kterým rozbíjel skály, třásl zemí a spouštěl z útesů do údolí obrovské laviny. Beodun, Pán Ohňů, s loučí dobrodějného ohně v jedné ruce a s ohnivým bleskem ničivého požáru v druhé. Sandor, Pán Plání, s vlasy vlajícími kolem tváře jako stepní tráva ve větru. A darlai, duše Země, Matka všeho, která se na mne usmívala s něhou a soucitem.

„Co se děje," zasípal jsem zoufale. Rozhlédl jsem se po Myrddinovi, ale byl pryč a já zůstal se sedmi bohy a bohyněmi sám.

11

Stál jsem uprostřed Tance, ztuhlý hrůzou, a s posvátnou bázní jsem zíral na mlčící postavy, zaplavené měsíční září. Dopředu vystoupila Rhianna, Paní Vzduchu. Prošla chladnými stříbrnočernými stíny jako přízrak, kterým taky musela být, a přistoupila ke mně. Napůl omráčený nedůvěrou jsem na ni jen nevěřícně zíral. Její bosé nohy se ani nedotkly země. Závoj vlasů splýval kolem nahého těla, halil ji do stříbřitého třpytu a lehce se nadouval mírným vánkem, který jsem necítil. Ten vítr, který mi venku čechral vlasy a třepetal mým plédem, sem nedolétl, byť byl vzduch uvnitř chladný jako v pozdní zimě. Mráz, který mne štípal do tváří a ve kterém mi mrzly ruce, se jejích hladkých, teplých svalů na pažích ani nedotkl.

Zastavila se ani ne na délku paže přede mnou a vztáhla ke mně ruce dlaněmi nahoru.

„Podej mi své ruce, Garethe, zrozený ve Skai," řekla hlasem tak jemným jako nezvučný šepot rákosových fléten, tak něžným jako tichá hra na harfu.

Uvědomil jsem si, že na ni zírám s otevřenými ústy, a zavřel je. Ale dosud jsem se nedokázal pohnout. Bylo to k vzteku, ale zdálo se, že jsem schopen všehovšudy stát a vyvalovat oči jako nějaký prostoduchý trouba. Nebyl jsem tak úplně přesvědčen, že sním, ale

ani jsem příliš nevěřil, že bdím a že tohle všechno, co se tu děje, je skutečnost. Rhianna, Paní Vzduchu, se pousmála.

„Podej mi své ruce, Garethe," požádala mne znovu a lehce zvedla své ruce, aby mne povzbudila. „Tvé ruce."

Stál jsem jako přimrazený. V ústech mi vyschlo. Stěží jsem ze sebe dokázal vykoktat slova omluvy. „Je mi líto…"

„Já vím. Podej mi své ruce."

Zkusil jsem to znovu a shledal jsem, že se už mohu pohnout. Němě jsem vložil své ruce do jejích. Její teplo zahánělo chlad noci a vyvolávalo ve mně pocit horkého léta, pocit husté, zelené, šťavnaté trávy a svěžího lučního kvítí. Kolem nás se v Tanci šířila vůně lučních květin a čerstvě posekané trávy. Z jejích rukou vytryskla do mých mocná síla a šířila se mi pažemi až do hrudi. Vtrhla mi do srdce a do žaludku, vyrazila mi dech a naplnila mne něčím, pro co bych marně hledal slova. Bolestí. Rozkoší. Obojím. Ničím. Zapomněl jsem i dýchat.

Když ten podivuhodný příliv síly opadl, vstoupilo do mne nové vědomí, naplnilo mnou hlavu, mé srdce, nejskrytější záhyby mé duše. Ve vzduchu kolem mne se splétala jasná, zářivá vlákna moci, zaplavila mne jako horké slunce v létě, hmatatelná jako voda nebo vítr. Pod mýma nohama plynuly proudy moci jako řeky protékající zemí, skalami a půdou Skai. Měl jsem pocit, že bych do nich mohl ponořit prsty stejně dobře, jako když se člověk vyklání z člunu a nechá hedvábnou vodu, aby laskala špičky prstů.

Celé tělo se mi rozechvělo, roztřásl jsem se a srdce se mi v hrudi divoce rozbušilo, jako by si umanulo, že se osvobodí ze svého vězení. Zhluboka, roztřeseně jsem se nadechl a pak jsem přijal tu Uzdravující magii, která do mne proudila z rukou bohyně, ze samotného vzduchu kolem mne a z hlubin země pode mnou. Padnul na mne bezmezný, nesmírný, hluboký, ospalý klid. Poprvé v životě jsem měl pocit, že jsem na místě, kde si přeji být, a že se stávám a jsem tím, kým chci být.

„Pamatuj," promluvila ke mně Rhianna. Její hlas zněl jemně jako hudba. „Jestliže nechceš přijít o svou vlastní sílu, tak musí být Uzdravující moc, kterou použiješ, načerpána z moci, která je kolem tebe. Musíš použít i sílu toho, kdo je Uzdravován. Jestliže už v něm nezbývá žádná síla, jestliže je jeho nemoc smrtelná, nemůže ti pomoci ani veškerá tvá magie. Musíš mít sílu pomoci tomu, komu

můžeš, ale musíš mít také dostatek moudrosti na to, abys přijal skutečnost, že pomoci nemůžeš.“

„Moudrost,“ opakoval jsem chabě. Zadíval jsem se na ni. Z jejích očí vyzařovala všechny moudrost světa. „Budu kdy mít dost moudrosti? Ani v to nedoufám, paní.“

„Vyváženost,“ řekla. „Zejména této noci.“

Vyváženost… Noc rovnováhy mezi světlem a tmou. Jarní rovnodennost? Neuvědomil jsem si, že čas utíká tak rychle. Překvapilo mne to a ohromeně jsem na ni upřel oči.

„Rozumíš tomu, co jsem tím mínila?“ zeptala se.

„Myslím že ano,“ vydechl jsem.

Něžně se usmála, pustila mé ruce a ustoupila zpět. Neviděl jsem ji vracet se zpátky na své místo v kruhu, ale najednou už přede mnou nestála. Zůstal jsem sám uprostřed Tance, mezi stříbrnými skvrnami měsíčního světla a hlubokými černými stíny, přede mnou byl prázdný kamenný oltář, za mnou nad hřbetem Mrakonoše stoupal měsíc.

Spustil jsem ruce k bokům. Zaslechl jsem tichý zvuk a otočil se k čelu kamenné podkovy na protější straně oltáře. Opustila své místo v kruhu a pomalu přicházela ke mně. Darlai… Matka Všeho. Jestliže byl Tanec Nemeara srdcem Celi a Skai, pak byla darlai naším světlem a duší. Tmavé vlasy prokvetlé stříbrem jí spadaly na ramena a vroubily tvář, kterou bych nenazval krásnou, ale ve které se odrážela veškerá mateřská láska, soucit a porozumění. Viděla hodně a přetrpěla hodně, milovala hodně a na oplátku byla milována. Zdálo se, že její aureola se natahuje ke mně a halí mne teplem a pochopením a všezahrnující láskou. Padl jsem před ní na kolena a sklonil jsem hlavu. Projev zdvořilosti a úcty, kterou zasluhovala a které nebylo nikdy dost.

„Paní…“

Vztáhla ruku a jemně se dotkla mé tváře. Její prsty, studené jak led u pramenů Eidony, pálily jako řeřavé uhlíky. Dech mi uvázl v hrdle a musel jsem zavřít oči. Ustoupila o krok zpět. Když jsem k ní znovu vzhlédl, usmívala se.

„Ty víš, kdo jsem, že?“ Její hlas zněl jako hra na harfu a jemný šepotavý zvuk rákosových fléten zároveň. Zazvonil v kruhu kolem dokola, jak se odrážel od menhirů, jako by byly z křišťálu a její slova ze stříbra.

„Ano, paní," řekl jsem. „Ty jsi darlai, Matka Všeho, a já ti vzdávám poctu."

„Jsem a mám pro tebe dar, Garethe zrozený ve Skai."

Otřásl jsem se, když jsem si vzpomněl na vyprávění o čaroději Donaughovi. Dostal od ní magii silnější, než by mohl jakýkoli jiný člověk sám unést. Já jsem tu sílu neměl. Neměl jsem ani moudrost Donaugha ap Kian, bratra krále Tiernyna. Věděl jsem, že takové břímě magie neunesu. „Prosím, paní," zašeptal jsem. „Ach prosím, paní. Já nechci magii."

Usmála se a v jejích očích jsem nalezl soustrastné pochopení i úsměv zároveň. „Ty už magii máš," řekla. „Narodil ses s ní, mé dítě. Můj dar ji jen probudí, abys ji mohl používat pro dobro Skai a Celi."

Sklonil jsem hlavu a zhluboka se nadechl, abych ovládl ten třas v hrudi. A znovu mnou projel ten zoufalý, bezútěšný pocit, stejný jako ten, který mne srazil na kolena v troskách Dun Llewenu. Jestliže toto se mnou dělá Skai, pak budu potřebovat veškerou sílu, veškerou magii, kterou jen mohu získat, abych jí mohl řádně sloužit.

„Znamená-li to, že budu moci lépe sloužit Skai, pak přijímám," řekl jsem. Stejně jsem neměl na vybranou.

„Tolik mi ho připomínáš, Garethe, synu Skai," řekla. V hlase jí zaznělo něco, co mělo velmi blízko k veselí. Překvapeně jsem na ni upřel oči.

„Jeho, Paní?" zeptal jsem se. „Koho?"

Ještě jednou se natáhla a něžným, milujícím pohybem mi přejela prstem po obrysu tváře a brady. „Toho, komu se tak bojíš podobat. Tvého prastrýce, Doanugha Druhorozeného. Ach Garethe, kéž by tvá magie mohla být tak silná, jako jeho. Ale ani já ti nemohu dát tento dar, nakolik bych si to přála."

„Já bych si to nepřál, paní," prohlásil jsem zaníceně. Už jenom ta myšlenka, že vládnu stejnou mocí jako čaroděj Donaugh, syn Rudého Kiana ze Skai, mne vyděsila k smrti. Nikdy nedosáhnu takové moudrosti, abych mohl vládnout magií tak moudře a dobře jako on.

„Jemu jsem mohla slíbit jenom službu," řekla. „Tobě slibuji trochu víc, Garethe, zrozený v Skai." Dlaněmi mi sevřela spánky,

pak ustoupila o krok dozadu a jednou rukou udělala výmluvný, půvabný posunek. „Dívej se. Uč se.“

Barva a světlo se zableskly, jasně se rozhořely a přes Tanec šlehaly a přeskakovaly paprsky modrého, zeleného a zlatého světla. Kolem zvonila hudba harf, fléten a dud, rozechvěla vzduch, zrychlila mi tep a její rytmus mi hučel ve svalech a šlachách. Hudba a magie, ta nejvnitřnější duše Tance…

Zdálo se, že menhiry jsou z průzračných démantů a že světlo poletuje z jednoho na druhý, jiskří, přeskakuje, míhá se, sílí, plyne jako tekutý oheň z kamene na kámen a rozhazuje jiskřičky zelené, rudé, modré a fialové. Vztyčené kameny vybuchovaly v mihotavých plamenech jeden za druhým, až jsem nabyl dojmu, že jsme lapeni uvnitř křišťálu, který pohlcuje slunce a vysílá po celičkém obrovském Tanci jiskřivou, tetelící se duhu barev a světla. Hudba zesílila, zaplavila celý Tanec a rozechvěla vzduch.

V jiskřivém světle vířily podivné obrazy. Před očima oslněnýma září se mi otáčely dva meče – jeden byl jasný a zářivý, zrcadlící tekuté světlo a barvy, druhý byl temným stínem prvního. Po obou čepelích plynuly mihotavé runy, runy, které jsem neuměl přečíst, protože ani jeden meč nebyl můj. Ale poznal jsem je. Žár srdce a Stín duše, meče stvořené Kovářem Wyfyddem pro čaroděje Donaugha, meče, které mu pomohly zvítězit při prvním maedunském vpádu – meče, které nyní byly ztraceny.

Divoce planoucím světlem zavířil další meč a i tento jsem poznal. Prostý, kůží potažený jílec ozdobený na hrušce jediným, průzračným démantem byl dokonce ještě proslulejší než Žár srdce a Stín duše. Toto byl Královtvůrce samotný, který se vznášel přede mnou. Runy na jeho lesklé čepeli se třpytily a jiskřily svým vlastním světlem. Královtvůrce, který byl zlomen na bitevním poli u potoka Cam při druhém maedunském vpádu – při tom, který byl pro Maeduny úspěšný. Královtvůrce, který se králi Tiernynovi zlomil v ruce a následkem toho padla Celi. A teď, tady, v Tanci kamenů, byl celý – celý, nepoškozený a dychtivý najít ruku, která ho pozvedne k boji proti Maedunům. Ale jakmile jsem po něm natáhl ruku, věděl jsem, že není pro mne. Odvířil ode mne pryč a ztratil se v jasném, jiskřivém světle.

A pak tu byl nakonec ještě další meč. A i tento jsem znal. Runy plynoucí podél čepel se složily do slov a já jsem je s údivem a posvátnou bázní přečetl nahlas.

„ODVAHA UMÍRÁ SE CTÍ," vydechl jsem. „Zhouba…"

„Zhouba," opakovala darlai. „Tvůj meč, Garethe. Ty máš magii se s ním spojit. Najdi ho. Musíš ho najít…"

Darlai přede mnou planula září, která naplnila svět jasem a barvami. Zavřel jsem před tím spalujícím jasem oči. Když jsem je zase otevřel, byla tma a ticho. Světlo i barvy byly pryč, i hudba utichla. Klečel jsem před chladným kamenným oltářem ve ztichlé podkově nehybných stojících kamenů a měsíc plul vysoko nade mnou, napůl skrytý v mračnech věstících bouři. Rozpálený horečkou jsem se pomalu předkláněl, až jsem spočinul tváří na hladkém, chladivém kamenném oltáři.

Probudilo mne šumění deště. Ležel jsem na něčem hebkém a velmi pohodlném, proti vlhkému chladu teple zabalený v plédu a jemné pokrývce. Kousek ode mne hořel oheň a od něj se po šerém prostoru šířilo teplo a mihotavé světlo. Za sebou jsem slyšel šumění deště a tiché bubnování vodních kapek dopadajících do vrstvy loňského listí. Jako hudba. Připomnělo mi to hudbu Tance.

Ale na to jsem právě teď myslet nechtěl. To počká. Později, až se mi nebude chtít tak spát. Mnohem později.

Někdo se nade mnou sklonil a položil mi ruku na horečkou rozpálené čelo. Příjemně chladila a konejšila. Otevřel jsem oči, podíval se nahoru a střetl se s párem zlatohnědých očí. Kolem nich byly vějířky soucitných vrásek. V první chvíli jsem ji ani nepoznal.

„Garethe?" oslovila mne něžně. „Jak ti je?"

Pak se mi v hlavě vynořilo její jméno. Lowra al Drywn. A vybavilo se mi i všechno ostatní, co k ní patřilo. Drobná, hezká, křehká a schopná zabít. Tyaddka, stejně jako první bheancoran prvního prince ze Skai. V hrudi se mi opět zatřepetal ten podivný pocit.

„Kde jsme?" zasténal jsem.

„V jedné staré salaši," řekla. „Na spodním úbočí Mrakonoše."

„Jak jsem se sem dostal?“ zeptal jsem se. Poslední, co jsem si pamatoval, bylo, že všichni bohové a bohyně zmizeli a zůstaly po nich jen menhiry, které je představovaly a já zavírám oči. A taky jsem si pamatoval meče – mnoho mečů vířících v plamenech světla a barev. Žár srdce, Stín duše, Královtvůrce. A Zhouba. Nebyl jsem si jist, jestli to všechno, co se v Tanci událo, nebyl jenom sen. Ale když jsem se soustředil dovnitř sebe, pocítil jsem, jak mi v nervech a svalech tiše tepe hudba a magie a zní mi v krvi a kostech. Byla to skutečnost – živá skutečnost. Uklidnilo mne to.

„Přinesli jsme tě sem s Daviganem,“ řekla. „Nebyl jsi v stavu, aby ses dopravil po svých. Setkání s bohy a bohyněmi člověka značně vyčerpá.“

Upřel jsem na ni oči. Šero jí zastřelo rysy, ale zdálo se mi, že jí přes rty přelétl záchvěv úsměvu. „Zní to, jako bys mluvila z vlastní zkušenosti,“ řekl jsem.

Pokrčila rameny. „Možná,“ odvětila. „Teď spi, Garethe. Potřebuješ si odpočinout a znovu nabrat síly.“

Nic jiného jsem teď nepotřeboval víc. Zavřel jsem oči a spal. Když jsem se znovu probudil, byl už jasný den. Zpoza mne dovnitř proudilo slunce a měnilo holé drsné kameny nerovné zdi ve třpytivé zlato. Vzduchem se nesla trýznivě slibná vůně pečeného masa a mísila se s vůní čerstvé kávy. Posadil jsem se.

Malá oválná salaš byla zastřešená jen z poloviny, ale ta polovina stačila na to, aby nás ochránila před deštěm. Holé zdi bez oken byly pokryty mechem. Před zvědavými pohledy byla salaš zřejmě dobře chráněna hustě rostoucím lískovím a vrbinami, které jsem viděl nízkými dveřmi. Byl to útulný, bezpečný úkryt před Maeduny.

Davigan nalil kávu do hrnku a podal mi ji. „Už zůstaneš vzhůru?“

„Řekl bych, že jo,“ odvětil jsem. „Jak dlouho jsem spal?“

„Dva dny a dvě noci,“ řekl. „Doufám, že to bylo dost na to, aby se ti obnovily síly.“

Málem jsem rozlil čaj. „Dva dny?“ opakoval jsem vyjeveně. „Dva dny? Netušil jsem, že spím tak dlouho…“

Pokrčil rameny. „Očividně jsi to potřeboval.“

Odložil jsem kávu a promnul si rukama obličej. „Mám pocit, že bych mohl klidně spát ještě další dva dny,“ řekl jsem.

Zvedl harfu a přeběhl prsty po strunách. Malá místnost se naplnila tichou něžnou hudbou. „Co ses dozvěděl v Tanci?“ zeptal se.

„Mimo jiné to, že musím najít meč svého otce,“ řekl jsem. „Ten posel ho dal kouzelníkovi, a ten kouzelník jím chce obdarovat Hakkara.“

Jeho ruka strnula ve vzduchu nad strunami. Zíral na mne, hlavu zvídavě nakloněnou v očekávání dalších slov, do tváře se mu vkradl zvláštní výraz. „Runová čepel v rukou Hakkara z Maedunu?“ řekl pomalu. „To by bylo zlé.“

„Moc zlé. Jenže nevím, kde začít hledat.“

„Maeduni nemají ve Skai a Wenyddu mnoho posádek,“ řekl. „Dun Eidon a Dun Llewyn zničili a postavili si své vlastní tvrze, přímo na holé skále. Každá posádka má svého kouzelníka, někteří jsou mocnější, někteří méně. Ten, kterému ses tehdy postavil, byl jedním z nejmocnějších, jaké jsem kdy viděl. Ale mluvívá se o ještě jednom mocném kouzelníkovi, starci, který se obvykle zdržuje v pevnosti severně od Dun Eidonu, na pobřeží, asi jednu dvě míle od Cegu.“

„To musí být ten kouzelník z mého vidění,“ řekl jsem. „Pošle ten meč po poslovi, co myslíš?“

Davigan přikývl. „Pravděpodobně. A pravděpodobně po takovém poslovi, jako byl ten, který ho přinesl sem do Skai. Po takovém, který má sdostatek odolnosti vůči jejich zaklínadlu, aby se dostal přes Mrtvé země.“

„Mrtvé země,“ opakoval jsem a otřásl se. Nikdy jsem je neviděl a nebyl jsem si jist, jestli o to stojím. S Mrtvými zeměmi se to mělo tak – jelikož Hakkarovo zaklínadlo ve vysoko položených místech nepůsobilo a protože hory samotné maedunskému krvavému černokněžnictví vzdorovaly, tak Hakkar podél východních svahů Hřbetu Celi a podél úpatí kopců, kterými byla dána hranice mezi Venií a Briganem, své zaklínadlo zhutnil a vystupňoval. Představoval jsem si to jako něco podobného kouzelnému závěsu, který spustil Donaugh, aby se Maeduni nemohli dostat na ostrov, jenže pak Donaugh padl do léčky, kouzelný závěs se vytratil a vzápětí Maeduni vtrhli na Celi. Přes Mrtvé země se nemohli bez úhony dostat žádní Celané, dokonce ani ti, v jejichž žilách kolovala tyaddská krev. Hakkar to zaklínadlo udržoval neustále při síle, aby

si byl jist, že se mu dosud vzdorující Skaiové a Veniané nevymknou, že zůstanou tam, kde jsou a že naopak žádný jiný Celan nemůže utéci do hor a uniknout tak otroctví. To zaklínadlo bylo dostatečně mocné na to, aby zasáhlo i Tyaddy, kteří byli jinak vůči zaklínadlu, které Celanům bránilo zaútočit na Maeduny, většinou odolní. Viděl jsem ty mučivé křeče vyvolané zaklínadlem ve svém snu o Ralfovi, když se jeho otec a bratr pokusili napadnout toho posla.

To černokněžnictví však působilo stejně tak na Maeduny. Poslové, kteří nosili vzkazy sem a tam, museli mít vůči tomuto zaklínadlu vysoký stupeň odolnosti a často dostávali kouzelné amulety, které je chránily. Jestliže se posel, který ponese Zhoubu Hakkarovi, dostane do Mrtvých zemí, tak už nám zůstane jen velmi malá naděje, že ho kdy chytíme a meč mu sebereme.

Tyaddská krev, proudící v našich žilách, nám tam nebude moc platná. Mrtvé země nás zastaví rychleji než šíp.

„Je nějaký způsob, jak bychom mohli získat odolnost vůči černokněžnictví Mrtvých zemí?“ zeptal jsem se.

Ještě než mi mohl odpovědět, padl na dveře stín. Rychle jsem zvedl hlavu. Do salaše vstoupila Lowra. Letmo se na mne podívala, kývla na mne, přešla k ohništi a nalila si trochu kávy. Přes rameno měla zavěšený svůj luk a u boku toulec plný šípů. Na válečníka byla malá, ale rozhodně proto nebyla o nic horší. A znovu se mi v hrudi zatřepetal ten podivný pocit, a tentokrát jsem věděl, proč.

„Proč jsi mi neřekla, že jsi moje bheancoran?“ zasípal jsem. Najednou mne stálo značné úsilí vypravit ze sebe slovo.

Podívala se na mne přes okraj hrnku a její obočí sebou zacukalo. „Tak ty už to víš?“ Neschopen slova jsem jen němě přikývl. Hlas mi uvázl ve vyschlém krku.

Klekla si a posadila se dozadu na paty. „Myslela jsem si, že jsi měl poznat, kdo jsem, už prvního dne – na úbočí Mrakonoše, kde jsme byli spojeni poutem.“

V hlavě se mi vynořila Daviganova slova. Teď už mi byl srozumitelný ten pobavený tón jeho hlasu. „Ona vždycky předpokládá, že druzí znají ty podivné, tajemné věci, které ona sama považuje za samozřejmé.“ Tak tohle byla ta samozřejmost, o které ona věděla a já ne.

„Nikdy jsem nepředpokládal, že budu mít bheancoran,“ řekl jsem. „Byl jsem vychován v tom, že nikdy žádnou mít nebudu. Nikdo mi neřekl, jak to pouto vypadá. Jak jsem to měl vědět? Jak jsem měl v tu chvíli poznat, že to je to pouto?“

Chvíli seděla mlčky a jenom usrkávala čaj. Pak tiše promluvila: „Mohl jsi důvěřovat sám sobě.“ V jejím hlase zaznívalo pobavení i podráždění zároveň. „Myslím, že si o tom budeme muset promluvit pořádně.“

„To jo,“ odtušil jsem. „A nejen o našem poutu. Možná bys mi taky mohla říct, proč mi nikdo z vás neřekl, kdo vlastně jste. Nebo přesněji, kdo je Davigan. Nebo mám i tohle vědět sám od sebe?“

12

Lowra se opřela dozadu a upřeně se na mne zadívala. Až na jedno lehce nakrčené obočí postrádala její tvář jakýkoli výraz. Ale já už jsem se naučil tomuto pohledu nedůvěřovat. „Copak jsi tím chtěl říci?“ zeptala se. „Nemám ani tušení, o čem to mluvíš.“

Přešel jsem to mlčením a podíval se na Davigana. Opíral se zády o stěnu salaše, harfu si pevně tiskl k hrudi. Objímal ji oběma rukama, jako by to byl štít, který ho může ochránit před mým poznáním. Nově nabytým poznáním, které do mne možná v Tanci vstoupilo zároveň s magií. Pozoroval mne sice celkem klidně, ale zlatohnědé oči mu jiskřily něčím, co jsem si vykládal jako pobavení. Ale neřekl ani slovo. Prostě tam jenom seděl a díval se na mne.

Přeskakoval jsem pohledem z jednoho na druhého a řekl bych, že se mi dařilo tvářit se stejně klidně a lhostejně, jako se tvářili oni. Mluvili o sobě jako o bratrovi a sestře. Věřil jsem jim, přestože si nebyli vůbec podobní, vyjma skutečnosti, že byli oba Tyaddové. Měli typicky tmavě plavé vlasy a zlatohnědé oči, ale to taky bylo všechno, co měli společného. Na rozdíl od většiny jiných sourozenců, které jsem znal, neměli vůbec žádné společné rysy. I když jsem vídal bratry a sestry, kteří si moc podobní nebyli, většina z nich měla shodné alespoň rodové rysy. V mé rodině to je nos – výrazný, dlouhý a úzký. Dokonce i já a Eryd, přestože jsme měli

rozdílnou barvu vlasů a očí, jsme měli stejný úctu vzbuzující nos jako náš otec a jeho pevnou, hranatou bradu.

Lowřin pohled se ani nezachvěl. „Co tím myslíš?“ zeptala se znovu. Hlas měla stejně lhostejný jako tvář.

„Lowra al Drywn,“ řekl jsem s pohledem upřeným na ni. „Tak si říkáš, ne?“

Zdvořile přikývla. „A to taky jsem,“ souhlasila.

Bradou jsem ukázal na Davigana. „Ale ten muž, kterého nazýváš svým bratrem, se nejmenuje Davigan ap Drywn, že?“

Lowra neřekla nic. Jeden koutek Daviganových úst se zvlnil v žalostném pokusu o úsměv, ale i on zůstal zticha.

Zadíval jsem se přímo na něj. „A co ty, Davigane Harfeníku?“ řekl jsem. Poklekl jsem před ním na jedno koleno a vzdal mu čest. „Mohu nabídnout své služby synu prince Tiegana, vnuku krále Tiernyna, Daviganovi ap Tiegan ap Tiernyn, přestože nejsi králem Celi, ale jeho bratrem?“ Vytáhl jsem svůj meč a položený na otevřených dlaních jsem mu ho nabídl. „Přijmeš služby Garetha dav Brennen ti’Kenzie, jediného syna prince ze Skai?“

Lowra začala už už protestoval, ale Davigan ji zarazil zvednutím ruky. Poprvé za celou dobu, co jsem je znal, se mu podřídila a podvolila se jeho přání. Překvapilo mne to, ale vlastně mne to překvapit nemělo.

„Je dost zvláštní, že vystupuješ jako Tyr, chováš se jako Tyr a přitom vznášíš svůj nárok jako dědic trůnu Skai,“ řekl Davigan. Na rtech mu pohrával lehký úsměv a v očích mu tančilo pobavení. „Ty nemáš zapotřebí nabízet mi své služby, Garethe ap Brennen, nicméně je jménem svého bratra přijímám. Jak jsi jen poznal, kdo jsem?“

Teď byla řada na mně, abych se usmál, ale byl to úsměv ještě mnohem žalostnější, než jeho. „Ty sám jsi mi to sdělil mnoha různými drobnostmi,“ řekl jsem. „A myslím si, že jsem to věděl ještě dřív, než jsem vstoupil do Tance. Ale když mi darlai dala magii a já viděl všechny ty meče vířící v Tanci, tak muž v mém vidění, který držel Královtvůrce, či spíš po něm vztahoval ruku, na to si přesně nevzpomínám, vypadal jako ty. A protože ty jsi to mladší dvojče, musel to být Daefyd, koho jsem viděl.“ Zasunul jsem svůj meč do pochvy na zádech, posadil se se zkříženýma nohama pod

prověšenou, propadající se střechu salaše a ruce jsem si položil na kolena.

Davigan pomalu přikývl. „Takže ty máš taky magii? A Uzdravování taky?“

„Jo,“ řekl jsem. Dokonce i já jsem uslyšel, jak mrzutě zní můj hlas. „Tak nějak mi to darlai říkala.“

Davigan se rozchechtal. „Vypadá to, že máš z toho daru skutečně nesmírnou radost,“ poznamenal. Hodil jsem po něm ostrým, téměř jedovatým pohledem, který však Davigan bezstarostně přešel a stále rozesmátý přeskočil pohledem na Lowru. „Říkal jsem ti to,“ sdělil jí.

Uznale mu pokynula hlavou, ale nespustila ze mě oči. „Říkal,“ souhlasila. „Ovšemže jsi to říkal, bratříčku.“

Tohle už přeháněla, když ho znovu oslovila bratře. „Proč jste mi říkali, že jste bratr a sestra?“ zeptal jsem se. „To byl taky jen nějaký úskok?“

„Ne,“ řekl Davigan. „My jsme bratr a sestra.“ Rychlým posunkem přerušil mé námitky. „Když bylo mně a Daefydovi deset a Lowře dvanáct, vzala si naše matka jejího otce. Vyrůstali jsme jako bratr a sestra. A podle tyaddského práva jimi jsme.“

„No, dobrá,“ zavrčel jsem. „Konečně, podle celského práva taky.“ Podíval jsem se na Lowru. Seděla s koleny přitaženými k hrudi, ruce ovinuté kolem nohou, bradu položenou na kolenou. „A ty jsi moje bheancoran.“

Vážně přikývla. Neusmála se.

Maně mne napadlo, co by na Lowru řekla Caitha dan Malcolm, pokud by se mi ovšem někdy podařilo vrátit se do Tyry. Caitha nebyla žena, která by se hodlala dělit o muže, a to ani kdyby porozuměla tomu, že pouto mezi bheancoran a princem není poutem lásky. Tohle mohlo můj život značně zpestřit.

„Jak jsi věděla, že jsi moje bheancoran?“ zeptal jsem se. „Věděla jsi snad i to, že jsem tehdy před dvaceti lety přežil útok na Dun Eidon?“

„Musela jsem být tvoje bheancoran,“ odvětila. „Rozuměj – ne nutně tvoje, ale syna prince ze Skai. Už od chvíle, kdy jsem začala chodit, jsem věděla, že budu bheancoran. Ale určitě ne Daefydova bheancoran. Takže jedinou možností zůstávalo, že budu bheancoran toho, kdo se má stát příštím princem ze Skai.“ Otřásla se. „Nevěděli

jsme, který z Brennenových synů přežil, ale věděli jsme, že jeden ano. Jinak bych nevyrůstala s vědomím, že budu bheancoran prince ze Skai.“ Znovu se otřásla. „Kdybys sem nepřišel, šla bych tě hledat na Skerry.“

„Byl jsem v Tyře,“ poznamenal jsem nesmyslně a pak zavrtěl hlavou. „Ne, nemyslím si, že by na tom nějak záleželo, nebo ano? Tebe by to nezastavilo.“

„Těžko,“ odtušila Lowra suše.

Davigan se rozesmál. „Jestli by ji to zastavilo? Ani na vteřinu.“

Lowra se na mne usmála. V tom výrazu bylo něco víc než jen nádech děsivého odhodlání, něco, co ho činilo podivně nepřesvědčivým. „Možná, lorde Garethe, že žádnou bheancoran nechceš, ale jednu teď máš. Jsme spojeni poutem, ty a já, a ty mne už nemůžeš poslat pryč.“ Úsměv se jí vytratil z tváře a najednou byla vážná a nepřístupná. „Teď se můj život podřídil tvému pátrání. Musím jít s tebou.“

Přeskakoval jsem pohledem z Lowry na Davigana a zase zpátky. Dírou v rozbité střeše sem šikmo dopadlo pár slunečních paprsků a jejich vlasy se rozzářily jako roztavené zlato. Zvedl jsem obě ruce dlaněmi nahoru na znamení, že se vzdávám.

„Stejně tak je dáno mně podřídit svůj život vašemu pátrání,“ řekl jsem. „Jak bych mohl odmítnout pomoci synu prince Tiegana?“ Myslel jsem na svého otce ležícího ve své komnatě v pevnosti Skerry, v bolestech a na pokraji smrti, a na to, jak on už svůj život svému králi obětoval. Na chvíli jsem zavřel oči, ale nemohl jsem ten obraz z mysli vypudit. Lowra se předklonila a položila mi ruku na paži. Překvapilo mne to. Něžný, uklidňující dotek. Nic, co bych očekával od někoho tak nezkrotného a nelítostného, jako ona.

„Já mám dar Vidění, Garethe,“ řekl tiše. „A vím, že se ještě dlouho nestaneš princem ze Skai. Až se ty staneš princem ze Skai, budou tvé vlasy už prokvétat stříbrem. V mém Vidění jsi tak starý, jako je tvůj otec teď.“

Podíval jsem se na ni. Vzedmula se ve mně vlna naděje. „Víš to určitě?“ zeptal jsem se.

Uhnula pohledem. „Ne,“ řekla. „Nikdy není nic určitě. To říkával i čaroděj Donaugh.“

Chvíli jsem se na ni díval. Zvedla hlavu a vážně se mi zahleděla přímo do očí. Musel jsem jí dát za pravdu. Co jiného jsem taky

mohl dělat? Ale teď jsem měl alespoň naději a možná i trochu jistoty méně děsivého konce. V srdci mi zablikala jiskřička naděje a úlevy a rozhořela se v hřejivý plamen, a strnulé napětí v ramenou trochu povolilo.

„Kam vyrazíme nejdříve?“ zeptal jsem se.

„Nejdříve?“ Davigan vstal a uložil harfu do cestovního pouzdra. „Myslím, že nejdříve bychom měli zjistit, jestli dokážeme chytit toho maedunského posla a meč mu uzmout. Nejlepší místo, kde začít hledat, je pravděpodobně jejich tvrz severně od Dun Eidonu.“

Postavil jsem se na nohy a sklonil se, abych pomohl posbírat nádobí a sbalit ho do Lowřina sedlového vaku. „Nejdříve meč,“ opakoval jsem. „Myslíš si, že je to důležitější, než najít Daefyda?“

Davigan na okamžik zmlknul a semkl rty do ponurého úšklebku. „Myslím na to, co všechno by se mohlo stát, kdybychom nechali padnout Runovou čepel do rukou Hakkara,“ řekl tiše. „Tvá teta Brynda měla pravdu, když se toho obávala. Jen sedm bohů a bohyň a dualita sama vědí, co by se mohlo stát, kdyby Hakkar položil svou ruku na Zhoubu.“

Lowra balila poslední věci z našeho útočiště a zuřivě je cpala do svého sedlového vaku. Otočila se ke mně. „Jestli Hakkar přijde na to, jak používat magii Runové čepele, může nás zničit všechny,“ řekla.

Brynda mi vyprávěla, jak bojovala o to, aby se Ševelící, její vlastní Runová čepel, nedostala do rukou Maedunům, a jaký měla strach, když zjistila, že můj otec ztratil Zhoubu. Ale já jsem nechápal, jak by mohl nějaký Maedun, i kdyby to byl samotný Hakkar, použít magii Runové čepele proti nám.

„Ale Runová čepel nebude bojovat pro nikoho, kdo nebyl zrozen, aby jí vládl,“ řekl jsem. „Každá z nich byla stvořena Kovářem Wyfyddem pro určitého muže nebo ženu s tím, že bude předávána právoplatným dědicům. Jak by ji mohl použít Hakkar?“

Lowra potřásla hlavou. „Uvažuj, Garethe,“ řekla. „Tyaddská magie je jemná magie. Nedopustí, aby ji někdo použil k zabíjení. Runová čepel je nasycena tyaddskou magií, a přece zabíjí – a v zabíjení je přímo vynikající. Je to ona výjimka z pravidla. Bude zabíjet při obraně Celi a to je také to, proč byla stvořena.“

„Ale Hakkar by ji zcela určitě na obranu Celi nepoužil,“ řekl jsem.

„Ne, to by neudělal," souhlasila. Zvedla svůj sedlový vak a vypadla ze dveří. Venku už stáli koně, osedlaní a připravení vyrazit. Šel jsem za ní a pomohl jí přivázat sedlový vak ke koňskému hřbetu. Davigan vyšel za námi a přivázal si k sedlu, naproti svému sedlovému vaku, cestovní pouzdro s harfou. Váhavě vyčkával, jestli bude Lowra za ně oba mluvit dál.

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale zůstala stát a dívala se, jak se za útesem sbírají mraky a táhnou se k nám. Na tváři měla zamyšlený, nepřístupný, vzdálený výraz.

Popíchnul jsem ji. „Pokud by Hakkar nepoužil Runovou čepel na obranu Celi, tak k čemu by mu mohla být?"

„Zamysli se nad tím, co Hakkar posledních dvacet let dělá," řekla Lowra.

Rozpačitě jsem svraštil čelo. Nechápal jsem, kam míří.

„Hledá a odvádí k sobě všechny ty, kteří mají nějakou magii," odpověděla si trpělivě sama, jako by mluvila s milovaným, ale poněkud zabedněným dítětem. „Zauvažuj, co z toho vyplývá."

Zavrtěl jsem hlavou. „Nerozumím ti."

„Přemýšlej." Vyšvihla se do sedla a počkala, až nasednu na svého koně. „Přemýšlej, jak se jim nakonec podařilo dostat se na Celi."

„Lstí," vyhrkl jsem. Příběh o tom, jak Mikal, Tiernynův levoboček, jehož matkou byla maedunská černokněžnice, prošel kouzelným závěsem, kterým čaroděj Donaugh obklopil Celi, byl jedním z nejznámějších příběhů vyprávěných za dlouhých zimních večerů jak na Skerry, tak v Tyře. „Mikal Levoboček zavraždil Donaugha a kouzelný závěs se rozplynul."

„Jo," souhlasila Lowra. „Ale především si vzpomeň, jak se Mikal dostal skrz kouzelný závěs."

„Byl to Tiernynův syn," řekl jsem. „Jasně, že se mohl dostat…" Zarazil jsem se v půli věty a najednou mne zamrazilo. „No jasně," řekl jsem, ale tentokrát mnohem pomaleji. „Měl celskou krev. A díky svému původu měl i trochu tyaddské magie."

Lowra přikývla. Byla bledá a kolem očí měla vějířky vrásek. „Ano. A jestliže mohl Mikal celskou či tyaddskou magii zneužít k tomu, aby zabil Donaugha, nejmocnějšího čaroděje na Celi, pomysli jen, co asi tak dělá Hakkar s tyaddskou magií, kterou si za posledních dvacet let nakradl. Je taky docela dobře možné, že

zplodil potomka, ať ženu či muže, který ovládá jak maedunské krvavé černokněžnictví, tak tyaddskou magii. Někoho, kdo dokáže naši magii ovládnout tak, že může zabíjet. A myslíš, že když by takto ovládl tyaddskou magii, tak bychom byli stále ještě odolní vůči jeho zaklínadlu?“

Otřásl jsem se. „Chápu,“ řekl jsem tiše. „A pokud by dokázal ovládnout tyaddskou magii, mohl by být schopen ovládnout a zneužít i Runovou čepel!“ Zůstal jsem stát, jako když do mne hrom udeří. Najednou mi to všechno došlo. Pomalu jsem se otočil a upřel zrak na mohutný masiv Mrakonoše. Všechny ty dary, které na mne darlai a Rhianna naložily. A všechny s jediným cílem. Zachránit Zhoubu, aby nepadla do rukou Hakkarovi. A za to jsem byl zodpovědný já. Srdce se ve mně sevřelo a pak se divoce rozbušilo. Na mě záviselo, jestli bude ve Skai bezpečno a jestli Skai vůbec přežije.

„Použil by ji k tomu, aby vyvraždil všechny Celany a Tyaddy na tomto ostrově,“ řekl Davigan. Překvapeně jsem sebou trhl. Skoro už jsem na něho zapomněl. „To si myslíme my. I Daefyd si to myslel. Řekl nám, že naším prvořadým zájmem je znovu získat ten meč, čili hledat ho.“ Patami pobídl koně do slabin.

„Máme co dělat.“

Vyrazili jsme do vnitrozemí. Abychom se vyhnuli setkání s nějakou hlídkou Černých jezdců, sjeli jsme po nižších svazích Mrakonoše a vyjeli na hřebeni, který vznešenou horu spojoval s nejzápadnějším pásmem Hřbetu Celi – obrovské hradby ze skalních štítů, která předtím, než Tiernyn sjednotil Celi do jediného království, po staletí chránila Celi a Wenydd před bývalými východními kraji. Hřbet byl nyní útočištěm uprchlíků z celé Celi a místem skrytých tyaddských usedlostí. Věřil jsem, že před účinky Hakkarova zaklínadla jsme tady zatím chráněni. Nemohlo proniknout za vysoké, strmé, zalesněné hory. Ale i když nemohlo tuto zem pustošit zaklínadlo, mohli tak činit Černí jezdci a činili tak. Chytali Celany, kteří se prchali skrýt do hor – pořádali na ně hony, jako by to byla lovná zvěř. Až do Tyry se donesly zprávy o

drancování a plenění, kterého se dopouštěli, když prohledávali hory Skai a Wenyddu a pustá, drsná horská pásma Venie na severu.

Sláva a nádhera hor Hřbetu mne naplňovala jakousi posvátnou úctou. Tyru, s jejími skalami a útesy a zelenými horskými údolími, s jejími divokými zpěněnými řekami a vysokými skalními štíty, a s jejími klidnými, průzračnými horskými jezery, jsem považoval za nádhernou zemi. Skai byla přinejmenším stejně krásná, přestože se její štíty netyčily do takové výše jako tyrské. Ale její údolí byla stejně rozlehlá a na jaře by byla stejně zelená a její řeky byly stejně divoké a zpěněné a její jezera stejně průzračná a klidná. Tyra se mi nikdy nevryla do srdce stejným způsobem jako hory Skai.

Toto byl domov. Toto byla země, kde jsem se narodil a které jsem měl vládnout; jíž nyní z vyhnanství na Skerry vládl můj otec a které předtím vládl jeho otec. Dokonce i teď, pustá, šedivá, ponurá uprostřed zimy, byla ta země překrásná. Už brzy se měla začít zelenat pod prvními dotyky jara a já jsem věděl, že pak se mi vryje do srdce ještě mnohem hlouběji.

Najednou jsem to všechno pochopil a musel jsem zamrkat, abych potlačil slzy, které se mi draly do očí. Toto mělo být Erydovo dědictví, toto fyzické i duchovní pouto s touto zemí. Ale Eryd zemřel, když mu bylo osm, dřív než dospěl natolik, aby si ho tato zem přitáhla a Skai potřebovala následníka, který se stane princem, takže Erydovo dědictví přešlo na mne. Najednou jsem shledal, že teď, když jsem ve Skai, je pro mne mnohem snadnější tuto skutečnost přijmout. Zauvažoval jsem, jestli by do Skai musel přijít i můj otec, aby se s tou skutečností smířil a smířil se tak i se mnou. Nebo jestli už bude navždy věřit, že díky tomu, že před dvaceti lety, po útoku na Dun Eidon, zemřel Eryd a ne já, Skai už náležitého dědice mít nebude.

Utábořili jsme se vedle malého potůčku, který pádil z hřebene dolů a pospíchal odvést svou vodu do Eidony. Všude kolem nás se do tmavě modrého sametu večerního nebe zvedaly skalní štíty. Dny se prodlužovaly a noci se krátily. A nezačnou se dloužit, dokud budou na stromech rašit listy. Zdálo se mi, že jsem těsně před tím, než jsme zastavili na noc, zahlédl ve sluneční skvrně ostýchavě rozkvétající trs pámelníku. Jaro už se kvapem blížilo…

S překvapením jsem si najednou uvědomil, že už vlastně přišlo. Jarní rovnodennost už minula. Když jsem počítal zpátky, uvědomil

jsem si, že skutečně právě ta noc, kterou jsem strávil v Tanci, byla nocí Jarní rovnodennosti. Zachvěl jsem se. Nebylo divu, že té noci ožilo to místo magií. Ale jak mohla Jarní rovnodennost minout, aniž jsem si toho všiml? A proč se o tom ani Lowra ani Davigan nezmínili? Ale když jsem si přitáhl pléd kolem ramen a uložil se na noc, uvědomil jsem si, proč. Všichni jsme byli toho dne, a především toho večera zaujati něčím jiným. A proč by mi připomínali něco, co jsem si měl uvědomit především já?

Tiše jsem se zasmál sám sobě a ponořil se do spánku.

Probudil mne úplněk, který mi svítil přímo do očí. Oslepený tím jasem jsem se vykulil ze svého hnízdečka z jehličnatých větví a loňského kapradí a ztuhle se postavil na nohy. Lowra s Daviganem nerušeně spali vedle skomírajícího ohně, zachumlaní do svých přikrývek a plášťů. Přehodil jsem si pléd přes ramena, zapnul si suknici a vyrazil podél skalního převisu hlouběji do lesa.

Byli na malé mýtině za jeřabinovým mlázím, na druhé straně malého potůčku, přesně tam, kde jsem očekával. Kian seděl s očima upřenýma do ohně a dlaně svíral mezi koleny. Cullin seděl se zkříženýma nohama zády k ohni a brousil a čistil velký tyrský meč, který měl položený na klíně. Ten meč jsem poznal. Teď ho nosil Kenzie. Vyprávěl mi, že to byl odkaz jeho děda, který přešel na Kiana a když se Kenzie vrátil zpátky do Tyry poté, co doprovodil princeznu Sheryn v pořádku přes Celi k jejímu lidu, Kian mu ho dal.

Když jsem došel na mýtinu, Cullin ani nevzhlédl. „Jdeš pozdě, chlapče," poznamenal.

„Přišel jsem jak nejrychleji jsem mohl," bránil jsem se. „Nejsem zvyklý, že mne přivolávají stíny mých předků."

Na rtech mu zahrál krátký úsměv. „Myslím, že by sis měl udělat trochu jasno v tom, kdo koho tady přivolává," řekl.

„Co tím myslíš?" zeptal jsem se překvapeně.

Výmluvně nadzvedl jedno obočí. Přesně stejný výraz jsem vídal na Kenziho tváři; bylo hrozně zvláštní vidět, po kom to zdědil. Vzápětí se Cullin ode mne lhostejně odvrátil a vrátil se zpátky ke svému brusnému kamenu a naolejovanému plátnu.

Kian vzhlédl. Ve světle ohně měl tvář zbarvenou nachem. „Pojď sem, chlapče," vyzval mne tiše.

Šel jsem k němu jako jde dítě ke svému otci a klekl si na kolena na tlející koberec loňského listí a borovicového jehličí. „Co ode mne chceš?“ zeptal jsem se.

Přes rty mu přelétl záchvěv úsměvu. „Důležité je to, co chceš ty ode mne,“ řekl. „Nastav ruce.“

Poslušně jsem nastavil spojené dlaně jako dítě očekávající překvapení na den Zimního slunovratu. Neudělal žádný pohyb, kterým by mi něco dával, jenom přikývl a ohlédl se dozadu na měsíc. Měsíční světlo proudilo na mýtinu a vrhalo přes lesklé žulové útesy ostré temné stíny, lemovalo větve jeřabin stříbrem a ebenovou černí a postříbřilo ojíněnou trávu.

„Podívej se na své ruce,“ zašeptal Kian. „Cítíš to?“

Sklouzl jsem pohledem do svých dlaní. Měsíční světlo mi protékalo mezi prsty jako roztavené stříbro, ale chladné, průzračné a křehké. Jako hustá tekutina se mi rozstříklo na zemi u kolen a na suknici mi po něm zůstaly jasné lesklé skvrny. Bylo chladné a hladké, jemné a lesklé jako pavučina a silné a pevné jako tyrské lano. Mohl jsem je splétat stejně jako prameny svých vlasů. A mohl jsem je také hníst jako jíl.

Ale stěží jsem dokázal pohnout prsty. Měsíční světlo se slévalo a hutnělo, až v mých dlaních samo utvořilo dokonalou kouli, z jejíhož středu vycházela záře. Hluboko v srdci koule se pohybovaly nějaké postavy.

Vyděšeně jsem se pokusil od tlumeně zářící koule odtáhnout, ale jako by mi k ní dlaně přimrzly. Nedokázal jsem je odtrhnout. „Co se děje?“ zasténal jsem zoufale.

„Učíš se zacházet s novou magií, kterou jsi dostal,“ řekl Kian. Jeho hlas ke mně doléhal odněkud zdálky, slabý a nezřetelný. „Dívej se, chlapče. A uč se. Je tak málo času. Dívej se. Uč se…“

Pořád ještě k smrti vyděšen, ale neschopen odporu jsem se znovu zadíval do hlubin koule. Záře ve středu se vyhrnula dopředu a vtáhla mne do svého stříbrného světla. Někdo zděšeně vykřikl. Možná jsem to byl já, ale nebyl jsem si jist. Byl jsem lapen do víru, stržen světelnou bouří a nemohl jsem se osvobodit.

13

Koule se v mých rukou rozhořela chladným ohněm. Vylétaly z ní jasné paprsky světla a míhaly se tmou kolem mne jako malé blesky. Uprostřed jasné záře v srdci měsíční koule stál vysoký muž; vlasy kdysi černé mu prokvétaly stříbrem. I ten silný cop, který mu visel podél levého spánku, byl víc bílý než černý. Byl štíhlý, ale nebyla to ta pružná, ohebná štíhlost mládí. Jeho suchá štíhlost působila spíš dojmem vláčné kůže, pod kterou zmizely veškeré přebytečné svaly až nezbylo nic než síla a pružnost a houževnatost ducha, převažující nad silou pouhých svalů a kostí a šlach. Bez ohledu na to, co se mu postavilo do cesty a čemu musel čelit, kráčel tento muž neochvějně dál.

Jako by věděl, že se na něj dívám, uchopil měsíční světlo, stočil ho do drobounkých praménků pevných jako jemné drátky, a ty dál stáčel do téměř nehmotné příze. Svůj jemný výtvor pak nechal povlávat ve vzduchu jako vlákna pavučiny a otočil se ke druhé straně koule, kde nad útesy a sněhem pokrytými horskými štíty jasně zářilo slunce.

Vztáhl ruce a nechal si je naplnit sluneční září, ze které pak stočil vlákna zářící jako roztavené zlato. V ústech mi vyschlo, když jsem rozpoznal tu magii – slýchával jsem bardy vyprávět o tom, jak Tiernynova sestra Torey spletla sluneční světlo do zrcadel, které

odrazily zaklínadlo maedunských kouzelníků a vrhly ho zpátky proti nim, a ti na místě shořeli. Skutečně neobyčejně mocná magie.

Muž v kouli pomalu splétal stříbrnou přízi měsíčního světla a zářící zlato slunečních vláken do sítě a z jeho rukou vycházela jasná tkanina živoucího světla. Ale toto nebylo zrcadlo určené ke zmaření krvavého černokněžnictví. Vetkanými slunečními paprsky se pohyboval sotva rozpoznatelný obrys muže, působící dojmem, jako by plaval pod vodou. Vlákny měsíčního světla mu plula vstříc jemná ženská postava. Přiblížili se k sobě a pomalu splynuli. Jejich spojením vznikla jasně barevná vlákna – modrá, zelená a jantarově zlatá. Barvy Skai. Či snad Celi samotné. A hluboko v oslnivě třpytící se tkanině se vznášely dvě další mlhavé postavy, jemně se pohupující, jako by se vznášely v bezpečí matčina lůna.

Čaroděj dal na chvíli spočinout svým rukám a zahleděl se na své dílo. Jestli si skutečně uvědomoval mou přítomnost, nedal to na sobě ani v nejmenším znát. Já jsem jen nehybně strnule stál a ohromeně na to vše hleděl s posvátnou bázní. Dech mi uvázl v hrdle, když spletl dvě další vlákna do jedné zlatostříbrné pavučiny. Naproti té lesklé, třpytivé tkanině, představující muže, ženu a dvě děti, zářily ve vzduchu dva meče.

Poznal jsem je. Poznal jsem je tak jistě, jako bych přihlížel tomu, jak byly kovány a držel je ve svých rukou. Dva meče, které vystoupily z šera věků.

Žár srdce a Stín duše. Meče, které pro čaroděje Donaugha stvořil samotný Kovář Wyfydd, meče požehnané jedním každým ze sedmi bohů a bohyň, meče, které od jednoho každého boha či bohyně obdržely dar jim vlastní magie, meče, které ubránily Celi při prvním pokusu Maedunů obsadit ostrov.

Žár srdce a Stín duše. Všichni bardi ten příběh zpívávají. Oba nyní ztracené, zahalené kouzelným závojem, dokud se neobjeví bojovník a bard a nezískají je nazpět.

A potom, v hlubinách spletených vláken, zazářil sám Královtvůrce – maják ukazující lodím cestu domů či snad ke svobodě. A nějaký mladý muž po něm vztáhl ruku a pevně sevřel jeho jílec.

Čaroděj se obrátil a podíval se přímo na mne. Byl stár. Starší než Strážce v Tanci, starší než magie, která samotný Tanec stvořila. Jen jeho duch byl dosud duchem mládí. Mladý muž polapený ve starém

těle, daleko starším, než aby zplodil syna či dceru, kteří by oživili vlákna barev představující muže zrozeného uchopit Královtvůrce a vést Celany do boje proti Maedunům. Toho, kdo by naplnil maedunské proroctví o čaroději zrozeném proto, aby je zničil.

Pod rozježeným bílým obočím zadumaně zářily jeho oči. Hleděly přímo na mne, zkoumavě, jako by odhadovaly, jakou mám cenu. Ostře řezaná tvář orámovaná bílými vlasy, starostlivé, hluboko vyryté vrásky kolem úst a očí a strohá rýha mezi obočím podtrhávaly naléhavost v jeho očích.

Vykřikl jsem a koule měsíčního světla se mi rozpadla v rukou. Úlomky roztály jako led, rozplynuly se mi mezi prsty a rozstříkly se na zemi uprostřed prázdné mýtiny, kde jsem stál sám.

Vyděšeně jsem zíral na své ruce. Dosud se malounko třpytily zbytky magie, která na nich ulpěla z koule měsíčního světla. Zachvěl jsem se a otřel si ruce o suknici. Nechaly na vlně lesklé šmouhy. Ale tvář toho čaroděje jsem nezapomněl.

Byla to má vlastní tvář.

Prudce jsem se vytrhl ze spánku do jemného mrholení, které mi postříbřilo pléd korálky mlhy. Ležel jsem schoulený na loži z jehličnatých větví a loňského listí. Z větví jeřábu kapala voda a v šedivém světle se na chumáčích odumřelých zhnědlých bobulí třpytila jako oči ptáků, kteří váhavě pípají kdesi v trávě.

Strachy bez sebe z toho, co asi zjistím, jsem zvedl ruce a podíval se na ně. Ale po jemném poprašku magie nezůstalo v rýhách na dlaních ani stopy. Dlouze jsem vydechl a znovu si pořádně otřel ruce o suknici. Nebyl jsem si jist, jestli se mi ulevilo nebo jsem byl zklamán.

Protáhl jsem se, abych se zbavil křečí v zádech. Celé tělo mne bolelo, jako bych strávil noc na cvičném poli, prohánění mistrem a vyzbrojen dřevěným mečem. Anebo jako bych strávil noc zápasem a byl bez ustání srážen na podlahu udusanou jako mlat. Jestliže tohle dělá s člověkem už jen snění o tom, jak se naučit zacházet s magií, pak jsem si nebyl jist, jestli kdy budu chtít vážně mít co do činění s magií v bdělém stavu. Taky bych to nemusel přežít.

Když se z pokrývek vyhrabávala Lowra a Daviganem, přecházelo mrholení do mlhy zalézající pod nehty. Davigan zvedl hlavu, podíval se na oblohu, nakysle se ušklíbl a vyrazil hledat suché dřevo na podpal, abychom mohli znovu rozdělat oheň, který přes noc vyhasl. Lowra se začala probírat našimi zásobami a hledat zbytky od večeře, aby nám je ohřála k snídani – ovšem s tou výhradou, že se Daviganovi podaří najít dostatečně suché dřevo. Zadoufal jsem, že ano, vzal konvici a šel k potoku pro vodu na kávu. Doušek teplé kávy před dlouhou cestou alespoň na chvíli zažene lezavý chlad deště.

Davigan se vrátil s náručí chrastí a podařilo se mu rozdělat oheň, který sice víc čadil než hřál, ale kávu jsme si na něm nakonec přece jen nějak uvařili a zbytky králíka jsme přihřáli natolik, že se dal jíst. Seděl jsem s teplým hrnkem kávy v dlaních, vdechoval její příjemnou vůni a měl jsem pocit, že se pomalu probírám k životu. Klouby už mi při každém pohybu nepraštěly tak znepokojivě a ani svaly už nevzdorovaly tak bouřlivě, jako když jsem vstával.

Lowra si přišla sednout vedle mne. V rukou pevně svírala svůj hrnek a vypadala skoro stejně znaveně jako já. Všiml jsem si, že si z těch zbytků králíka posloužila jen velmi málo. Zdálo se, že z nás tří má chuť k jídlu jen Davigan.

Podrbala se na rameni a skrz zuby procedila jakousi nadávku. Pak si usrkla kávy.

„Sny?“ zeptal jsem se.

Přikývla. „Tak nevím, jestli to bylo Vidění nebo jen sny,“ utrousila podrážděně. „Někdy se to dá těžko poznat.“

Vzbudilo to ve mně zvědavost a přes okraj svého hrnku jsem se na ni nenápadně zadíval. Byl to sice Daviganův hrnek, ale ten ho zrovna teď nepotřeboval. Zamračila se na mne. „Co se ti zdálo?“ zeptal jsem se.

„Zdálo se mi o čaroději,“ odpověděla. „A o tkaní slunečního a měsíčního světla a tančících barvách a lesklých vláknech moci.“

Srdce ve mně poskočilo jako vyplašený jelen. „O čaroději?“ opakoval jsem po ní. „O muži se stříbrnými vlasy a copem stejným, jako mají tyrští šlechtici?“

Zvědavě se na mne podívala a pak zavrtěla hlavou. „Ne. Měl stříbrné vlasy, ale myslím, že vypadal jako Tyadd. Možná, že by to mohl být Donaugh, bratr krále Tiernyna.“

Zhluboka jsem se napil kávy. Byla moc horká a spálil jsem si patro, ale v žaludku a dál do všech údů se mi rozlévalo životadárné, povzbuzující teplo. „Tak čaroděj Donaugh? Tak to musel být rozhodně velmi zvláštní sen.“

Přikývla. „Jo, to byl. Ale nevím, jestli vůbec něco znamenal.“ Vzhlédla. „Tobě se taky něco zdálo?“

„Jo, taky.“ Dal jsem si další doušek kávy, ale tentokrát mnohem opatrněji. „O čaroději, ale nebyl to Donaugh. Tento muž vypadal tak trochu jako já, ale byl mnohem starší. Mnohem, mnohem starší. Téměř věkovitý, dalo by se říct.“ Zahleděl jsem se dolů do hrnku kávy, jako by v sobě skrývala všechny odpovědi, jen je umět přečíst. „Věkovitý…“

Chvíli se na mne dívala. Byla bledá. Pak vstala a rukou si vzadu oprášila kalhoty. „Dobrá,“ pravila úsečně, „řekla bych, že jsme už měli být na cestě. Nemá smysl tu sedět a tlachat.“

„To nemá,“ souhlasil jsem. „Už jsme měli být pryč.“

Spěšně jsme společnými silami nacpali do vzdorujícího Davigana zbytek králíka a kávy, donutili ho nasednout na koně a vyrazili jsme dál. Jak jsme sjížděli dolů po promáčené cestě, letmo jsem se ohlédl na Lowru. Vypadalo to, že nejsem jediný, komu se zdály podivné sny a ráno se mu o nich nechce moc přemýšlet.

Zvláštní…

* * *

Mrholivá mlha neustávala. Neměla ani v úmyslu se změnit v déšť – vznášela se ve vzduchu a udržovala nám šaty a vlasy trvale vlhké. Koním kapala z hřívy voda a srst se jim v šedivém světle matně leskla. Holé stromy, rostoucí po obou stranách cesty, působily v tom vlhku ponuře a temně. Až na tlumený klapot koňských kopyt na vlhkém spadaném listí a pravidelné, vytrvalé bubnování kapek z každého myslitelného kousku přírody se zdál být svět tichý a nehybný. Ptáci se stáhli do suchých koutků anebo splihle seděli na větvích a rozmrzele hleděli na vytrvalé mrholení.

Na úzké stezce bylo místo jen pro jednoho koně, takže jsme jeli v řadě za sebou. A protože takhle se dalo těžko mluvit, jeli jsme mlčky. Lowra jela v čele a já náš průvod uzavíral. Mezi námi se na koni klátil Davigan, shrbený nad svou harfou v cestovním pouzdře,

jako by ji chtěl chránit, plášť ovinutý kolem promaštěné kůže, aby ji udržel co nejdál z dosahu vlhka. V levé ruce držel otěže a prsty pravé ruky co chvíli prováděl prapodivné, složité pohyby. Dlouho jsem ho zmateně pozoroval, než jsem pochopil, že si zkouší prstoklady na různé písně a tiskne tak pomyslné struny.

K polednímu mrholení ustalo, ale obloha byla stále ještě zatažená a mraky visely nízko nad stromy. Jak den postupoval, Davigan ožíval, smál se sám sobě, jak si zkoušel prstoklady, a tiše si prozpěvoval sám pro sebe. Tu a tam jsem zaslechl útržky melodií, ale zpíval příliš potichu, takže jsem zachytil jen pár taktů; slova těch písní jsem nepochytil, dokud nakonec nezačal zpívat „Píseň mečů." Buď začal zpívat nahlas, anebo jsem byl přespříliš citlivý na každou zmínku o meči – asi jako když člověk zachytí v tlumeném rozhovoru zvuk nějakého jména, které zná, i když ničemu jinému nerozumí.

„Wyfydd, Kovář bohů, králů,
kladivo čar rozeznívá,
hudbou jeho rány znějí,
samotného krále zbrojí.
Wyfydd sám meč Brandův koval,
jeho dílu Myrddin žehnal."

Tato píseň byla jednou z nejdelších; byla vyprávěním příběhu o tom, jak vznikly čepele Žár srdce a Stín duše, jak Tiernyn zemřel na bitevním poli u potoka Cam, a jak se objevili bojovník a bard a pozvedli Žár srdce a Stín duše a jak povstal král a vyhnal Maeduny.

Zachvěl jsem se a nebylo to jenom vlhkým lezavým chladem. Když jsem zavřel oči, viděl jsem před sebou Žár srdce a Stín duše, tančící zářící tkaninou světla uprostřed Tance Nemeara. Představy mečů. Nemohl jsem jim uniknout. Žár srdce. Stín duše. Královtvůrce. A dokonce i Zhouba.

„Meče králům náleží jen.
Králům krví, králům rodem."

Ta slova pronášená téměř šeptem se hluboce týkala Davigana samotného. Královský původ a královská krev. Vnuk krále

Tiernyna. Ti hrdinové v té písni byli dvojčata – Davigan sám byl z dvojčat. Dvojčata už určitou roli v historii Celi sehrála. Čaroděj Donaugh, bratr krále Tiernyna, byl jeho mladším dvojčetem. A nyní ta píseň vypráví o dalších dvojčatech.

Přímo mne praštilo do uší, jak to odpovídá snu z dnešní noci. Dvojčata. Dvě děti, kolébané v tichu a míru společného lůna. Tak snad tady byla odpověď. Dvojčata, která pozvednou Žár srdce a Stín duše. Ale kdo ponese Královtvůrce?

„Hudbu do těch mečů vložil,
runy kouzel v čepele vryl.“

Hudba a magie. Duch tance. Srdce Celi. Světlo a barva a zvuky zvonu a harfy. Měl jsem pocit, jako bych se mohl natáhnout a hníst tu beztvarou směs světla a barvy a hudby do něčeho nádherného a mocného a prospěšného. Ale do čeho? Tyaddská magie byla jemná magie. Léčila, neubližovala. Ale bylo tu něco, co umožňovalo, aby byla utkána do tvaru zbraně – kdybych ovšem věděl, jak přízi použít, která vlákna splétat dohromady a jak.

Davigan dozpíval tu píseň a začal jinou – milostnou píseň prozářenou světlem a vzduchem, o mladíkovi, který se zamiloval do labutě. Toužil po ní natolik, až se nad ním nakonec Adriel, Paní Vod, smilovala a proměnila ho také v labuť a on se svou láskou odplouvá v dál. Píseň skončila a jako by to bylo nějaké znamení, spustil se z šedivé oblohy vytrvalý déšť.

Rukama jsem si promnul obličej. Ten sladký nápěv o labutích mi přetrhl nit myšlenek. Otráveně jsem zaťal pěst a poklepával si s ní o stehno. Měl jsem pocit, že jsem byl tak blízko odhalení něčeho důležitého – něčeho o mé magii a o budoucnosti Celi samotné. Ale už to bylo pryč. Když jsem se snažil si to vybavit, vzpomínal jsem si na něco o slunečním svitu a měsíčním světle a splétání různých vláken kvůli …kvůli čemu vlastně?

Ale bylo to naprosto a úplně pryč. Tiše jsem v duchu zaklel a přitáhl si pléd úžeji k tělu. Počasí napovídalo, že do Hřbetu Celi přichází jaro. Chladno, šedivo, vlhko. Člověk by se skorem divil, jak může kdokoliv na světě opustit teplo a pohodlí Velké síně ne s jedním, ale dvěma vysoko plápolajícími ohni v krbech – na každém

konci místnosti jeden. Teplo. Dobré jídlo. Horké, svařené, kořeněné víno.

„Pche-e-e," ulevil jsem si.

Davigan se otočil v sedle a vesele se na mne usmál. „Vítej ve Skai," zavolal na mne a rukou ukázal na déšť.

Těsně po poledni přitáhla Lowra koni uzdu, zastavila ho a ukázala rukou před sebe. „Podívejte," řekla. „Kouř."

V tu chvíli jsem i já zachytil ve vzduchu závan kouře. Zpoza dalšího stoupání se zvedal šedomodrý kouř a táhl se po zatažené obloze, zdálo se, že je příliš silný na oheň k vaření, ale na požár to taky nevypadalo.

„Co tam je, Davigane?" zeptala se. „Víš to?"

Zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že tady široko daleko kolem nikdo nežije."

Lowra svraštila čelo. „Nejlépe uděláme, když se na to nejdříve nějak nenápadně podíváme."

Kdybychom ho nehledali, tak bychom vstup do toho mrňavého údolíčka minuli bez povšimnutí. Jenom ten kouř, poklidně stoupající do vzduchu, ho prozradil. Dovnitř vedla úzká neznatelná pěšinka, široká jako jelení stezka, která se stáčela kolem vysokých rovných jedlí. Objeli jsme úbočí kopce a neočekávaně vjeli přímo na malou usedlost.

…Nebo na to, co malou usedlostí bývalo. Kamenný dům a kravín dosud stály, ale obě doškové střechy shořely na popel. Nad zápachem seškvařeného masa se vznášel mrtvolný pach krvavého černokněžnictví. Tahle spoušť byla nepochybně dílem maedunských Černých jezdců. Doprovázených kouzelníkem, soudě podle toho pachu. Musel to být strašlivý požár, jak taky ohně krvavého černokněžnictví bývají. Celé dopoledne pršelo a polovinu včerejšího dne taky a trosky dosud doutnaly.

Přitáhli jsme koním uzdy, zastavili a vyměnili si znechucené pohledy. Uvažovali jsme, jestli ten pach seškvařeného masa znamená, že jsou obyvatelé usedlosti stále ještě v kravíně – či v domě.

Najednou se mezi stromy za ohořelým domem objevil malý chlapec. Za sebou vedl hubenou dojnici a ruku měl položenou na hřbetě špinavého, odrbaného psa, který se ploužil vedle něj. Chlapec vypadal celkem bděle, jako by nebyl omámený Hakkarovým zaklínadlem. Pach zaklínadla tu nebyl cítit tak silně, jako jsem ho cítil tam u moře. Ale na druhou stranu – chlapci nebylo víc než šest a Hakkarovo zaklínadlo na děti, dokud nedorostly do věku, kdy by mohly být Maedunům nebezpečné, nepůsobilo.

Dítě nás uvidělo a strnule se zastavilo. Kráva popošla ještě o pár kroků, pak sklonila hlavu a začala oškubávat trsy zhnědlé trávy na kraji mýtiny. Pes zůstal chlapci po boku, cenil zuby a tiše vrčel, srst na hřbetě zježenou. Dětské oči spočinuly na Daviganovi a rozšířily se strachy. Otočil se a s křikem se rozběhl ke kravínu. Zmizel za ním a k nám stále ještě doléhalo jeho volání po otci.

Davigan si rukama přejel přes obličej. Podíval se na mne – obočí měl zmateně svraštělé. Ale v hloubi očí se mu lesklo pobavení.

„Uvědomuji si, že moje tvář mi nikdy štěstí nepřinese," řekl tiše. „Ale nemyslel jsem si, že je to tak strašné, aby děsila malé děti."

„Možná, že když sesedneme, budeme důvěryhodnější," pravila Lowra. Přehodila si nohu přes sedlo a půvabně sklouzla na zem. Davigan a já jsme také sesedli, koně vzali za uzdy a zůstali stát. Koně frkali a potřásali hlavami, ale jinak čekali celkem poslušně a klidně.

Zpoza rohu kravína, kde zmizel chlapec, opatrně vyšel muž. Vypadal, že je tak mého věku, černovlasý a modrooký, statný, podsaditý, jak se na správného horala patří. Na chvíli se zastavil a zachmuřeně, nehybně se na nás díval. V napjatém výrazu jeho očí bylo něco děsivě zneklidňujícího – vztek či zášť nebo sžíravý oheň. Nebo snad všechno dohromady.

Nevědomky jsem zvedl ruku k jílci meče nad svým levým ramenem. Přítomnost té ušlechtilé tyrské oceli byla uklidňující. Ale rozrušilo mne to, byl jsem celý nesvůj a ve střehu. Nemohl jsem se smířit s tím, že potřebuji svou ocel na svou ochranu ve své vlastní zemi, před svými vlastními lidmi.

A právě v okamžiku, kdy mi tyhle myšlenky proběhly hlavou, se muž odlepil od zdi a vyrazil přes zablácený dvůr. „Ty vrahu!" zařval. „Ty zrádče!"

Dřív než jsem stihl cokoliv udělat, skočil na Davigana a strhl ho na zem. A v okamžiku, kdy mé prsty opět sevřely jílec mého meče, srazil muž Davigana do vlhkého popele a bláta a přiložil mu čepel dlouhé dýky ke krku.

„Ty vrahu!“ řval na něj. „Podlý zrádče!“

14

Lowra byla daleko rychlejší než já. Než jsem stačil osvobodit meč z pochvy, měla už do svého luku vložený šíp, tětivu napjatou a mířila muži přímo na srdce.

„Zkus prolít krev mého bratra a zemřeš dřív, než jeho krev dopadne na zem," zasyčela.

Muž vzhlédl a já jsem v jeho očích uviděl ten výraz. Jistě, byla tam mučivá bolest a utrpení. Ale bylo tam také pevné odhodlání a nenávist. I Lowra to uviděla a s chladnou, odhodlanou tváří napjala tětivu o palec víc.

Muž zaváhal, očima sklouzl na dítě a pak se vrátil pohledem k Lowře. Ruka na rukojeti dýky se zachvěla a pak se nepatrně přiblížila k Daviganovu krku. Ještě než Lowra stihla dospět k pevnému rozhodnutí toho muže doopravdy zastřelit, natáhl jsem se pro vlákna moci, která vířila ve vzduchu kolem mne a plynula v zemi pod mýma nohama. Ta magie snad ani nepotřebovala mé přispění – sama se splétala do sítě, kterou jsem přehodil přes muže na zemi tak snadno, jako by byl ptákem a já lovcem. Síť se kolem něj stáhla, odtáhla jeho ruce od Daviganova hrdla a zanechala ho pevně spoutaného u našich nohou.

Bezmocně, beznadějně se rozeštkal a pokusil se zvednout ruce k očím. Ale síť magie ho držela pevně. „Neubližujte tomu chlapci,"

zašeptal. „Zabijte mne, jestli musíte, ale neubližujte mému synovi. On je všechno, co mi zbylo…“

Davigan se zvedl a klekl si na koleno vedle vzlykajícího muže. Jemně, téměř bratrsky mu položil ruku na rameno.

„Tomu dítěti se nic nestane,“ řekl tiše. „To ti slibuji. A stejně tak se nic nestane ani tobě. Neublížíme ti.“ Kývl na Lowru. Uvolnila šíp a zasunula ho zpátky do toulce, a pak si pověsila luk zase přes rameno. „Já jsem Davigan Harfeník.“ Pak ukázal na Lowru a na mne. „Toto je moje sestra Lowra a náš společník Gareth z Tyry. Kdo jsi ty?“

Uvolnil jsem magii a vyčkávavě ustoupil dozadu. Muž se na mne nevěřícně podíval, pak se podíval na Lowru a nakonec zpátky na Davigana. Po tváři se mu rozlil výraz naprostého ohromení. Uvolnil jsem magii ještě víc a pak ji nechal odeznít úplně. Vlákna se pružně smrskávala zpátky do proudů, odkud jsem je vzal, zbylá magie mne zaštípala na kůži jako šlehání vrbovými proutky. Ucukl jsem. Muž se protáhl v ramenou.

Davigan vstal a podal muži ruku, aby pomohl vstát i jemu. Muž dlouho váhal, než nabízenou ruku přijal a pak vstal. „Kdo jsi?“ opakoval Davigan.

„Já jsem Margan,“ řekl muž chraptivě. „A toto je můj syn Llew.“ Natáhl ruku k chlapci, který se dosud choulil u zdi zničeného kravína. Chlapec pomalu přišel – očividně se dosud bál, ale otce poslechl. Přitulil se k němu, pevně se mu přitiskl k boku a jeho ruku si ovinul kolem ramen. Na Davigana hleděl očima plnýma hrůzy. Davigan k němu natáhl ruku. Chlapec sebou trhl dozadu a pevně zavřel oči, jako by očekával smrtící ránu. Davigan se stáhl zpátky a ruku nechal volně klesnout k boku.

„Proč se nás tak bojíte?“ zeptal se. Oči měl plné zmatení a bolesti.

Margan na něho nevěřícně vytřeštil oči. „Ty se ještě ptáš?“ vyhrkl. „Ty? Ty, který jsi tu byl ani ne před třemi dny?“

Davigan a Lowra si vyměnili překvapené pohledy. Přesně jsem věděl, na co oba myslí. Na celém světě byl jen jediný muž, kterého bylo možno si s Daviganem splést. Jestliže měl Margan na mysli tohoto muže, když tvrdil, že před třemi dny viděl Davigana, pak to musel být jedině Daefyd.

Davigan zavrtěl hlavou. „Dávám ti své slovo, že jsem to nebyl já, koho jsi viděl. Byl jsem se svými přáteli.“

Margan si k sobě pevně přitiskl syna a zavrtěl hlavou. „Ne…“ zašeptal.

„Jestliže ti nestačí jeho slovo, spokojíš se s mým?“ zeptal jsem se. Podíval se na mne. V jeho očích stále hnízdila nedůvěra. „Jsem Gareth ap Brennen ap Keylan,“ řekl jsem. „Mým otcem je Brennen, princ ze Skai, který nyní žije ve vyhnanství na ostrově Skerry.“

Nedůvěřivě si mne chvíli měřil. Vyrůstal jsem v domě prince ze Skai a později v domě lairda klanu Broche Rhuidh. Věděl jsem, jak mám vznešeně královsky vypadat, když to okolnosti vyžadovaly. Narovnal jsem se do své plné výše a zadíval se mu do očí. Přesně jsem postřehl ten okamžik, kdy mi začal věřit. Jeho strach trochu polevil a v očích se mu mihlo překvapení. „Lorde,“ zajíkl se. „Jak je možné, že jsi tady s tímto mužem…?“

„Tohle je můj dobrý přítel,“ řekl jsem. „Důvěřuji mu celým svým srdcem.“

Davigan postoupil o krok dopředu. „Muž, kterého jsi viděl, byl můj bratr Daefyd,“ řekl. „Je to mé dvojče a jsme si podobní jako vejce vejci. Pátráme po něm už od Imbolce. Řekni nám, prosím, co se stalo.“

Margan se podíval dolů na chlapce. Několikrát zamrkal. Oči se mu podezřele zaleskly, jak se snažil nedat průchod slzám. „Přišel sem před třemi dny,“ řekl. „A odvedl s sebou mou ženu a mou dceru.“

Davigan sebou trhnul, jako by ho Margan nakopl. „On s sebou odvedl tvou ženu a dceru?“ zeptal se. „To je nesmysl.“

„Ne, lorde,“ řekl Margan se zarputilou, neutuchající trpělivostí. „Je to pravda.“ Bezmocně rozhodil rukama. „Odvedl s sebou mou ženu a dceru. Obě měly trochu magie, rozumíš. Jen trochu magie, ne víc, než co stačilo na to, aby bylo toto místo dostatečně úrodné a uživilo nás. Tvůj bratr sem přišel s oddílem maedunských Černých jezdců a odvedl je. A pak všechno podpálili. Llew a já jsme měli to štěstí, že jsme vyvázli životem. Otec mé ženy takové štěstí neměl. Byl už hodně starý, pošetilý a popletený a utíkal zpátky do stavení.“ Hlavou ukázal na kravín. „Právě jsem ho pohřbíval, když jste přišli.“

Davigan sebou znovu trhl. Lowra mu položila ruku na rameno, aby ho utišila. Byla bledá zděšením a očividně tomu nemohla ani uvěřit. „Jak to bylo?“ zeptal se Davigan. „Daefyd jel s těmi Maeduny?“

„Toto údolí bylo chráněno maskovacím zaklínadlem, které na něj vložila má žena,“ řekl tiše Margan. „Ale on šel rovnou sem a ukázal na ni Maedunům jako na toho, kdo má magii. Pak ukázal na mou dceru a oni si ji odvedli taky. Baele bylo teprve devět.“

„Já tomu nevěřím,“ řekla Lowra. Byla naprosto otřesena. „Tohle by Daefyd nikdy neudělal.“

Margan se na ni zachmuřeně zadíval. „To je možné, paní,“ řekl. „Ale já vám nelžu. Má slova jsou pravdivá. Přísahám při dualitě a při všech sedmi bozích a bohyních.“ Udělal si ve vzduchu před čelem znamení Uzavřeného kruhu.

„Já ti věřím,“ zašeptal Davigan. Na tváři měl výraz, který jsem už vídal dříve – na tvářích mužů zasažených smrtelnou ranou. Postrádalo smyslu pokládat Marganovi další otázku, ptát se ho, proč by muž zrozený k tomu, aby se stal králem Celi, jel s Maeduny a prozrazoval jim ty ze svých vlastních lidí, kteří měli magii. „Kam se vydali odtud?“

Margan mávnul směrem na jih. „Odjeli tudy. Ke tvrzi.“

„Můžeme pro vás něco udělat?“ zeptala se Lowra. „Můžeme vám nějak pomoci?“

Margan se na ni zasmušile podíval. „Pochybuji, lady,“ řekl. „Všechno co chci, je mít svou ženu a dceru zpátky. Pochybuji, že byste mi v tom mohli pomoci.“

„To máš pravdu,“ souhlasila. „Teď ne.“ Oči měla hluboké a tmavé a dívala se na něco nekonečně daleko, někam mimo náš čas a prostor. „Ale slibuji ti, že tvůj syn se dožije časů, kdy budou Maeduni z Celi vyhnáni. Llew se dožije toho, že uvidí Skai opět svobodnou, jako místo, kde může člověk vychovávat své děti beze strachu, pod vládou Výsostného krále Celi.“

Margan na ni hleděl s posvátnou úctou. Chvíli nikdo z nás nepromluvil a pak si Margan odkašlal. „Díky, lady,“ řekl a přelétl očima její malý luk. „Věřím ti.“

Zanechali jsme Margana u hrobu jeho tchána a vyrazili zpátky na cestu. Nikdo z nás nepromluvil. Nikdo se nezmínil o Daefydovi. Lowra s Daviganerm byli očividně ponořeni hluboko do svých myšlenek, a to naprosto umlčelo i mne. Všichni jsme měli pocit viny a jeli jsme dál v tíživém tichu. Nenapadalo mne nic přínosného, co bych mohl říci, a tak jsem taky mlčel.

Na noc jsme se utábořili na břehu Eidony. Neměl jsem vůbec chuť k jídlu. Ani jsem nedojedl. Nechal jsem to tam, sešel k řece a zadíval se na divoké peřeje a vodní víry řeky, která se tu divoce řítila přes skaliska dolů do Cegu.

Eidona. A v jejím ústí na začátku Cegu ležel Dun Eidon, dědičné sídlo princů ze Skai – nebo spíš to, co z něj zbylo. Přemítal jsem, jestli to tam vypadá stejně jako na Dun Llewenu a jestli se nad jeho troskami vznáší stejný pach bolesti a smrti.

Na západě vykouklo mezi mraky slunce a divoká voda se ve slunečních paprscích zatřpytila nádechem tyrkysové, růžové a zlaté. Zvedl jsem malý oblázek – hladký, zaoblený a plochý, příjemný na dotek. Padl mi do ruky jako ulitý. Potěžkal jsem ho a pak ho hodil na jedno klidnější místo proti proudu. Oblázek na třpytivé vodní hladině třikrát poskočil a pak zmizel. „Mně se obvykle daří pět nebo šest," ozvala se vedle mne Lowra. Nepřekvapila mne. Vlastně jsem na ni skoro čekal. Zvedla oblázek a poslala ho přes vodu. Pětkrát poskočil a teprve pak ho strhla zčeřená voda a vzala s sebou do hlubin.

Usmál jsem se. „Na takovou roztomilou dívenku, jako jsi ty, to není špatné," poznamenal jsem. Čekal jsem, že se po takové poznámce rozdurdí a naježí se jako ježek, ale neposkytla mi to pobavení, které jsem tak zoufale potřeboval. Jenom se usmála, postoupila o krok kupředu a položila mi ruku na loket. Teplo toho dotyku bylo uklidňující.

„Co tě trápí, Garethe," zeptala se mile.

Podíval jsem se na ni. „Myslíš kromě těch zpráv o Daefydovi?"

Tázavě nadzvedla jedno obočí.

Znovu jsem se zahleděl přes vodu. Slunce už zapadlo a barvy odezněly do hluboké modři a černě. Ve snaze uspořádat si své myšlenky jsem zvedl další oblázek a nedbale ho poslal přes vodu. Poskočil šestkrát a pak zmizel. Sotva jsem si toho všiml.

„Já opravdu nevím, co to je," řekl jsem. „Dnešní setkání s Marganem na mne zapůsobilo nějak podivně."

„Podivně? Jak to?"

Bezmocně jsem pokrčil rameny. „Já nevím," řekl jsem. Do hlasu se mi opět, jako vždy, když jsem si nedal pozor, vloudil tyrský přízvuk. To, co mne trápilo, bylo mnohem víc než ty zneklidňující zprávy o Daefydovi, ale nevěděl jsem, jestli pro to najdu vhodná slova. To, co mi hlodalo v mysli a rozežíralo duši, bylo podobné jako záblesky hvězd v oltáři, před nímž jsem klečel, které splynuly do obrazu Zhouby. Ale teď se zdálo, že se všechny nesouvislé útržky povinnosti a cti skládají dohromady, aby utvořily ne přímo meč, ale něco právě tak pevného a ostrého. Pocit účelu či smyslu. Sounáležitosti a řádu. Možná dokonce osudovosti. Zmáhalo mne to. Člověka by to snad srazilo na kolena, kdyby se nebránil.

Zvedl jsem další oblázek a mnul jsem hladký povrch mezi prsty. Na dotek byl chladný a čistý. „Potřebuji zjistit, jaký to všechno dává smysl. Od chvíle, kdy jsem přišel do Skai, se pro dobro Skai mlčky smiřuji s jednou věcí za druhou, protože se mám případně stát princem ze Skai a tyto věci se ode mne očekávají. Věci jako přijetí daru Uzdravování a magie. Nechtěl jsem je, ale smířil jsem se s nimi, protože s nimi mohu sloužit Skai lépe."

„Je to tak zlé?"

„To tedy je. Přijal jsem je kvůli Skai, ale dokud jsem se dnes nesetkal s Marganem, tak pro mne ve skutečnosti mnoho neznamenaly. Ale když jsem viděl Marganův zármutek a strach, tak mi to najednou došlo. On je Skai. On a všichni ostatní jako on – lid Skai. Skai – to nejsou jen hory, údolí a mořské pobřeží. Jsou to lidé. Můj lid…"

Naklonila hlavu na stranu a upřela na mne oči. „A to sis nikdy předtím neuvědomil?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Zahanbuje mne to, ale ne, neuvědomil," řekl jsem.

„Je to tvůj lid, Garethe," řekla. „Ať už zůstali tady ve Skai, skrytí anebo zotročení Maeduny, nebo jsou ve vyhnanství na Skerry či v Tyře. A oni tě přijmou a budou od tebe čekat pomoc."

„A to mne právě děsí. Jak mám pomoci Marganovi? Jsem stejně bezmocný, jako on."

„Opravdu? Ale to není jen tvá magie, co v tobě hledal, když od tebe čekal pomoc. Ty budeš princem ze Skai, Garethe. Lidé jako Margan v tobě budou hledat svého vůdce. A ty víš, že máš tu sílu. A teď jsi získal vědomí smyslu toho všeho.“

Smutně jsem se uchechtl. „Chtěl bych mít tvoji jistotu.“

„A co Zhouba?“

Podíval jsem se na ni. Už se stmívalo, ale hvězdy a srpek měsíce skýtaly dostatek světla na to, abych viděl ten třpyt v jejích očích. „A co Zhouba? Nevím, kde je.“

„Copak ti žádné z tvých vidění neukázalo nic o místě, kde ten meč je?“

Svraštil jsem čelo a pak jsem pomalu přikývl. „Ano,“ řekl jsem. „Ano, ukázalo. Pokaždé jsem si byl naprosto přesně vědom všeho kolem toho meče. Už od začátku, kdy jsem viděl zemi kolem toho potoka, kde ten meč ležel od doby, kdy ho tam můj otec při bitvě s Maeduny upustil. A viděl jsem krajinu, kterou projížděl ten posel, stejně jako jsem viděl i příby tek kouzelníka – přinejmenším tu místnost, kde byl meč.“

„A můžeš si vyvolat představu meče a opatrně se podívat na to, kde je? Když to mně a Daviganovi popíšeš, mohli bychom poznat, kde to je, a mohli bychom tam jít.“

„Já – já nevím, jestli bych si mohl vyvolat Vidění toho meče,“ řekl jsem. „Ještě nikdy jsem to nezkoušel. Ta Vidění přicházejí, kdy sama chtějí.“

„Proč bys dnes v noci neusínal s myšlenkou na ten meč,“ řekla. „Soustřeď se na něj, na to, kde je, na to, co se ti snaží sdělit a ráno nám řekneš, co jsi viděl.“

„Zkusím to,“ odvětil jsem. „Nevím, jestli to pomůže, ale zkusím to.“

Probudil mne úplněk, který mi svítil přímo do očí. Věděl jsem, že to není sen. Ve spánku ke mně žádné Vidění meče nepřišlo. Zklamaně jsem se posadil a odhrnul pokrývky stranou.

Něco mi na té noci připadalo velmi podivné. Něco bylo jinak, než mělo ve skutečnosti být. Rozhlédl jsem se kolem sebe, zamračil

se a přemítal, co by to mohlo být. Přivřel jsem oči před měsíční září.

Měsíc… Když jsme s Lowrou stáli dole na břehu řeky, tak byla určitě jen čtvrtka měsíce. A žádný opravdový měsíc přece nemůže během jedné noci dorůst ze čtvrtky na úplněk.

Postavil jsem se na nohy a obrátil se směrem k místu, kde ležela. Vylekalo mne, když Lowra odhodila pokrývku a vstala. Podala mi ruku.

„Ukaž mi to taky," řekla tiše.

Vzal jsem ji za ruku a společně jsme prošli mezi stromy a našli tábořiště přesně tam, kde jsem věděl, že musí být. Když jsme vešli na malou mýtinu, Kian vzhlédl, zatímco Cullin nerušeně pokračoval v leštění svého meče a nevěnoval nám sebemenší pozornost.

„Dobrá, dobrá," pravil Kian. „Koukám, žes už našel svou bheancoran, chlapče. Už bylo načase."

Cullinovi zacukalo v koutku úst, ale nevzhlédl. „To sedí od člověka, který proti svému vlastnímu poutu tak úporně bojoval," zamumlal. Kian po něm střelil pohledem – napůl pobaveným, napůl podrážděným – a pak se podíval zpátky na Lowru a na mne a po tváři se mu rozlil výraz těžce zkoušené trpělivosti.

„Přišli jste za mnou ohledně Vidění meče, že?" řekl.

„Ano," odvětil jsem.

„Chlapče, ty přece nepotřebuješ, abych ti znovu ukazoval, jak na to," řekl. „Copak jsi vůbec nedával pozor, když jsem ti to předváděl?" Ukázal na měsíc, který mu stál za levým ramenem. „Podívej se tam, chlapče. Dívej se a vzpomínej."

Zvedl jsem hlavu a zadíval se na měsíc. Bezmyšlenkovitě jsem spojil dlaně do misky a zachytil měsíční světlo, které mi proudilo mezi prsty. V dlaních se mi utvořila koule. Vzhlédl jsem, abych Kianovi poděkoval, ale oba už byli pryč. Jen chviličku jsem měl ještě pocit, že v dálce slyším doznívat Cullinův smích.

Podíval jsem se dolů. Měsíční světlo v mých dlaních bylo chladné a hladké. Uvědomoval jsem si Lowru, skloněnou naproti mně, jak hledí do koule. Sklopil jsem zrak a zadíval se do jejích hlubin.

Ten meč tam byl – zavinutý do jemné vlny, položený na sedlovém vaku posla. Maedun spal v malé místnosti, která vypadala

jako poštovní stanice. Venku byly výběhy a stáje, kde spali koně, hlídáni pacholky. Sedlový vak ležel na podlaze u čela postele, ve které spal posel. I skrz tu vlněnou pokrývku byla jasně patrná zář, kterou meč vydával.

Natáhl jsem se a zjistil, že se té deky, ve které byl meč zabalen, mohu dotknout. Lehce mi zatrnulo, jako bych kráčel po podlaze pokryté kobercem a dotkl se kovového svícnu na zdi. Ve vzduchu nad mečem se utvořil obraz. Úzká cesta vedoucí horským průsmykem a silný proud vody, tryskající z pukliny ve skalním útesu nad cestou, který se prudce řítil dolů do řeky.

„Kde?“ zašeptal jsem. Ale Vidění se rozplynulo.

A já jsem se nalézal na prázdné mýtině. Mlhavá koule v mých rukou rychle roztála a rozstříkla se mi na zemi u nohou. Zvedl jsem hlavu a střetl se s Lowřiným široce rozevřenýma, vyděšenýma očima. I v tom slabém světle, které vydával srpek měsíce, bylo vidět, jak je bledá.

„Já to místo znám,“ zašeptala. „Kousek na východ od toho vodopádu je bažina. Není to moc daleko od té usedlosti. Odtud to není ani den jízdy. Když si pospíšíme.“

Ráno mne vzbudily úporné bolesti hlavy. Lowra nevypadala o moc lépe než já. Nemusel jsem se ani ptát. Věděl jsem, že byla se mnou ve stejném snu – anebo co to bylo – a že jsme opravdově spojeni poutem tak pevným, jak jen může pouto mezi princem a jeho bheancoran být. Jedna duše, dvě těla. Prostě řečeno.

15

To malé údolí mi bylo až tajuplně, děsivě povědomé. Cesta se vinula podél klikatého potůčku, přesně tak, jako jsem to v noci viděl v kouli měsíčního světla. Skoro přímo nad našimi hlavami se řítil z úzké pukliny ve skalní stěně silný proud vody, půvabným obloukem letěl vzduchem a dopadal dobře o dostřel luku níž do hluboké tůně. Odtud tekla voda kamenitým korytem na západ k řece.

Na východě ležela malá louka, která už patřila k bažině, zarostlá výhonky stromků a ostružiním a plná kaluží bahnité vody. Cesta ji obcházela. Některé výhonky stromků už byly dost vysoké na to, aby se daly nazývat mladými stromy, a jejich větve dosahovaly až nad cestu a tvořily cosi, co by se v létě, kdy by byly obrostlé listy, dalo považovat za skromný baldachýn.

Sesedli jsme skryti za zástěnou z vrbin, odkud jsme se mohli dívat na cestu a čekat na první známky něčího příjezdu. Davigan odvedl koně stranou, aby neslyšeli příjezd jiného koně a neprozradili nás a pak se usadil v koruně vysoké borovice o kousek dál zpátky po cestě, odkud nám mohl včas dát znamení, že se posel blíží.

Já s Lowrou jsme se skryli ve vrbinách a připravili jsme se na dlouhé, trpělivé čekání. Ještě i teď, když se rozhlédl kolem sebe a viděl, jak přesně mé Vidění v kouli měsíčního světla odpovídá

tomuto místu, přeběhlo mi po páteři zamrazení. Lowra vypadala, že celou tu záležitost bere mnohem věcněji než já a celkem snadno se přes to všechno přenesla. No dobrá tedy, byla to Tyaddka a pravděpodobně s magií vyrůstala. Ale já ne a celou tu záležitost jsem shledával značně zneklidňující. Prostě mne to vyvádělo z míry. Přemítal jsem, jestli kdy vůbec přijde čas, kdy to tak cítit nebudu.

Ať tak či onak, teď nezbývalo než čekat, jestli posel touto cestou pojede. Taky už tudy mohl projet a to, co jsem viděl, bylo jen to, co se už stalo. Ale ta možnost byla mnohem méně vzrušující než pomyšlení na záblesk obrazu z budoucnosti. Nehledě na tyaddské věštce a Lowřin dar Vidění – nějak jsem si nebyl jist, zda by kdokoli kromě bohů a bohyň měl vědět, co má přijít.

Měl jsem pocit, že je to něco, na co si prostě musím zvyknout, ať už se mi to líbí, nebo ne.

Ráno se pomalu vleklo. Mraky houstly a obloha se zatáhla, ale pršet zatím nezačalo. Krčili jsme se s Lowrou v našem malém dolíku mezi vrbinami a snažili se uvelebit tak pohodlně, jak jen to bylo možné. Země byla studená a vlhká a navzdory všem možným opatřením, která jsme jen mohli udělat, se do nás dala zima. Podíval jsem se nahoru a s určitým úsilím se mi podařilo rozeznat Davigana, trůnícího vysoko ve větvích borovice. Když jsem se na něj pokusil podívat nezaujatým okem, tak připomínal nanejvýš hnízdo nějakého velkého ptáka. Vypadat jako hnízdo nebylo tak špatné. Pokud tak ovšem vypadat chtěl. V každém případě vypadal naprosto neškodně.

Kolem poledne nám Lowra přinesla zbytky od večeře a v tichosti jsme poobědvali studeného králíka. Pomalu jsem si začínal zoufat, že jsme toho posla s mečem propásli. Nedívali jsme se na cestu tak pečlivě, abychom si mohli být jisti, že tudy nikdo neprojel. Možná jsem měl pravdu, když jsem si myslel, že nám měsíční koule ukázala, kde už ten meč byl, a ne, kam směřuje.

Mezi vrbinami nehlučně proklouzl Davigan a dorazil k nám. Ta borovice mu řádně pocuchala plášť, tuniku i kalhoty a vlasy měl jako by si je vykartáčoval smolnou borovicovou větví. Na tváři měl dva hluboké škrábance a sotva popadal dech.

„Už se blíží," řekl. „Jsou ani ne čtvrt míle odtud."

„Oni?“ opakoval jsem překvapeně. „Co myslíš tím »Oni«? Poslové jezdí sami…“

„Tenhle ne,“ prohlásil přesvědčeně. „Jede s ním nejméně tucet Černých jezdců. Dvacet jich není, toho se neboj, ale určitě víc než tucet.“

„Mají s sebou kouzelníka?“ zeptal jsem se.

Davigan potřásl hlavou. „Těžko říci.“

Lowra pevně semkla rty do úzké, sveřepé rovné čárky a natáhla se pro svůj luk. Chytil jsem ji za zápěstí a zastavil ji.

„Ne,“ řekl jsem. „Nemůžeme bojovat proti celé skupině Černých jezdců. Jsi velmi dobrý střelec, ale na tohle nestačíš. Ti ani nepotřebují kouzelníka, který by mohl ty šípy obrátit proti nám, zadupou nás kopyty do země dřív, než jich pár dostaneš.“

„Tak co tedy navrhuješ?“ vyjela na mne Lowra drsně. „Nemůžeme dopustit, aby ten meč padl do rukou Hakkarovi. Anebo Horbadovi, to je jedno. Jakmile se dostane do Mrtvých zemí, už nebudeme mít žádnou možnost, jak ho dostat zpět.“

Zamyšleně jsem se zadíval na cestu vedoucí k bažinám. Ty mladé stromky byly ohebné a pružné… Ten nápad, který se mi teprve začal rýsovat v hlavě, byl čirým šílenstvím. Ale mohl být dostatečně ztřeštěný na to, aby šel s úspěchem uskutečnit. Staré dětské lsti se mohou někdy změnit užitečné nápady, použitelné ve válce dospělých. A já jsem nevymyslel žádný jiný způsob, jak zastavit ten malý oddíl Černých jezdců, aniž bychom bezhlavě riskovali, že budeme všichni tři zabiti. A při tomhle způsobu alespoň nehrozí nic Lowře a Daviganovi a přinejmenším oni budou mít možnost zachránit Zhoubu.

„Mám takový nápad,“ prohlásil jsem. „Ale budu potřebovat, aby jeden z vás vzal koně za ty močály. A jeden musí odvrátit pozornost Černých jezdců a trochu je rozptýlit.“

„Já nejsem zrovna válečník,“ pravil Davigan bez uzardění. „Vezmu ty koně.“

„A já můžu odlákat několik mužů stranou,“ řekla Lowra. „Na to stačí pár šípů, které přijdou z nečekaného směru. Když budu na stromě, tak mne pravděpodobně neuvidí a projedou pode mnou. Kolik času potřebuješ?“

„Moc ne. Jen těch pár minut, než tudy projedou.“

„Dobrá," prohlásil Davigan. „Tak já jdu." Potřásli jsme si navzájem lokty jako praví válečníci. „Bohové a bohyně s tebou příteli."

„I s tebou."

Vesele se usmál a pak se otočil a tiše jako stín zmizel mezi stromy.

Lowra se dotkla luku, který měla zavěšený na levém rameni, jako by se chtěla ujistit, že tam je a že je v pořádku. Obrátila se k odchodu, ale já jsem ji chytil za ruku a zastavil.

„Buď opatrná," řekl jsem. Zaslechl jsem, jak podivně mi zní můj hlas. Drsně. Chraptivě. Jako bych strašně dlouho nepromluvil. „Nevím, jestli bych unesl, kdyby se ti něco stalo."

Dlouhou chvíli se na mne rozpačitě dívala. Vzduch mezi námi jemně, vzrušeně zašuměl. A pak se najednou na mne usmála tak zářivě, že se snad i stromy kolem nás rozzářily. „Řekla bych, že naše pocity jsou vzájemné," odvětila. Najednou si nečekaně stoupla na špičky, natáhla se a letmo mne políbila na tvář. „Budu s Daviganem a s koňmi za těmi močály. Buď opatrný."

Díval jsem se za ní, dokud nezmizela v lese, a pak jsem se otočil a rychle se rozběhl po cestě. Za zatáčkou jsem dorazil na místo, kde se tísnily mladé stromky, hustě nalepené jeden na druhý, a skláněly své větve, obtěžkané sněhem, skoro až k zemi. Zastavil jsem se a chvíli si je prohlížel. Potřeboval jsem takový, který by byl dostatečně pevný a pružný. Vybral jsem si ten nejlepší, vyskočil, zachytil větev dost silnou na to, abych za ni mohl stáhnout stromek dolů nad cestu, a pak jsem ji táhl zpátky, až byl stromek napjatý do oblouku jako luk a namířený na cestu. Pevně jsem se chytil stromu a postavil se tak, abych mohl dobře vidět a čekat, aniž bych sám byl spatřen.

Posel s doprovodným oddílem Černých jezdců projížděl úzkým průsmykem pomalu. Nespěchali. Přirozeně – ani Hakkarovi muži nemohli očekávat tak dobré koně, kteří by dokázali celý den pádit horami s jezdcem na hřbetě a nevypustit přitom duši. Skrýval jsem se tam už dobrých deset minut, než jsem zaslechl výkřiky. A vzápětí se průsmykem rozlehl dusot okovaných koňských kopyt na kamenité cestě.

Do zatáčky se vřítil posel a čtyři Černí jezdci. Přesně v okamžiku, kdy mne uviděli, jsem pustil větev, kterou jsem držel. Ta

lest by nezabrala lépe ani kdyby všech sedm bohů a bohyň stálo vedle mne a pomáhalo mi.

Vypadalo to, jako když se lasička vrhne do přeplněného kurníku.

Ten pružný, ohebný mladý stromek se vymrštil a švihl sebou po cestě ve výši prsou muže na koni. Posla šlehl přes krk a čistě ho smetl ze sedla dřív, než si posel vůbec stačil uvědomit, co se vlastně děje. Jeho kůň divoce zaržál a vzepjal se na zadní a přitom narazil do dvou koní za sebou, ti se vzepjali a shodili své jezdce na zem. Ostatní dva Černí jezdci měli plné ruce práce s tím, jak se snažili ovládnout své koně, kteří se vzpínali a vyhazovali a očividně nestáli o nic jiného, než co nejrychleji uprchnout tou nejpřímější cestou.

Poslův kůň zmateně zafrkal a splašil se tak, že svého jezdce, který se válel po cestě v horečnatém úsilí dostat se z dosahu poletujících kopyt, málem udupal. Vak s mečem divoce poskakoval na koňském zadku, což vyděšenému koni na klidu rozhodně nepřidalo. Splašené zvíře se otáčelo a kopalo kolem sebe, až kopyty zasáhlo druhého koně rovnou do žeber. V tu chvíli praskly popruhy, kterými byl vak s mečem připoután k sedlu, a ten dopadl s temným žuchnutím na kraj cesty.

Vrhl jsem se na cestu, popadl meč zabalený do deky, otočil jsem se a pádil doleva k bažinám. Někdo za mnou vykřikl.

Jeden z Černých jezdců seskočil z koně a s taseným mečem se mi vrhl do cesty.

Upustil jsem vak s mečem a jak jsem se otáčel do střetu, tak můj vlastní meč mi skoro sám vyskočil z pochvy na zádech rovnou do ruky. S válečným tyrským pokřikem jsem jím zatočil proti jeho svištící ráně, namířené obloukem na mou hlavu. Ocel se zařinčením narazila na ocel, sklouzla a pažemi mi až do páteře projel náraz úderu.

Blížící se dusot koňských kopyt oznamoval příjezd dalších Černých jezdců. Letmo jsem se ohlédl přes rameno. S meči tasenými a luky připravenými ke střelbě projížděl zatáčkou tryskem zbytek oddílu.

Prudce jsem vyrazil dopředu proti Maedunovi a vyhnul se tak jeho tlaku, sám jsem přitom švihl vlastním mečem do svižného oblouku, namířeného na jeho břicho. Jezdec zavrávoral, klopýtl a ztratil rovnováhu. Odskočil jsem stranou a stočil meč do seku. Čepel se mu zachytila těsně pod žebry. Vytřeštil na mne oči a meč

mu vypadl z ochablých prstů. Zemřel dřív, než si vůbec stačil uvědomit, že je zraněn. Sebral jsem pokrývku, ve které byla zavinuta Zhouba a v běhu směrem k měkké bažinaté půdě jsem zasunoval svůj meč do pochvy na zádech.

Neuspořádaný zbytek oddílu už projel zatáčkou a vpadl přímo do zmatku řičících koní a klejících mužů. S uspokojením jsem je ponechal jejich osudu a soustředil se na svůj úprk.

Spleť vrbin a ostružiní skýtala slabou ochranu před šípy, ale já jsem počítal s tím, že mi zmatek na cestě poskytne dost času na to, abych mohl zmizet v nízkém křovinatém porostu, kam by se mne Černí jezdci po měkké půdě neodvážili následovat – pokud by nechtěli riskovat, že si jejich zvířata polámou nohy.

Zastavil jsem v obavách, kde asi mohou Černí jezdci být a zaváhal jsem, pokud šlo o mé vlastní nohy. Půda byla měkká a pokrytá hustou spletí ostružiní a nerovnými ostrůvky trávy. Při každém kroku se země třásla. Dvakrát jsem zakopl a rozplácnul se jak široký tak dlouhý do bahna, ale vak jsem nepustil.

Dech mi hvízdal v plicích, jak jsem si razil cestu bažinou a neohrabaně, těžkopádně skákal přes ostružiní a zlámané větve. Když jsem vrhl rychlý pohled dozadu, tak už jsem přes vrbiny a ostružiní cestu neviděl. Vydechl jsem trochu volněji. Jestliže jsem já nemohl vidět Černé jezdce na cestě, nemohli vidět ani oni mne. A jestliže mne nemohli vidět, nemohli po mně s patřičnou přesností střílet.

Vypotácel jsem se z rozbahněné, podmáčené louky do lesa u potoka. Mé kroky na pevné zemi najednou zněly rozhodně a jistě. Vyhnul jsem se borovici, prodral se porostem holých jeřabin a pak jsem se na chvíli musel opřít o jeden silný kmen, abych se trochu uklidnil.

Když jsem zase nabral dech a uklidnil srdce, které pádilo jako splašený kůň, pomalu ve mne vzrůstalo překvapení nad tím, jak to zabralo. U všech Sedmi, podařilo se to. Dětská lest a zabrala proti celému oddílu Černých jezdců. Dal jsem se do smíchu a málem se zakuckal, jak jsem se snažil, abych se nerozesmál moc nahlas. Opíral jsem se o svůj dub a smál se, až mi slzy tekly z očí. Snad byl v tom smíchu nádech přestálého strachu, ale nádherně se mi ulevilo.

Mezi dvěma cesmínovými keři se vynořili Davigan a Lowra a zamířili ke mně. Zalapal jsem po dechu a pokusil se ten smích zastavit. Oba dva vypadali, že jsou celí a nezranění.

„Jsem opravdu rád, že vás zase vidím," zasípal jsem.

Vyměnili si zvědavé pohledy, žádostiví zjistit, jestli jsem náhodou nezešílel. Davigan pokrčil rameny a pak se dal taky do smíchu a poskytnul mi tak okamžik bezmezně škodolibé radosti.

„Máš Zhoubu?" zeptala se Lowra.

Neschopen ze sebe vypravit slovo jsem zvedl vak zabalený do pokrývky. „Tady je," podařilo se mi odpovědět.

„Co se stalo?" zeptala se.

Vyprávěl jsem jí to, celý rozchechtaný, hlasem plným škodolibé radosti. „Tolik jsem se snad nenasmál od doby, co jsem byl malé dítě."

Zvážněla.

„Strašlivě jsi riskoval, Garethe," řekla. „Nebylo by nám do smíchu, kdyby se to nepodařilo."

„To ne," souhlasil jsem. „To máš samozřejmě pravdu. Ale podařilo se to a ten meč mám tady," sdělil jsem jí a položil ruku na vak.

Přistoupila blíž, zvedla ruku, aby se ho dotkla a pak se krátce zarazila a nakrčila nos.

„Fuj," prohlásila. „Páchneš jako by ses vyválel v hromadě hnoje."

Pokusil jsem si očistit ze suknice a plédu bahno, ale podařilo se mi to jen rozmazat. „Později mne můžeš hodit do řeky," řekl jsem. „Ale teď uděláme nejlíp, když zvětšíme vzdálenost mezi námi a Černými jezdci, jak jen to půjde."

Davigan se ušklíbl. „Jestli ovšem bude tvůj kůň ochoten tě nechat se k sobě vůbec přiblížit, když takhle páchneš," poznamenal a pak se zase rozchechtal. „Až budou bardi zpívat o záchraně Zhouby, myslím, že ten zápach močálu nechají stranou."

„A nebude to od tebe přehnaně zdvořilé zkreslování skutečnosti?" zeptal jsem ho možná o trochu ostřeji, než jsem měl původně v úmyslu.

„Větší, než tušíš," utrousila Lowra s ryzí upřímností a nakrčeným nosem. „Pojď. Musíme sebou hodit."

Připoutal jsem si vak s mečem řemeny za sedlo a chvíli zůstal stát s rukama na jeho vlněné pokrývce. Měl jsem dojem, že jsem v něm ucítil to jemné chvění, jako by v něm bylo skryto něco živého, něco, co se chce dostat na svobodu ze svých pout, něco, co vášnivě touží dát se do pohybu.

Zvedl jsem ruku a dotkl se jílce toho skvělého tyrského meče, který se mi zvedal nad levým ramenem, a pak jsem ji zase spustil. Ten meč mi dobře sloužil posledních deset let a bude mi dobře sloužit i dál. Zhouba byla mečem mého otce, ne mým. Mohla v mých rukou bojovat dobře, ale nebylo by to úplně v pořádku, dokud by mi ji můj otec osobně nepředal a nenařídil jí, aby mi sloužila.

Vyšvihl jsem se na koně s bolestným vědomím Zhouby, přivázané za sebou. Ale dokud nenadejde den, kdy meč nebude svěřen do mých rukou, nebudu ho používat. Tak to bude lepší.

16

Po zbytek dne jsme jeli, jak nejrychleji jsme mohli. Koně jsme hnali až do krajního vypětí sil. Vsadil bych svůj poslední stříbrný na to, že Černí jezdci byli rozzuření na nejvyšší míru, a my jsme se od nich chtěli dostat co nejdříve co nejdál. Budou po nás pátrat po celých horách, budou nás hledat ve všech horských průsmycích a ve všech údolích a nebude jim trvat dlouho, než si přivolají posily.

Lowra a Davigan znali tuto krajinu dobře. Jeli jsme po cestě jen o málo lepší než stezka vysoké – sotva tak široká, aby po ní mohl projet jezdec na koni.

Celý den jsem si za jízdy uvědomoval meč, který jsem měl přivázaný k sedlu za sebou. Pokaždé, když jsem položil ruku na vak, projel mnou neklidný pocit něčeho naléhavého, neodbytného, co mne zasahovalo až do hloubi duše. Z toho podivné pocitu mi probíhalo mrazení po páteři, ale nemohl jsem si pomoci a znovu a znovu jsem se natáčel dozadu a okouzleně se ho dotýkal.

Když jsme se utábořili, už padala tma. Davigan našel nepříliš hlubokou jeskyňku těsně vedle cesty, ve které bylo dost místa pro nás i pro koně. Uvnitř bylo sucho, zem byla kamenitá a písčitá. Rozhodli jsme se, že se vzadu v jeskyni odvážíme rozdělat malý oheň, jen takový, aby se kouř rozptýlil dřív, než se dostane ven. Postaral jsem se o koně a Davigan šel mezitím hledat dřevo.

Lowra vytáhla z našich věcí na táboření pokrývku a začala se prohrabávat ve svém sedlovém vaku. Když našla, co chtěla, obrátila se ke mně a hodila mi nejdřív pokrývku a potom malý kus žlutého mýdla.

„Hned za tamhletím skalním ostrohem je voda," oznámila mi a ukázala tím směrem. „A nevracej se, dokud se celý neumyješ a nevypereš si šaty. Nemyslím si, že by někdo z nás dokázal usnout v tak strašlivém smradu."

Mýdlo a pokrývku jsem přijal. Já jsem si ani neuvědomoval, jak strašlivý hnilobný zápach vychází z mé suknice a plédu, které mezitím ztvrdly uschlým slizkým bahnem, ale když jsem si k nim nezaujatě čichl, pochopil jsem, že Lowřina naléhavá žádost abych to ze sebe sundal a vykoupal se, je navýsost oprávněná.

„Potřebuješ nějak pomoct?" křikla za mnou, když jsem se otočil a vyrazil směrem ke skalnímu ostrohu.

Zastavil jsem se a ohlédl se na ni. Klečela u sedlového vaku, ruce položené na kolenou. V zapadajícím slunci už moc dobře vidět nebylo, ale ten úsměv mi přece jen neunikl. Nasadil jsem vážnou tvář a zavrtěl hlavou.

„Starám se o sebe již po mnoho let sám," oznámil jsem jí. „Jsem si jist, že si poradím i s tímhle." Jenom lehce nadzvedla jedno obočí a pokrčila rameny, ale úsměv její tvář neopustil.

Malý potok vesele zurčel a skákal přes kameny a byl studený jako sníh vysoko v horách, kde pramenil. Vypral jsem si suknici, pléd i košili a po celou dobu se mi na mysl neodbytně vtíraly obrazy meče. Dvakrát jsem se přistihl, jak zírám na ztemnělou oblohu, naprosto ponořen do snění, s představou meče před očima. Po všechna ta léta byl ztracen. A potom, v pravý čas, byl vzat z potoka, kde vskrytu spočíval, a našel mne. Anebo já jsem našel jej…

Považoval jsem legendu o Runových čepelích, hledajících ruku, která byla zrozena, aby jimi vládla, za pouhou smyšlenku. Slýchával jsem ji vyprávět po celý život, ale doopravdy jsem jí nikdy nevěřil. Až dosud. Zhouba se vydala hledat mého otce a byl jsem tu já, připraven vzít tento meč na Skerry a vložit ho zpět do jeho rukou. Po dvaceti letech…

Skončil jsem s praním, s nechutí jsem se celý ponořil do ledové vody a bleskově se vydrhl a umyl si vlasy. Ale ani v tu chvíli meč mou mysl neopustil.

Vrátil jsem se do jeskyňky zabalený do pokrývky, roztřesený, až mi zuby drkotaly a rty a nehty jsem měl promodralé chladem. Zezadu z jeskyňky se šířilo příjemné teplo malého ohníčku. Rozvěsil jsem si šaty, aby mi uschly a vděčně jsem se u něj uvelebil. Na kraji ohniště se na plochém kameni pekli čtyři dobře urostlí lososi a lákavě prskali a voněli.

Hlad mne nějak přešel a tak jsem se v jídle, které připravila Lowra s Daviganem, jen zamyšleně šťoural a ani jsem nevnímal, co vlastně jím. Nakonec jsem odsunul svou misku stranou a přitáhl si k sobě meč zabalený do deky. Položil jsem si ho na kolena a dlouho se na něj jen díval, než jsem začal vak pečlivě, pomalu rozbalovat.

Neměl jsem být překvapen, když jsem ten meč uviděl a uvědomil si, že vypadá přesně tak, jako v mých snech, ale přesto mne to zaskočilo. Ten jemně vypracovaný stříbrný ornament na kůži obouručního jílce – kůži plné skvrn z potu dlaní mého otce – ta dolů prohnutá záštita a samotná dlouhá, lesklá čepel… Všechno bylo překvapivě, až dráždivě známé. Právě toto jsem tolikrát viděl – tolikrát ve svých snech. Hleděl jsem na meč a měl podivný, snový pocit neskutečna.

Můj otec ho ztratil před dvaceti lety. Po celých těch dvacet let, vyjma poslední roční období, spočíval na dně potoka, kde se můj otec bil s Černými jezdci, kteří ho nakonec zajali a s ním i Kenziho a Aellegha, Celwaldu z Letních pastvin. A kde přišel o Fialu, svou bheancoran. Na lesklé čepeli nebyla jediná stopa rzi – byla hladká, čistá a bez poskvrnky. Byla lesklá a zářivá, jako by právě vyšla z kovářské dílny.

Ve světle ohně zářily runy, vyryté do čepele, jako broušené plošky démantů. Byly rozeseté po celé délce, ostré a jasné a zřetelné. Přejel jsem po nich prsty a pod kůží jasně cítil dokonalé, vystupující okraje jejich obrysů. Věděl jsem, co ty runy znamenají – slýchal jsem svého otce říkat ta slova tak často. ODVAHA UMÍRÁ SE CTÍ.

A znal jsem také význam těch slov. Oba významy. Člověka, který má odvahu zemřít se ctí. A když zemře čest, umírá s ní i odvaha.

Ale nedokázal jsem ty runy přečíst. Pro mne se do slov neposkládaly. I o tom jsem věděl, co to znamená, a nebyl jsem si jist, jestli nad tím cítím zklamání či úlevu.

Zhouba nebyla mým mečem. A nikdo nedokázal přečíst runy na čepeli, která mu nepatřila. Abych mohl Zhoubu používat, musel bych ji dostat z otcových rukou.

Anebo by můj otec musel zemřít.

Svým způsobem to bylo uklidňující. Dokud nebudu umět ty runy přečíst, budu vědět, že můj otec žije. Což ovšem zároveň znamená, že se nemohu ujmout čelenky a náhrdelníku Skai a stát se princem.

Položil jsem svou ruku na jílec meče. Když mé prsty obemkly stříbro a kůži, znovu mnou projel nutkavý pocit něčeho naléhavého, touha vrátit se domů, touha být znovu v ruce muže, který byl zrozen k tomu, aby tento meč pozvedl.

Ovšemže Zhouba nebyla mým mečem, ale to jí nebránilo v tom, aby mne využila jako člověka, který jí pomůže dostat se kam chce, stejně jako Královtvůrce kdysi pro své záměry využil Rudého Kiana.

Byl jsem tak ponořený do zkoumání toho meče, že jsem si ani nevšiml, že se kolem mne rozhostilo naprosté ticho. Když jsem si konečně uvědomil, že už dlouho nikdo nepromluvil, zvedl jsem hlavu a zjistil, že mne jak Lowra, tak Davigan vážně a upřeně pozorují. Vyměnili si spolu pohled a pak se zadívali zase na mne. Davigan se opřel zády o skálu, jako by to pro něho bylo pohodlnější, a odkašlal si.

„Řekl bych, že se teď, když jsi získal to, pro co jsi sem přišel, budeš chtít vrátit zpátky na Skerry," poznamenal tiše. Ruce měl položené na kolenou a teď, když promluvil, se mu sevřely v pěst. Seděl prkenně, nehybný jako skála, o kterou se opíral, ramena nahrbená a ztuhlá.

„Zpátky na Skerry?" opakoval jsem, stále ještě napůl ponořený do svého snění o meči. „Co tím myslíš?"

Ukázal na meč. „Máš meč svého otce a stal jsi se Uzdravovatelem. To je to, pro co jsi sem přišel, ne? Není důvodu, abys tu dál zůstával."

Zabralo mi nějakou tu chvíli, než mi došlo, co říká. Sklopil jsem zrak k meči na svém klíně. Klouby na ruce jsem měl bílé, dlaň pevně svírala jílec a to jemné chvění pod dlaněmi mi připomnělo

jeden z Daviganových molových žalozpěvů. Zhouba chtěla domů. Její touha jít domů byla téměř neodmítnutelným požadavkem. Její povinnosti se vztahovaly k mému otci. A ke Skai. Nikoliv ke mně.

Ale já jsem měl zase jiné povinnosti.

Proti mně seděli u ohně Davigan a Lowra. Ve světle ohně se jim vlasy rudozlatě třpytily, ale nemohly zastřít, jak jsou bledí a napjatí. Bez pohnutí vyčkávali, až jim odpovím.

„Zůstanu," prohlásil jsem tiše.

Pohladil jsem čepel meče ve snaze ukonejšit jeho neodbytnou touhu vrátit se k mému otci. Čekal na to dvacet let. A čtrnáct dní, nebo snad i jedno či dvě roční období, už po takové době mnoho neznamená. „Jak bych vás mohl opustit a nechat vás samotné hledat Daefyda po tom všem, co můj otec obětoval svému králi?" Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, teď se ještě na Skerry vrátit nemohu. Můj otec je v tuto chvíli v bezpečí a určitě by mi nepoděkoval, kdybych se k vám a k Daefydovi obrátil zády." Zhouba se mi pod prsty rozbzučela jako roj včel. Jo, jo, byla stvořena pro to, aby chránila Skai. Těžko se od ní dalo očekávat, že porozumí povinnostem, které se vztahují k muži, jenž byl zrozen, aby se stal králem celého ostrova Celi.

Davigan se ani nepohnul, ale to napětí v něm očividně polevilo. Usmál se. „Díky," řekl.

„Za co?" zeptal jsem se překvapeně. „Spíš bys mi měl nařídit, abych ti byl k službám. A ty mne místo toho necháváš tápat."

Přikývl. „Jo," souhlasil. „Protože jestli nám pomůžeš, musí to být o tvé vlastní vůli."

Znovu jsem položil ruku na jílec meče. Kůže mne zasvrběla, když jsem se dotknul koženého jílce a stříbrných filigránů. „O své vlastní vůli," opakoval jsem. „Rád bych věděl…"

Lowra naklonila hlavu na stranu. Oči ji potemněly. „To ten meč?" zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Ten jenom chce jít domů."

„Dost na tom, že nám pomůžeš ty." Davigan se natáhl pro svou harfu a opřel si ji o koleno. Přejel prsty přes struny a přes rty mi přelétl záchvěv úsměvu. Jeskyňka se naplnila tichou hudbou šeptající příběh bohů, bohyň a meče.

Přitáhl jsem si deku těsněji kolem těla. „Kde začneme s pátráním po Daefydovi?" zeptal jsem se ve snaze být věcný.

„Můžeš použít svou magii na to, aby nám ukázala, kde by asi mohl být?“ zeptala se Lowra. „Tak jako jsi ji použil, abys našel ten meč?“

To mne nenapadlo. Můj dar zřejmě skýtal netušené možnosti. Zdálo se mi, že se najednou ochladilo. Děsivé možnosti. „Já nevím,“ řekl jsem. „Ale zkusím to.“

Čekali jsme, až vyjde měsíc, a hleděli na ten cíp oblohy, který jsme mohli vidět vstupem do jeskyňky. Celý den bylo zataženo, ale když jsem se pozorně díval, tak jsem tu a tam, když se mraky protrhly, zahlédl na černé obloze zazářit hvězdu.

Východ měsíce nebyl dnes nic úchvatného. Nejprve bylo vidět jen slabou záři někde za mraky. Vyšel jsem z jeskyňky a zadíval se na oblohu. Měsíc mizel za mraky a na stromy a skály dopadalo jen tu a tam jeho bledé světlo.

Pochopil jsem, že této noci nepřijde od Kiana s Cullinem žádná pomoc. Dnes v noci ne. Necítil jsem ani špetku jejich přítomnosti, žádné vědomí toho, že by byli poblíž. Tentokrát to bylo čistě na mně. Na nezkušeném mláděti, které bylo vystrčeno z hnízda, aby se rozletělo vlastní cestou.

Spojil jsem dlaně a pozvedl je před sebe. Lowra mi položila ruku na loket. Podíval jsem se na ni, vděčný za její podporu, ale upírala pohled na oblohu, její pozornost patřila jen měsíci. Zhluboka jsem se nadechl a podíval se do svých dlaní.

Pomalu, pomalinku je naplňovalo měsíční světlo. Utvořila se koule, chvějivá a roztřesená, vzápětí zmizela a pak se utvořila znovu. „Prosím,“ šeptal jsem. Ani jsem nevěděl, koho vlastně žádám o pomoc. Koule se mi v dlaních ustálila a byla hladká, pevná a chladná.

V kouli vyskakovaly obrazy – nejasné, zastřené a nezřetelné. Chvíli se mi zdálo, že vidím toho letitého čaroděje, jak se na mne ohlíží přes rameno a já vidím jeho ostře řezanou, vráscitou tvář s neuvěřitelně pronikavýma očima. Koulí zavířilo mračno kouře a všechno potemnělo.

Soustředil jsem svou mysl a znovu se v mlhavém středu koule objevily stíny postav a obrazů. Viděl jsem ubohou venkovskou

usedlost, schoulenou pod skalním převisem vysokého horského štítu. Z hořící doškové střechy nízkého kamenného stavení se valil dým. Stojící mladý muž držel otěže svého koně a pozoroval dva Černé jezdce, jak se rvou se stařenou. Na zemi mezi mladíkem a chatrčí leželo mužské tělo a vedle muže oděného v jednolité černi se krčily dvě vyděšené děti.

Lowra vedle mne zděšeně zasténala, když se pohled zaostřil na mladíka. Dech mi uvázl v hrdle. Nikdy jsem Daefyda neviděl, ale poznal jsem ho okamžitě. Byl Daviganovi podobný jako vejce vejci. Ale byl Daviganem, který postrádal jakýkoli výraz. Hleděl na stařenu svíjející se v rukou temně oděných Černých jezdců a jeho tvář byla prázdná a slepá jako netknutá sněhová pláň.

Stařena se s překvapivou silou vytrhla mužům, kteří ji drželi, a vrhla se k Daefydovi. Zvedla zaťatou pěst, udeřila Daefyda do obličeje a plivla na něj. „Vrahu," vykřikla. „Zrádče! Vrahu!"

Jeden z Černých jezdců zvedl meč a čistým řezem jí podřízl hrdlo. Klesla k zemi a na zdupanou trávu vytryskla její krev. Daefyd se ani nepohnul. Na jeho tváři se neobjevil sebemenší náznak citu, jenom bez jakékoli známky odporu či účasti uhnul nohou, aby mu její krev nepotřísnila kožené boty.

Lowra vykřikla. Vylekala mne. Koule se mi v dlaních roztříštila na kusy, její úlomky roztály a rozstříkly se mi u nohou jako voda. Hlava se mi točila závratí. Zavrávoral jsem, utřel si ruce do pokrývky, kterou jsem měl ovinutou kolem pasu, a na chvíli jsem zavřel oči. Lowra zatápala kolem sebe a málem by upadla, kdyby z jeskyňky nevyběhl Davigan a nezachytil ji.

„Vypadal jako mrtvý," zašeptala Lowra. Hlas jí přeskakoval hrůzou. „Co to s ním jen udělali? Jeho tvář… Stál tam a přitom vypadal, jako by byl mrtvý."

„Kde je?" vyhrkl Davigan. „Viděli jste, kde je?"

Zavrtěla hlavou. „Viděla jsem jen hořící usedlost pod útesem," řekla. „Nepoznala jsem to místo."

„Na západě," řekl jsem v náhlém záblesku jasnozřivosti. „Na západ odtud. Na pobřeží."

Podívali se na mne. „Jak to víš?" vyhrkl Davigan.

Podíval jsem se na své ruce. Zbytky třpytu z koule jasně vyznačily, kudy probíhají rýhy v dlaních. Ještě jednou jsem si otřel

ruce do pokrývky. Na vlněné látce po nich zůstaly dvě jemně se třpytící šmouhy.

„Já nevím," řekl jsem. „Ale vím, že je to na západ odtud. Ten čaroděj v té kouli mi to řekl…"

Seděl jsem se zkříženýma nohama vzadu v jeskyňce, na kolenou jsem měl položený svůj meč a čile jsem se oháněl brusným kamenem a naolejovaným plátnem. Čepel byla čistá a ostrá, nepotřebovala další péči, ale já jsem potřeboval nějakou činnost, na kterou bych se mohl soustředit a nemusel tak myslet na to, co jsem viděl v kouli. Kenzie říkával, že péče, kterou člověk věnuje svému meči, není nikdy dost. Už ani nevím, kolikrát mi říkal, že když se budu já dobře starat o svůj meč, bude se on dobře starat o mne.

Davigan seděl u ohně, schoulený se svým trápením, plášť přehozený přes ramena. Vedle něj ležela jeho harfa. Ani se jí nedotkl. Zíral do plamenů, naprosto pohlcen proměnlivými černočervenými obrazci poletujícími po řeřavých uhlících, čelo svraštělé, zlaté obočí stažené k sobě. Lowra seděla s rukama ovinutýma kolem skrčených nohou, kolena pod bradou, a stejně jako on nehybně hleděla do plamenů.

„Daefyd to neudělal," řekl Davigan chraptivě. „Jenom tam stál a díval se, jak Černí jezdci vraždí."

Neodpověděl jsem. Přejížděl jsem brusným kamenem po ostří čepele a ztichlou jeskyňkou se rozléhal jemný hvízdavý zvuk. Oheň tiše praskal a zdůrazňoval tak ticho noci.

Davigan si poklepával pěstí o stehno. „Já tomu nevěřím," prohlásil. Podíval se na mne. V šeru, narušovaném jen plameny ohně, měl oči velké a temné. „Jsi si jist, že to, co jsi viděl, bylo opravdové Vidění?"

„Ne," odvětil jsem. „Vůbec si tím nejsem jist. S jistotou vím jen to, že mi tehdy v noci koule ukázala, kde bychom mohli najít Zhoubu. A dnes v noci mi ukázala, kde je Daefyd. Jak se ukázalo, to první bylo pravdivé. To druhé pravdivé být nemusí."

„Je pravdivé," řekla Lowra, aniž odtrhla pohled od ohně. „Jak o tom můžeš pochybovat, Dave? Slyšel jsi přece, co říkal Margan.

Když může Daefyd zrazovat Maedunům lidi, co mají magii, tak taky může stát a lhostejně se dívat na to, jak zabíjejí stařenu.“

„Ale Daefyd takový není,“ bránil se Davigan.

Pomalu zvedla oči a zadívala se na něj. „Ať už je teď jakýkoli…“ odmlčela se. Hlas jí uvázl v hrdle, pak si odkašlala. „Ať už je teď jakýkoli, není to ten Daefyd, kterého známe. Udělali s ním něco hrůzného. Neříkal jsi, že něco takového cítíš probíhat po poutu, které vás jako dvojčata spojuje?“

Přikývl. „Jo, to jsem říkal,“ pronesl tiše. „Doufal jsem, že se mýlím. Domníval jsem se, že je to bolest.“

„To je,“ řekl jsem tiše. „Ale není to ten druh bolesti, který jsi měl na mysli.“

„Bolest duše,“ zašeptal pochmurně. Přikývl jsem. „Jo. To si myslím taky.“

„Používají ho k tomu, aby jim našel a označil kohokoli, kdo má nějakou magii,“ řekla Lowra. „My víme, že se snaží ve Skai a Wenyddu veškerou magii vymýtit. Oni…“ Hlas se jí zadrhl v krku a oči rozšířily zděšením. V tu chvíli byla bledá, že by se v ní krve nedořezal. „Ach bohové a bohyně,“ zašeptala.

Upustil jsem brusný kámen, zasažen jejím mrazivým strachem. „Co je?“

S viditelným úsilím se pokusila ovládnout. „Ta usedlost,“ řekla. „Co když jim tu usedlost našel a ukázal Daefyd? Co když napadnou i naši usedlost?“

Davigan na ni zděšeně zíral. „On by…“

„Že ne?“ zeptala se prudce. „Prozradil Marganovu ženu a dceru a prozradil lidi, které jsme viděli v kouli. Maeduni se chtějí Tyaddů zbavit. Jestli ho používají k tomu, aby jim hledal a označoval lidi s magií, pak ho mohou použít i na to, aby jim ukázal, kde jaká usedlost leží.“

Davigan odmítal přijmout vědomí, že by jeho bratr mohl být něčeho takového schopen. Ale věděl stejně dobře jako my, že Maeduni provedli s Daefydem něco hrůzného. Na jeho tváři se dlouho střídal vzdor a smíření se skutečností, až se nakonec podvolil.

„Musíme je varovat,“ řekl. „Musíme je varovat co nejrychleji.“

17

Vyrazili jsme brzy zrána se sluncem v zádech směrem na západ. Košile mi přes noc uschla, ale suknici jsem měl ještě vlhkou a studenou a pléd jakbysmet. Na slunci doschnou rychle. Vypadalo to, že zatímco jsme spali, přišlo jaro.

Skrz holé větve stromů zářilo slunce a jak jsem jel za Daviganem, příjemně se mi opíralo do zad. Nad námi se klenula obloha tak čistá, jasná a nekonečně modrá, že jsem snad takovou ani nikdy neviděl. Ale možná, že mne po všech těch vlhkých nepříjemných dnech plných mlhy a deště jenom potěšila ta změna. Vzduch byl plný vůně vlhké zeminy a probouzející se přírody. I koně změnu vycítili a navzdory včerejší únavě čile klusali.

Davigan jel přede mnou, takže jsem mu nemohl vidět do tváře, ale seděl na koni shrbený, jako by nesl velkou tíhu, se sklopenou hlavou. Tentokrát nevěnoval harfě žádnou pozornost a lhostejně ji vezl zavěšenou na zádech. V čele našeho malého průvodu jela Lowra, nachýlená dopředu přes sedlovou hrušku, jako by jí tak míle mohly ubíhat rychleji. Její obavy rozechvívaly pouto mezi námi a přenášely se na mne tak silně, že jsem z toho měl žaludek jako na vodě.

Jeli jsme rychlým klusem, koňská kopyta na kamenité zemi rytmicky klapala, z louží stříkala voda a do vzduchu vyletovaly duhové spršky. Zvuk koňských kopyt se ozvěnou vracel od

horských štítů kolem nás. Ale dnes nám šlo více o rychlost než o to, abychom se skryli před Maeduny.

Projeli jsme probouzejícím se lesem, který nadšeně vítal vzrušující příchod jara. Do vlhké půdy se opíralo teplé jarní slunce a zahánělo poslední zbytky zimy. Když jsem se pozorně zaposlouchal, skoro jsem slyšel, jak ve stromech proudí míza – jako voda, která tryská do nádržky. Vzduch svěže voněl nadcházejícím jarem.

Dopoledne jsme zastavili na okraji malé louky, abychom nechali koně trochu vydechnout. Nejdříve jsme je řádně do sucha vytřeli, napojili je u potůčku zurčícího podél cesty a pak je nechali volně se pást na louce. Koně pohrdli starou, odumřelou, hnědou trávou a pídili se po sladkých, zelených výhoncích, které prorážely mezi suchými loňskými zbytky. Ze všech stromů kolem slunné louky se ozývalo vytrvalé švitoření ptáků.

Protáhl jsem se, abych zahnal křeče v zádech a nohou. „Kam jedeme?“ zeptal jsem se.

„Na naši usedlost,“ odvětil Davigan.

„Jo, to už jsi říkal. Ale kde to je?“

Tvář se mu na okamžik rozzářila úsměvem, který vzápětí pohasl a Davigan se opět ustaraně zachmuřil. „Pořád zapomínám, žes tu nevyrostl a že to tady tak dobře neznáš,“ řekl. Ukázal na horský hřbet na severozápadě. „Tam nahoře, vysoko v horách, uprostřed štítů, je údolí. Je téměř ve stínu Mrakonoše, dobře skryté před všemi, kdo by nás neměli najít. Tímhle tempem je to asi dva dny jízdy.“

Sledoval jsem pohledem jeho namířený prst. Mezi štíty nahoře jsem nedokázal rozeznat žádný prostor, kde by mohlo ležet údolí. Ať už byla v jednolité linii vysokých štítů nějaká mezera nebo ne, já jsem ji neobjevil. Vypadaly neprostupně jako kamenná zeď pevnosti. Část toho byl určitě přírodní útvar, ale část mohla být jen tyaddská magie – maskovací zaklínadlo pro ošálení zvědavých očí. Ale maskovací zaklínadlo bylo jako obrana proti člověku narozenému ve skryté usedlosti a vychovanému ke znalosti, jak touto magií proniknout, bezcenné.

„Vyprávět mé matce o tom, co se stalo s Daefydem, není nic, na co bych se zrovna těšil,“ poznamenal ponuře, s pohledem upřeným na vysoké skalní štíty.

Zamrazilo mne. Jeho matkou byla Sheryn, vdova po Tieganovi, synu krále Tiernyna. Znal jsem dobře ten příběh – příběh o tom, jak s ní Brynda, Kenzie a můj otec prchali přes celou Celi, aby ji dopravili k jejímu lidu. Představa, že se s ní osobně setkám, mne podivně rozrušila, jako bych se měl setkat s někým z hrdinných eposů bardů z dávno minulých století.

„Tvá matka, královna…“ zamumlal jsem.

Mrkl na mne a pak zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Není královnou. Je hrdá na to, že je vdovou po princi Tieganovi, ale říká, že si nikdy nebude činit nárok na postavení královny. Tiegan zemřel dřív než jeho otec, takže se nikdy nestal králem.“

„Ale Daefyd je králem,“ řekl jsem. „Anebo by jím byl, kdyby byla Celi svobodná a on byl korunován.“

„Jo,“ řekl. „Kdyby byla svobodná…“ Jeho hlas se vytratil do ticha a oči mu potemněly žalem.

„Máte tam nějaké válečníky, kteří by mohli usedlost bránit, kdyby ji Maeduni našli?“ zeptal jsem se tiše.

Zachmuřeně se na mne podíval. „My nejsme válečníci, Garethe. Vždyť to víš. Máme jen zbytky té skupiny, kterou vedl Daefyd proti Maedunům. Tak tucet mužů, ani ne.“

„Tucet mužů?“ opakoval jsem. „Na obranu proti oddílu Maedunů, kteří s sebou mohou mít kouzelníka?“

Pokrčil rameny. „Jejich černokněžnictví není tak vysoko v horách účinné.“

„Ne? A co ten černokněžník, kterého jsme potkali na úbočí Mrakonoše? Jeho černokněžnictví bylo tak účinné, že nás málem všechny zabilo. A to přímo na Mrakonoši samotném, na místě zasvěceném všem sedmi bohům a bohyním.“

„Ale ty jsi ho přemohl,“ prohlásil umíněně, pevně rozhodnut doufat v to lepší.

„Jo, nějak se mi to povedlo. Ale taky za sebou neměl celý oddíl Černých jezdců. Byli tam jen čtyři a my jsme byli tři.“

Neodpověděl. Znovu se zadíval na žulové špičaté vrcholky horského hřebenu a pak se odvrátil. Lowra mu něco pošeptala, on přikývl a šel sehnat koně.

„Davigan má pravdu,“ řekla mi. „My nejsme národem válečníků. A ty víš, že se naše magie nedá použít jako zbraň. Ale máme jiné způsoby, jak se ochránit. Pokud víme, proti čemu se

musíme chránit.“ Skousla rty a smutně se podívala na Davigana. „A dosud jsme nikdy nebyli nuceni chránit naši usedlost proti jednomu z našich vlastních lidí.“

Pohladil jsem ji po tváři. „Lowro, řekla jsi to sama. Ať už je teď Daefyd cokoliv – ať už z něj Maeduni udělali cokoliv – není už jedním z nás. Udělali z něj něco jiného. Něco, co možná připomíná Daefyda, kterého jsi znala, ale teď už to rozhodně není on. Já nevím, čím teď je.“

„Zbraní,“ zašeptala. „Je zbraní. Zajali mého bratra a udělali z něj zbraň namířenou přímo na naše srdce.“

Zhouba mne varovala, ale já jsem tomu nevěnoval pozornost. Možná, že jsem to přehlížel díky tomu, že jsem slyšel všechna ta povídání o tom, jak se Rudý Kian hádal s Královtvůrcem, když ho jeho povinnosti vedly jinam, než kam chtěl jít meč toužící po muži, který se měl stát králem. Pomyslel jsem si o tom jen tolik, že když jsem se vydal opačným směrem, než chtěla Zhouba, meč mi dává najevo své rozhořčení. Odbyl jsem to nesouhlasné, svárlivé bzučení, které vycházelo z meče, pokrčením ramen. Mrzutě jsem zaznamenal, že vlastnit proslulou Runovou čepel může být čas od času kupodivu i poněkud nepříjemné.

Nedokázal jsem to protivné kvílení, které vycházelo z meče, zarazit. Jak den ubíhal, bylo to pořád horší a horší a to mi na náladě dvakrát nepřidávalo. S každou mílí, kterou jsme ujeli, jsem byl otrávenější a podrážděnější a kvílení toho meče mne rozčilovalo víc a víc.

Úzká cesta, po které jsme jeli, se vinula na úpatí horských štítů mezi vysokými cedry a jedlemi. Táhla se podél řeky, která protékala mezi horskými ostrohy, prodírala se mezi nimi na jihovýchod od Mrakonoše a nakonec se stáčela kolem Cegu k ústí Eidony. Jeli jsme hlubokým údolím mezi řekou a štíty, které se jako stupňovitá schodiště zvedalo k vysokým strmým štítům. Každého sebemenšího kousku půdy na útesech se tvrdošíjně držely stromy a toužebně se natahovaly za sluncem, jehož paprsky dopadaly na okraj útesu. Před námi byl starý sesuv půdy, který sjel z hor a téměř zahradil řeku, a údolí se zde zužovalo.

Když jsme dojeli doprostřed sesutých kamenů, začal meč, zabalený do své pokrývky, která jeho nářky tlumila, přímo skučet a kvičet a výt. Strčil jsem ruku do vaku, který jsem měl připoutaný řemeny k sedlu. Bylo to, jako bych strčil ruku do vosího hnízda. Myslel jsem, že jsou snad doopravdy pobodány tucty jehliček. Vytrhl jsem ji zpátky a podíval se na ni, ale kůže na dlani byla neporušená. Ze srdce jsem zaklel a otřel si ji do suknice.

Lowra se otočila v sedle a podívala se na mne. Jak se zamračila, stáhlo se jí obočí k sobě a nad kořenem nosu jí naskočila vráska. Přitáhla koni uzdu, zastavila ho a počkala, až s Daviganem dojedeme k ní.

„Co se stalo?“ zeptala se mne. „Celý den se nad něčím vztekáš. Dokonce i mne to vyvádí z míry.“

„To ten meč,“ zažaloval jsem a zastrčil ruku do vaku. Tělem mi projelo vzteklé bzučení tisícihlavého roje včel. „Já nevím, co chce…“

Ta slova mi uvázla v krku, když mi to zčistajasna došlo a zůstal jsem, jako když do mne hrom uděří. Věděl jsem, co mi ten meč chtěl, a proklínal sám sebe, že jsem mohl být tak nekonečně hloupý. A v okamžiku, kdy mi to došlo, vyrazil meč uširvoucí vřísknutí, po kterém jsem málem ohluchl, zuby mi zadrnčely a já to pochopil.

Už jsme nebyli pronásledovatelé, stali se z nás pronásledovaní. Neměl jsem čas přemýšlet, jak se to stalo, jenom mne napadlo, jestli Daefyd náhodou nevycítil magii, kterou jsem noc předtím použil, nebo jestli nevycítil samotnou magii Zhouby. Ale teď už bylo pozdě o tom přemýšlet.

„Past!“ zařval jsem. „Zpátky! Jedeme do pasti!“

Mýlil jsem se. Nejeli jsme do pasti. Už jsme v ní byli. Byla to moje vina. Tohle všechno byla moje vina. Slepě, tvrdohlavě a schválně jsem přehlížel, jak se mne Zhouba snaží varovat.

Vyhrnuli se zpoza stromů a skal a byli všude kolem nás – skoro dvě desítky jezdců oděných v černém, s vlasy a očima tmavýma jako jejich oděv. Žaludek se mi sevřel podivnou směsí strachu, vzrušení a vzteku. Ani si nevzpomínám, jak jsem se natáhl pro svůj meč, který jsem měl na zádech. Vypadalo to, jako by mi jílec sám skočil do dlaně. Vyrazil jsem tyrský válečný pokřik, patami pobídl koně do slabin a vyjel do útoku proti nim.

Jeden z Černých jezdců se mi dostal přímo do cesty. Strhl jsem koně stranou, ten narazil plecemi do slabin jeho koně a Jezdec ztratil rovnováhu. Chytil se za sedlovou hrušku, já ho lehce zbavil hlavy a hned jsem se otočil do střetu s dalším útočníkem. Koutkem oka jsem zahlédl Lowru, jak natáčí svého koně a nasazuje na tětivu luku další šíp.

Přede mnou se vynořil další Maedun, zatočil mečem a já jsem sklonil hlavu, abych se mu vyhnul. Vycenil zuby, zavrčel jako vzteklý pes a vytočil se v sedle, aby se vyhnul mému odseku, pak se sklonil a sekl po mně ránou namířenou na břicho. Stěží jsem mu stihl včas uhnout tím, že jsem stočil koně kolem a sklouzl ze sedla na stranu. Rychle jsem se otočil zpátky k němu a shledal jsem, že jeho čepel sviští vzduchem přímo k mému krku. Sklonil jsem se a pokusil se zvednout svůj meč a krýt se. Čepele jen zajiskřily, když se střetly. Černý jezdec strhl svůj meč zpět, ale převážil se a málem spadl z koně. Vyrazil jsem proti němu odsekem a rozpáral mu břicho.

Naprosto jsem ztratil přehled o Daviganovi, ale neměl jsem čas po něm v tom zmatku pátrat. „Davigane, utíkej," řval jsem. „Zpátky dolů na cestu!" Zdálo se mi, že slyším jeho hlas, jak mi odpovídá, ale měl jsem příliš mnoho starostí, než abych rozuměl tomu, co říká.

Lowra něco vykřikla a popohnala svého koně blíž ke mně. Jak jsem se rozmachoval mečem v té hordě Černých jezdců, kteří nás obklopili, kdesi v podvědomí jsem věděl o její přítomnosti. Ucítil jsem, jak čepel prošla svaly a zasekla se hluboko do kosti. Zezadu už na mne útočil další jezdec. Otočil jsem se v sedle. Jeho meč už svištěl vzduchem a v jasném slunečním světle se matně leskl. Stočil jsem svůj meč do odseku a ucítil jsem, jak se moje čepel zachytila na jílci jeho meče. Otřes toho nárazu mi proběhl paží až do ramene. Vykroutil jsem mu meč z ruky, Maedun zařval a sáhl po dýce za pasem. Jeho výkřik se vzápětí změnil v chrčení. Hrot Lowřina šípu našel jeho hrdlo.

Něco mi škubalo plédem. Zachytil jsem záblesk čepele temného meče, který projel volným koncem látky. Naprosto nesmyslně mne napadlo, že by mne Caitha asi uškrtila, kdybych ten pléd zničil. Jak se Maedun namáhal osvobodit svůj meč ze záhybů plédu, vedl jsem meč obloukem do strany a zasáhl ho horní částí čepele, těsně pod

jílcem, do spánku, rozsekl jsem mu kůži a kost a na sedle se rozstříkla krev a mozek.

Daviganovi se podařilo prolomit se z toho zmatku a teď hnal svého koně tryskem po cestě, po které jsme přijeli, zpátky na východ. Otočil jsem koně, sáhl po uzdě Lowřina koně a zatáhl jsem, aby se dal do pohybu.

„Jeď," vykřikl jsem. Vrhl se na nás jeden Černý jezdec, já se otočil a rozmáchl se mečem. Jezdec se svižně vyhnul. „Jeď za Daviganem. Vypadni odtud!"

„Bez tebe ne," křikla na mne. A pak se její oči rozšířily zděšením a z tváře se jí vytratila všechna barva. Neslyšel jsem její hlas, viděl jsem jí na rtech, co říká. „Daefyd," vydechla. Otočil jsem se a sledoval její omráčený, strnulý pohled. Seděl na koni na kraji cesty a vypadal, jako by se díval jen na vodu, která se řítí přes kameny. Na jeho lhostejné, tupé tváři nebylo vidět žádné znepokojení o osud sestry či bratra. Pokud je poznal – nebo pokud je vůbec viděl – nebylo to na něm znát.

„Jeď!" křikl jsem znovu na Lowru.

Ještě naposledy se na Daefyda omámeně podívala, pak popohnala svého koně a vyrazila za Daviganem. Ten už skoro mizel za ohybem cesty. Vyhnul jsem se dalšímu Jezdci, otočil koně, pobídl ho a skloněný nízko nad koňskou hřívou jsem vyrazil za nimi.

Ty lučištníky jsem mezi Černými jezdci neviděl. Ale slyšel jsem brnknutí tětiv a zasvištění šípu, který mi proletěl kolem hlavy. Ještě než jsem stihl ze sebe vydat varovný výkřik, tak Davigan v sedle ztuhl, spadl na cestu a zůstal ležet. Viděl jsem šíp, který zasáhl Lowru do ramene. Málem spadla z koně, ale nakonec to vyrovnala, jenže ve strachu o Davigana koně zastavila a sklouzla na cestu. Davigan se nehýbal. Viděl jsem, že mu dole na kříži trčí ze zad šíp.

Pádil jsem po cestě s Jezdci v zádech a musel se rychle rozhodnout. Rozhodl jsem se pro Lowru.

Klečela vedle Davigana. Jak můj kůň pádil kolem ní, vyklonil jsem se ze sedla až k zemi, koleny se držel, jak se dalo, a natáhl k ní ruku. Chytil jsem ji kolem pasu, zvedl ji ze země a hodil si ji do sedla před sebe. Byla sice lehká, ale přesto mne její váha v jednom okamžiku málem strhla z koně. Nicméně se mi podařilo se v sedle udržet a nepustit ji.

„Ne,“ křičela. „Nemohu opustit Davigana…“

Nezmohl jsem se na odpověď. Projeli jsme zatáčkou a já zastavil. Sklouzl jsem na zem, Lowru jsem stáhl dolů za sebou, zdržel jsem se jen tak dlouho, abych strhl ze sedla meč zavinutý do deky a pak jsem plochou stranou čepele uštědřil koni pořádné plácnutí po zadku a odeslal ho vzpínajícího se a divoce poskakujícího dál zpátky po cestě. Kůň zmizel, já se přikrčil schován za hromadou balvanů a Lowru jsem k sobě.

„Co…?“

Vzpouzela se mi v náručí, ale držel jsem ji pevně a rukou jí zakryl ústa, aby byla zticha. Nemohl jsem dopustit, aby nás nepředloženě prozradila Černým jezdcům, a v zoufalství jsem se natáhl pro ty proudy moci, které mi Kian ukázal. Jeden jsem našel, sevřel ho a ovinul kolem nás jako plášť. Zhoubu jsem zasunul mezi nás, sklonil hlavu a čelo jsem si přitiskl k jejímu.

„Balvany,“ zašeptal jsem vroucně. „Až projedou zatáčkou, ať tady leží jen dva kameny navíc.“

18

Oddíl Černých jezdců projel zatáčkou jako divoký příval – jezdci cválali sklonění nízko nad hruškami sedel, plně soustředěni na pronásledování. Můj kůň už dávno zmizel za zatáčkou, ale dusot jeho pádících kopyt dosud doznával, odrážel se od stěn údolí a vyvolával dojem, že se údolím žene alespoň půl tuctu koní. Přitáhl jsem vlákna moci těsněji kolem nás a soustředil se na to, abychom vypadali jen jako dva bludné balvany na koberci z loňského listí a rašící trávy.

Zapůsobilo to.

Jezdci se tryskem prohnali kolem nás, nám nevěnovali jediný pohled a ve vteřině zmizeli za zatáčkou na východním konci sesuvu. Byl to děsivě prostý způsob, jak si potvrdit skutečnost, že magii doopravdy mám.

Napočítal jsem deset jezdců. Nebyl jsem si jist, kolik jsme tam na tom místě, kde jsme upadli do pasti, po sobě zanechali mrtvol, ale byl jsem si jist, že jich nebylo víc než čtyři či pět. To znamenalo, že někde blízko kolem nás je ještě pět nebo šest Černých jezdců. Nehýbal jsem se a pavučinu moci jsem taky zatím nepustil. Sama se pevně ovinula kolem nás a na kůži jsem cítil mravenčení podobné tomu, jako když si člověk přesedí nohu, pak si ji protáhne a do nohy se mu začne vracet cit. Vzduch kolem nás byl nabitý napětím jako těsně před bouří. Zhouba pevně zabalená do

své vlněné pokrývky kvílela jako brusný kámen, který přejíždí po kovu.

Lowra se mi v náruči zachvěla a vydala jakési tiché rozmrzelé zamručení. Na dlani jsem cítil, jak se její rty pohybují. Ve tváři byla bílá jako křída, oči měla vyděšené. Z ramene jí z rány po šípu tekla krev. Měl jsem na košili jasně červenou skvrnu. Zvedla oči a zadívala se na mne. Odtáhl jsem jí svou ruku z úst.

„Vím dost na to, abych zůstala zticha, ty troubo," zachrčela, ale tak tiše, že její hlas dolehl sotva tak k mému uchu. „Nemusíš mne tady dusit jako nějakého proklatého psa."

„Promiň," omluvil jsem se. „V jednu chvíli probíhaly věci poněkud zmateně a já jsem nemyslel na nic jiného, než jak jim zmizet z očí." Dotkl jsem se jejího zraněného ramene. „Podívám se, jestli to jsem schopen Uzdravit."

Ucukla a ušklíbla se. „Později," řekla. „Až nebudeme v takovém nebezpečí. Prozatím to přežiju."

V okamžiku, kdy byla zraněna, a těsně poté, kdy se bolest ještě nedostavila nebo alespoň nebyla tak trýznivá, byla očividně klidná. Vyvolávalo to ve mně určité obavy. Právě na taková zranění, která člověk sotva cítí, lidé umírají. „Jsi si jistá?"

„Jo. Bolí to, ale ne tolik, jak bych čekala." Odmlčela se a zadívala se na cestu, po které jsme prchali. „Davigan…" vydechla. Z očí jí vytryskly slzy.

„Zůstal tam," řekl jsem. „Byl ještě naživu?"

„Myslím že ano," odpověděla. „Ten šíp ho zasáhl na dost špatném místě – v kříži. Ale myslím, že ještě dýchal."

Snažil jsem se jí vysvětlit, že jsem se musel rychle rozhodnout. Že jak jsem projížděl kolem, nemohl jsem sebrat ze země oba dva. Vybral jsem si ji, protože jsem věděl, že je naživu. A protože je mojí bheancoran a tím pádem druhou polovinou mé duše. Ale to mi asi viděla na tváři sama. Oči jí už potemněly bolestí, ale ještě zvedla ruku a jemně se dotkla mé tváře a pak se na mne pokusila usmát, aby mi ukázala, že mi rozumí.

V tom okamžiku jsem se něco dozvěděl sám o sobě. Něco, o čem jsem si nikdy nemyslel, že se o sobě dozvím, ale než jsem s tím mohl něco udělat, závoj moci se kolem nás zachvěl a zašuměl a požahal mne na kůži jako kopřivy. Zaslechli jsme, jak se k nám

blíží dusot koňských kopyt, a vzápětí se objevil Černí jezdci. Vedli s sebou mého koně a nevypadali nijak spokojeně.

Lowra mi ztuhla v náručí; strnula jako jelen, který ucítil lovce. Prsty jsem přejel po vláknech moci, která nás obklopovala a veškerou mysl upřel na balvany, skály a vlhké, loňské listí.

Vstříc vracejícím se Jezdcům vyjel Daefyd s jedním Černým jezdcem. Zastavili ani ne pět kroků od místa, kde jsme se mezi roztroušenými balvany krčili v závějích spadaného listí. Podíval jsem se na muže vedle Daefyda a krev mi ztuhla v žilách.

Vypadal, že je jen o pár let starší než já. Překvapivě hezký muž s tváří, která mi připomínala jestřába. Po stranách nosu se ke koutkům úst táhly dvě hluboké rýhy, které mu dodávaly tak pohrdavého, zatrpklého vzezření, že působil přitažlivě i odpudivě zároveň. Na rozdíl od ostatních jezdců na sobě neměl žádné odznaky příslušnosti. Nic nenarušovalo jednolitou čerň jeho skvostně střižené a dokonale padnoucí košile, tuniky, kalhot a pláště. Husté, hrubé vlasy mu spadaly na ramena – černé jako nejčernější noc, vlasy, které sluneční světlo víc pohlcovaly, než odrážely. Oči měl ještě tmavší než vlasy a působily dojmem, že v nich snad ani není žádná duhovka, jen široké, prázdné panenky.

Blížil se zahalen stínem, který vycházel z něj samotného. Kolem jeho hlavy se vznášela černá mlha a táhla se dolů po ramenech a po zádech. Věděl jsem, co ta mlha znamená. Byl to kouzelník.

Ne, tento muž byl mnohem víc než jen kouzelník. Byl to mistr v zacházení s magií krve. Černokněžník, a navíc jeden z nejmocnějších. Taková moc v tomto věku – to mohl být jen jediný člověk.

Zíral jsem přímo na Horbada, syna Hakkara z Maedunu, samozvaného Lorda Ochránce Celi, který si dělal nárok na Daefydův trůn.

Kvílení Zhouby přešlo do vřeštivého vytí a vak mezi mnou a Lowrou se třásl jako celý les osik ve větru. Nedokázal jsem udělat nic, abych to zarazil. I Lowra to slyšela. Těžko to mohla neslyšet. To by musela být hluchá jako pařez. Nebo spíš jako kámen. Strnule se přitiskla ke mně a zděšeně přeskakovala očima z meče na Daefyda, lhostejně sedícího na koni vedle Horbada, a zpátky.

Podíval jsem se na Horbada, strachy bez sebe, jestli to taky neslyšel. Měl magii. Přestože je to krvavé černokněžnictví, je to

magie. Nechápal jsem, jak je možné, že ten lomoz, který Zhouba tropí, neslyší.

Jedinou možností byla skutečnost, že maskovací zaklínadlo drží všechnu magii v sobě stejně jako zazátkovaná láhev víno.

Oddíl Černých jezdců, který přivedl mého koně, se připojil k Horbadovi a Daefydovi a utvořil kolem černokněžníkova syna spořádanou, těsně sevřenou skupinu. Horbad se velitele zeptal na něco, co jsem neslyšel. Muž ukázal zpátky po cestě směrem odkud přijeli a zavrtěl hlavou. Horbad se zeptal ještě jednou, velitel oddílu pokrčil rameny a opět zavrtěl hlavou. Horbadova tvář zbrunátněla a černé oči se mu zaleskly vzteky. Otočil se v sedle a vykřikl.

Jako chlapec jsem se učil maedunsky, Kenzie mne učil. Ale Horbad byl příliš daleko a já jsem jeho slovům nerozuměl. Ale to, co říkalo jeho škrobeně napjaté tělo a lesklé, zúžené černé oči, bylo jednoznačné. Zuřil a chtěl nás najít.

Z opačného směru přijeli další čtyři Černí jezdci. Vezli s sebou břemeno, které jim bránilo v rychlejší jízdě. Lowra vedle mne tichounce zasténala a já skousl spodní ret, abych nevykřikl.

Na jednom koni seděl zhroucený Davigan. Na koni za ním seděl Černý jezdec, jednou rukou držel Davigana a druhou řídil koně. Davigan měl košili a kalhoty celé zakrvácené, ale očividně byl ještě naživu. Byl v bezvědomí a nehýbal se. Daefyd hleděl na svého bratra s naprostou lhostejností. Jako by se díval na někoho cizího. Jako by se ani nedíval na člověka.

Horbad znovu něco řekl a širokým, rozmáchlým gestem naznačil kruh. Ani teď jsem nezachytil jediné slovo, rozuměl jsem jen rozkazovačnému tónu jeho hlasu. Oddíl Černých jezdců sesedl a muži se rozběhli do všech směrů – očividně hledali mne a Lowru. Horbad po nás nepochybně silně toužil. Anebo možná chtěl jen ten meč a jeho magii. Sesedl a neklidně přecházel sem a tam. Daefyd zůstal s tím podivným zlověstným klidem sedět na koni, ke všemu dění netečný jako dobře vycvičený pes.

Jezdci hledali dlouho. Slunce už se dotýkalo západního hřebene hor, když je rozmrzelý Horbad konečně zavolal zpátky. Dva z nich prošli tak těsně kolem nás, že o nás zavadili svými plášti. Lowra zavřela oči a skousla rty a já se zachvěl. Maskovací zaklínadlo dokázalo ošálit zrak, ale ne hmat. Kdyby se některý z Černých jezdců dotkl rukou „balvanu“, který míjel, položil by mi ruku přímo

na rameno. A jakmile by někdo neucítil pod rukou nic podobného kameni, byl by s námi konec.

Jezdci vzali své koně a nasedli. Na Horbadův povel se seřadili do dvojstupu a vyrazili po cestě směrem na západ.

Daefyd otočil svého koně, že pojede za nimi, ale pak, jak večerní vánek změnil směr, zaváhal. Byli jsme vůči němu proti větru, ale teď, jak se vítr otočil a začal nám vát do zad, jsme se ocitli po větru. Zvedl hlavu jako lovecký pes, který zvětřil jelena. Otočil se v sedle, podíval se přímo na místo, kde jsme se s Lowrou krčili, zahaleni vlákny maskovacího zaklínadla, a zamračil se. První stopy nějakého výrazu, který jsem na jeho tváři viděl.

Díval se mi přímo do očí. Po páteři mi přejelo zamrazení a žaludek se mi sevřel. Jeho oči byly stejně zlatohnědé jako Daviganovy a Lowřiny, ale nebyla v nich ani jiskřička lidskosti. Více soucitu by člověk našel v očích vlka. Hledět do očí Daefyda ap Tiegan bylo jako dívat se do hlubin ledové vody. Všechno, co dělá člověka člověkem a odlišuje ho od zvířete, z jeho očí zmizelo. Daefyd už v tomto těle nežil.

Chviličku, která nám připadala jako věčnost, jsme si skrz pavučinu magie hleděli do očí. Jak by nás mohl nevidět, jak se tam krčíme? Každým okamžikem mohl zavolat Horbada a oddíl Černých jezdců zpět a zradit nás, stejně jako prozradil Marganovu ženu a dceru a ostatní lidi na usedlosti.

Pak se vánek opět otočil a Daefyd odvrátil pohled. Chvilku ještě nehybně seděl v sedle, pak patami pobídl koně do slabin a klusem vyrazil za Horbadem a jeho Jezdci. V okamžení zmizeli za západním koncem sesuvu.

Lowra se mi v náručí pohnula. „Jsou pryč?“ zeptala se.

„Nevím. Myslím že ano. Počkáme, abychom měli jistotu.“

„Byl s nimi Daefyd,“ řekla.

„Ano. Díval se přímo na nás. Musel nás vidět. Nebo alespoň cítil to maskovací zaklínadlo.“

„Vždycky dokázal vycítit magii,“ řekla. „Říkával, že má pach, který je nezaměnitelný.“

Já jsem cítil pach krvavého černokněžnictví. Dokázal jsem uvěřit, že svůj příznačný pach mohou mít i jiné magie. „Myslíš, že cítil to maskovací zaklínadlo?“

Zavrtěla hlavou. „Toho by schopen být neměl,“ řekla. „Pokud jsi ho udělal správně. Všechna magie musí směřovat dovnitř zaklínadla. Na nás. Neměly by tam být žádné vnější známky.“

„Ale přesto – díval se mi přímo do očí.“ Otřásl jsem se při vzpomínce na ty prázdné, mrtvé oči. Jako dva necitelné hnědé kameny ve tváři bez výrazu.

„Ale neprozradil nás.“

„Ne, to neudělal.“

Zaváhala. Když znovu promluvila, zaznívala v jejím hlase neochota uvěřit, že by ji její bratr mohl zradit. „Možná, že ho Horbad nedokáže donutit, aby zradil své příbuzné…“

„Možná,“ řekl jsem vyhýbavě. Ale já jsem viděl Daefydovy oči a věřil jsem, že Horbadovo krvavé černokněžnictví dokáže snad všechno na světě.

Držel jsem maskovací zaklínadlo kolem nás ještě dlouho poté, co Horbad s Daefydem a oddílem Černých jezdců odjeli. Až když jsem si byl jistý, že jsou pryč a už se nevrátí, nechal jsem pavučinu magie rozptýlit a stáhnout zpátky do země a vzduchu. Dráždivé napětí ve vzduchu odeznělo a vlákna magie, stahující se zpět do vzduchu a země, mne požahala jako kopřivy. Zaplavila mne vlna únavy a na chvíli jsem se musel opřít o balvan.

Když jsem odložil meč, který byl mezi námi, zachytil se šíp zabodnutý v jejím rameni o můj pléd a Lowra vykřikla bolestí. Chytila se za rameno a vzápětí rukou ucukla, jak ji špička šípu, která pronikla ramenem až dopředu, škrábla do dlaně.

„Podívám se na to,“ řekl jsem a sklonil se blíž, abych si prohlédl ránu. Uškubla před mým dotekem, pak skousla rty, zůstala strnule sedět a snažila se to vydržet.

Špička šípu vnikla zezadu do ramene, pronikla měkkou tkání těsně pod klíční kostí a vyšla vpředu šikmo vedle krku. Udělalo se mi nevolno, když jsem zjistil, jaké štěstí vlastně měla. Hrot šípu minul velkou krční tepnu ani ne o prst. Košili a tuniku měla hodně zakrvácenou, ale byla to jen krev z rány, krvácení nesílilo s každým úderem srdce.

„Myslím, že to dokážu Uzdravit," řekl jsem. „Ale nejprve musím vyjmout ten šíp."

Tiše zaklela. Vytáhl jsem dýku a s její pomocí se mi podařilo hrot šípu odlomit. Její obličej nabyl stejné barvy jako mléko, jen napjatá pleť kolem úst získala nádech světle zelené. Zamumlal jsem nějakou omluvu a pak, dřív, než o tom mohl jeden či druhý z nás nějak moc přemýšlet, jsem popadl opeřený konec šípu a rychle ho vytrhl ven. Potřeboval jsem k tomu daleko víc síly, než jsem očekával.

Lowra vykřikla a zhroutila se mi do náruče. Vzadu i vpředu vytryskla z rány čerstvá krev. Rozhalil jsem jí košili u krku, stáhl ji i s tunikou dolů a odhalil jsem tak rameno. Ta rána nebyla velká – dva zmodralé, rozchlíplé vpichy, jeden vpředu, druhý vzadu, krvácející, s krevními podlitinami kolem. Zaváhal jsem. Přemítal jsem, jestli je nezbytně nutné, abych to zranění nejdříve vyčistil, než jí přiložím ruce na rameno, každou na jednu stranu rány. Kdybych to náležitě Uzdravil, tak bychom se snad zánětu obávat nemuseli.

Aspoň jsem v to doufal.

Soustředil jsem se celou svou myslí i duchem, sklonil hlavu a přitáhl zpátky proudy energie plynoucí kolem mne. Klečel jsem vedle Lowry a cítil je, jak se táhnou v zemi pode mnou a víří ve vzduchu kolem nás. Jasná, třpytivá vlákna v barvách měsíčního světla, sluneční záře, moře, oblohy a svěže zelených údolí. Stáhl jsem je do sebe a skrz své ruce jsem je vyslal do Lowry.

Viděl jsem celou její bytost. Krásnou, jemnou, křehkou a živoucí. Všechno do sebe přesně a úhledně zapadalo. Cítil jsem trhliny způsobené tou ránou a namířil jsem uzdravující sílu k nim. Postupně, zpočátku téměř nepostřehnutelně, se její bytost začala sama obnovovat. Pomalu, pomalinku se trhliny přetvořily a zacelily.

Odtáhl jsem ruce od Lowřina ramene a svět se se mnou zatočil. Musel jsem se zachytit balvanu. Podíval jsem se znovu na ránu. Na rameni zůstaly jen dvě malé okrouhlé jizvy, bílé vrypy na teplé, sluncem zhnědlé kůži. Jemně jsem jí přetáhl košili přes rameno a zase ji u krku zavázal a pak jsem jí ještě urovnal tuniku.

Vzdychla jako by se probírala z dlouhého, občerstvujícího spánku a otevřela oči. Oči se jí zaleskly údivem, když se dotkla svého ramene. Pak se usmála.

„Ty jsi skutečně mocný Uzdravovatel, Garethe," řekla.

Dosud jsem si nebyl jistý, jestli už se můžu odlepit od kamene a udržet se v sedě sám. „A jeden z těch, co nejvíc trpí únavou," zamumlal jsem.

„Tak si sáhni zpátky pro tu moc," odvětila. „Použij ji pro obnovení svých sil. Jinak budeš muset prospat celý den, aby se ti síly vrátily."

Bylo to snazší, než jsem si myslel. Jak jsem klečel na zemi, proudila do mne síla koleny a proudila do mne i kůží ze vzduchu kolem. Za okamžik už mi bylo lépe, ale ještě se mi trochu točila hlava a byl jsem slabý. Rhianna mne varovala před tím, abych do Uzdravování vkládal svou vlastní sílu. A držet tak dlouho maskovací zaklínadlo asi taky do určité míry přispělo k téhle zmáhající únavě. Ale my jsme museli jít dál, museli jsme vyrazit za těmi Černými jezdci. Postavil jsem se na nohy, podal Lowře ruku a pomohl jí vstát.

„Půjdeme za nimi a zjistíme, kam vezou Davigana," řekl jsem.

Přikývla. „Tak se teď pojďme podívat na to místo, kde nás přepadli," řekla. „Když odjížděli, neměli s sebou žádné volné koně. Takže ti ostatní možná utekli, ale koně obvykle neutíkají daleko, pokud vůbec. Když se nám podaří dva z nich najít, bude pro nás to sledování mnohem snazší."

Štěstí nás opustilo, společně se všemi koňmi, kteří během bitky utekli. Nenašli jsme ani jednoho. Ale zato jsme objevili mrtvoly Černých jezdců.

Odložil jsem Zhoubu na zem a sklonil se nad jedním z nich. Vypadal, že je asi tak velký jako já a má i stejnou postavu.

„Co to děláš?" zeptala se Lowra.

„Chci jeho stejnokroj," řekl jsem a namáhavě se snažil mrtvolu svléknout. „Mohl by se hodit."

Znechuceně se na mne podívala, ale podřepla si vedle mě a pomohla mi. Chtěl jsem košili, tuniku a plášť. Nezabralo nám ani tak moc času, než jsme to z něj stáhli a nacpali do vaku ke Zhoubě. Ze dvou druhých těl jsem si vzal opasky a udělal z nich řemen na zavěšení vaku přes záda – konce jsem prostrčil přezkami a vzniklé

smyčky jsem pevně utáhl kolem obou konců vaku a pak oba volné konce opasků svázal dohromady. Teď už jsem si mohl přehodit vak přes rameno, takže mi zůstaly obě ruce volné a v případě nutnosti jsem mohl použít svůj meč. Urovnal jsem si vak pohodlně na boku tak, aby mi nepřekážel, kdybych potřeboval rychle tasit, a byl jsem připraven na dlouhý pochod.

Když jsme míjeli místo, kde po pádu z koně zůstal ležet Davigan zasažený šípem, Lowra se najednou zastavila, klekla si a zvedla harfu v cestovním pouzdru. Hladkou kůži potřísnila krev, skvrny od krve byly i na harfě samotné. Jeden ze splašených koní dupl kopytem přímo doprostřed toho křehkého nástroje. Z těch pozorně laděných strun už nevzejde žádná hudba, žádné veselé, jiskřivé glissando.

Lowra pohladila roztrženou kůži cestovního pouzdra a pak si ho zavěsila přes rameno. „Ať si je třeba rozbitá, on ji stejně bude chtít," řekla tiše. „Udělal si ji sám, když mu bylo teprve patnáct. Možná, že si ji dokáže opravit."

„Najdeme ho," řekl jsem. „A dostaneme ho z jejich spárů."

Otočila ke mně bledou, odhodlanou tvář. „Jo," prohlásila. „Já jenom doufám, že se nám ho podaří dostat zpátky dřív, než s ním udělají to samé co s Daefydem."

19

Skoro dvě desítky mužů na koních, z toho jeden zraněný a krvácející, za sebou nechávají zřetelnou stopu. Přestože se už stmívalo, nedělalo nám s Lowrou žádné potíže sledovat Horbadův oddíl. Měli jsme celkem slušnou naději, že je dříve či později dostihneme. A navíc v náš prospěch pracovala skutečnost, že hnát koně po této cestě rychleji než ostrým krokem si koledovalo o ošklivý pád. A konečně – pokud maedunské krvavé černokněžnictví neumělo měnit tmu v denní světlo, tak budou muset na noc stejně zastavit. Jet horskými stezkami v noci, byť za úplňku, by nebyl rozumný člověk ochoten. A Horbada jsem za hlupáka nepovažoval. Byl natolik vojákem, aby nevystavoval své muže zbytečnému nebezpečí. Jízda v noci mu za ušetřený čas nestála.

Jenže tato skutečnost byla naneštěstí dvousečná. Ani já s Lowrou jsme po setmění nemohli pokračovat v cestě. Bylo tu mnoho nečekaných strmých útesů, které končily hlubokým pádem do ledové vody. Naší jedinou útěchou bylo, že ráno nebude těžké najít po Černých jezdcích stopy. A my se taky budeme moci vydat na cestu dříve. Pro dva lidi je mnohem snazší vstát a vyrazit na cestu, než když se má sbalit a připravit na cestu oddíl mužů.

Ani počasí nám nebylo příliš nakloněno. Jak slunce zapadalo za hory, přišly mraky a přes den jasná obloha se pomalu zatahovala. Západ se rozhořel barvami – rudou a zlatou a oranžovou a

purpurovou. Ale když světlo pohaslo, mraky zhoustly a ztěžkly a nepropustily ani jiskřičku světla z hvězd. Krátce po západu slunce měl vyjít měsíc, který teď byl ve své poslední čtvrti, ale skrz mraky jsme ho ani nezahlédli.

Šli jsme za Horbadem a Černými jezdci, dokud jsme nezačali zakopávat o kořeny a kameny na cestě a nešli téměř s nosem u země, abychom mohli pořádně sledovat stopy, které po sobě oddíl Maedunů zanechal. Když se stíny hor kolem nás uzavřely a padla tma, byla už nebezpečná i pomalá chůze. V té tmě jsme už neviděli skoro nic.

„Musíme na noc zastavit," prohlásil jsem. „Jestli v té tmě půjdeme dál, zabijeme se."

Lowra zvedla hlavu a zadívala se na oblohu. „Ty mraky se brzy rozptýlí," řekla. „Pak uvidíme líp."

Podíval jsem se nahoru. Jednolitá, neproniknutelná clona mraků nás oddělila od všeho světla, které mohlo dopadat na zem z hvězd či měsíce. Jediná trhlinka či slabší místo nenaznačovalo, že by se snad mohly mraky protrhnout. Budeme mít štěstí, jestli do rozbřesku nepromokneme na kůži.

„Ne, Lowro," řekl jsem. „Měj rozum. Já vím, jak moc chceš najít Davigana, ale v téhle tmě dál klopýtat nemůžeme. K čemu bychom Daviganovi – a když na to přijde, tak i Daefydovi – byli, kdybychom sletěli z útesu a skončili v řece. Nebo rozbití napadrť o skály."

„Ještě se nemůžeme zastavit," naléhala. „Musíme je najít."

„Jestli se zabijeme, tak je nenajdeme nikdy."

Obrátila se čelem ke mně. Byla už příliš tma na to, abych jí pořádně viděl do obličeje, ale v jejím hlase zaznívala prudkost, napětí a umíněnost. „Nemůžeme se zastavit," trvala na svém. „Jsou to mí bratři. Ty nevíš, jaké to je, ztratit bratra…" Hlas se zlomil v půli věty, když si uvědomila, co řekla. Já jsem ztratil bratra, sestru i matku. „Ach, Garethe, moc se ti omlouvám. Promiň mi to. Nemyslela jsem…"

„Byly mi čtyři, když se to stalo," řekl jsem tiše. „Zármutek se časem otupí. Nic se nestalo. Není za co se omlouvat."

Opřela se o kmen stromu a tvář si přitiskla na drsnou kůru. „Ne, je za co. Jsem prostě jen unavená a vzteklá a …"

„Já vím.“ Přitáhl jsem ji k sobě a sevřel ji do náruče. Všechny ženy z vyprávění bardů, které byly bheancoran princů ze Skai nebo krále Tiernyna, byly vysoké, robustní a všechny byly schopné zatočit mečem skoro stejně tak dlouhým a těžkým, jako byl ten můj. Lowra byla tak malá, drobná, křehká. Bylo mi, jako bych si k hrudi tiskl ptáčka.

Zvedla hlavu, aby mi něco řekla. Ale místo slov jsem ji políbil. A k mému překvapení mi polibek oplatila. Neměl jsem to sice původně v úmyslu, ale bylo to nečekaně sladké a uklidňující a vzrušující.

Poslední žena, kterou jsem takhle svíral v náručí, byla Caitha dan Malcolm, vysoká, urostlá tyrská šlechtična. Lowra byla naprosto jiná, ale do náruče mi padla jako ulitá. Jeden nekonečný okamžik jsme tam spolu stáli a pak jsem ji pustil. O krok ustoupila, pomalu zvedla ruku ke rtům a přejela prstem jejich obrys, jako by se jí tam otiskl tvar mých rtů.

„Já – promiň,“ řekl jsem. „Na tohle není vhodná doba ani místo.“

„Ne,“ souhlasila. „Ani doba, ani místo, ale neomlouvej se.“ Na chvíli se odmlčela a potom řekla: „Máš pravdu. Musíme si najít místo, kde se na noc utábořímе. Nemůžeme…“

Lehký vánek ke mně cosi donesl. Rychle jsem zvedl ruku, abych ji přerušil. „Cítíš to?“ zeptal jsem se.

„Cítím co?“

„Kouř.“ Znovu jsem začichal. Vítr k nám ze západu přinášel slabou vůni kouře z hořícího dřeva. „Cítím kouř. Kouř z hořícího dřeva. Že by nějaký oheň, na kterém se něco peče?“

„Já to taky cítím.“ Hlas se jí zbarvil nádechem potlačovaného vzrušení. „To tedy musí znamenat, že tábоří někde tady poblíž. Mohli bychom jít po čichu.“

„Můžeme to zkusit,“ řekl jsem. „Dávej dobrý pozor, kam šlapeš. Nestojíme o to, aby nás kdekdo slyšel, jak jdeme. Zvuky se v noci rozléhají zatraceně dobře.“ Ujistil jsem se, že mám Zhoubu patřičně zavěšenou přes rameno a vzal jsem Lowru za ruku. „Jdeme.“

Bez jakéhokoli varování se před námi náhle otevřela mýtina. Málem jsme na ni vešli dřív, než jsme ji uviděli. Zastavil jsem tak prudce, že mi Lowra šlápla na patu. Vyjekla překvapením a oba jsme skočili zpátky do stínů stromů.

Uprostřed nepravidelného oválného prostranství stálo stavení. Bylo poměrně velké, větší než většina statků, které jsem vídal v Tyře. Kamenný dům, pokrytý došky, kapradím a slámou. Z komína stoupal kouř a z úzkých oken dopadalo ven teplé, zlaté světlo. Stavení nevyhlíželo přesně jako statek, přestože ve slabém světle, které dopadalo z oken, bylo vidět, že za domem je výběh a kousek dál se ve stínu rýsoval kravín či stáje. U dveří nebyla žádná zelinářská zahrádka. A nikdo se nestaral o to, aby toto místo působilo domácky útulně a pohostinně.

„To je poštovní stanice," zašeptala Lowra. „Zapomněla jsem, že tu je. Neuvědomila jsem si, že jsme tak blízko."

„Vypadá dost klidně," řekl jsem. „Řekl bych, že se ten oddíl rozložil ve stájích a spí." Kolem jednoho okna v domě přešel stín. „Někdo uvnitř je vzhůru. Člověk Horbadova postavení a významu by přece ve stáji nespal. Ten bude v domě. A dům bude pravděpodobně dobře střežen."

Během mých slov se u výběhu pohnul nějaký stín. Vzápětí se stín změnil v muže, který kráčí světlem dopadajícím z jednoho okna. Nesl meč a luk a k opasku měl připnutý toulec se šípy. Stráž.

„Nemyslím si, že jsou Daefyd a Davigan ve stájích," řekla. „Ti budou taky v domě. Myslíš, že bychom se mohli nějak dostat blíž a podívat se?"

Vánek k nám donesl zvuk otevíraných a zavíraných dveří. Z domu vyšel muž a kráčel na kraj mýtiny ke stromům. Ustoupili jsme dozadu do stínů. Ulevil si a vyrazil zpátky k domu. Když se otevřely dveře a muž vstoupil do osvětleného vchodu, jasně jsme na jeho zádech uviděli obrysy meče.

„Uvnitř v domě jsou vzhůru a jsou ostražití," řekl jsem. „Nijak zvlášť nestojím o to, aby nás tu našli."

„Musíme se podívat, jestli je tam uvnitř Davigan," řekla.

„Já vím. Nech mne chvíli přemýšlet." Chvíli jsem si ohryzával nehet na palci a pak jsem dostal nápad. „A co maskovací zaklínadlo?" prohlásil jsem. „Mohl bych zařídit, abychom vypadali

jako maedunští Černí jezdci, takže bychom se mohli dostat až tam a podívat se, jestli je uvnitř Daefyd a Davigan.“

„To je nápad,“ řekla s potlačovaným vzrušením v hlase. „Kdybychom vypadali jako Černí jezdci, mohli bychom jít přímo dovnitř a odvést je ven.“

Byl to skutečně vynikající nápad. Ale naneštěstí, jako mnoho jiných skvělých nápadů, nebyl proveditelný. Mohl jsem použít magii na to, abych vypadal jako Černý jezdec. Nebo jsem ji mohl použít na to, abych dal Lowře vzhled Maeduna. Ale ne oba zároveň. Zkoušel jsem to, jak jsem mohl, ale nemohl jsem ovládat vlákna moci proudící kolem mne tak, abych zamaskoval oba. Už jsem začínal nad tím nezdarem prskat vzteky. Když jsem sebral magii, že to ještě naposledy zkusím, Lowra mne zarazila.

„Nemá to smysl, Garethe,“ řekla. „Nejde to.“

„Ale půjde to,“ odsekl jsem. Byl jsem tak zklamaný, že jsem neměl daleko k slzám. „Podařilo se mi vyvolat maskovací zaklínadlo, které nás tam na cestě, jak jsme byli přepadeni, zakrylo oba. Proč jen to nedokážu tady?“

Potřásla hlavou. „Možná, že potřebuješ víc zkušeností,“ řekla. „V zacházení s magií jsi nováček.“

Odvrátil jsem se a vztekle praštil pěstí do kmene stromu. To byla chyba. V duchu jsem zaklel a několikrát mávl rukou, abych z ní vytřásl tu bolest. Pak jsem si ji přitiskl k hrudi, choval ji jako dítě a snažil se bolest ovládnout a uzavřít uvnitř, abych nevykřikl.

Ovládnout a uzavřít…

A najednou jsem věděl, proč to zaklínadlo nepůsobí na oba naráz. Maskovací zaklínadlo magii ovládne a uzavře ji v sobě. Na místě, kde jsme padli do pasti a kde jsme se pak maskovali, vytvořilo zaklínadlo hranice, které nepropustily magii Zhouby ven, takže na sebe Horbada neupozornila. Ani Daefyda. Mohl jsem Lowře a sobě dát podobu dvojice balvanů, protože jsme byli oba naráz uvnitř jednoho zaklínadla. Když se snažím rozprostřít zaklínadlo kolem sebe, abych vypadal jako Černý jezdec, nepronikne z mé magie ven nic, čím bych mohl zamaskovat Lowru.

Hledat na mýtinu Davigana mohl jít jen jeden z nás.

„Tady se nedá dělat nic jiného, zašeptal jsem. „Počkáš tu na mne. Já tam půjdu a Davigana najdu.“

Naježila se jako rozdurděný ježek. „Neodvažuj se se mnou zacházet jako s bezmocným dítětem," zasyčela. „Já nepotřebuju ochranu. Já jsem tvoje bheancoran. Jestli jdeš ty, jdu taky."

„Ale tak to není," řekl jsem rychle a vysvětlil jí své závěry týkající se maskovacího zaklínadla. Nelíbilo se jí to, ale i jí to dávalo smysl. Zpěčovala se a nechtěla se s tím smířit, ale muse-la. Nakonec přikývla.

„Myslím, že máš pravdu," prohlásila konečně. „I když se mi to vůbec nelíbí. Naprosto se mi nelíbí, že bych tě měla nechat jít samotného."

„A to se chceš pokusit kráčet kolem domu tak, jak jsi a nakukovat do oken?" zeptal jsem se. „Budeš nenápadná asi jako ovce ve vlčím doupěti."

Podrážděně si odkašlala. „No dobrá," odvětila. „Počkám tady. Ale buď opatrný."

„Ovšemže budu zatraceně opatrný," ujistil jsem ji. „Až najdu Davigana, tak se tu zase sejdeme."

Uvažoval jsem o tom, že svému maskování pomůžu tím, že použiji stejnokroj, který jsme sebrali tomu Černému jezdci. Vytáhl jsem z vaku černou košili a tuniku a opatrně jsem Zhoubu zase zavinul. Čas, který šaty strávily ve vaku, jejich vzhledu příliš neprospěl. Jak košile, tak tunika byly tak zmačkané, až mi to vehnalo slzy do očí, a zaschlé skvrny krve na košili to rozhodně nevylepšily. Lowra si odkašlala a znechuceně si odfrkla, pak ode mne o krok ustoupila a zamávala si rukou před obličejem, jako kdyby odháněla dotěrný hmyz.

„Tak tohle určitě ne," prohlásila. „S tímhle smradem tě ucítí už na míle daleko."

„Myslím, že máš pravdu," odtušil jsem. Nakonec by pravděpodobně nebylo těžší použít maskovací zaklínadlo na to, abych zamaskoval svou suknici a pléd, než na to, abych zamaskoval krvavé skvrny na košili a tunice. S úlevou jsem košili a tuniku zase svlékl.

„A co Zhouba?" zeptala se a ukázala na vak.

Zamyšleně jsem se zadíval na meč, zabalený v pokrývce, a náhle jsem se ho ze záhadných důvodů zdráhal opustit, byť by zůstal s Lowrou. Přemítal jsem, jestli ta nechuť vychází z meče, anebo je to má vlastní nechuť spustit ho z očí. Nepochybně by byl ve větším

bezpečí, kdyby zůstal s Lowrou. Ale v okamžiku, kdy mne to napadlo, vydala Zhouba kvílivé zavytí, silně podobné drásavému zvuku, který vydává pilník přejíždějící po zubech pily, dostatečně hlasité na to, aby na sebe upozornila nejen Horbada na poštovní stanici, ale možná i Hakkara v Clendonanu. Z toho zvuku mi trnuly zuby. Vyskočil jsem a popadl ten vak do náruče. V okamžiku, kdy jsem ho chytil do rukou, kvílení ustalo. Zhouba byla rozhodně proti tomu, aby zůstala někde vzadu.

„Myslím, že půjde se mnou," vydechl jsem, přehodil si vak přes rameno a řádně si ho usadil na boku. Řemeny držely pevně a vak mi nepřekážel v pohybu. Mohl jsem ho snadno skrýt v maskovacím zaklínadle, takže by nebyl vidět. Se mnou mu bude bezpečněji. „Pak se tady sejdeme."

Přikývla a rozplynula se ve stínech jako ranní mlha.

Když mizela zpátky do tmy, nezaslechl jsem vůbec nic, prostě vedle mne najednou nestála. Zhluboka jsem se nadechl, vložil svou ruku do proudů moci, které mne obklopovaly v noční tmě, a ovinul jsem je kolem sebe. Černý jezdec, pomyslel jsem si. Jsem Černý jezdec… A ne jen tak ledajaký Černý jezdec, ale velitel oddílu…

Můj instinkt mi velel vplížit se na mýtinu a přebíhat od jedné malé houštinky k druhé. Silou vůle jsem se přinutil kráčet vzpřímeně, pyšně a nadutě, jako bych měl plné oprávnění tam být. Na zádech pod lopatkou jsem cítil chladnou skvrnku, čekající na šíp, který vypustí stráž, aby mne dostala.

Byl jsem už skoro u domu, když si mne hlídka všimla a zavolala na mne. Něco jsem zamumlal, panovačně mávl rukou a kráčel dál. Muž mne chvíli pozoroval a pak se vrátil zpátky na své místo ve stínu. Černí jezdci nebyli lidé, kteří své nadřízené obtěžují dotazy. Uvolnil jsem zadržovaný dech, donutil jsem svá kolena, aby se mi přestala klepat, a rychle jsem kráčel kolem domu opačným směrem, než kde byl výběh, u kterého hlídka stála.

Okna byla úzká, byly to spíš střílny pro lučištníky než okna, která mají propouštět světlo a vzduch. Proklouzl jsem nocí a u nejbližšího okna jsem se přitiskl k drsné kamenné zdi. Opatrně jsem zvedl hlavu a nakoukl do domu.

Okno bylo zasklené silným, zrnitým sklem, které ztěžovalo pohled dovnitř. Ale přesto jsem viděl do místnosti celkem dobře. Byla to očividně ložnice. Na stole u skládací postele stála svíčka, od

které se šířilo měkké světlo. Ohřívací pánev u stolu rudě žhnula a zaháněla chlad noci. Ale místnost byla prázdná. Na zdi naproti oknu byly dveře, které pravděpodobně vedly do společenské místnosti.

Sklonil jsem hlavu, podběhl pod oknem a proplížil se kolem domu na druhou stranu. Směrem k lesu vedla tři okna. Maeduni posekali vzrostlý porost, takže do vzdálenosti na dostřel luku mezi domem a stromy byl volný prostor, ale tráva už zase byla vysoká a hustá a světlo z oken přes ni nedopadalo ani do poloviny volného prostoru.

Tato okna nebyla zasklena a okenice byly otevřené do noci. Opatrně jsem přes kamennou podezdívku nahlédl do místnosti.

V pohodlných křeslech u krbu seděli tři muži. Jeden z nich byl velitelem oddílu, který nás napadl ze zálohy. Maedun, který měl na sobě boty pokryté chlévskou mrvou, byl zřejmě správce poštovní stanice. A ten další byl Horbad.

Přirozeně, že jsem ho okamžitě poznal. Seděl s nohama položenýma na podnožce, rozkošnicky se rozvaloval a o hruď si opíral pohár s vínem. V hlubinách vína jiskřilo světlo ohně a rozjasňovalo ho tak, že zářilo do noční tmy jako žhavý uhlík. Horbad upíral zrak do ohně a roztržitě naslouchal těm druhým dvěma, kteří spolu tiše hovořili.

Za nimi byl stůl se zbytky jídla. Z oharků svíček odkapával vosk a tuhl na drsné dřevěné desce stolu. Pod stolem ležel ospalý vlčák, spokojeně ohryzávající kost. U stolu seděl Daefyd, jeho oči hleděly někam do prázdnoty, seděl tam ochable a malátně jako by byl jen pláštěm, který byl odhozen a zanechán tam, kde dopadl. Nehýbal se a těch tří mužů u ohně si v nejmenším nevšímal. Zíral přímo před sebe. Ať už svou pozornost upíral na cokoli, nebylo to v této místnosti. Neviděl ani Davigana, který ležel na hrubém slamníku u dveří.

Až na rudé skvrny na tvářích byl Davigan bílý jako křída a rty měl v mihotavém světle svíček a ohně zmodralé. Jeho hruď se rychle zvedala a klesala, jako by lapal po dechu. Neměl ani tuniku ani košili. Někdo mu ránu na boku a na zádech obvázal špinavými obvazy. Zaznamenal jsem příznaky zánětu. Jestli ta rána nebude vymyta a řádně léčena, nebo jestli ho nebudu moci Uzdravit, tak na ni Davigan zemře. Bolestivě a pomalu.

Jak jsem ho uviděl, zavířila mi hlavou řada nápadů. Potřeboval jsem jen nějak odvrátit jejich pozornost. Netrvalo by dlouho otevřít dveře, popadnout Davigana a vypadnout odtud. Lowra určitě dokáže hlídky nějak rozptýlit …

Daefyd zvedl hlavu a zavětřil jako lovecký pes na stopě kance. Zlaté obočí se lehce svraštilo, nad kořenem nosu naskočila vráska a Daefyd se podíval přímo na mne.

„Hele," vyhrkl velitel oddílu a ukázal na Daefyda. „Lorde Horbade, řekl bych, že tvůj lovecký pes zvětřil tetřívka."

Horbad svižně, pružně vyskočil na nohy. Rychle se otočil a podíval se do okna, do kterého zíral Daefyd. Jestli ho zaskočilo, že vidí tvář muže, o kterém ví, že s ním sedí u ohně, nedal to na sobě znát. Uskočil jsem zpátky do stínů, ale ne dost rychle.

„Hej, ty tam," zařval Horbad. „Kdo jsi?" Popadl svůj meč, který měl položený u nohou, přeskočil natažené nohy velitele a vyrazil ke dveřím.

Otočil jsem se a prchal do stínů lesa.

20

Kolem mne se zavřely vítané stíny lesa. Našel jsem dub s nízkými, převislými větvemi a čile jako veverka se smečkou vlků v zádech jsem se vyšplhal po silném kmeni. Vysoko ve větvích jsem si našel bidýlko, protáhl se kolem něj, přičemž jsem se trochu odřel o drsnou kůru, až se mi nakonec podařilo se tam usadit a vykouknout na mýtinu a na dvůr.

Dole na mýtině se rozpoutala divoká vřava. Někdo vzbudil Černé jezdce ubytované ve stájích. Vyhrnuli se ven do výběhu, tasené zbraně v tom zmatku jen řinčely, a křičeli jeden na druhého. Rozhořely se pochodně, muži si je rozebrali a po zemi začaly poletovat dlouhé stíny. Na dvůr vyběhl velitel oddílu, v běhu si připínal meč a křičel rozkazy. Muži s pochodněmi a s tasenými zbraněmi se rozvinuli do rojnice a začali systematicky prohledávat mýtinu. Na poštovní stanici pravděpodobně nebylo víc než tři desítky mužů, včetně stájníků, ale na dvoře byli všichni a dupali a řvali tak, že působili dojmem, že jich je snad plná stovka. Lučištníci už měli šípy nasazené na tětivy a kráčeli za muži s pochodněmi. Ostatní muži byli s obnaženými meči připraveni k okamžitému zásahu.

S velitelem oddílu vyšel z domu i Daefyd. Ve dveřích se na chvíli zastavil, orámován obdélníkem zlatého světla ze svíček ve společenské místnosti, a naklonil hlavu na stranu, jako by něčemu

naslouchal. Nebo jako kdyby nasával vzduch. Pak se tiše jako duch sunul kolem zadního traktu domu, až se zastavil ve světle jednoho okna. Stále ještě vraštil čelo a bez mrknutí upíral nehybný pohled do lesa, kde jsem se krčil ve stínech za kmenem a větvemi dubu.

To maskovací zaklínadlo. On tu magii cítil.

Rychle jsem pustil proudy moci. Stáhly se zpátky, popraskaly a zaklínadlo se rozplynulo. Jeho útržky zajiskřily, proletěly kolem mne jako třpytivá sprška a rozplynuly se ve tmě. Daefyd zůstal ještě chvíli stát na místě, a ve světle dopadajícím z okna se leskly jeho tmavě plavé vlasy. Pak se svraštělé čelo vyhladilo a tvář nabrala stejně prázdný a nicneříkající výraz jako předtím. Ztratil zájem o stíny, ve kterých jsem se skrýval, otočil se a vyrazil zpátky do domu.

S úlevou jsem vydechl. Ani jsem si neuvědomil, že napětím zadržuji dech. Zavřel jsem oči a přitiskl tvář na drsnou kůru dubu. Jestliže může Daefyd vycítit magii maskovacího zaklínadla, tak byl tedy jeho dar vnímání magie jedním z nejmocnějších. Budeme muset být vůči němu velmi opatrní. To znamená, že pokud nechceme, aby nás prozradil Maedunům, nesmíme používat vůbec žádnou magii.

Černí jezdci se hemžili kolem jako mravenci, kterým někdo šlápl do mraveniště. Z třepotajících se plamenů pochodní, se kterými pobíhali a prohledávali mýtinu píď po pídi, vyletovaly sprškyjisker. Několik z nich se prodíralo lesem a meči si prosekávali cestu křovinami. Jenže lidé se málokdy v běhu podívají nahoru.

A kromě toho jsem doufal, že v té tmě nevypadám nápadněji než spleť dubových větví. Neodvažoval jsem se použít maskovací zaklínadlo a udělat ze sebe spleť větví, abych představoval to, čím jsem v tu chvíli toužil být. Na to byl Daefyd příliš blízko.

Černí jezdci mě hledali asi hodinu. Nenašli ani Lowru, aspoň pokud jsem věděl. Ale ta znala lesy Skai dobře a věděla, jak se v nich skrýt. Lehce se dokázala stát neviditelnou součástí lesa.

Stačilo jí jen zmizet do stínů pod stromy a tam ji nikdy nemohli najít. Alespoň jsem v to doufal.

Přešla půlnoc a poslední muži s pochodněmi se vrátili na mýtinu k výběhu. Horbad prkenně pochodoval sem a tam, cloumal s ním vztek a zklamání a vyptával se každého muže, který se vracel zpět.

Ale zase jsem byl příliš daleko a neslyšel, na co se ptá. Ale měl jsem pocit, že kdybych byl blíž, mohl bych si svůj chatrnou maedunskou slovní zásobu rozšířit o několik zajímavých, značně hovorových výrazů.

A za okamžik byl dvůr zase prázdný, až na půl tuctu ozbrojených hlídek, rozmístěných ve stínech kolem mýtiny. Měly luky a meče a ten poplach je očividně probral natolik, že byly ostražité jako vyplašení jeleni. Muži, kteří měli na starosti koně ve výběhu, je uklidnili a vrátili se na své slamníky do stájí. Nad dvorem se rozhostilo ticho přerušované jen občasným frkáním jednoho koně. Čekal jsem skrčený ve svém úkrytu na dubu, přilepený ke stromu jako veverka s celou smečkou psů slídících po lese.

Horbad odešel do svého pokoje. Skrz zrnité sklo v okně jsem viděl, jak jeho stín přechází sem a tam. Světlo ve společenské místnosti se ztlumilo, někdo uhasil většinu svíček, ale v Horbadově okně se svítilo ještě dlouho. Když jsem se tam upřeně zadíval, zdálo se mi, že ho vidím sedět u stolu a pracovat. Ale nakonec i toto světlo zhaslo a poštovní stanice se ponořila do ticha nočního spánku.

Ruce a nohy mne bolely, jak jsem se křečovitě držel stromu a měl jsem je celé odřené od drsné kůry. Suknice jsou velmi pohodlným oděvem pro většinu činností, ale lezení po stromech mezi ně nepatří. Na rameni mne tížila Zhouba, až jsem měl obavy, že mne snad stáhne ze stromu na zem.

Muži, kteří měli držet stráž, rozmístění na dvoře, se dlouho ani nehnuli. Ale neřekl bych, že usnuli. Horbad by jim určitě nechal setnout hlavy, kdyby je nachytal spící na stráži a oni to dobře věděli. Ale zdálo se mi, že už uběhlo dost času na to, aby byli vystřídáni. V hodinách po půlnoci je nejobtížnější zůstat bdělý a udržet pozornost. I ti nejlepší vojáci musejí bojovat s únavou, aby vydrželi bdělí v době, když už se tělo pevně rozhodlo, že je načase jít spát.

Opatrně jsem se spustil dolů ze stromu, odřel si přitom poslední ostrůvky dosud zdravé kůže na rukou a na nohou. Na žebrech, kam mne ostře udeřila Zhouba, jsem získal několik slušných podlitin. Rychle jsem proklouzl mezi stromy, na okraji mýtiny jsem si našel jeden vhodný tmavý stín a postavil se tak, abych mohl dobře

pozorovat dům a dvůr. V tuto chvíli se Daviganova záchrana jevila jako nemožná. Začal jsem uvažovat, jak bych měl najít Lowru.

Jak jsem na ni pomyslel, tak se mi na tom místě v hrudi, kam vedla vlákna našeho pouta, něco pohnulo. Měl jsem odtud pocit klidu a konejšení. Uvědomil jsem si, že není zraněná a není ani v nějakém bezprostředním ohrožení. Ale bděla a byla čilá.

Ani jsem nestačil začít přemítat o tom, co asi dělá, když mi oznámila, kde se nalézá. Ticho noci prořízl náhlý ječivý výkřik a v ohradě plné koní propukla zběsilá vřava. Kolem ohrady pádila drobná postavička, ječela a mávala něčím, co práskalo a třaskalo. Koně se vzpínali a vyhazovali a snažili se uniknout před tím děsivým jekotem a hrozivou poletující věcí. Prasklá břevna ohrady pod náporem koní povolila a vyděšení koně se vyhrnuli ven na udusanou zem dvora.

Téměř současně vzplanul stoh slámy za stájemi a do noci vyskočily dlouhé jazyky plamenů. Koně, vyděšení kvílivým nářkem horské kočky, se teď díky ohni splašili dočista, bezhlavě se rozprchli do všech směrů a zmizeli do noci.

Ze stájí se vypotáceli muži, většinou jen polooblečení a očividně napůl spící, zbraně v pohotovosti. Uskakovali zpátky pod ochranu pevné dřevěné budovy, aby nebyli smeteni více než tuctem vyděšených splašených koní, kteří se hnali kolem nich dolů na cestu vedoucí z mýtiny na východ. Mihotavé světlo z hořícího stohu osvětlilo postavu v plášti, přilepenou na hřbetě jednoho koně.

V oknech domu se objevilo světlo. Na dvůr vyběhl správce stanice, velitel oddílu a Horbad – všichni zároveň. Úplně oblečený byl jenom Horbad. Jedna hlídka na něho křičela něco o muži odjíždějícím na koni. Horbad na okamžik zaváhal, pak nad tou zprávou mávl rukou a ukázal na hořící stoh. Bylo jasné, že jestli ten oheň nebude okamžitě zkrocen, přeskočí na stáje.

Už nikdy bych nenašel lepší možnost sebrat Davigana a utíkat. Pevně jsem si usadil Zhoubu na rameni a úprkem vyrazil k zadní části domu, dál od toho zmatku na dvoře u výběhu. Rychlým pohledem skrz úzké okno jsem zjistil, že v místnosti zůstal jen Daefyd s Daviganem. Daefyd seděl nehybně u ohně, ruce v klíně, a upřeně zíral do žhavých uhlíků. Davigan ležel na slamníku u dveří a nehýbal se. Jestli někdo z nich slyšel ten lomoz a zmatek venku, nedal to na sobě v nejmenším znát. A z toho, jakou pozornost

věnoval Daefyd svému zraněnému dvojčeti, jsem usoudil, že zrovna tak mohl být v místnosti klidně sám.

Horbad, velitel oddílu a velitel stanice byli dosud na dvoře u výběhu a řvali rozkazy na Černé jezdce, kteří se snažili postavit řetěz věder s vodou a uhasit hořící stoh. Venku bylo plno křiku a zmatku. Nevypadalo to, že by si kdokoli všímal vězňů v domě. Ovšem, mysleli si, že ten vetřelec zmizel s koňmi. Lowra byla mazaná a chytrá, dost opatrná na to, aby je sice nechala, aby ji zahlédli, ale zároveň ne tak zřetelně, aby na ni mohli zamířit.

To okno bylo úzké. Chvíli jsem váhal. Nebyl jsem si jistý, jak by se Daefyd zachoval, kdyby uviděl vetřelce. Ale neslyšel jsem ho pronést jediné slovo a ani jsem nezahlédl nic, čím by Horbada upozornil na to, že někde poblíž je nějaká magie. Byl naprosto otupělý a nečinný. Klidně jsem mohl vsadit na to, že když vstoupím do místnosti, nevykřikne a neztropí poplach.

Nebyl jsem největší, ale i tak jsem měl málo místa na to, abych mohl přelézt přes kamennou římsu a prolézt oknem dovnitř a dalo mi to dost práce. Když jsem přeběhl přes místnost ke slamníku a sklonil se nad Daviganem, tak se Daefyd otočil a podíval se na mne. Ale přesně jak jsem doufal – neřekl ani slovo. Hleděl na mne bez zájmu, lhostejně, jako bych byl jen nějaká kočka, která se prochází po místnosti. Neuhnul pohledem, ani nevykřikl ve snaze varovat Maeduny. Jenom lhostejně dál seděl a tupě na mne zíral.

Davigan ležel na slamníku a přerývaně, povrchně dýchal. Ve slabém světle svíce a pohasínajícího ohně byl v obličeji bledý jako křída. Položil jsem mu ruku na rameno. Cítil jsem, jak je rozpálený horečkou. Ani se nepohnul. Byl v hlubokém bezvědomí. Rána se zanítila, dostal vysokou horečku a já jsem ho nemohl probudit. Jestli to měl přežít, potřeboval rychlou pomoc.

Rychle jsem vyhlédl ze dveří na dvůr u výběhu. Černí jezdci a stájníci utvořili dvojitý řetěz od pramene k ohni a podávali si vědra s vodou. Pokaždé, když muž na konci řetězu vrhl do ohně vědro vody, vyletěl k černému nebi obrovský vějíř jisker a ze stohu se vyvalil sloup dýmu. Další muži lili vědra vody na doškovou střechu stájí a všichni na sebe křičeli, jak se navzájem podporovali a jeden druhému nařizovali, co má dělat.

Otočil jsem se zpátky k Daviganovi. Dosud se ani nepohnul. Nedalo se nic jiného dělat, musel jsem ho nést. Sklonil jsem se nad

ním a vzal ho do náruče. Byl vysoký, ale štíhlý, téměř křehký, tak jako většina Tyaddů. Když ho nebudu muset nést moc daleko, tak si s jeho váhou poradím docela dobře.

Daefyd mne pozoroval beze stopy zájmu nebo zvědavosti. Vstal jsem s Daviganem v náručí a otočil se k němu.

„Uděláš nejlíp, když půjdeš taky se mnou," řekl jsem.

Nepohnul se, neodpověděl.

„Chceš se přece dostat od Maedunů, ne?"

Výsledek byl asi stejný, jako bych neřekl ani slovo. Prostě jen tupě seděl dál.

„Prosím, Daefyde," řekl jsem. „Pojď se mnou. Venku je Lowra a čeká na nás. Pojď se mnou. Odejdi od Horbada."

Vřava na dvoře utichala. Muži už se dohodli a jejich činnost dostala zaběhnutý řád. Každou chvíli hrozilo, že se Horbad vrátí zpátky do domu.

„Daefyde, pojď se mnou," řekl jsem teď už trochu rozkazovačným tónem. Kenzie byl dobrý učitel. Tyrský šlechtic si dokáže svým projevem vynutit pozornost. Na Daefyda to nemělo nejmenší vliv.

„Prosím," řekl jsem.

Nevnímal mne. Výraz na jeho tváři připomínal lhostejný sulc. Nehnul ani brvou. Neřekl nic.

Nemohl jsem dál čekat. Už takhle jsem se tu zdržel příliš dlouho. Ujistil jsem se, že mám Davigana pevně v náručí a přeběhl jsem k oknu. Davigan prošel ven snadno. Opatrně jsem ho spustil dolů co nejníž to šlo a pak ho pustil. Dopadl na zem jako zplihlý vak mokrých šatů. Prodral jsem se oknem za ním, ale něčím jsem se zachytil za drsný kámen římsy – asi koncem pláště, usoudil jsem. Zuřivě jsem s ním škubl. Ozval se zvuk trhající se látky, pléd se uvolnil a já jsem seskočil na zem vedle Davigana. Při tom pádu se mu otevřela rána na zádech. Špinavými obvazy prosakovala čerstvá krev a na obvaze se šířila tmavě rudá skvrna.

Bouchly dveře od domu – někdo je otevřel. Vzápětí se ozval mužský výkřik – ten někdo si zřejmě všiml, že Davigan je pryč. Unikl jsem v poslední chvíli. Zvedl jsem ho do náruče, přehodil si ho přes rameno a rozběhl se k lesu.

Ještě jsem ani nedoběhl do stínu dubů, když jsem si uvědomil, že už mi přes rameno nevisí vak se Zhoubou. U srdce mne

zamrazilo. Jak jsem se dral tím oknem ven, musely přitom prasknout řemeny a já jsem si toho v tom chvatu, jak jsem se snažil dostat Davigana ven z domu, nevšiml. Vzpomněl jsem si na to škubnutí, když jsem se snažil protlačit se oknem ven. To musel být ten okamžik, kdy jsem ji ztratil.

To znamenalo, že Zhouba byla zase v domě a s Horbadem. A já jsem zklamal darlai. Meč byl znovu ztracen. A co horšího – mnohem horšího – padl do Horbadových rukou.

21

Stál jsem ve stínu stromů, Daviganovo tělo přehozené přes rameno a byl jsem naprosto zdrcen. Ach, dualito, pomoz, já jsem o ten meč přišel. Zhouba zůstala v domě, pod oknem na zemi ve společenské místnosti. Horbad ji bezpochyby najde hned, kdy vejde dovnitř.

Horbad, syn Hakkara, s Runovou čepelí. A ne ledajakou Runovou čepelí, ale se Zhoubou, mečem prince ze Skai. Žaludek se mi svíral chladným strachem. Otřásl jsem se.

Byl jsem rozpolcen. Nemohl jsem se rozhodnout. Vzít Davigana pryč do bezpečí? Nebo se vrátit a najít ten meč? Nemohl jsem nechat Zhoubu v domě, kde ji Horbad najde. Ale stejně tak jsem nemohl odložit Davigana a jít zpátky pro Zhoubu. A zcela jistě jsem nemohl jít zpátky pro meč a vzít ho s sebou.

V hlavě mi zazněla Myrddinova slova. Za žádnou cenu nesmíš dopustit, aby Zhouba upadla do rukou Hakkara.

Teď měl Zhoubu Horbad. A jestliže je v rukou Horbada, tak určitě nebude trvat dlouho, a dostane se do rukou Hakkarovi.

Za žádnou cenu, řekl Myrddin. Zvedl jsem ruku a položil ji Daviganovi na záda. To pomalé zvedání a klesání hrudníku mi řeklo, že dosud žije. Znamenají snad slova »za žádnou cenu« opustit člověka, který je bratrem nekorunovaného krále Celi?

Bohové a bohyně, pomozte. Co mám teď dělat?

Na místo zoufalství a zděšení nastoupil chladný vztek. Jak jsem jen mohl být tak neuvěřitelně hloupý! Měl jsem někde Zhoubu schovat, než jsem vyrazil na mýtinu a vystavil sám sebe nebezpečí. Jak jsem si jen mohl myslet, že meč může být ve větším bezpečí u mne než v nějakém úkrytu? Neměl jsem žádný důvod brát Zhoubu s sebou a místo toho jsem se tady potuloval jako bych byl nějaký hrdina z Daviganových velkolepých bardských ság. To moje namyšlené hlupáctví bylo zdrcující – úděsné. A cena za něj byla nehorázná. Za hloupost se vždycky draze platí.

Chtělo se mi do něčeho kopnout, rozervat něco na cucky, ale v dosahu nebylo nic vhodného kromě mne samotného. A to byla moje chyba. Zhouba padla Harbadovi do rukou, jako když zralé jablko spadne na podzim ze stromu. A vybíjet si svůj vztek na něčem, co za to nemůže – to stejně nijak nepomůže.

Davigan se mi na rameni ochable pohnul a zasténal. To rozhodlo. Nedalo se dělat nic jiného. Nejprve bylo nutno postarat se o Davigana a pak se pokusit dostat zpátky otcův meč.

Horbad odvolal pár mužů od hašení ohně a poslal je, aby mne hledali. Zatratil jsem Daefydovu schopnost vycítit magii do nejhlubších propastí pekelných, přitáhl si moc kolem sebe a dal Daviganovi a sobě podobu nicotných, bezvýznamných stínů pohybujících se mezi stromy. Jestliže Daefyd tu magii vycítí, tak za dobu, než vyjde na dvůr u výběhu – a za dobu, než si Horbad všimne, že je na stopě magie – budu už s Daviganem daleko.

Alespoň jsem doufal, že budu. Ale stejně jsem si nemohl moc vybírat. Když jsem chtěl nepozorovaně projít mezi hledajícími muži, musel jsem použít magii.

Zabalil jsem Davigana do svého plédu, aby mu nebyla zima, hodil si ho na ramena kolem krku a rychlým krokem se vydal hlouběji do lesa. Ani ne za čtvrt hodiny jsem našel místo, kde jsme se s Lowrou dohodli, že se sejdeme. S Daviganem na ramenou jsem sešel z cesty, zapadl hluboko lesa a pak jsem nechal maskovací zaklínadlo odeznít.

Z místa, kde jsem stál, jsem viděl místo, kde cesta zatáčela na západ a vzdalovala se od mýtiny do lesa. Ještě jsem ani nestihl začít uvažovat, kde by asi tak mohla Lowra být, když se mi zhmotnila po boku jako přízrak, který se za rozbřesku vynoří z mlhy. Strašlivě jsem se lekl, uskočil stranou a málem Davigana upustil na zem.

„Odkud ses vynořila?“ vyjel jsem na ni a úporně se snažil uklidnit se. „Div, že jsem leknutím nevyletěl z kůže.“

„Promiň,“ vydechla. Promiň bylo to poslední, co jsem od ní čekal. „Máš ho?“

„Jo,“ odsekl jsem. „Je tady. A je těžce zraněný.“

Měla na sobě něco tmavého, něco, co splývalo se stíny za ní. Její obličej díky tomu vypadal tajuplně, jako by plul bez těla nocí. Pak jsem si uvědomil, že si oblékla košili po Černém jezdci. Visela jí ke kolenům a rukávy ji schovaly celé ruce až po špičky prstů. Smutně se zasmála, pak ze sebe košili rychle svlékla a odhodila ji někam do stínů za sebou. „Ještě pořád odporně páchne,“ řekla. „I ti koně ten pach nenávidí. Myslím, že tak pádili hlavně proto, aby tomu pachu unikli.“ Popošla ke mně a položila Daviganovi ruku na čelo. „Je celý rozpálený horečkou,“ řekla hlasem plným úzkosti.

„Jo, to je. Myslím, že se rána zanítila.“ Trochu jsem si ho srovnal, aby mi visel přes rameno pohodlněji. Jak pohodlné to bylo pro něj, to bylo těžko říci. Ale teď jsem neměl čas se o to starat. „Musíme si najít nějaké místo, kde ho budu moci Uzdravit. A rychle.“

„Nemůžeš ho Uzdravit tady?“

Ohlédl jsem se přes rameno dozadu. Skrze stromy k nám doléhaly zvuky té vřavy a horečnatého úsilí. Ale to, že Černí jezdci teď byli plně zaměstnaní hašením požáru ještě neznamenalo, že jich Horbad nemůže pár poslat, aby po nás pátrali. „Jestliže mne přitom vyruší, může nás to s Daviganem oba zabít,“ řekl jsem. „A to riskovat nemůžeme. Potřebujeme nějaké bezpečné místo.“

„A co Daefyd?“

„Sám nešel. A já jsem těžko mohl vláčet oba naráz.“

„On odmítl jít s tebou?“

„On neodmítl. On se prostě ani nepohnul, když jsem na něj mluvil.“ Moje zklamání bylo na mém hlase zřetelně znát. „Je to, jako by už ani nebyl ve svém těle. Jako by něco ukradlo jeho duši a nahradilo ji něčím jiným.“

Sklopila hlavu. Cítil jsem ten zármutek, který na ni dopadl, stejně, jako by to byl můj vlastní žal. „Krvavé černokněžnictví,“ zamumlala.

„Jo, krvavé černokněžnictví. Zatraceně.“

„Věřím, že už je zatraceno,“ řekla s jiskřičkou smutného veselí.

„Lowro…“ Zaváhal jsem.

Zvedla hlavu, podívala se na mne a jedno obočí se jí tázavě nadzvedlo.

„Já – já jsem ztratil Zhoubu. Zůstala tam v tom domě…“

„Ach, Garethe, ne…“ vydechla nevěřícně. Hlas se jí zachvěl zděšením. Zůstala na mne zírat s otevřenými ústy. „Přece jsi…“

„Jo, přesně tak. Když jsem dostal Davigana oknem ven a chtěl jsem prolézt za ním, zachytila se o okno. Uvědomil jsem si, že ji nemám, až když jsem dorazil do lesa.“

Otřásla se a pak se rázně, odhodlaně narovnala. „No dobrá,“ prohlásila nakonec. „Musíme se s tím nějak vypořádat. Když nebude jiná možnost, půjdeme pro ten meč zpátky. Teď vezmi Davigana, nahoře na cestě jsem pro nás ukryla koně.“

Koně pro nás měla. Tři koně, osedlané a připravené k jízdě. Klidně postávali na malé louce vedle cesty, uzdy svěšené k zemi a trpělivě čekali.

„Kdes našla čas zařídit tohle?“ zeptal jsem se překvapeně. Když jsem ji viděl – když se nechala vidět Maeduny – prchala na neosedlaném koni ze dvora u výběhu. Koně mohla vzít s sebou snadno. Ale předtím měl Horbad kolem celé mýtiny rozestavěné hlídky. Vlastně by pro ni nebylo tolik obtížné dostat se kolem hlídek – ne s její schopností splynout s nocí, jak už mi to předvedla. Ale ani s tou lehkostí, s jakou dokázala zmizet, nemohla přímo pod nosem Černých jezdců potají pronést ven tři úplné sady jezdecké výstroje.

Tiše se rozesmála. „Když všichni prohledávali každý kousek mýtiny, pobíhali sem a tam a snažili se tě vyšťourat,“ odvětila. „Všichni byli plně zaměstnáni hledáním. Nikoho ani nenapadlo hlídat sedlárnu.“ Pokrčila rameny. „V tom zmatku nebylo tak obtížné vynést výstroj ven, a sedlárna je ve stájích hned vedle zadních dveří.“

Hleděl jsem na ni s úctou a obdivem. „Ty se mi snad jenom zdáš,“ řekl jsem.

„Ale ne. To je tím, že jako většina Tyaddů, kteří se v tyto dny odváží opustit pevnost, jsem se musela naučit umění být neviditelná. Tedy přinejmenším tak působit.“ Zvedla uzdu jednoho koně a podívala se na oblohu. Už se začínalo rozednívat. „Uděláme

nejlíp, když odtud s Daviganem vypadneme a dopravíme ho někam, kde bude bezpečněji. Nevypadá dobře.“

„To ne,“ souhlasil jsem. „Je celý rozpálený.“

„Pro Zhoubu se vrátíme. Nějak ji zpátky dostaneme.“

Zadoufal jsem, že se nám to podaří dřív než Horbad – nebo ještě hůře, Hakkar – zjistí, jak ji použít proti Celanům a Tyaddům.

Jeli jsme bez zastávky skoro celé dopoledne. Lowra nás vedla do jeskyně skryté v puklině vysokého horského štítu, dost velké, abychom se tam pohodlně vešli i s koňmi. Kdokoli by projížděl kolem, viděl by z cesty jen sesuté hromady kamenů, které se zřítily z útesu. Vchod do jeskyně zakrývaly kameny a lísková, které se mezi balvany prodíralo ke slunci. K jeskyni jsme museli pracně vylézt po strmém svahu, takže jsme sesedli a koně vedli za sebou. Davigana jsem si přehodil přes sedlo svého koně a vezl ho jako zavazadlo. Nebyl to pro něho zrovna dobrý způsob cestování, ale jiná možnost, jak ho v dostat ke vchodu do jeskyně, nebyla.

Vnitřek jeskyně byl víceméně suchý. Lowra rozprostřela na písčitou zem svůj plášť a já jsem na něj položil Davigana, zavinutého v plédu, aby mu nebyla zima. Přestože byl zabalen v teplé vlněné látce, třásl se. Měl vysokou horečku. Byl to opravdu zázrak, že přežil jízdu sem. Ale rozhodně mu neprospěla.

„Měl bys ho co nejrychleji Uzdravit,“ řekla Lowra. „Zdá se, že je na tom dost bídně. Mám strach, že horečka a zánět můžou být smrtelné.“

Vyslovila mé obavy nahlas. Zánět – to nebyla ani příjemná ani snadná cesta ke smrti. Doufal jsem, že dokážu Davigana zachránit.

Vyslal jsem krátkou modlitbičku k darlai a ke Rhianně, Paní Vzduchu, s prosbou, aby to zabralo. Ale ještě když jsem položil své ruce na ránu a zavřel oči, nebyl jsem si jist, jestli to půjde. Přitáhnout si moc z proudů, které se vlnily kolem mne, bylo čím dál snazší. Soustředil jsem se a směřoval proudící sílu skrz své ruce do Davigana.

Ale někde byla nějaká chyba. Děsivá, strašlivá chyba. Cítil jsem, že to tentokrát neprobíhá správně. Uzdravit Davigana nemohlo být moc odlišné od Uzdravení Lowry. Bylo mi jasné, že zranění je

velmi vážné. Očekával jsem že v jeho bytosti jsou trhliny po zranění a zánětu. Věděl jsem, že to jsou trhliny, které musím svou Uzdravující mocí vyhledat, přebudovat, a řádně zasadit zpátky. A tady jsem cítil chybu. Strašlivou, odpornou odchylku, která neměla s ložiskem zánětu nic společného.

V Daviganově bytosti nebylo nic v pořádku. Bylo to horší než jen místní poruchy zapříčiněné zraněním a zánětem. Vlastně tam nebyla žádná bytost. Nic než zmatek, chaos a nesouvislé útržky něčeho, co zřejmě kdysi bývalo Daviganem, ale teď to byly jen cáry a potrhané zbytky.

Co se stalo? Tohle s člověkem rozhodně nemůže udělat jen zranění. Kde byla ta bytost, která dělala Davigana Daviganem víc než cokoliv jiného? Jak se to jen mohlo stát? Jak může být bytost člověka tak narušená, tak zpřetrhaná a přitom nechat člověka naživu?

Odněkud z nicoty se ke mně přiblížila černá mlha a ovinula mi svá chapadla kolem hrdla, kolem srdce, kolem mé duše. Vykřikl jsem a uskočil od Davigana. Mlha se se slyšitelným prasknutím a mlasknutím zpřetrhala. Z toho mlaskavého zvuku se mi udělalo nevolno. Couvl jsem od Davigana kousek dozadu a zhluboka oddechoval.

Pak jsem se odvrátil a zvracel jsem. Lowra si klekla na kolena vedle mne. Naklonila se ke mně a přidržela mne za ramena.

„Co je?“ vyhrkla. „Garethe, kde je chyba?“

„Je v osidlech zaklínadla,“ zachraptěl jsem. Hlas mi vázl v hrdle. „Je očarován. Viděl jsem to v něm.“

„Očarován?“

Přikývl jsem. „To musel udělat Horbad,“ řekl jsem. „Je to silné, vzteklé, útočné a dravé.“

Zaraženě se na mne dívala. „Mluvíš o tom, jako by to bylo živé,“ řekla. „Je snad?“

„Já nevím.“ Hřbetem ruky jsem si otřel ústa a podíval se dolů na Davigana. Ležel přesně tak, jak jsem ho na zemi zanechal, na boku, s očima zavřenýma, horečkou zrudlou kůži měl suchou a horkou. „Já nevím, jestli je to živé nebo není,“ řekl jsem. „Zaútočilo to na mne. Pokusilo se mne to uškrtit.“

Oči měla široce rozevřené hrůzou a rukou si zděšeně zakryla ústa… „Co budeme dělat? Nemůžeme ho přece nechat v tomhle stavu.“

Ne. V tomhle stavu jsme ho nechat nemohli. Ale já byl v rozpacích, nevěděl jsem, co s tím máme – nebo přesněji mám – udělat. Hleděl jsem na Davigana a útroby se mi bouřily odporem při vzpomínce na tu černou mlhu.

Někde vzadu v hlavě mne něco hlodalo – něco důležitého. Něco, co souviselo s bojem proti zaklínadlu. Snažil jsem se uvolnit a soustředit se, a pak, když ta myšlenka vyskočila znovu, lapil jsem ji. A měl jsem to!

Vzpomínka. Kousek legendy o Sherynině útěku.

Když se Brynda, Kenzie a můj otec snažili dostat Sheryn ze spárů Maedunů a odvézt ji pryč přes celou zemi, podlehl Kenzie zaklínadlu Hakkarova krvavého černokněžnictví. A v zajetí toho zaklínadla pro ně byl nebezpečný, protože je mohl zradit prvnímu maedunskému Černému jezdci, kterého by potkali. Brynda a Sheryn společnými silami – Bryndinou Udravující mocí a Sheryninou tyaddskou magií – zaklínadlo zlomily a osvobodily Kenziho duši od všestravující, rdousící magie.

To zaklínadlo muselo být podobné tomu, které bylo vloženo na Davigana. Brynda mluvila o černé mlze ovinuté kolem Kenziho duše a o tom, jak ta mlha zaplavila Kenziho a jak se v ní ona sama topila. Ale zvítězila nad ní. Společně se Sheryn nad tou mlhou zvítězily a vrátily Kenzimu jeho duši.

My jsme neměli žádnou tyaddskou magii – alespoň ne toho druhu, kterou Sheryn použila, když osvobozovala od černé mlhy Kenziho. Ale můj dar Uzdravování byl silnější než Bryndin. Vždycky si stěžovala, že její dar je značně chudý. Věděl jsem, že ten můj je silný. Možná, že má vlastní magie, spojená s Uzdravováním, by mohla stačit na to, aby Davigana té nechutné, odporné záležitosti zbavila.

No dobrá, pomyslel jsem si. Stejně si moc vybírat nemůžu. A Lowra měla rozhodně pravdu. V tomhle stavu Davigana ne-chat nemůžeme.

„Zkusím to znovu,“ řekl jsem. Zhluboka jsem se nadechl, sebral všechny síly a snažil se obrnit proti setkání s tím odporným krvavým černokněžnictvím, ze kterého se mi chtělo zvracet.

„Mám ti nějak pomoci?“ zeptala se Lowra.

„Já nevím. Jestli naše pouto umožní, abychom sdíleli své síly, tak možná tvou pomoc uvítám.“

„Když budeš potřebovat, dostaneš i mou sílu,“ slíbila.

Znovu jsem poklekl vedle Davigana. Lowra se odsunula stranou a já přiložil dlaně Daviganovi na spánky. Soustředil jsem svůj dar a přenesl ho do něj.

…A narazil jsem na temnotu. Na tu samou, černou mlhu, se kterou jsem se už střetl a která na mne zaútočila už když jsem se ho snažil Uzdravit poprvé. Vyhrnula se ven, zmocnila se mne a snažila se i mne vcucnout do své temnoty. Bojoval jsem s ní, ale bylo to jako bojovat se samotnou nocí. Dusivá, hladová, škrtící, byla všude kolem mne. Nemohl jsem najít nic, čeho bych se mohl zachytit. Prokluzovala mi mezi prsty jako rtuť s jediným cílem – ovinout mi svá chapadla kolem krku.

Strhával jsem ze sebe chuchvalce mlhy, ale nemohl jsem vymanit z jejího sevření ani sebe, ani Davigana. Nos a ústa jsem měl ucpaná odpornými dusivými zvratky a zoufale jsem bojoval o každé nadechnutí. Nemohl jsem ani vykřiknout, nedokázal jsem ani přetrhnout to spojení s Daviganem, které mne rychle vtahovalo do tmy a k beztvarému, nehmotnému nepříteli. Někdo chraptivě vzlykal. Asi jsem to byl já. Těžko říci.

Síly mne rychle opouštěly. Pochopil jsem, že už nebudu schopen bojovat dál. V tom zoufalství jsem vycítil, jak v té černé beztvaré bytosti, která pohltila Davigana, pulsuje tep vítězství.

A pak se do mne najednou vlila nová síla. Matně jsem si uvědomil, že mi Lowra položila ruce na ramena a vlévá do mne svou vlastní sílu. Jasný proud její síly se spojil s mým a začali jsme proti temnotě bojovat společně.

Ta jasná, třpytivá celská magie se zaleskla a rozhořela, střetla se s černou mlhou ve výbuchu žáru a světla a barev. Palčivého žáru. Oslepujícího světla. Byl jsem vržen doprostřed doběla rozžhavené výhně. Stravovala mne bolest tak šílená, jako by mi souboj těch dvou magií odtrhával svaly z kostí a obnažené kosti štěpil na třísky. Lowra za mnou tiše vydechla hrůzou, ale její stisk na mých ramenou neochabl, naopak své sevření ještě zesílila a přitiskla své ruce k mým ramenům ještě pevněji, aby se se mnou spojila ještě víc.

Zaplavila mne vlna hrůzy a vzteku. Nikoli mého. Ani Daviganova a ani Lowřina. Vycházel ze samotné černé mlhy. V posledním záchvatu divoké zuřivosti se roztrhala a její cáry pršely na zem kolem mne jako střepiny černého skla.

Ale i ty úlomky a cáry byly smrtelně nebezpečné. V horkosti a stínech temnoty v Daviganově duši i těle zachváceném horečkou jsem bojoval ponurý, mlčenlivý, zběsilý boj. Jako obrovští odporní pavouci prchaly zbytky krvavého černokněžnictví před zářícím kopím jasné celské magie. Zarputile jsem lovil jeden ohyzdný cár za druhým a nabodával je na hrot své magie. Ale jakmile jsem je zničil světlem magie vzduchu a země, s neočekávanou silou se na mne znovu vrhaly a ovíjely mi kolem krku chapadla černoty. Ale i když mé síly umdlévaly, spalující jas mé vlastní magie je sežehl na popel.

Když byly konečně i poslední zbytky krvavé magie spáleny a zneškodněny, klekl jsem si a ztěžka dosedl dozadu na paty. Na čele mi vyrazil pot a stékal mi do očí. Hruď mne bolela a útroby se mi křečovitě svíraly. Z posledních sil jsem do Daviganovy rány vyslal Uzdravující moc. Síla vzplanula kolem zhnisané rány, jako když suchý troud chytne plamenem. Potrhaná tkáň jako mávnutím ruky zmizela a nahradila ji nová, zdravá. Zářící záblesky té síly mne bodaly do očí a zabušily mi do hrudi, až mi to vyrazilo dech.

Celý rozbolavělý jsem odpadl od Davigana, zůstal jsem se sklopenou hlavou klečet, rukama se opíral před sebou o zem a lapal po dechu. Davigan nehybně ležel na Lowřině plášti, stále jako mrtvý, ale rána na zádech už byla pryč, čistě zahojena, zůstala po ní jen tenká bílá jizva. Oči měl zavřené, tvář klidnou a nehybnou, jako by byl ponořen do hlubokého spánku.

Lowra vedle mne sípavě vydechla. „Garethe?“ zašeptala. Hlas se jí chvěl úctou i zděšením zároveň. „Garethe? Jsi v pořádku?“

Podíval jsem se na zem na své ruce a s hrůzou a odporem jsem se štítivě odvrátil. Tohle nebyly moje ruce. To nemohly být moje ruce. To byly ruce starce – svraskalé, s vystouplými klouby a uzlovitými šlachami. Ohromený zděšením jsem je nevěřícně zvedl a před očima jsem je obracel dlaněmi k sobě a zpět.

Lowra zvedla ruku a pohladila mne po tváři. Zvedl jsem hlavu a upřel na ni oči. Srdce se mi sevřelo chladnou hrůzou. Tmavě plavé vlasy jí prokvetly stříbrem. Její pleť ztratila svěžest mládí, kolem

očí a úst měla vějířky vrásek. Už to nebyla ta mladá žena, kterou jsem potkal na Dun Llewenu. Zestárla o deset let. Zvedl jsem ruce ke své vlastní tváři a dotkl se drsné, vrásčité kůže. Vzal jsem do prstů pramínek vlasů a podržel jsem si ho před očima. Bílé. Pryč byla ta černá barva, která se na slunci leskla domodra. Nebyly to ani černé vlasy, protkávané stříbrem.

Byly bílé. Bělejší než stříbro Lowřiných vlasů. Jestliže ona zestárla o deset let, já jsem zestárl nejméně o dvacet.

„Co se to s námi stalo?“ zašeptal jsem. „Ach bohové bohyně, co se to jen s námi stalo?“

Ale nemusel jsem se ptát; věděl jsem to sám. Ten jasný plamen souboje magií nás sežehl. Spálil naše mládí a vysušil naše těla. Nemusel jsem se ani dívat do zrcadla, abych věděl, jak má tvář vypadá. Byla to tvář čaroděje, kterého jsem viděl v kouli měsíčního světla. Tvář mladého muže v těle starce.

22

Davigan schoulený v mém plédu klidně spal. Zaplavila mne únava, se kterou jsem nedokázal bojovat, tížila mne a táhla k zemi jako balvan. Oči mne pálily, jako bych je měl plné písku. Nedokázal jsem je udržet otevřené. Hlava mne bolela tak strašlivě, jako by byla rozpolcena vedví a sbíjena dohromady železnými bodci. Chtělo se mi schoulit se v nějakém teplém koutku, zahalit se tmou a spát a spát a spát.

Při pohledu na své ruce sebou Lowra zděšeně trhla, promnula si obličej a čelo a pod bříšky prstů ucítila svou pleť. Zůstala strnule zírat na své ruce, pak se podívala na mne a nevěřícně potřásla hlavou.

„Dokážeš nás Uzdravit?“ zeptala se. Její hlas zněl drsně a ochraptěle, jako by dlouho nepromluvila ani slovo.

Pokusil jsem se zvednout ruku k čelu, ale byla příliš těžká. Neměl jsem sílu s ní pohnout. Podíval jsem se na Lowru a užasl nad změnou, která se s ní stala. Protože i když už nebyla mladá, byla stále krásná. Myslím, že to byla zralá ženská krása, která v ní rozkvetla. Její jemná tvář bude krásná, i když jí bude třeba osmdesát.

A co já? Ten čaroděj v kouli byl prastarý, ale stále měl svou moc – mou moc. Ta nebyla sežehnuta výbuchem magie, ať byla jakkoli jasná a žhavá.

Ale Uzdravím nás? To jsem nevěděl. „Může Uzdravovatel Uzdravit to, co napáchal zub stáří?“ zeptal jsem se.

Zvedla své nádherné, zlatohnědé oči a upřela je do mých. Byly naplněny zoufalstvím a beznadějí. Vytryskly jí slzy – dvě se překulily přes řasy, stékaly jí po tváři a za sebou nechávaly lesklé cestičky ve špíně, která tam zůstala po dnešní noci. Myslel jsem si, že pláče pro to, co ztratila, ale pak znovu zvedla ruku a jemně se prsty dotkla mé tváře. Její dotek byl něžný jako pohlazení motýlích křídel.

„Ach, Garethe, co se to s tebou stalo,“ zašeptala. Ústa se jí zkřivila žalem a bolestí.

Vkleče jsem zakolísal, jak mnou projela vlna tupé únavy, která mi byla stejně odporná jako sebelítost. Na její tváři jsem viděl stejnou únavu a ochablost. Spánek nás občerství – přinejmenším alespoň natolik, jak to jen je v našem stavu možné, usoudil jsem. Mládí nám sice nevrátí, ale přesto se teď ze všeho nejvíce potřebujeme vyspat. Beze slova jsem si ji přitáhl k sobě. Přitiskla se ke mně a společně jsme se schoulili na písčité podlaze jeskyně.

Jednou mne probudil noční chlad. Tiskli jsme se s Lowrou k sobě, abychom se zahřáli. Probíral jsem se jejími vlasy a znovu si uvědomoval, jak je příjemné držet ji v náručí. Věřím, že když jsem zase usínal, tak jsem se navzdory všem strastem usmíval.

Probudilo mne denní světlo, dopadající dovnitř jeskyně vstupním otvorem. Lowra ještě spala, s hlavou položenou na mém rameni, schoulená v mé náruči. Kosti mi zapraštěly, když jsem se posadil a to mi okamžitě připomnělo, co se s námi stalo. Zachmuřeně jsem zauvažoval, jestli je ta bolestivá ztuhlost a praskání v kostech první ukázkou toho, jak od nynějška budou vypadat všechna moje rána.

Jak jsem se pohnul, probudila se i Lowra. Když vstávala, pohybovala se s mnohem menší ztuhlostí než já, ale ta kočičí pružnost jejího kroku zmizela. Přešla jeskyni a sklonila se nad Daviganem, který ležel na zemi zachumlaný v mém plédu a dosud spal.

Po rukou a po kolenou jsem přelezl k němu a položil mu ruku na čelo. Horečka byla pryč. Čelo měl chladné a suché. Jeho hruď se pravidelně, klidně a pomalu zvedala a klesala. Vzal jsem ho za rameno a zatřásl s ním, ale ani se nepohnul.

Hloubavě jsem svraštil čelo. To, že jsem s ním takhle třásl, přece mělo mít nějakou odezvu. Přestože byl ponořen do hlubokého spánku, měl se po mně ohnat nebo se mi vytrhnout anebo se aspoň bránit slovy. Neudělal nic.

„Co se děje?“ zeptala se Lowra.

„Nemůžu ho probudit. Měl by teď už být vzhůru. Jeho zranění se zahojilo a už si odpočinul dost na to, aby se mu vrátily síly.“ Sebral jsem Uzdravující magii, které plynula kolem mne. Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že je navzdory mým starým kostem stejně silná jako předtím. Položil jsem mu ruku na čelo a svým darem Uzdravování pronikl dovnitř. Z hrdla se mi vydral zděšený výkřik.

Nic. Strašlivě jsem se vyděsil. Nebylo tam nic. Nebylo tam ani stopy po jedinečné Daviganově osobnosti. Vůbec nic. Sežehla ho snad ta magie stejně jako sežehla Lowru a mne?

Ale ponechal si svůj mladistvý vzhled. Jestliže ho ta magie sežehla, pak na něj nepůsobila stejně jako na Lowru a na mne. Bylo snad výsledkem souboje těch dvou magií živé, dýchající tělo bez duše?

„On tam není,“ vydechl jsem. „Je to, jako by tam už nebyl. Nemohu po něm nic najít. Vůbec nic.“

Lowra se sklonila na Daviganem a ustaraně svraštila čelo. „Je pryč,“ řekla tiše. „Horbad mu příliš vážně ublížil, když na něj vložil zaklínadlo, takže Davigan je pryč.“ Jemně mu shrnula tmavě plavé vlasy z čela. „Musíme ho vzít domů.“ Narovnala se a ztuhle se postavila na nohy. „Musíme se vrátit na usedlost a varovat je před Daefydem. Davigana vezmeme s sebou, možná, že mu tam pomůžou. Odsud to není daleko. Jeden den cesty, ne víc.“

* * *

Lowra jela po cestě, kterou patrně dokázala rozpoznat jen ona. Většinu času jsem viděl jen otevřenou krajinu mezi stromy a skalami. Pro Lowru byla ta stezka stejně zřetelná jako ta nejširší, dobře uježděná cesta. I když se začaly stíny dloužit a na zemi padl soumrak, s naprostou jistotou vedla kroky svého koně bez jediné chybičky dál.

Jel jsem za ní, Davigana na koni před sebou, oči přilepené na zemi a opatrně jsem vážil každý krok. Neviděl jsem žádné známky

toho, že by se tu před námi dotkla země lidská noha. Když jsem vzhlédl, byly všude, kam jsem dohlédl, jen vysoké, rozeklané skalní štíty, stromy a balvany. Lowra nás vedla přímo ke strmému žulovému štítu, který čněl z lesa před námi do výše několika set stop. Jestli v tom štítu nebyly nějaké jeskyně, do kterých směřovala, pak jsem byl na rozpacích, kde najdeme nějaký průsmyk nebo skalní puklinu, kterou bychom mohli skrz tu skálu projet.

Zastavila koně těsně pod úzkou štěrbinou ve skále, kde tryskal malý pramen a ve zpěněném oblouku vodní tříště hlučně dopadal do hluboké tůně pod skálou. Tam, kde skrz mlhu dopadaly poslední sluneční paprsky, se rozzářily oblouky duhy. Obrátila se ke mně.

„Jeď za mnou opatrně," řekla tak tiše, že ke mně její slova přes zurčení vody stěží dolehla. „Ať uvidíš, co uvidíš, nebo co si budeš myslet, že vidíš, jeď prostě dál za mnou. Na druhé straně chvíli počkej. Pošlou nám někoho vstříc."

Přikývl jsem a v duchu přemítal, na druhé straně čeho? Všechno, co jsem před sebou viděl, byla pevná, neprostupná skalní stěna.

Přikývla, popojela dopředu a rozplynula se ve skále. Otřásl jsem se. Tak tedy maskovací zaklínadlo. Ale ani vědomí, že ta skála je jen maskovací zaklínadlo, mi neulevilo od chladného pocitu v útrobách, který ve mně vyvolalo její zmizení.

Přitiskl jsem si Davigana pevně k sobě a popohnal koně kupředu. Ani nezaváhal – jednoduše vstoupil do jednolitého skalního masivu. Narazili jsme na lehký, pružný odpor a já pobídl koně, aby projel skrz. Na kůži jsem ucítil mravenčení a na okamžik se mne zmocnila závrať a ztratil jsem pojem o čase a prostoru. A pak už jsme byli na druhé straně. Ohlédl jsem se přes rameno dozadu. Za mnou byly stále tytéž stromy a skály, ale vypadaly, jako bych se na ně díval skrz silnou vrstvu chvějící se vody.

Rozhodně to byl velmi zvláštní pocit.

Široké údolí, které se rozkládalo dole pod námi, schoulené uprostřed kruhu vysokých horských štítů, se už obléklo do svěží jarní zeleně. Vinula se jím malá říčka a její hladina se v posledních paprscích zapadajícího slunce jasně leskla. Skoro uprostřed stála vesnička obklopená vysokými, svěžími stromy. Malé domky byly pečlivě, s láskou udržované. Bylo jich něco přes dva tucty, všechny byly kamenné, některé měly střechu doškovou a na některých byly

tašky, a všechny měly kolem sebe úhlednou zahradu. U zdí a plotů byly bohaté trsy uschlých loňských květin.

Vlevo vedle vesnice stála půvabná, bílá budova, která mohla představovat jedině svatyni duality. Na úbočí kopce za ní byl malý Tanec kamenů. Nízký oltář obklopovalo sedm menhirů rozmístěných do podkovy, každý pro jednoho ze sedmi bohů a bohyň. A za svatyní a malým Tancem se vysoko k večerní obloze vypínal Mrakonoš a chránil skrytou vesnici svým stínem.

Sjížděl jsem za Lowrou dolů do vesnice a okouzleně se rozhlížel kolem sebe. Tak tohle bylo to místo, kde po vpádu Maedunů na Celi a po smrti Tiernyna a Tiegana nalezla Sheryn bezpečí. Před mýma očima tu najednou ožíval kus historie.

Šeřilo se. Nějaká žena vyšla z vesnice a vydala se nám vstříc. Už dávno nebyla mladá, ale dosud si uchovala svou krásu. Kráčela s hlavou pyšně vztyčenou, půvabně a s vyrovnaným klidem. Byla drobná a štíhlá, ne větší než Lowra, ale díky hrdému držení těla působila dojmem, že je vyšší, než ve skutečnosti byla. Zlaté, stříbrem prokvetlé vlasy měla spletené do dlouhého copu, který si ovinula kolem hlavy jako korunu. Když ji Lowra chtěla uctivě pozdravit, jen potřásla hlavou, rychle prošla kolem a zamířila k Daviganovi, kterého jsem držel před sebou v sedle. Došla rovnou ke mně, položila mu ruku na bezvládně se klátící paži a ustaraně se zamračila.

„Dobře, že jsi ho přinesl domů," řekla. „Jsem Sheryn ap Wallach, vdova po princi Tieganovi a žena Drywna ap Iowalch. Jsi zde vřele vítán, lorde Tyre." Pozorně se mi zahleděla do tváře a zvědavě naklonila hlavu na stranu. „Já tě přece odněkud znám, nebo ne?"

Unaveně jsem zavrtěl hlavou. „Ne, lady," řekl jsem. „Ale znáš mého otce a jsi s ním spřízněná. Můj otec je Brennen ap Keylan, princ ze Skai, a já jsem Gareth ap Brennen."

Zbledla, rukou se dotkla mé tváře a pak ji stáhla zpět. „Ale ty vypadáš…" odmlčela se v půli věty.

„Stejně starý nebo ještě starší než můj otec," pomohl jsem jí hořce. „Jo, to jsem. To bylo…"

„To bylo tou magií, matko," řekla Lowra. „Sežehla nás a ukradla nám naše mládí."

Sheryn na ni zůstala zírat a zděšeně si přitiskla ruku na ústa. „Lowro?“ vydechla. „Jsi to vůbec ty? Ach bohové a bohyně… V tom šeru tady už není dobře vidět, ale… Jak je to možné, dítě? Co se ti to stalo? Nepoznala jsem tě.“

Lowra na okamžik zavřela oči a unaveně si povzdechla. „Matko, věř mi, málem se sami nepoznáváme. Ale přinesli jsme Davigana domů a máme strašlivé zprávy o Daefydovi.“

Na cestě se objevil nějaký muž a stoupal nám vstříc. Když došel k nám, věnoval nám zářivý úsměv. „Je někdo nemocen?“ zeptal se a pak svraštil čelo. „Ach, to je přece Davigan. Podej mi ho. Jsem dost silný, unesu ho.“ Než jsem stačil cokoli namítnout, vzal si ode mne Davigana sám. Držel ho tak lehce, jako by to bylo malé dítě. Ani teď jeho tvář neopustil zářivý úsměv.

Překvapeně jsem zíral na smolně černé vlasy a tmavé oči. Byl to Maedun. Ruka mi bezděčně vyjela k jílci meče, který jsem měl na zádech. Sheryn mi položila ruku na koleno.

„Zadrž,“ vyhrkla. „Mikal ti neublíží.“

Nedokázal jsem skrýt své překvapení. „Mikal?“ opakoval jsem drsně a nedůvěřivě. Hleděl jsem na toho černovlasého, černookého muže, který držel Davigana. „Muž, který zavraždil čaroděje Donaugha a dopustil tak, aby se Celi otevřela vpádu Maedunů? A ten že nám nechce ublížit?“

Mikal mne obdařil dalším zářivým úsměvem a teprve v tu chvíli jsem uviděl ten něžný, téměř dětsky nevinný výraz v jeho očích. V té tváři nebylo ani stopy po nějaké podlosti nebo zlomyslnosti. Byl starší než můj otec, ale jeho tvář byla dosud hladká a bez vrásek jako tvář dítěte. Pomalu mi začínalo svítat. Vzpomněl jsem si na všechna vyprávění, která o něm kolovala – o tom, jak byl vychován sestrou Hakkara z Maedunu, jak z něj ta žena stvořila zbraň namířenou proti nám a jak mu nedala nic, na co má dítě od matky právo.

Sheryn přikývla. „Ano,“ řekla. „Vidíš, co se stalo, že? I jeho magie sežehla. Krvavé černokněžnictví spojené s tyaddskou magií. Sežehla ho tak silně, že strávila všechno, co v něm bylo ďábelské, a zanechala ho jako sladké a nevinné dítě. „Ve skutečnosti…“ dotkla se svého čela. „Ve skutečnosti mu od té doby není víc než tři čtyři roky.“

Nechal jsem svůj meč sklouznout zpátky do pochvy a zahleděl se dolů na Mikala. Stál na cestě, v náručí něžně choval Daviganovo tělo a polohlasem mu konejšivě cosi pobrukoval, jako by prozpěvoval nemocnému dítěti. Pak se otočil a pomalu s ním kráčel do vesnice. Sheryn měla pravdu. Tento člověk už není nebezpečím pro nikoho. A už nikdy nebude.

V duchu jsem zauvažoval, kdo z nás vyšel ze stravujícího výbuchu magie lépe.

Sheryn uložila Davigana do postele – do jeho vlastní postele v místnosti, kterou obýval společně s Daefydem. Ujistila se, že dostal veškerou péči, kterou teď potřeboval a pak nás s Lowrou zahnala do společenské místnosti a posadila nás ke stolu. V neuvěřitelně krátké době se na stole před námi objevilo jídlo. Zatímco jsme jedli, přisedl si k nám Lowřin otec, jeden z nejstarších obyvatel vesnice, a my mu vyprávěli, co se přihodilo. Drywn ap Iowalch nám naslouchal bez přerušení. Tvář měl zachmuřenou a vážnou.

Lowře se zavíraly oči už předtím, než jsme se dali do jídla, a než došlo vyprávění ke konci, byl jsem na tom stejně. Neustále jsem zapomínal, co jsem už Drywnovi jednou vyprávěl a opakoval se pořád dokola, zatímco Lowra neustále ztrácela nit své řeči a co chvíli upřela oči do prázdna ve snaze si vzpomenout, o čem vlastně mluvila a k čemu chtěla ve svém vyprávění dojít.

Nakonec nás Drywn zvednutím ruky přerušil a na kohosi kývl. „Myslím, že pro tuto chvíli jste mi toho řekli dost," prohlásil. „Jste vyčerpaní a my vás zdržujeme od odpočinku."

I nás uložili do postelí. Ležel jsem na měkoučké matraci, přikrytý prošívanou pokrývkou, a poslední, co mne napadlo, bylo, jestli jsem snad neprošel branami Annwnu. Jenom Annwn může být tak pohodlný, pomyslel jsem si ospale. Pokud jsou už mé dny podtrženy a sečteny a já mám předstoupit před Toho, kdo sčítá na Pergamenu, nebudu se tomu vyhýbat. Jestliže je za branami Annwnu tak příjemně, pak jsem spokojen.

Probudilo mne šumění deště, který bubnoval na střechu domku. To jemné bubnování splývalo s praskáním ohně v krbu a znělo jako šepotavý rozhovor, příliš tichý na to, aby člověk zachytil slova. Ale

bylo to příjemné. Ponořil jsem se zpátky do spánku, vděčný za teplo a měkkou postel.

Do mých snů se tiše vplížil meč. Viděl jsem ho ležet na stole. Za ním stál muž oděný v jednolité černi, se sklenicí vína v ruce, a pozorně, zamyšleně si ho pr ohlíží. Poznal jsem jak toho muže, tak i prostředí, kde byli. Horbad byl stále ještě na poštovní stanici.

To mne překvapilo. Předpokládal jsem, že už odejel. Proč by tam zůstával, když jsme s Lowrou a Daviganem už byli dávno pryč? Co ho tam zdržovalo?

Odpovědi se mi dostalo, když zvedl meč a vzal si ho s sebou do ložnice v zadní části domu. Byla to očividně jeho místnost. Byl to jeho stůl, jeho postel, jeho dočasné velitelství. Dávalo to smysl. Spojení mezi poštovní stanicí a Clendonanem, kde měl své velitelství Hakkar, bylo dostatečně rychlé. A poštovní stanice byla zároveň dost blízko hor, kde dosud žili svobodní Skaiové, kde se dosud skrývali před ním a Černými jezdci. Odtud se jednodušeji vyjíždělo na lov, s Daefydem, který hrál úlohu jeho loveckého psa.

Horbad položil meč na stůl a pozorně si ho prohlížel. Tu a tam si zamyšleně usrkl vína. Naklonil se blíž a přejel prstem po čepeli, po runách, které se ve světle svící jasně třpytily. Letmo se podíval na spícího Daefyda, schouleného na slamníku pod oknem, a po hezké, mužné tváři mu přelétl podivný výraz. Na okamžik se vrátil pohledem k meči a pak se znovu zadíval na Daefyda.

„Možná, že mi budeš moci předat jeho magii ty, můj psíčku," zašeptal. „Dokážeš vládnout Runovou čepelí? Budeš mi moci ukázat, jak používat její magii pro svůj vlastní cíl? Mého otce by velmi potěšilo, kdybych mu ukázal, že jsem pánem Runové čepele." Usmál se a poklepal na čepel. „Uvidíme. Však uvidíme."

23

Stál jsem před krbem ve společenské místnosti Sherynina domu a díval se, jak se mi ohýbají prsty, když zatnu ruku v pěst a pak ji zase uvolním. Tak prostá věc – sevřít a otevřít pěst. Co bývalo tak jednoduché, bylo nyní, s vystupujícími klouby na rukou, složité. Když jsem zaťal ruku v pěst, vystřelovala mi bolest až do špiček prstů. A takhle to bylo se vším – ať už jsem vzal do ruky krajíc chleba nebo sevřel jílec meče. Uvažoval jsem, jestli tyto hloupé příznaky stárnoucího těla obtěžují i mého otce nebo Kenziho.

„Co to děláš?“

Sherynin příjemný, zpěvný hlas, který se ozval za mnou, mne překvapil. Otočil jsem se a uviděl ji stát s rukama za zády, hlavou nakloněnou na stranu a s pohledem upřeným na mne. Její postoj ve mně náhle vyvolal vzpomínku na Caithu dan Malcolm a já jsem se nemohl ubránit úvahám, co by si asi myslela o tom, jak jsem náhle zestárl. Už jsem nebyl ten pružný mladík, se kterým se chtěla zasnoubit, až přijde Beltane. Pokud bych se ovšem na nadcházející Beltane vrátil do Tyry. A začínalo to vypadat, že se tam do té doby nevrátím. A co bylo zvláštní, po návratu do Tyry jsem toužil mnohem méně, než jak by se patřilo na mladého muže, který chce přesvědčit mladou dívku, aby se stala jeho ženou. A najednou mi v hlavě ožila vzpomínka na to, jak sladké a krásné bylo svírat v náručí Lowru.

Podíval jsem se na Sheryn, téměř překvapen, že se s ní tady setkávám. „Co dělám?“ opakoval jsem. „Řekl bych, že tu nechávám své myšlenky volně bloumat a myslím na hlouposti. Dívám se na svou ruku. Bolí mne, když ji zatnu v pěst. Odpusť, lady, ale ve skutečnosti vlastně ani nevím, co dělám.“

Usmála se a pak vzala mou ruku do svých. Jemně mi prsty přejížděla po hřbetu dlaní a po měkkých místech mezi prsty. Jak mi ruku masírovala, cítil jsem, že ztuhlost polevuje.

„Na to si zvykneš,“ řekla s očima upřenýma na své dílo. „Na většinu z nás to přichází pomalu a my tak máme čas si na to postupně zvyknout a vyrovnat se s tím. Ty jsi k tomu přišel příliš náhle, takže si to samozřejmě uvědomuješ. Brzy se tomu dokážeš přizpůsobit.“

„Ale mne to bolí, když sevřu meč, lady,“ řekl jsem. „Jak mám s takovýma rukama bojovat?“

Tiše se rozesmála. „Garethe, králi Tiernynovi bylo skoro osmdesát, když byl zabit. Ruce měl celé nateklé, ale nedělalo mu potíže rozmáchnout se Královrahem.“ Oči se jí přivřely, když se ponořila do vzpomínek. „Byl to ten meč samotný, který ho nakonec nechal padnout. Nebylo to jeho stárnoucí tělo.“ Uchopila mou druhou ruku a začala ji masírovat. „Člověku středního věku – muži v nejlepších letech – zbývá ještě spousta času.“ Zvedla hlavu a podívala se na mne. „To krvavé černokněžnictví ti možná ukradlo dvacet let, ale neukradlo ti celý život. Máš před sebou ještě dlouhou cestu.“

Zaťal jsem ruku v pěst. Prsty už mne tak nebolely. Ani nebyly tak ztuhlé. „Možná, že máš pravdu,“ řekl jsem pomalu.

Usmála se. „Ale ty se zatím vzpěčuješ se s ní smířit,“ řekla. „Chápu.“

„Chtěla jsi ode mne něco, lady Sheryn?“ zeptal jsem se.

„Ano, ovšem, chtěla.“ Zvedla hlavu a zadívala se na mne. Její krásná tvář v mihotavém světle ohně zvážněla. „Dnes večer se chceme pokusit zachránit Daviganovu duši. Pomohl bys nám? Jsi mocný Uzdravovatel a my potřebujeme někoho, kdo je nejen mocný, ale kdo také zná Daviganovu bytost. Pomohl bys nám?“

Zůstal jsem na ni zírat s vytřeštěnýma očima. „Zachránit Daviganovu duši?“ opakoval jsem. „Co to znamená?“

„Tys to nikdy nedělal? Ani jsi nikoho neviděl to dělat?“ zeptala se.

„Ne, lady. Myslím, že jsem o tom slyšel, ale nevím, co to je. Myslím, že v Tyře jsme nic takového nedělali.“

„Děláme to, když člověk ztratí část sama sebe. Někdy ztratí vše, hlavně když se stane něco zlého nebo naprosto zničujícího, čemu prostě nedokáže čelit. Pak duše odchází někam pryč. Někam daleko, kde nemusí vzpomínat na to, co se stalo.“

Vzpomněl jsem si na Brigu, ženu mého přítele Weymuna. Tři dny poté, co jsem jí přinesl zprávu o smrti jejího muže, který padl v boji s Maeduny, její dům vzplanul a shořel i s dětmi, které zůstaly uvnitř. Briga slyšela své dvě děti křičet ve smrtelných bolestech. Chtěla se vrhnout zpátky do hořícího domu a být s nimi a zabránilo jí v tom jenom to, že ji její soused pevně držel. Po pohřbu odešla a dál se o ni starali knězi a kněžky z naší svatyně. Říkali, že se její duše natolik vzdálila, že už možná nikdy nenajde cestu zpátky.

Řekl jsem o tom Sheryn. Pozorně naslouchala a přitom pokyvovala hlavou.

„Tohle máš na mysli, když říkáš, že někdo ztratil sám sebe?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla. „Briga potřebovala – nebo dosud potřebuje – aby se její duše vrátila. Ztratila samu sebe, protože nedokázala čelit bolesti nad ztrátou někoho, kdo jí byl drahý. A kdo by jí to taky mohl vyčítat? Ale lze jí pomoci, aby zase našla samu sebe, a jsou cesty, jak jí pomoci překonat nejhorší bolesti.“

„Myslíš, že se něco takového děje s Daviganem?“

„Ano.“ Bezmocně rozhodila rukama. „Lowra si myslí, že mu nějak strašlivě ublížili – tak strašně, že jediný způsob, jak mohl přežít, bylo uniknout pryč sám ze sebe někam, kde by ho nemohli najít.“

„Ale přitom se sám sobě ztratil a teď nemůže najít cestu zpět. Je to tak?“

„Ano. Stejně jako Briga ztratila samu sebe.“

„Ale co znamená zachránit duši?“

„Jestliže si bytost stále ještě uvědomuje, že má duši – třeba skrytou a vyděšenou, ale má – pak ji lze zachránit tak, že se jí ukáže cesta zpět.“ Znovu bezmocně rozhodila rukama. „Pokud ovšem

člověk chce, v tom to je. Jinak to nejde. Ale chceme se o to pokusit.“

„Myslíš si, že to dokážeme? Dokážeme mu ukázat jak?“

„Myslím, že ano. Ale není to jednoduchá záležitost, Garethe.

Než začneme, musíš si být naprosto jistý, že to chceš dělat. Nemůžeme tě k tomu ani v nejmenším nutit. Musíš se rozhodnout o své vlastní vůli. Nesmíš to dělat s pocitem, že bys to dělat neměl. Kdybys to dělal proti své vůli, mohl bys víc uškodit než pomoci.“

„Ale nemají tohle dělat jen kněží a kněžky?“

„Kněží a kněžky tomu budou přítomni,“ řekla. „Ale potřebujeme Uzdravovatele a potřebujeme někoho, kdo už je s Daviganovou bytostí obeznámen. Je to můj syn. Já celou jeho bytost dobře znám. Ale já nemám dar Uzdravování, zatímco tys ho nedávno Uzdravoval. Ty ho nyní znáš lépe a víš také, jak v něm jeho bytost chybí.“

Zaváhal jsem. „Lady Sheryn, když myslíš, že mám pomoci,“ řekl jsem, „pak to rozhodně zkusím.“

„Díky,“ řekla prostě. „Zavoláme tě, až budeme připraveni.“ Obrátila se k odchodu a cestou se na mne ještě přes rameno ohlédla. Koutky úst se jí zvlnily úsměvem. „Oženíš se s Lowrou?“ zeptala se.

Překvapením jsem nadskočil. „Oženit se s Lowrou?“ opakoval jsem ohromeně. „Já – já nevím. Je to moje bheancoran, a já o tom ještě nepřemýšlel…“ Zmateně jsem na ni zíral. „Já nevím.“

„Dobrá, ale nečekej se svým rozhodnutím příliš dlouho,“ řekla. „Zavolám tě, až budeme připraveni začít.“ Spěšně odešla a já jsem jí ani nestihl odpovědět. Otočil jsem se zpátky k ohni.

Měl jsem teď mnohem víc věcí k přemýšlení než jen nějaké bezvýznamné pobolívání v prstech.

Už padla noc, když se Sheryn znovu objevila ve dveřích. „Už jsme připraveni a čekáme na tebe,“ řekla. „Přijdeš?“

Vstal jsem z křesla u krbu, zhluboka se nadechl, abych se uklidnil a šel jsem za ní do ložnice, kde ležel Davigan. Vzduch v místnosti praskal magií. Na malém stolku u krbu hořely dvě svíce, více jich v místnosti nebylo. Vánek, který jsem způsobil svým

příchodem, zatřepetal jejich plameny a po stěnách a po podlaze se rozběhly stíny. U čela Daviganova lůžka klečela Sheryn, s rukama jemně položenýma na jeho ramenou. Kolem ní stálo dvanáct nejasných postav – kněží a kněžky ze svatyně – živoucí zeď jemné magie.

Zaváhal jsem u dveří a rychle jsem se podíval na Sheryn. Konejšivě se na mne usmála a přikývla a pak mi půvabným posunkem naznačila, abych si klekl k lůžku vedle ní.

Klekl jsem si na kolena na kamennou podlahu a zhluboka nabral dech. Všude kolem mne vířila magie, halila mne na uvítanou do svého pláště tepla a síly. Přitáhl jsem si ji blíž k sobě, soustředil ji a pak jsem vzal Daviganovu hlavu do dlaní, sevřel v rukou jeho spánky a vléval do něj svůj dar. Zavřel jsem oči a vyslal svou duši, aby našla jeho, aby šla za Uzdravující mocí a ponořila se do hlubin jeho bytosti.

Všechno, co tvořilo Daviganovo tělo, bylo úplně a v každém směru v pořádku. Rána na jeho zádech byla čistě zahojená a jeho tělo hyzdila jen tenká jizva, nic víc. Ale z toho, co činilo Davigana Daviganem, nezůstalo vůbec nic. Pryč byly ty jemné ozdůbky, které znamenaly jeho lásku k hudbě a jeho nadání hrát na harfu. Pryč byly ty drobné závitky, které znamenaly jeho smysl pro humor. Skutečný Davigan už tam nebyl. Toto byla jen dutá skořápka, prázdná jako vyfouknuté vejce.

Bylo to, jako když člověk vstoupí do domu, jehož obyvatelé v hrůze uprchli. Všechno bylo na svém místě, ale všude se vznášel přízračný pocit prožité hrůzy, pachuť strachu. Byl to ten nejděsivější pocit, s jakým jsem se kdy setkal. Po Daviganově bytosti tam nezůstalo vůbec nic. Tělo bylo opuštěné, naprosto vyklizené a prázdné a to mne děsilo.

Pokusil jsem se na něj zavolat. *„Davigane?“*

Nedolehla ke mně žádná odpověď. Jen zlověstný pocit ozvěny v prázdné dutině. Soustředil jsem se ještě víc, zhluboka se nadechl a ponořil se hlouběji. V hloubi duše jsem byl strachy bez sebe, že se ponořím příliš hluboko a nepodaří se mi pak najít cestu zpět z téhle pustiny, která bývala mým příbuzným.

Nevím, jak dlouho to trvalo. Ztratil jsem pojem o čase, ztratil jsem pojem o čemkoliv kromě úporné touhy najít Davigana. A

někde v pozadí mé mysli se táhl pocit strachu, že i já budu ztracen, stejně jako on.

A potom, zničehonic jsem na něco narazil. Tvrdý uzlík vzdoru, tak hluboko, tak zaťatý a skrytý, že jsem si zpočátku ani neuvědomil, co to je. Obkroužil jsem to, hledal, jestli je tam nějaký otvor, ale nic jsem nenašel. Ale byl jsem si jist, že jsem našel Davigana.

Dotkl jsem se toho uzlíku. Byl tvrdý a hladký jako vybroušený drahokam. Nebylo čeho se chytit. Nedokázal jsem najít způsob, jak proniknout dovnitř, jak s ním navázat spojení.

„Davigane?“ zavolal jsem na něj znovu.

Žádná odpověď.

Zkusil jsem to ještě jednou. *„Dave?“* Dětské jméno. Jméno, jakým ho oslovovali jeho bratr a sestra, když byl malý.

Něco se malinko uvolnilo, tak lehce, že jsem si toho málem ani nevšiml. Ovinul jsem kolem uzlíku Uzdravující sílu a snažil se naplnit to něco, co bylo uvnitř, vědomím mé přítomnosti.

„Davigane, tady je Gareth. Pusť mne dovnitř. Chci ti pomoci. Pusť mne dovnitř.“

Znovu se něco uvolnilo a napětí v uzlíku nepatrně povolilo. A pak jsem ho uslyšel. Tak slabounce a z takové dálky, že to znělo tišeji než šepot.

„Gareth?“

„Tady. Tady jsem.“

„Jsi to opravdu ty?“

„Opravdu jsem to já.“

„Není to jen další úskok?“

„Není to žádný úskok. Jsem to já. Sáhni si na mne. Přesvědč se sám.“

Uzlík se náhle znovu stáhl v křeči a neproniknutelně se uzavřel. Zasáhl mne pocit strachu. Přízrak hrůzy a bolesti.

Trpělivě jsem začal znovu, konejšivým, ujišťujícím, povzbuzujícím způsobem. Bylo těžké na něj netlačit, nespěchat, snažit se potlačit vlastní pocit strachu a násilí a všeho, co na něm bylo napácháno. Ztratil jsem pojem času. Znovu a znovu jsem se ho snažil ujistit o své přítomnosti, vložit do hluché, nepropustné skořápky uzlíku Uzdravující moc – strachy bez sebe, že selžu a strachy bez sebe z toho, co bych mohl najít, kdybych uspěl.

A potom jsem se nečekaně vlomil dovnitř. Otevřel se mi, náhle a úplně.

„Garethe! Tady!“

A hodil mi něco – malý uzlíček svých vzpomínek. A s ním přišel oslepující, dusivý výbuch bolesti a děsu, poryv naprostého pokoření a hnusu, tak silný, že mého ducha i mé tělo srazil zpět.

Když jsem se probral, choulil jsem se na břidlicové podlaze u Daviganovy postele s pažemi ovinutými kolem hlavy, jako bych si ji chtěl chránit. Hlava mne tak pekelně bolela, že jsem všechno viděl jako v mlze a útroby se mi svíjely v křečích. Vedle mne klečela Sheryn, bledá, zděšená a plná účasti.

„Jsi v pořádku?“ vydechla. „Tak dlouho ses ani nepohnul. Vyděsilo mne to.“

„Něco mu udělali,“ zasípal jsem. „Provedli mu něco tak strašného…“ Zvedl jsem ruku a dotknul se bolavé hlavy. „Nedostanu se k němu. Nemohl jsem se dostat skrz to, co mu udělali, tak jsem ho snažil Uzdravit. Nedokážu to…“ Hlas se mi zlomil a přepadl jsem dopředu na podlahu. Zdálo se mi, ještě než jsem dopadl, že mne někdo zachytil, ale nejsem si tím jist.

* * *

Když jsem znovu nabyl vědomí, shledal jsem, že ležím ve své posteli. Nade mnou se skláněla Sheryn. Na tvář jí dopadalo měkké světlo svíce, která hořela u čela mé postele. Za ní stály nezřetelné postavy kněží a kněžek; v mihotavém světle se vznášely jako nehmotné přízraky.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se s účastí v hlase.

Cítil jsem se překvapivě dobře, ale byl jsem tak unavený, že jsem ani nedokázal zvednout hlavu. „Jsem jen unavený,“ řekl jsem.

„Kněží a kněžky ti dodali sílu Uzdravující moci, kterou mají,“ řekla. „My to děláme trochu jinak.“

„Mají můj dík,“ zasípal jsem. „Když se teď chvíli prospím, bude mi už mnohem lépe.“

„Ano,“ řekla. „Potřebuješ se prospat.“

„A Davigan?“

„Spí. S ním se nic nezměnilo.“

Zavřel jsem oči. Hruď se mi sevřela zklamáním.

„Dal ti něco?“ zeptala se Sheryn úzkostlivě.

Uvědomil jsem si, že v pěsti pevně něco svírám. Zvedl jsem ruku a otevřel jsem zaťatou pěst. Na dlani leželo cosi malého, vejčitého tvaru, co vypadalo tak trochu jako opál. Uvnitř vířily zářivé barvy, pohlcovaly světlo a vysílaly zpět všechny barvy od zelené před modrou, červenou a purpurovou až po zlatou. Cítil jsem, jak mne v ruce hřeje a jeho povrch byl téměř sklovitý jako slonovina. Překvapeně jsem na něj zíral. Doopravdy to vypadalo, jako by Daviganova duše vypadala jako dokonalý opál. Beze slova jsem jí ho podal.

Přijala ho a jemně jej sevřela v dlaních. Pak se usmála. „Děkuji, Garethe,“ řekla tiše. „Vrátil jsi mi duši mého syna. Společně mu teď pomůžeme vrátit se zpět.“

„Bude to brzy?“ zasípal jsem.

Podívala se dolů na démant ve svých dlaních a do očí jí vstoupily slzy. „Ne,“ řekla.

„Nebude to brzy. Ale nakonec bude zase Daviganem. Bude mým synem.“

„A Daefyd?“ zeptal jsem se.

Střetla se s mýma očima. „Když ho s Lowrou dostanete zpátky sem, uděláme pro něj, co budeme moci,“ odpověděla.

24

Sny mne přivedly na podivné neznámé místo, místo, které *nevyvolala samotná Zhouba. Za toho tajemného, přechodného okamžiku mezi západem slunce a soumrakem, kdy obloha na západě ještě hoří pruhy světla a barev, jsem stál na úpatí kuželovitého kopce. Za kopcem hořely pásy rudé a oranžové a osvětlovaly trojitý prstenec vztyčených kamenů, které obklopovaly vrchol kopce jako diadém. Velebné menhiry stojící ve vnějším prstenci, po dvou korunované masivními překlady, se ostře černě rýsovaly proti planoucí obloze. Střední prstenec kamenů byl trochu menší, půvabně pospojovaný celý kolem dokola kamennými klobouky, leskl se jako černý jantar, ve kterém se odráží zář oblohy. Vnitřní prstenec tvořily jednotlivé kameny bez překladů a nebyl úplně uzavřený – tvořil podkovu obklopující nízký kamenný oltář. Toto byl Tanec Nemeara, ale byl nějak jiný. Místo, kam jsem tentokrát přišel, nebylo tím místem, které jsem ve snu navštěvoval. Tuto krajinu stvořil někdo jiný; byla mi důvěrně známá, ale zár oveň byla natolik změněná či pokřivená, že mi připadala naprosto nesrozumitelná a tajemná.*

Za mnou se zvedal obrovský kuželovitý masiv hory, vyšší než jakákoli jiná hora v závratně vysokém rozeklaném pohoří za ním. To se vysoko nad pohořím Hřbetu Celi tyčil Mrakonoš, v celé své nádheře a slávě, majestátní a vznešený. Nemusel jsem se na něj ani

podívat, abych věděl, že tam je. Mrakonoš této krajině vévodil. Jeho stín se dotýkal celé Skai a chránil ji.

Čekal jsem na úpatí kopce, vědom si, jak lehká je prázdná pochva, kterou jsem měl na zádech. Vzduch byl teplý, jako by bylo jaro, a kolem mne se vznášela hutná svěží vůně trávy, kterou jsem svýma nohama rozdrtil. Zvedl se jemný vánek a čechral mi vlasy. Tu a tam jsem líně pohnul rukou a odhrnul si pramen vlasů, který mi sklouzl do očí.

V ústí podkovy se objevil muž. Vedle obrovských kamenů Tance vypadal jako trpaslík. Pomalu popošel dopředu a podíval se dolů na místo na úpatí kopce, kde jsem stál. Když se přiblížil, poznal jsem v něm svého otce. Vypadal tak, jak měl vypadat, bez stopy ničivé, stravující vnitřní horkosti. Jako muž, který už má svá nejlepší léta skoro za sebou, ale je dosud silný, vysoký a rovný jako svíce. V ruce držel meč. Ve třpytivé záři oblohy se obnažená čepel jasně leskla.

Můj otec se zastavil na dosah ruky přede mnou a rozhlédl se kolem sebe. „Kde to jsme?“ zeptal se. „To je místo, o kterém se ti zdává?“

„Ne, lorde,“ řekl jsem. „A tobě také ne, že?“

Zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy předtím jsem neměl jasnovidecké sny,“ řekl. „Jsem naprosto ohromen tím, že jsem se sem dostal.“ Podíval se na mne a zbledl. „Kdo jsi? Dívám se na tebe a vidím svou vlastní tvář.“

„Já jsem Gareth, otče,“ řekl jsem tiše. „Tvůj syn.“

„Můj syn?“ Znovu užasle zavrtěl hlavou. „Ne, ty nemůžeš být mým synem. Můj syn je dosud mladý.“

„Ještě před třemi dny jsem byl mladík,“ řekl jsem. Do hlasu se mi vloudila hořkost. „Spojení krvavého černokněžnictví a jemné tyaddské magie mne sežehlo a zanechalo ve stavu, v jakém mne teď vidíš. Ale jsem stále tvým synem.“

Můj otec si znovu pozorně prohlédl mou tvář. „Jo,“ prohlásil zvolna. „Jo, teď už to vidím. Po všechna ta léta jsem pokaždé, když jsem se na tebe podíval, viděl ve své tváři rysy své matky. A teď vidím sebe. Je to strašně zvláštní.“

Dovolil jsem si malý úsměv. „A já tě vidím, jako bych se díval do zrcadla,“ řekl jsem. „A divím se, jak je možné, že je v tom zrcadle

můj otec. Teprve pak jsem si uvědomil, co se stalo. Proč jsi sem přišel? Proč jsi mne sem zavolal?“

„Já? Zavolal tebe? Ne. Já myslím, že jsi ty přivolal mne.“

Byli jsme jeden ke druhému tak škrobeně zdvořilí a uctiví, tak křehce opatrní, že byl div, že jsme se nerozletěli na střepiny jako sklo. Rozhlédl jsem se kolem sebe, ale v dohledu už nikdo jiný nebyl. Byl jsem tu jen já a můj otec. Nikde žádná známka po Cullinovi a Kianovi, ani po Myrddinovi, Strážci Tance. Ukázal jsem na obnažený meč, který držel v ruce. „Možná, že nás sem zavolala Zhouba, otče,“ řekl jsem.

Podíval se na meč. Očividně ho překvapilo, že ho drží. „Aha,“ řekl nakonec. „Ano, ovšem. Ten meč. Chtěl jsem ti ho dát. Je na to dlouhý a celkem únavný, nudný obřad, ale my teď na to nemáme čas.“ Podal mi ho. „Svěřuji Zhoubu do tvých rukou, Garethe, abys jí mohl vládnout při obraně Skai.“

Srdce se mi rozbušilo. Ustoupil jsem o krok dozadu od nabízeného meče. „Ne!“ vykřikl jsem. „Ne, já ho nepřijmu, otče. Nemohu.“

„Vezmi si ho,“ řekl a strkal mi ho do ruky.

„Ne,“ opakoval jsem.

Udiveně se na mne zahleděl. „Jsi tvrdohlavý jako kámen,“ zařval na mne. „Vezmi si ten meč.“

„Jestli jsem tvrdohlavý, tak jsem to zdědil po tobě,“ odsekl jsem. „A co jsem nezdědil, to jsem se od tebe – mistra tohoto umění – naučil.“

Zklamaně cosi zavrčel a znovu mi meč nutil. „Musíš si ho vzít, Garethe.“

„Ne. Kdybych si ho teď a takhle vzal, zemřel bys. Já nechci, abys zemřel.“

Nepohnul se. Stál tam na malém ostrůvku trávy a meč držel před sebou. „Ty nechceš být princem ze Skai?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl jsem. „Tedy ano, chci. Jednou. Ale ne teď. Nechci, abys zemřel.“ Zoufale jsem hledal slova, kterými bych ho přesvědčil, že musí žít. „Opravdu chceš, abych se stal princem ze Skai? Nejsem Eryd. Vždycky, po celou tu dobu, sis myslel, že měl naživu zůstat on a ne já. Opravdu chceš svěřit Zhoubu do mých rukou, do rukou nesprávného syna?“

Vyjeveně na mne zíral. „Nesprávného syna?“ opakoval. Pomalu sklonil meč a upřeně se mi zahleděl do tváře. „Je to možné?“ zamumlal. „Cožpak je to opravdu možné?“

„Opravdu možné co?“

„Když se teď dívám do tvých očí, nenacházím v nich žádné odsuzování, které jsem tam vždycky předtím vídal. Žádné obviňování. Je vůbec možné, žes mi odpustil?“

Teď byla řada na mně, abych zůstal vyjeveně zírat. „Odpustit ti? Co?“

S bolestí se na mně díval, na rtech trpký úsměšek. „To, že jsem tam nebyl, když jste mne potřebovali – ty, tvá matka a tvá sestra a bratr. Když jste mne potřebovali, tak jsem u vás nebyl, protože jsem dal přednost jiným povinnostem před svou rodinou.“

Bylo to, jako kdyby nad námi vyšlo slunce. „Ty jsi složil slib, že budeš chránit svého krále,“ řekl jsem. „Copak sis nemyslel, že bych to dokázal pochopit?“

„Byl jsi dítě…“

„Když jsem se stal mužem,“ řekl jsem. „Myslel jsem si, žes mi neodpustil, že žiji, zatímco Eryd zemřel.“

Zadíval se na mne s bolestí v očích a zavrtěl hlavou. „Ne,“ zašeptal. „To nikdy. Truchlil jsem pro Eryda a stejně tak pro Mai a Lisle. Ale těšil jsem se z toho, že jsi zůstal naživu. Že mi jeden syn zůstal. Jenže jsem si myslel, že jsem tě ztratil jiným způsobem.“

Podíval jsem se na meč, který dosud držel. „Otče, já nemohu přijmout Zhoubu z tvých rukou. Ne teď. A ještě dlouho ne. Mezi námi je příliš mnoho věcí, které si musíme vyjasnit.“

„Musíš si ten meč vzít, Garethe,“ řekl něžně. „Jestli chceš přežít to, co děláš, budeš ho potřebovat, budeš potřebovat, aby se pro tebe bil.“ Podal mi ho. „Vezmi si ho.“

Jako malý, umíněný chlapec jsem si založil ruce za záda a couvl jsem. „Ne,“ prohlásil jsem. „Znovu pro tebe Zhoubu získám, přinesu ji na Skerry a vložím ji do tvých rukou. A pak, pokud si to budeš přát, ji můžeš svěřit do mých. Ale ne teď. A ne takhle.“

„Ale musíš…“

„Ne,“ prohlásil jsem pevně. „Takhle ne.“ A veškeré své úsilí jsem soustředil na to, abych se probudil…

A probudil jsem se, zbrocený potem, v posteli v tom malém pokoji v Sherynině domě. Otřásl jsem se, promnul si rukama oči a

rozplakal se, protože po všech těch letech jsem pochopil, že mne můj otec upřímně miluje, že je tomu opravdu tak, byť jsem to zjistil v té podivné krajině snů.

Pod srdcem se mi jemně chvělo pouto s Lowrou. Tiše ke mně v noci přišla. Sundal jsem si ruce z očí. Byla mi tak blízká. Splynula se mnou všemi možnými způsoby, jakými jen může žena splynout s mužem, a já věřím, že jí to bylo stejně milé, jako mně. Přijal jsem ji do své náruče a do svého lože a pak i do svého srdce a do své duše.

Leželi jsme ve tmě jeden druhému v náručí, unaveni a vyčerpáni, ale nechtělo se nám spát. Ve tmě jsem se na ni usmál.

„Tvá matka se mne dnes večer ptala, jestli se s tebou ožením," sdělil jsem jí pobaveně.

Nadzvedla se a podívala se na mne. Žhavé uhlíky v krbu poskytovaly právě tak dost světla na to, abych viděl jemný obrys její tváře a čela, proteplený zlatými odlesky. „A jaká byla tvá odpověď?" zeptala se.

„Řekl jsem jí, že nevím," odvětil jsem.

„Čestná odpověď," řekla a pak se tiše zasmála. „I když ne zrovna moc lichotivá."

„Myslel jsem to čestně," odtušil jsem. „A teď je má odezva takováto. Lowro al Drywn, má duše spočívá v tvých dlaních."

Hleděla na mne vážně a slavnostně a nadlouho se odmlčela. A nakonec se usmála. „Garethe ap Brennen, tvá duše je bezpečně skrytá v mých dlaních a v mém srdci."

Přitáhl jsem si ji k sobě a políbil ji. Věci pak na chvíli nabraly rychlý spád. Když jsme se konečně vzpamatovali a zůstali zase klidně ležet, stulila se mi do náruče a hlavu si pohodlně uložila do důlku na mém rameni.

„A co ta žena, která na tebe čeká v Tyře?" zeptala se.

„Caitha?" Usmál jsem se. „Caitha na mne čekat nebude. A taky by neměla. Věděla to, už když jsem odcházel, a myslím, že jsem to věděl i já. Věděla už dávno předtím, že má oddanost patří Skai a Celi, nikoli Tyře. A já si myslím, že věděla, že ani mé srdce ve skutečnosti nepatří jí. Bude velmi šťastna s Comynem a on bude

velmi šťasten s ní a budou mít spoustu šťastných a krásných tyrských dětí. Kromě toho se nezavázala, že si vezme starce.“

Lowra se tiše rozesmála. „Garethe, lásko moje, ty nejsi zdaleka tak starý, jak se obáváš,“ řekla.

Na tuto poznámku jsem nenašel vhodnou odpověď, a tak jsem ji v tichosti přešel. Po přiměřené odmlce jsem se zase chopil slova. „Musím dostat zpátky Zhoubu. Zítra odejdu.“

„Beze mne neodejdeš,“ prohlásila.

„Myslel jsem si to. Vlastně jsem s tím i počítal. Zítra ráno vyrážíme.“

Stulila se mi do náruče. Usmál jsem se, přitiskl si tvář do jejích vlasů a vdechoval jejich vůni. Už jsem téměř usínal, když mnou náhle projela myšlenka, při které mi ztuhla krev v žilách.

Lowřino Vidění. Řekla, že se nestanu princem ze Skai, dokud mé vlasy nebudou stříbrné a nebudu tak stár, jako je můj otec teď. Myslel jsem si, že mám před sebou ještě roky času. Ale ty už byly pryč. Teď už jsem byl starý.

Znamenalo to, že můj otec zemře dřív, než se dostanu zpátky na Skerry?

„Za žádnou cenu nesmíš dopustit, aby Zhouba upadla do Hakkarových rukou…“ zazněla kolem mne v temnotě Myrddinova slova.

„Za žádnou cenu,“ zašeptal jsem do ticha noci. Ach bohové a bohyně, znamenají snad slova »za žádnou cenu«, že není dost na tom, že můj otec přišel o svou ženu, dceru a nejstaršího syna, ale že navíc zaplatil i svým životem?

Mé povinnosti byly jasně dány, ale jak jsem se mohl prostě jen tak odvrátit a nechat svého otce zemřít?

Lowra se nadzvedla na lokti a podívala se na mne. Nemusel jsem jí říkat, z čeho pramení můj zmatek. Věděla to. Její účast se jemně zachvívala po poutu, které nás spojovalo, ale bylo tam i smíření s neúprosným osudem. Chápala můj zmatek, ale stejně dobře jako já také věděla, jaká je má povinnost.

„Je mi to líto,“ zašeptala. „Ach, Garethe. Je mi to tak hrozně moc líto.“

„Zemře?“ zeptal jsem se.

„Já nevím.“ Její hlas se zlomil. „Já nevím,“ vydechla.

25

Stál jsem v malé ložnici před vyleštěným bronzovým zrcadlem a s určitým pobavením hleděl na svůj obraz. To jsem přece nemohl být já. Bylo to už tak dávno, co jsem se viděl v něčem jiném, než v tyrské suknici a plédu, že bylo těžko uvěřit, že ten muž ve světle hnědé košili z jemného tyrského lnu, s rukávy nabranými na zápěstí do pohodlných manžet a ve světle zelené tunice a kalhotách jsem já. I ty vysoké jezdecké boty z měkké kůže pro mne byly nové. Ten muž nevypadal ani trochu jako tyrský šlechtic – ani trochu jako muž, kterého jsem byl zvyklý vídat v zrcadle.

Ne, nebyla to tak docela pravda. Zvedl jsem ruku a dotkl se silného copu, který mi visel na levém spánku – teď stříbrného, už ne černého. Cop a náušnici tyrského šlechtice jsem si ponechal. Dvanácti lety zakořeněný zvyk a víru není lehké odložit. Cop tyrského šlechtice je jeho silou jak v boji tak v lásce. Opouští ho až po smrti. Když jsem si myl vlasy, cop jsem si rozpletl a myslel si, že si nechám vlasy volně rozpuštěné, ale nešlo to. Najednou jsem zjistil, že mé ruce samy od sebe znovu cop zaplétají, nevědomky, aniž jsem o tom přemýšlel. Nakonec jsem se rozhodl, že dám za pravdu svým rukám. Cop zůstal na svém místě a náušnice jakbysmet. Mohl jsem sice být synem celského prince, ale částí své duše jsem byl stejně Tyr. A na počest té části jsem si cop a náušnici ponechal.

A co se týče stáří toho muže v zrcadle… Tím se budu zabývat později. Časem si pravděpodobně zvyknu, že v každém zrcadle, do kterého se podívám, uvidím tvář svého otce. A to nejrozumnější, co jsem mohl teď udělat, bylo myslet na to co nejméně.

Vedle mne se v zrcadle objevil Lowřin obraz, s rukama pevně zapřenýma v bok. I ona na sobě měla novou košili, tuniku a kalhoty, v podobných barvách jako já. V lesích Skai, které právě ožívaly jarními barvami, jsme se mohli docela dobře ztratit.

„Kdyby mi bylo známo, že patříš k tomu druhu lidí, co se rádi prohlížejí v zrcadle," pravila, „asi bych tolik netoužila spojit se s tebou poutem bheancoran."

To zrcadlo bylo jedno z nejlepších – a bylo dost dobré na to, aby mi ukázalo lehce nadzdvižené koutky jejích úst a jiskřičku smíchu v jejích očích. Otočil jsem se a vysekl jí dokonalou poklonu.

„Nemohu jinak než obdivovat, jak skvěle mi padne oděv, který jsem dostal," řekl jsem. „Jen bych rád věděl, jestli je pravda, že šaty dělají člověka."

Založila si ruce na hrudi, přimhouřila oči, zamyšleně našpulila ústa a přejela mne pohledem od hlavy až po paty. „Jo," prohlásila nakonec, „teď vypadáš spíš jako Gareth ap Brennen než jako Gareth dav Brennen ti'Kenzie. To však může i nemusí znamenat zlepšení."

„Koukám, že po té noci, kterou jsme strávili spolu, začínáš být nějaká prostořeká a drzá, co?"

Pečlivě zvažovala svou odpověď, a pak zavrtěla hlavou. „Nikoliv," prohlásila lítostivě. „Bohužel ne." Položila si ruku na ústa, aby skryla úsměv. „Taková jsem byla i předtím."

„Kdybych si to byl býval uvědomil, tak bych asi tolik netoužil přijmout tě jako bheancoran a důvěrnici."

V předstíraném zděšení si položila ruku na prsa. „Ty bys porušil zvyk, starý už mnoho generací?" dotázala se, oči široce rozevřené a obočí nadzvednuté. Koutky úst si pečlivě hlídala. „Proč, stačí jen, aby ses ohlédl zpátky do historek o Kianovi a Kerridwen, a budeš vědět, jak schopné bývají v tomto směru bheancoran."

„To bývají. Ale taky záleží na tom, jak se na to díváš ty, že?"

„Ovšemže," řekla. „Já věřím na tradice." Ztratila tu jiskřičku humoru. „Jsi připraven vyrazit?"

Naposledy jsem se podíval na svůj obraz v zrcadle. Jednou si na toho muže zvyknu. Po páteři mi proběhlo lehké zamrazení. Ale dnes ne. Obrátil jsem se k ní. „Jsem připraven na všechno. Máme přichystané koně?“

„Jo,“ řekla. „Všechno je sbaleno. Teď už nám jen zbývá rozloučit se s matkou a otcem a můžeme vyrazit.“

Zvedl jsem tmavě hnědý plášť a přehodil si ho přes ramena. Svou suknici a pléd jsem svěřil do rukou tyaddské švadleny, která mohla i nemusela být schopná opravit škody. Jak jsem s Daviganem prolézal tím oknem, utrhl se právě ten kus plédu, kde byly v osnově a útku vetkané moje a Caithiny vlasy. Vzal jsem to jako osudové znamení.

Švadlena si prohlédla pléd, ocenila Caithinu vynikající práci a ujistila mne, že udělá, co bude moci, aby to patřičně spravila. Zároveň slíbila že to bude hotové, než se vrátím, a bude to tady na mne čekat. Rozzářeně, vesele se na mne usmála – očividně si byla mnohem jistější, že se vrátím, než já. Maně mne napadlo, jestli vůbec ještě tu suknici a pléd kdy obléknu. Vyžadovalo to předpokládat, že se mi podaří sem vrátit.

Vyšli jsme s Lowrou ven do rašícího jara. Obloha byla jasná a modrá a údolí se otevíralo teplu slunce. Na stromech už se nalévaly pupeny, jen jen puknout. Vysoko na svazích hor, kde ještě v místech hlubokého, vytrvalého stínu zůstávaly ostrůvky starého sněhu, byla země poseta bílými květy pámelníku. Vydávaly medově sladkou vůni, kterou jemný vánek snášel z hor dolů do údolí. Pod stromy kolem vesnice prorážely mezi kobercem odumřelých loňských listů mladé zelené výhonky kapradí a nastavovaly své světle zelené hlavičky teplu jarního slunce. Pod živými ploty z keřů dychtivě rašila svěže zelená tráva a všude kolem nadšeně vítali ptáci nadcházející teplý den.

Nasedli jsme na koně, vyjeli z vesnice a rychle se rozjeli do kopce směrem k ústí údolí.

Na noc jsme se utábořili u malého potůčku, skryti v lískoví a mladých bucích. Než jsme všechno připravili na noc, udělali si jídlo a navečeřeli se, bylo už pozdě. Na čisté, jasné obloze se mezi

dvěma vysokými štíty vznášel srpeček měsíce. Chvíli jsme si s Lowrou povídali jen tak o ničem a pak si zalezli pod pokrývky. Jestli se tam objevila nějaká magie, pak to byla magie dvou lidí, kteří se k sobě navzájem moc dobře hodili a splývali v jednu bytost s vášní a náruživostí, s krásou a něhou.

Spala s hlavou položenou na mém rameni, na krku jsem cítil její dech a její jemné vlasy mne hladily po tváři. Chvíli jsem se díval, jak se souhvězdí na obloze pomalu otáčí a snažil se zapudit z hlavy všechny myšlenky, až konečně přijal spánek do své náruče i mne.

Sny mne odnesly zpátky do té podivné krajiny, která byla i nebyla Tancem Nemeara. Ale dříve, než se tam objevil můj otec, který by se mi znovu snažil vnutit Zhoubu, raději jsem se o své vůli probudil a unaveně se posadil vedle našeho lůžka. Lowra se mě na něco ze spaní zeptala. Uklidnil jsem ji, že se nic zvláštního neděje, pak jsem opatrně vstal, abych ji nevzbudil, a zvedl svůj meč.

Hned vedle našeho malého dolíku zurčel a bublal potůček, spěchající k řece. V těchto místech se pozvolným obloukem stáčel a vytvářel tak širokou, plochou pláž pokrytou drobnými oblázky. Bylo jasno, nebe plné hvězd, srpeček měsíce ještě nezapadl. Moc světla nebylo, ale na cvičení s mečem to bohatě stačilo.

Vytáhl jsem meč z pochvy, podržel ho před sebou, upřel zrak na lesklou čepel a snažil se naprosto soustředit. Pak jsem začal s první ze sestav, které mne Kenzie za ta léta naučil. Začínalo se pomalu a s každou sestavou se tempo stupňovalo, až se dosáhlo nejvyšší možné rychlosti. Kroky byly půvabné jako kroky tance, řazené za sebou tak, aby bylo možno procvičit všechny možné pohyby mečem – jeden plynule navazoval na druhý stejně jako jeden pohyb na daný úryvek hudby plynule přechází v další. Výpad, obrana, ústup – všechno prováděno v přesném rytmu a plynulosti, jako by to bylo cvičeno na hudbu a vypadalo jako…

Nebo spíš mělo vypadat. Nejednou jsem klopýtl, když mne v pohybu nečekaně zastavily stářím zkrácené šlachy. Příliš často jsem zaváhal, když se ztuhlé svaly bouřlivě vzpěčovaly rychlému natahování a smršťování. Rychlost mých pohybů byla směšná. Zmateně jsem se prodral posledními kroky, pomalejší a nemotornější než ten nejhorší začátečník, a pak jsem na oblázkové pláži, ve slabém svitu měsíce zůstal stát a ztěžka oddychoval, naprosto zdrcen tím, co jsem tu předvedl.

Na Kenziho by to neudělalo nejmenší dojem a neměl by se mnou ani špetku soucitu. Dal by mi pocítit plochu svého meče na těch nejbolestivějších místech, která bych mu během cvičení odkryl. Určitě mám na víc. Znechuceně jsem se narovnal, znovu pozvedl meč a soustředil na začátek dalšího cvičení.

„Braň se.“

Hlas za mnou mne pořádně překvapil. Otočil jsem se právě včas, abych uviděl Cullinův meč, který letěl shora přímo na mne. Měl jsem právě tak dost času na to, abych zvedl svůj meč do příslušného krytu. Stočil se stranou a plavně přešel do dalšího pohybu této sestavy. Kluzký jako had. Pokračoval jsem a snažil se nevšímat si vystřelující bolesti v koleni.

Koutkem oka jsem zahlédl Kiana. Ramenem se opíral o mladou břízku, ruce založené na hrudi, a kritickým okem sledoval Cullina a mne, jak procházíme přesně určeným postupem toho cvičení.

„Myslel jsem, že už jste se na mne vykašlali.“ Švihl jsem mečem nahoru do vysokého krytu, abych zarazil Cullinovu klesající čepel a pak jsem stočil meč stranou a sekl mu po nohou. Uskočil na bok, otočil se a znovu se na mne vrhl, tentokrát odsekem směrovaným na kolena.

Spíš zoufale než plavně jsem uskočil dozadu, abych se jeho čepeli vyhnul a vzápětí se mi podařilo jeho meč zarazit. Čepele po sobě sklouzly a na oblázkovou pláž dopadla sprška jiskřiček. Oddělili jsme se a ustoupili dozadu – chvilka oddechu.

„Přicházíme jen když jsme zapotřebí, chlapče,“ odvětil Kian chladně. „Opatrně. Dávej pozor na ten kámen tam…“

„Copak vás teď potřebuju?“ zeptal jsem se.

Cullin švihl čepelí kolem sebe a prudce zaútočil. Pokusil jsem se otočit a odrazit ho, ale šlápl jsem na viklavý kámen a klopýtl. Cullin se tak dostal do výhody a tlačil mne pozpátku po oblázcích. Kotník se mi zachytil o vyčnívající kořen a já jsem dopadl na záda a narazil si bok. Na rameno mi s hlasitým plesknutím dopadla plocha meče.

„Smrtelný zásah,“ oznámil mi a ustoupil dozadu.

„Možná, že přesnější by bylo říci, že nás nepotřebuješ,“ usoudil Kian. „Ale je nad slunce jasné, že něco potřebuješ. A to přinejmenším dobrého soupeře a hodně cvičit.“

Seděl jsem tam na oblázcích a třel si rameno. Ráno tam budu mít dokonale vybarvenou modřinu. Bolely mne nohy, bolela mne záda, bolely mne ruce a ze všeho nejvíc mne bolely dlaně, prsty a zápěstí. Jestliže toto mělo být věkem, tak bych se bez toho docela rád s díky obešel.

„Ještě jsem nepřivykl na ty změny," zavrčel jsem vztekle. „Je to příliš naráz a příliš náročné…"

„Zvykneš si, chlapče," pravil Cullin. „Stačí, když se podíváš na svého strýce. Kenzie už není nejmladší, a není snad dosud stejně hrozivý bojovník s mečem jako byl vždycky, co?" Do hlasu se mu vloudila stopy pýchy. Koneckonců byl Kenzie jeho vnukem.

„No jo, to je," souhlasil jsem. „Ale on měl možnost si na ty změny zvyknout."

„Ty ji máš taky," odtušil Kian. „Chce to cvik."

„Pokud se mi ovšem podaří projít tím cvičením živý," odtušil jsem chmurně. „Tady ten důkaz poukazuje spíše na tu horší možnost."

Cullin ke mně natáhl ruku. Chytil jsem se a on mne beze všech cavyků vytáhl zase na nohy.

„Ujišťuji tě, že cvičením se to zlepší," sdělil mi. Znovu zvedl svůj meč. „Braň se."

Mé svaly naříkaly vzdorem, když jsme tančili druhou sestavu. Myslel jsem, že mi snad ruce upadnou a zbytek těla se rozlomí vejpůl. Cullin na mne tvrdě dotíral a vyžadoval rychlost a přesnost. Zoufale jsem se bil, pevně rozhodnut mu dokázat, že mne nedostane. Ani on, ani Kenzie. A když na to přijde, chtěl jsem to dokázat i sám sobě. A potom, asi tak v polovině cvičení, jsem zaznamenal, že se děje něco podivného. Bolesti polevily a já se pohyboval mnohem snadněji. Stále jsem ještě ani zdaleka nedosáhl své bývalé úrovně, ale poprvé jsem začal věřit, že si na toto tak náhle zestárlé tělo mohu zvyknout a snad se s ním i sžít stejně dobře a pohybovat se stejně půvabně jako Kenzie. Bylo to velmi povzbuzující.

Skončili jsme s cvičením, Cullin ustoupil dozadu a zvedl meč na pozdrav. „Už je to mnohem lepší," prohlásil. V hlase se mu ozvalo nelíčené uznání. Nesmírně mne to potěšilo. „Myslím, že máš naději." Ze světla hvězd a srpku měsíce dopadalo právě tak dost světla, abych mohl zahlédnout lehce nadzdvižený koutek úst.

„Díky," odvětil jsem a zasunul meč do pochvy na zádech. „Pevně doufám, že se nemýlíš." Šel jsem si sednout na trávu pod stromy, kde stál Kian. Cullin šel za mnou a posadil se na vodou ohlazený balvan.

„Vy chcete dostat zpátky Zhoubu, že?" zeptal se Kian.

„Jo. A taky Daefyda, pokud to půjde."

„Už máš nějakou představu, jak na to?" zeptal se Cullin.

„Vlastně ne, ne přesně," odpověděl jsem.

„A ta dívenka?"

Zavrtěl jsem hlavou.

Cullin výmluvně vyklenul jedno obočí. „Jeden z vás už určitě na něco přišel," řekl.

„Až se dostaneme zpátky na tu poštovní stanici, najdeme si nějaký úkryt a propátráme to tam," řekl jsem. „Něco nás už napadne. „Nemá smysl vymýšlet nějaké složité plány dřív, než uvidíme, jak to tam vypadá."

Cullin letmo mrkl na Kiana. „Jo," řekl. „Zcela nepochybně je z tvého rodu, *ti'rhonai*. Vrhne se nepříteli rovnou do spárů, aniž si vůbec uvědomí, co dělá."

Kian se lenivě usmál. „Jo," odtušil. „A to je také moudré. Když moc přemýšlíš a naplánuješ si přesný postup a pak se něco zhatí, je pak zatraceně obtížné něco měnit, abys věděl."

Na to Cullin nic neřekl, ale jeho obočí se opět nadzvedlo a vyklenulo se nad zeleným očima do vysokého oblouku.

„Když Zhoubu najdeš, bude bojovat pro tebe," řekl Kian.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne," řekl jsem. „Odmítl jsem ji přijmout z rukou svého otce, když jsem měl jasnovidecký sen. Není to můj meč."

Teď byla řada na Kianovi, aby dal své hořké pobavení najevo nadzdviženým obočím. „Myslíš si, že když odmítneš přijmout meč, tak to znamená, že nebyl do tvých rukou svěřen?" zeptal se. „Mýlíš se, chlapče. Ten meč je nyní tvůj."

Po páteři mi přejelo chladné zamrazení. „Znamená to taky, že je můj otec mrtev?" zeptal jsem se. „To nemůže být…"

„A taky není," odpověděl Kian. „Nedal ti ten meč doopravdy, dal ti ho jen ve tvém snu."

„Já tomu nerozumím," řekl jsem. „Jestliže to byl jasnovidecký sen a já jsem měl jasnovidecký sen, když jsem…"

„Pak je ten meč tvůj v krajině snů.“

„Ale ne ve skutečném světě.“

„Ale ano, v jistém smyslu ano.“

„Ty mne mateš.“

„Je to naprosto jednoduché,“ odvětil Kian.

„Garethe?“

Rychle jsem se ohlédl. Po oblázkové pláži kráčela Lowra. „Zdálo se mi, že tu slyším nějaké hlasy,“ řekla. „S kým si to tady povídáš?“

Když jsem se otočil zpátky, byli oba pryč a já seděl pod břízou sám. Bylo naprosto jasné, že se sem už dnes v noci nevrátí. Ať už se mi Kian chystal říci cokoli – sdělit mi to naprosto jednoduché vysvětlení – tak se to teď nedozvím. Zklamaně jsem se obrátil zpátky k Lowře a potřásl jsem hlavou.

„Sám se sebou,“ řekl jsem. „Sám se sebou probírám postup, jak získat zpátky Zhoubu.“

„Až tam budeme, tak uvidíme, jak se věci mají,“ řekla. „Teď si pojď zase lehnout. Je pozdě.“

Rozhlédl jsem se kolem. Po Kianovi a Cullinovi tu nezůstala ani stopa. Byly vidět jen zpřeházené oblázky na místech, kde jsem cvičil.

„Máš pravdu,“ řekl jsem. „Je pozdě.“

26

Krátce před polednem následujícího dne jsme zastavili koně na nízkém hřebenu nad mýtinou, kde stála poštovní stanice. Nebyli jsme od ní ani dvě stě metrů a jen tak vysoko, abychom na ni přes vrcholky stromů viděli. Kdyby už byly stromy celé obrostlé listy, neviděli bychom nic.

Koně jsme zanechali asi sto kroků za sebou, mezi skalami a borovicemi, a připlížili se na okraj hřebene. Naší výhodou byly čerstvě obrostlé keře, za kterými jsme se mohli schovat. Tam, kde slunce svými paprsky dosáhlo na větvičky, už keře rozkvétaly květy a kolem nás se vznášela jemná vůně. Soustředěně jsme si prohlíželi mýtinu pod sebou.

Bylo bezvětří a z komína obytného domu stoupal rovně do vzduchu lehký, čistý kouř. Ve výběhu stáli koně a líně podřimovali v teple jarního slunce. Až na občasné mávnutí koňského ocasu se dole na mýtině nic nehýbalo. Nebyly tam žádné známky ani po Černých jezdcích ani po stájnících.

„Za denního světla to vypadá úplně jinak," zašeptala Lowra. „A taky je to menší, než jak si to pamatuji."

„Všechno se obvykle zdá být větší, když kolem toho ve tmě bloumáš a o kdeco zakopáváš," odvětil jsem.

Ale měla pravdu. Poštovní stanice a dvůr vypadaly za denního světla úplně jinak. Především se tráva mezi domem a okrajem lesa

zdála být nižší, jako by byla nedávno posekaná. Někdo se tu důkladně a velmi přičinlivě oháněl kosou. Dokázal jsem si představit, jak se asi Horbad rozzuřil, když zjistil, že se mi podařilo uniknout i s Daviganem. Zřejmě nechal ten trávník okamžitě posekat, aby bylo kolem domu lépe vidět. Zalitoval jsem, že to neudělal dříve. Ušetřil by mi tak řadu škrábanců a modřin.

I výběh teď vypadal jinak. Nemohl jsem dost dobře rozpoznat, v čem ty rozdíly spočívají, a jak jsem nad tím přemítal, zamyšleně jsem vraštil čelo. Co vlastně na něm teď bylo tak podivně nového – jiného než předtím? Dlouho jsem se na něj upřeně díval, a pak mi najednou svitlo. Měl jsem to.

„Podívej se na ten výběh," řekl jsem. „Když jsme tu byli naposledy, musely tam být tak dvě desítky koní. A teď? Sotva půl tuctu."

Tiše se uchichtla. „Ráda bych věděla, jestli je poté, co jsem je rozehnala, všechny pochytali," řekla.

Se svraštěným čelem jsem pozoroval mýtinu. Ještě něco na ní bylo jiné. Něco dalšího kromě toho mála koní ve výběhu.

„Když se koním podaří uniknout tomu, co je vyděsilo, tak už pak dál neutíkají," řekl jsem roztržitě. „Kromě těch tří, co jsme jim odvedli, mohli přijít tak o jednoho, o dva. Ale ne o tolik, aby to doplnilo zbývající počet." Někde vzadu v hlavě mi něco vtíravě bušilo. Jako když netopýří křídla buší na okno. Něco důležitého, ale nedařilo se mi to zachytit.

Ze stájí vyšel Maedun oblečený v černých kalhotách a košili, u krku rozhalené, s rukávy vykasanými k loktům, a na rameni nesl sedlo. Namáhavě ho zvedl na prasklé břevno ohrady u výběhu, rozkošnicky se protáhl a zadíval se na oblohu. Slunce už se blížilo ke svému vrcholu. Poledne. Asi čas jídla. Vyrazil do domu a dveře se za ním zabouchly.

Lowra a já jsme leželi, čekali a dívali se. Mýtina a poštovní stanice pod námi se koupaly v poklidných, mírumilovných slunečních paprscích.

Lidé uvnitř domu snad ještě ani nestihli dojíst oběd, když ticho dne rozbil dusot okovaných kopyt tryskem přijíždějícího koně. Dveře domu se otevřely, vyšel muž, beze spěchu došel k výběhu a otevřel ho. Vybral jednoho koně a vyvedl ho ven. Kůň tančil a

bujně se točil kolem něj. V tom nádherném jarním dni přímo dychtil po možnosti volně se rozběhnout.

Stájník už ho měl skoro osedlaného a nasazenou uzdu, když se na mýtinu ze západu tryskem přihnal posel. Zarazil zpěněného koně tak prudce, div ho neposadil na zadek, a seskočil ze sedla. Než stájník čerstvému koni utáhl sedlové popruhy, strhl posel ze svého uštvaného a vyčerpaného koně kurýrní vak a hodil ho za sedlo čerstvého zvířete.

Stájník ukázal směrem k domu; očividně poslovi nabízel občerstvení a možná i jídlo na cestu. Ale posel jen zavrtěl hlavou, protáhl se, aby zaplašil křeče v zádech, vyšvihl se na koně a zabodl mu ostruhy do slabin. Vzápětí už po něm zůstala jen ozvěna pádících kopyt, vzdalující se směrem na východ.

„Tak trochu spěchal, že?“ poznamenala tiše Lowra.

„Vypadal, že míří do Clendonanu se vzkazem pro Hakkara,“ řekl jsem. „Tihle poslové nepromarní ani minutu.“

A pak mi to najednou došlo. Věděl jsem, co důležitého je jinak. Teď, když jsem si uvědomil, o co jde, tak to bylo naprosto zřetelné. Rozzuřený sám na sebe, protože jsem to neviděl okamžitě, jsem v duchu zaklel.

„Horbad,“ zašeptal jsem, víc k sobě než k Lowře. „Horbad tam není.“

Lowra se na mne překvapeně podívala. „Co tím myslíš?“

„Ti koně,“ řekl jsem. „Vzal si svůj oddíl Černých jezdců a odjel. Proto je ve výběhu málo koní. Je pryč.“

„Pryč?“

„Jo, je pryč a Daefyda si vzal s sebou. A Zhoubu taky. Odvezl Zhoubu pryč.“

Lowra vydala jakýsi podivný zvuk, jak se prudce nadechla, pak zaváhala, jako by měla strach vyslovit nahlas to, čeho jsme se oba obávali. „K Hakkarovi?“

Zhluboka, rozechvěle jsem nabral dech do plic a pomalu jsem ho vypustil.

„Jo. Obávám se, že ano. K Hakkarovi.“

Ležel jsem pod keři, pěstmi mlčky bušil do měkké půdy, žaludek jsem měl jako na vodě a v duchu jsem klel. Skrze sny a Vidění, které ke mně Zhouba vysílala, jsem s ní byl spojen dost silným poutem. Ale až teď, kdy jsem zaznamenal, že to spojení chybí, jsem si to uvědomoval tak zřetelně, že jsem nedokázal pochopit, jak je možné, že jsem to nepoznal hned.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se Lowra.

„Zjistíme, kam Horbad odjel.“ Ztuhle jsem se postavil na nohy. Země byla ještě studená a vlhká a mé kosti si nad tím chladem stýskaly. „Nemůže mít víc než jeden dva dny náskok. Když si pospíšíme, mohli bychom ho dostihnout.“

„Jestli jede tak rychle, jako ten posel, tak těžko,“ odvětila pochybovačně. Byla bledá. „Nemáme naději.“

„Tak rychle nejede,“ řekl jsem. „To nemůže. Má s sebou oddíl Černých jezdců a vzal s sebou taky Daefyda. Dvacet mužů nemůže jet celý dlouhý den plným tryskem jako jeden posel. A žádná poštovní stanice nemá dost koní na to, aby jim jejich koně vyměnila za čerstvé. I kdyby se snažili jet tak rychle, jako ten posel, tak pod nimi koně padnou vysílením a oni skončí tak, že půjdou pěšky. A rozhodně bych nečekal, že uvidím Horbada, syna Hakkara, chodit pěšky, ty ano?“

V koutku úst jí zacukal záchvěv úsměvu. „Myslím že ne,“ uchichtla se. „Ale jak chceš zjistit, kam odjel?“

Teď jsem se pousmál já. „Pomocí magie,“ prohlásil jsem. „Já jsem přímo obtěžkán magií. A jsem rozhodnut dobře ji využít. Zejména od chvíle, kdy vím, že tam Daefyd není a nikoho na to neupozorní.“ Přitáhl jsem si vlákna moci kolem sebe jako plášť a svou mysl jsem napřel do představy, že jsem maedunský posel. A když se Lowra bezděčně zajíkla a ustoupila ode mne, věděl jsem, že to zabralo.

Potřásla hlavou. „Přestože vím, že to jsi ty,“ řekla poněkud škrceně, „tak mne to málem vyděsilo. Vypadáš tak hrozivě skutečně.“

Vzpomněl jsem si na ten znak blesku, co měl posel na rameni, a pak jsem ještě zamaskoval jílec meče. Poslové jezdili neozbrojeni.

„Jak vypadám?“ zeptal jsem se.

„Děsivě,“ odvětila. Položila si ruku na ústa a trochu vyplašeně se zasmála. „Jako maedunský posel.“

„Tak jsem to udělal správně. Přesně tak, jak jsem chtěl vypadat.“ Vesele jsem se na ni usmál. „Předpokládám, že posel prostě vtrhne na poštovní stanici s důležitým vzkazem od Hakkara pro jeho syna. Myslíš si, že mu řeknou, kam Horbad odjel.“

„Mohli by,“ řekla. Pozorně si mne prohlížela a najednou se otřásla. „Vypadáš skoro přesně tak, jako posel, který právě odejel. Opravdu by mne to vyděsilo, kdybych nevěděla, že jsi to ty.“

„To je dobře,“ řekl jsem. „Potřebuji vypadat hodnověrně. Vrátíme se ke koním. Musím na stanici přijet od východu.“

„Garethe?“

Zastavil jsem se.

„Mluvíš maedunsky tak dobře, abys je dokázal oklamat?“

Má maedunština nebyla tak plynulá jako tyaddština. Ale jak Fyld, tak po něm i Kenzie trvali na tom, abych se ten jazyk učil důkladně. Oba mi vytrvale zdůrazňovali, že by mi jednoho dne mohl být užitečný. A teď zřejmě ten den přišel. Můj slovník byl sice trochu chatrný a řadu hovorových výrazů jsem neznal, ale myslel jsem si, že by mi to mohlo projít. Hlavně proto, že budu posel, který má zatraceně naspěch. Měl jsem lehký přízvuk, ale doufal jsem, že se nebude moc lišit od některých místních nářečí v Maedunu samotném.

„Doufejme, že ano,“ řekl jsem.

Pochybovačně se na mne zadívala.

„Máme nějakou jinou možnost?“ zeptal jsem se.

Chvíli rozvažovala a pak přikývla. „Máš pravdu,“ usoudila. Sundala si luk, aby ho měla rychle po ruce, a prohlédla si šípy v toulci u boku. „Sejdu dolů do lesa a budu mezi stromy hned u domu. Odtamtud uvidím dvůr a výběh. Když to bude vypadat, že ses dostal do nějakých potíží, můžeš si být jist, že přinejmenším ten Černý jezdec, který ti vyjde vstříc, o tobě už nikomu neřekne. A ani ten další, kdo vyjde ven a pokusí se na tebe zaútočit.“

Usmál jsem se na ni a letmo ji políbil. „Sejdeme se zase tady,“ řekl jsem a otočil se, že vyrazím ke koním.

„Garethe?“

Zastavil jsem se a přes rameno se na ni ohlédl.

„Dej na sebe pozor.“

„Jo,“ řekl jsem. „To rozhodně dám. A ty buď taky opatrná.“

„To jsem vždycky,“ odvětila.

V okamžení zmizela mezi stromy. Nezaslechl jsem ani zašustění spadaného listí, které by naznačilo, kde je. Na okamžik jsem zatoužil mít její lehkost a obratnost, se kterou se dokázala v lese pohybovat, a pak jsem se rozběhl ke koním.

Ani mi nedalo moc práce zařídit, aby můj kůň vypadal jako kůň posla. Pocházel z výběhu na mýtině, takže jsem ho musel trochu maskovacím zaklínadlem pozměnit, protože kdyby nějaký stájník zjistil, že je to jeden z ukradených koní, tak by byl se vším konec – a pravděpodobně by to nebyl konec příliš příjemný. A dokud budu sedět na koni, tak nás maskovací zaklínadlo skryje oba.

Hned za hřebenem kopce jsem zajel do lesa. Dobrou hodinku mi zabralo, než jsem objel poštovní stanici a dostal se na cestu vedoucí z východu, na cestu, ze které by přijížděl posel, kdyby byl vyslán Hakkarem z Clenodnanu. Našel jsem odbočku, která vedla na poštovní stanici, a pobídl svého koně do trysku. Těsně předtím, než jsem vjel na mýtinu, jsem si vzpomněl, že by měl kůň vypadat zplaveně, jako by jel tryskem už dlouho. A na rukáv tuniky jsem si přidal Hakkarův osobní znak.

Když jsem vtrhl na dvůr, už mi vybíhal vstříc stájník. Poznal jsem v něm správce stanice. Ještě pořád měl na botách koňský hnůj. Buď si je nikdy nečistil anebo pracoval při čištění stájí stejně tvrdě jako jeho muži. O té druhé možnosti jsem měl určité pochybnosti. Maeduni byli až přehnaně hákliví, pokud šlo o to, kdo je komu nadřízený. A nadřízení nikdy nevykonávali práci vojínů.

Čekal na mne u ohrady výběhu s rozpačitým, zmateným výrazem na tváři. Očividně nebyl zvyklý na nečekané posly, kteří se tryskem proženou jeho stanicí, kde on udržuje tak dokonalý řád. Prudce jsem zarazil koně vedle něj. Kůň se vzpínal a tančil a nijak zvlášť nepřipomínal koně znaveného dlouhou cestou. Ostře jsem trhnul uzdou, aby se uklidnil.

„Lord Horbad," vykřikl jsem. „Kde je? Mám pro něj vzkaz z Clendonanu. Naléhavý."

Velitel stanice chytil koně za uzdu a lehce ho zkrotil. „Není tady," řekl. „Odejel na západ."

„Kdy?" vyjel jsem na něj.

„Přede dvěma dny," odpověděl. „Ale během čtrnácti dnů bude zpátky. Dej mi ten vzkaz. Jakmile ho uvidím, dostane ho."

Zadíval jsem se dolů na něj co nejpovýšeněji, na tváři pohrdavý výraz člověka, který si může všechno dovolit. Muselo to vypadat naprosto věrohodně, protože správce stanice o krok ustoupil.

„Tento vzkaz jen určen výhradně pro oči lorda Horbada," řekl jsem. „Jsem pověřen ho osobně doručit do vlastních rukou. Okamžitě mi řekni, kam odjel?"

„Na západ," opakoval velitel stanice a ukázal tím směrem bradou. „Ke… skále." V tu chvíli použil slovo, které jsem neznal.

Udělal jsem hrubou chybu. „K jaké skále?" zeptal jsem se.

Oči se mu zúžily náhlým podezřením a začalo mu svítat. Pevněji sevřel uzdu mého koně. „Před kolika dny jsi opustil Clendonan?" zeptal se mne ostře.

Pokusil jsem se to v hlavě bleskově spočítat, ale nebyl jsem si přesně jist vzdáleností mezi Clendonanem a poštovní stanicí – především proto, že jsem si nebyl přesně jist, kde vlastně jsme. „Před šesti," odvětil jsem.

Očividně další chyba. Podezření přerůstalo v jistotu, zúžené oči se změnily na malé štěrbiny. Rychle se to pokusil zakrýt. „To je zajímavé," poznamenal. „Ale podle posledních zpráv, které se ke mně donesly, si lord Hakkar odejel odpočinout do Honandunu v Isgardu." Otočil hlavu a křikl na někoho do stájí. Uzdu mého koně nepustil.

Sáhl jsem za levé rameno po jílci svého meče. Než jsem ho stačil vytáhnout z pochvy, něco mi prosvištělo kolem uší. V hrdle velitele stanice se objevil opeřený konec jednoho Lowřina šípu. Pustil uzdu, chytil se za krk a zachroptěl. Ještě když jsem se na něj díval, tak se pohled v jeho očích někam propadl, oči se zaleskly a pohasly. Byl mrtvý dřív, než dopadl na udusanou zem.

U stájí někdo křičel. Nečekal jsem, až uvidím, jestli je to jen další stájník nebo nějaký ozbrojený Černý jezdec. Patami jsem pobídl koně do slabin, sklonil se nízko nad sedlovou hrušku a tryskem vyrazil. Obrátil jsem koně směrem na západ a nechal ho, aby jel, kam chce. Zdálo se mi, že jsem zaslechl, jak kolem mne prosvištěl šíp, ale jestli to byla pravda, tak mne minul. Neměl jsem čas se o to starat.

Vzápětí už jsem vyjel z mýtiny a projel ohybem cesty. Ujel jsem ještě dalších dvě stě metrů, než jsem koně zastavil. Neslyšel jsem žádné známky pronásledování. Ale maedunské oddíly nemají

odvahu uvažovat samostatně. A když je správce stanice mrtvý, tak jim teď nějaký čas zabere, než se zase nějak dají dohromady – pokud je ovšem na poštovní stanici nějaký muž, který se ujme velení. Ještě minutu jsem vyčkával, abych měl jistotu, a pak jsem sjel z cesty a popohnal koně nahoru do svahu k hřebeni, kde čekala Lowra.

Tak tohle jsem měl tedy za sebou. Ale zjistil jsem dvě důležité skutečnosti. Ta první byla, že Horbad i meč už víc než dva dny nejsou tam, kde jsme předpokládali. A ta druhá – a důležitější – že Horbad nepochybně nevzal Zhoubu k Hakkarovi. Přinejmenším dosud ne. Hakkar už ani nebyl na Celi, ale v Isgardu, za Chladným mořem. A pravděpodobně tam zůstane, dokud nepominou poslední divoké bouře. S výjimkou těch nejkrajnějších okolností jsem si neuměl představit, že by Hakkar riskoval svůj život na nepříznivém, rozbouřeném moři.

Dovolil jsem si zadoufat, že máme teď s Lowrou celkem dobrou naději získat Zhoubu zpátky. A možná i zachránit Daefyda.

27

Když jsem dorazil na dohodnuté místo, Lowra tam nebyla. Zastavil jsem koně a rozhlížel se, jestli ji někde neuvidím, ale nenašel jsem nic. Zrovna když jsem se o ni začínal strachovat, vyšla z lesa, s šípem nasazeným na tětivu a lukem napnutým. Špička šípu mi mířila přímo na srdce.

„Garethe?“ zeptala se.

Neuvědomil jsem si, že dosud udržuji maskovací zaklínadlo. Pustil jsem vlákna moci a nechal je vrátit se zpátky do vzduchu a země, odkud jsem je vzal. Rozptýlená magie mne zaštípala na kůži, ale v okamžení byla pryč. Lowře přelétl přes tvář výraz ulehčení a sklonila luk.

„Co se pro všechno na světě tam dole stalo?“ vyjela na mne. Starostí jí hlas zdrsněl, zhrubl, jako by jí škrábal v krku. „Vypadalo to, že si vedeš dobře, a pak se najednou ten Černý jezdec celý proměnil a rozdurdil. Cos udělal?“

Sesedl jsem a rukama jsem si promnul obličej. „Udělal jsem chybu,“ řekl jsem. „Řekl, že Horbad odejel k nějaké skále či co. Já jsem mu přesně nerozuměl a požádal jsem ho, aby mi to opakoval.“

Z obličeje se jí vytratila všechna barva. Sklíčeně se na mne podívala. „Moc se ti omlouvám, Garethe. Měla jsem ti to říct.“

„Říct mi co?“

„O té skále," řekla. „Tak nazývají své pevnosti. Jedna je míli na jih od Dun Llewenu, poblíž hranic s Wenyddem, a nazývá se Vanizenova skála, po jednom z jejich králů. Ta, co je na sever od Dun Eidonu, se obvykle nazývá…" a vyslovila něco, co znělo jako řada nesouvislých hrdelních hlásek.

„To je to, co říkal," vyhrkl jsem. „Řekni to ještě jednou."

„Greghrachova," řekla pomalu. „Jméno po jednom z jejich hlavních černokněžníků, jak jsem slyšela."

„No jo, ať už to byl kdokoli, tak mne na to ten správce pěkně nachytal a nemýlil se," řekl jsem. „Dík, že jsi byla tak rychlá a že máš tak přesnou mušku."

Zasunula šíp zpátky do toulce u boku a luk si zavěsila přes rameno. „To je to, o čem byl celý ten obřad ve svatyni," řekla. „Nebo si to už nepamatuješ?"

„Pamatuji si to velmi dobře," řekl jsem. „Horbad vzal Daefyda a Zhoubu a odejel na jakže-bylo-to-slovo?"

„Greghrachova skála."

„Greghrachova skála. To bylo přede dvěma dny. Hakkar samotný tráví dovolenou v Honandunu, jak mi bylo řečeno. Jestli je to pravda, máme trochu času. A musíme s ním naložit co nejlépe."

„Tak na západ je to?" řekla. „Pojede po hlavní cestě. Kdybychom jeli po nějakých cestách po hřebenech, mohli bychom ho dohnat."

A tak jsme jeli po hřebenech, po úzkých stezkách, které chvílemi vypadaly, že vedou přímo nahoru po svahu hory a na druhé straně zase rovnou dolů. Převážně to byly stezky zvěře. Staré lovecké stezky, které byly po více než dvacet let používány jen k honu na svobodné Celany a Tyaddy. Byly zarostlé a místy se úplně ztrácely.

Nemohli jsme hnát koně cvalem, ledaže bychom riskovali, že klesnou vyčerpáním nebo si na nerovných stezkách zpřerážejí nohy. Ale neviděli jsme jediného Černého jezdce a ani žádné stopy po Horbadovi či Daefydovi. Dvakrát jsme se utábořili v kotlině hory, skryti za stěnou z vrbin a lísků.

Ani jsme nerozdělali oheň. Nechtěli jsme, aby nás prozradil kouř.

Tu a tam jsme za jízdy viděli hluboko pod sebou v údolí hlavní cestu, širokou a jasně zřetelnou, jak se vine podél Eidony. A daleko na severozápadě se třpytila modrá hladina moře.

„Ceg," poznamenala Lowra. „Dun Eidon stával v ústí Eidony na východním konci tohoto zálivu."

„Ale už nestojí," řekl jsem tiše.

„Ne," řekla. „Už ne. Je v troskách. Maeduni nenechali kámen na kameni, doslova ho rozebrali na cihly a prkna. Teď je to smutné, pusté místo."

„Jako Dun Llewen?" zeptal jsem se. Vzpomněl jsem si na ten zdrcující pocit zpustošení, který mne zaplavil, když jsem hleděl na trosky místa, kde se narodila moje babička.

„Víc," řekla. „Mnohem víc."

Dun Eidon. Místo, kde se narodil můj otec a má teta Brynda a kde zemřela má matka a sestra. Moc dobře jsem si na něj nepamatoval a ani v nejmenším jsem netoužil jít se tam podívat, abych si své vzpomínky oživil. Netoužil jsem si takto připomínat, co jsem ztratil. Žili v mém srdci a v mé duši a to mi jako památka stačilo.

„Greghrachova skála je tamtím směrem," řekla a ukázala na severozápad. „Hlavní cesta se asi míli odtud rozděluje. Tou na západ by ses dostal na Dun Eidon, tou na severozápad do maedunské pevnosti. A další cesta vede na jihozápad do Wenyddu, přímo na Dun Wenydd."

„Kde žil vévoda z Wenyddu."

„Ano. Ale Connor a Torey uprchli i se svými syny do povodí Laurely, na severozápad Venie," řekla. Na čele si udělala znamení Uzavřeného kruhu. „Torey byla jediná z rodiny krále Tiernyna, kdo ten vpád Maedunů přežil."

Tu historii jsem znal. Torey al Kian byla mladší sestrou krále Tiernyna a nejmladším z dětí Rudého Kiana. Ona, její muž Connor a jejich tři synové se zachránili na jedné z Kianových lodí. A stejně jako můj otec neodešli ani oni do Tyry, ale usadili se v povodí Laurely, protože Connor nedokázal Celi opustit.

Raději zůstal ve vyhnanství ve Venii, stejně jako můj otec zůstal na Skerry.

Pozdě odpoledne třetího dne poté, co jsme odjeli od poštovní stanice, zahlédla Lowra sloup kouře, stoupající do chladného

soumraku. Přitáhla koni uzdu, skousla rty, zbledla a zadívala se dolů do údolí. Skrz stromy jsem neviděl nic, jen kouř, který podle velikosti očividně pocházel z hořícího domu nebo stájí pod námi. Byl světlý, šedivý, téměř bílý. Nebyl zčernalý sazemi ani osvětlený plameny. Cokoli tam hořelo, tak už nehořelo plamenem.

„Tam dole je usedlost," řekla tiše. „Tedy – byla tam."

„Kdo tam žil?"

„Jeden stařec, jeho žena, jejich dcery a zeťové a jejich tři vnoučata. Jezdci z pevnosti si většinu usedlostí zabrali pro to, aby jim dodávaly obilí, ovoce, zeleninu, drůbež. Ta rodina pod vlivem zaklínadla jen tak tak přežívala."

To poslední, co se mi chtělo, bylo sjet dolů do údolí. Ale byl to můj lid a nedalo se dělat nic jiného, než se jít podívat, jestli bychom jim mohli pomoci. Otočil jsem koně a pomalu po svahu sjížděl dolů do údolí.

Koně jsme zanechali v lese dobře dvě stě metrů od usedlosti a dál jsme šli lesem pěšky. Plížil jsme se z jednoho stínu do druhého. Lowra se pohybovala tiše jako duch. Nedolehlo od ní ke mně ani zapraskání větvičky. Já jsem nadělal trochu víc hluku, ale teprve jsem se učil. Musel jsem dávat větší pozor, kam šlapu.

Usedlost ležela v širokém ohybu stříbřitého toku řeky. Kdysi to býval velmi krásný kout. Řady malých políček úhledně oddělovaly nízké kamenné zídky. Několik políček už bylo obděláno a připraveno k jarnímu setí. Na jednom velkém rostla tráva – očividně bylo používáno jako pastvina pro dojnice. Ale teď ležely uprostřed louky dvě krávy, ztuhlé a nehybné, zabity na místě, kde se pásly.

Dům s kravínem stál na břehu řeky. Půda v zelinářské zahradě už byla stejně jako pole připravena k setí. Ale do této země už nikdo nezaseje.

Dům vypadal celkem nepoškozeně, ale dřevěný kravín s doškovou střechou shořel do základů. Trosky dosud doutnaly a stoupal z nich ten silný sloup kouře, který jsme viděli z hřebene kopce. Nad spáleništěm se vznášel těžký puch krvavé magie, ale žádný pach seškvařeného masa jsem tady nezaznamenal.

Dlouho jsme se na to dívali skryti za stromy na okraji tak pečlivě obdělaných políček. Slunce pomalu klesalo za hřeben hory mezi usedlostí a mořem a světla ubývalo. Nikde se nic nehýbalo,

jen kus hadru, visící na křoví u dveří, se v lehkém vánku občas zatřepetal. Černí jezdci provedli své vražedné dílo a odjeli. Když jsme si byli jisti, že jsou Maeduni pryč, opatrně se připlížili blíž.

První dvě těla jsme našli za kamennou zdí lemující zahradu. Jedno bylo žena, mladá a pravděpodobně hezká. V náručí pevně svírala dítě – malého chlapce, asi čtyřletého. Obě mrtvá těla se doslova ježila černě opeřenými šípy – očividně byli sraženi k zemi na útěku. Ta žena se ještě snažila dítě chránit, ale několik šípů prošlo jejím tělem a dítě zasáhlo.

Žádný dar Uzdravování na světě už jim nemohl pomoci. Udělalo se mi zle, když jsem je viděl. Všechny ty šípy… Vypadalo to, jako kdyby je někdo použil jako cvičný cíl. Lowra, s bledou tváří a sklíčenýma očima, nad nimi zachmuřeně udělala znamení Uzavřeného kruhu.

Jejího muže jsme našli vzápětí. Ležel u kravína. Smrt měl těžší než ona. Jeho tělo bylo doslova rozsekáno na kusy. Meče, usoudil jsem maně. Jedna z těch čepelí ho zabila. A zbytek bylo jenom krvežíznivé šílenství.

Mrtvola starce byla odhozena do křoví vedle domovních dveří. To, co jsme považovali za hadr, který tam někdo pověsil, aby uschnul, byl cár jeho košile. Prohledali jsme dvůr, ale stařenu a druhé dvě děti jsme nenašli.

„Tak tohohle nebylo vůbec zapotřebí," zašeptala Lowra, když jsme zůstali stát u nízké zahradní zídky. „Byli pod vlivem zaklínadla, nemohli by se bránit i kdyby chtěli. Tohle bylo pouhopouhé svévolné, kruté násilí, spáchané pro čiré potěšení ze zabíjení." Hlas jí přeskakoval vztekem, odporem a žalem. „Jsou to všechno strašlivá zvířata. Krvelačná, běsnící zvířata."

„Zvířata nezabíjejí pro potěšení," upozornil jsem ji bezmyšlenkovitě. „Tato nelidskost je vyhrazena lidem."

„Ještě ten dům," řekla Lowra. „Ještě jsme se nepodívali do domu."

„Jo," řekl jsem. To bylo jediné místo, které jsme ještě neprohledali. Kromě spáleného kravína. Ale ten oheň nezabil nikoho, ani zvířata, ani lidi. Odporný puch krvavé magie byl tak silný, že by se z něho člověk pozvracel, ale ve vzduchu se nevznášel žádný pach spáleného masa. Nechtělo se mi vstoupit do

domu. Pach smrti byl na volném prostranství silný až až. A v uzavřeném domě bude zdrcující. Ale neměli jsme na výběr.

Byla to typická usedlost – jedna velká místnost, která měla na jednom konci ohniště a krb a sloužila jako kuchyň, společenská místnost a pracovní prostor zároveň. Na druhém konci bylo patro, které část rodiny používala jako ložnici, a pod ním byl prostor, kde by se dospělý muž sotva narovnal, a v něm stál pracovní stůl, několik truhlic na zásoby a u zdi postel. Někdo měl u pracovního stolu rozdělanou opravu postroje; kožené řemínky ležely jeden přes druhý tam, kde je upustil.

Stařena ležela zhroucená na stole v kuchyni. Lowra jemně zvedla ruku, aby jí shrnula bílé vlasy ze zakrváceného čela a nadskočila leknutím, když stařena zasténala.

„Rychle, Garethe," vykřikla. „Pomoz mi s ní."

Zvedl jsem ji. Byla lehká jako pírko – měl jsem pocit že držím ptačí kůstky potažené pergamenem. Skoro nic neválžila. Ze sečné rány pod žebry prýštila krev. Přenesl jsem ji na postel pod patrem. Když jsem ji pokládal, znovu zasténala a slabě pohnula hlavou. Lowra se nad ní sklonila a uhladila jí vlasy.

„Neboj se," šeptala jí konejšivě. „Jsme přátelé. Neublížíme ti."

Stařena otevřela oči. Ve slabém světle, které sem dopadalo nezasklenými okny, bylo vidět, že jsou světle modré. Podívala se nejdříve na Lowru, a pak sklouzla pohledem na mne, aby se podívala, kdo stojí za ní.

„Ty děti," zasípala slabounce. Musel jsem se sklonit blíž, abych ji slyšel. „Děti odvedli s sebou."

„Černí jezdci?" zeptala se Lowra.

„Ano. A ten tyaddský zrádce, který jezdí s nimi. Ty děti… Měly trochu magie. Jen trochu…" Zavřela oči a odvrátila hlavu.

„Garethe?" obrátila se Lowra ke mně. „Dokážeš ji Uzdravit?"

„Pokusím se." Posadil jsem se na pelest a položil jí své ruce na ránu na boku. Její krev už ztvrdla ve strupech a zaschla na hrubé látce šatů, ale rána krvácet přestala. Sebral jsem vlákna magie kolem sebe, zavřel oči a soustředil se na to, abych do jejího vetchého těla vyslal Uzdravující sílu.

Setkal jsem se s chladnou prázdnotou. Té stařeně už nezbyla žádná síla, kterou bych mohl povolat na pomoc. Opustila tělo s krví, která unikla z jejího těla. Puls měla slabý, skoro nehmatný. Do

krku mi stoupla žluč, když jsem cítil plíživý chlad smrti. Smrtelná rána. Rhianna mne před tím varovala, ale nevěděl jsem, že to bude tak skličující a že to ve mně vyvolá tak silný pocit bezmoci a naprosté neschopnosti.

Ale nemohl jsem ji jednoduše nechat odejít a o nic se nepokusit. Sebral jsem z okolí víc síly, ale když jsem se do stařeny znovu pokusil vlít Uzdravující sílu, zemřela mi pod rukama. Nepravidelný, nitkovitý puls se prostě mezi dvěma tepy zastavil. Cítil jsem, jak z ní uniká život jako voda a nemohl jsem udělat nic, abych tomu zabránil. Její duše náhle odlétla – na okamžik se mi zatřepetala pod prsty jako malý ptáček a byla pryč. Odtáhl jsem ruce a bezmocně se na stařenu zadíval.

„Je pryč," řekl jsem tiše. „Nemohl jsem jí pomoci."

Lowře se na řasách objevily krůpěje slz. Zavřela oči. Tvář měla zkřivenou žalem. „Daefyd," řekla. „Bohové a bohyně, tohle je Daefydovo dílo."

„Ty děti měly magii," řekl jsem a se zděšenou bázní potřásl hlavou. Nedokázal jsem ze svého hlasu vypudit nechuť. „Děti. Jejich magie ještě nemůže být ničím víc než pouhými záblesky."

„A přesto je Daefyd našel a přivedl Horbada sem," řekla Lowra. „Ach můj drahý bratře! Jak jsi to jen mohl svému vlastnímu lidu udělat?"

Otřásl jsem si, když jsem si vzpomněl, co jsem našel – nebo spíš nenašel – v Daviganovi, když jsem se ho snažil Uzdravit. S Daefydem to bude něco podobného. Jen to bude ještě horší. Mnohem horší. Byl v Horbadových pařátech už dlouho. Všechno, co ještě z jeho duše zbylo, musí být už dávno sežehnuto na popel. „Lowro, tohle už není jeho lid," řekl jsem. „Už ne. Protože on už není Daefydem. Je to Horbadova zrůda. Ne Daefyd. Je to jen stvůra, která má jeho podobu."

Na kratičký okamžik zavřela oči. Bolest se jí z tváře pomalu vytrácela. „Máš pravdu," řekla unaveně. „Můj bratr už v té skořápce není. Už ne." Zvedla ruku a ještě jednou pohladila stařenu po hlavě a shrnula jí vlasy z čela. „Takhle tady ty lidi nechat nemůžeme. Musíme je pohřbít, Garethe."

Měla pravdu. Nemohli jsme je tady nechat napospas zvířatům. Byl to můj lid. Nedokázal jsem je ochránit, ale dlužil jsem jim

přinejmenším řádnou přípravu na setkání s Tím, kdo sčítá na Pergamenu.

Půda na zahradě byla měkká a netrvalo nám dlouho vykopat jámu dost hlubokou, aby pojala všechna mrtvá těla. Když jsme byli hotovi, nanosili jsme k hrobu kameny z jedné zídky a postavili náhrobek. Lowra sesbírala, co se jí podařilo najít ze zeleně, a uvila na náhrobek věnec. Pak o krok odstoupila.

„Nechť vaše duše jasně září a nechť vás dualita rychle najde," zašeptala a s prázdným, unaveným výrazem se obrátila ke mně. „Mám pocit, že bych sem měla umístit i věnec pro Daefyda," řekla tiše. Tvář se jí zkřivila žalem. Zvedla ruce, zakryla si obličej a rozvzlykala se. „Co vlastně máme dělat, Garethe? Daefyd je pro nás ztracen. Maeduni vlastní jeho duši i ducha i tělo. On je opravdu a naprosto ztracen."

Za mnou se ozval těžký dusot kroků na udusané zemi. Prudce jsme se oba otočili. Ruka mi vyjela k jílci meče nad levým ramenem a Lowra si jediným hladkým, zkušeným pohybem strhla luk z ramene. Měla na tětivě nasazený šíp dřív, než jsem vytáhl meč z pochvy.

Ale nestihli jsme to. Byli jsme pomalí. Příliš pomalí.

Ze stínu za domem vystoupil na dvůr Horbad. A ve stejném okamžiku se jeho oddíl Černých jezdců rozvinul kolem nás do širokého kruhu. Luky měli připravené a meče vytasené. Horbad se usmál.

„Ztracen?" řekl potěšeně. „Ach ne, nemyslím si, že je ztracen. Vím přesně, kde je." Zvedl jednu ruku a luskl prsty. Ze stínu za domem se vynořil Daefyd a připojil se k němu. Tvář měl prázdnou a v očích nepřítomný pohled. Horbad mu položil ruku na rameno a Daefyd sebou nepatrně trhl – tak nepatrně, že jsem zapochyboval, jestli jsem ten pohyb doopravdy viděl.

„Byli jsme už několik mil odtud, ale on nás vedl zase zpátky přímo sem," pokračoval Horbad s úsměvem. „Je to od vás milé, že tak pěkně spolupracujete a používáte tak silnou magii. Ale znovu už to udělat nesmíte."

Pustil jsem jílec svého meče a nechal čepel sklouznout zpátky do pochvy. Koutkem oka jsem zahlédl, jak Lowra sklonila svůj luk. Věděla stejně dobře jako já, že proti dvaceti ozbrojeným Černým jezdcům máme pramalou naději. Nemohli jsme sice doufat v to, že

je přemůžeme zbraněmi, ale napadlo mne, že bych možná, kdybych byl dostatečně rychlý, mohl použít magii. Stejná síť, která zadržela Margana, když zaútočil na Davigana, by mohla zapůsobit i tady a lapit Černé jezdce.

Opatrně jsem začal sbírat vlákna moci, která plynula kolem mne ve vzduchu a v zemi pod nohama. Ale jakmile jsem si první vlákno přitáhl k sobě, tak ještě dřív, než jsem měl možnost ho použít, postoupil Daefyd o krok kupředu a zlověstně se zamračil.

Horbad zvedl ruku. „Zklamal jsem se v tobě," řekl tiše. „Řekl jsem ti, abys už magii nepoužíval." Zahrozil mi prstem. „A ty jsi mého varování nedbal."

Ucítil jsem, jak mne něco praštilo zezadu do hlavy a pak všechno potemnělo, rozmazalo se a rozplynulo a já jsem se propadal někam velmi, velmi daleko…

28

Omámený a ochromený jsem si ani nevšiml, že soumrak přešel v hlubokou noc. Jen matně jsem si uvědomoval, co se vlastně děje v mém těle. Byl jsem daleko, stál jsem na jemné svěží trávě, obklopený mlhavými, neurčitými stíny, které mohly být stejně dobře vztyčenými kameny jako lidmi. Jak jsem tam stál, omámen vůní rašících, probouzejících se rostlin a osvěžujícím zurčením blízké vody, zdálo se mi, že ke mně přišli snad všichni. Kian. Můj otec. Myrddin. Rhianna, Paní Vzduchu. Všichni se mi snažili sdělit něco důležitého – něco o proudech moci, které plynuly zemí jako řeka. Ale i když jsem se jim snažil naslouchat a nestát tam jen tak zbůhdarma a nadechovat se jarních vůní, hlava mne tak děsivě bolela, že jsem je přes hučení v uších neslyšel. Mnohem větší potěšení mi skýtal příchod jara. Nakonec jsem jejich naléhavé volání a ustarané vrásky na jejich tvářích lhostejně přešel.

Ale nemohl jsem v tom mírumilovném, tichém Tanci zůstat stát navždy. Vtíravá, neodbytná bolest hlavy ve mně tepala s každým úderem srdce. Přivedlo mne to zpátky k sobě. Zpočátku jsem si uvědomoval jen to, že jsem někde zavřen, že nejsem pod širým nebem. Vzduch byl vydýchaný a páchl zatuchlinou. Ležel jsem na čemsi nepohodlném, co jsem cítil jako studenou, udusanou zemi. Krk jsem měl vyvrácený v nesmyslném úhlu a tvář měl přitisknutou k něčemu drsnému, co křupalo jako písek nebo štěrk. Pokusil jsem

se pohnout, abych se uložil do méně křečovité polohy, ale shledal jsem, že to nejde. Pravé zápěstí jsem měl spoutané s levým kotníkem – zřejmě železnými okovy – a to mne nutilo setrvávat ve strnulé zkřivené poloze. Měl jsem pocit, že mám oční víčka naběhlá a slepená. Dlouho trvalo, než jsem je donutil, aby se otevřela.

Temnotou problikávalo světlo plamenů a do očí mi dopadaly poletující stíny. Z toho světla, jakkoli bylo slabé, mi vystřelovaly do hlavy ostré, bodavé bolesti. Snažil jsem se na zdroj toho světla soustředit a nakonec jsem zjistil, že vychází z krbu a dvou čadících pochodní, zasunutých do držáků na hrubé zdi z proutí a hlíny.

Po dlouhou dobu jsem ležel, přihlouple mžoural a snažil se zjistit, kde a proč jsem. Muselo se přihodit něco moc zlého, z čeho jsem měl tyhle oslepující bolesti hlavy. A díky čemu jsem tady svázaný jako krocan připravený do trouby. Pravdou však bylo, že ve srovnání s bolestmi hlavy – tak strašnými, že se mi žaludek zmítal v křečích – vypadaly otázky proč a jak značně nicotně.

Postupně se mi vracela paměť a já si uvědomil, kde musím být. Ležel jsem v domě na té usedlosti, u vzdálenější zdi, pod patrem na spaní. To úzké, nezasklené okno jsem musel mít přímo nad hlavou. Ale kromě toho, že jsem nemohl hlavou otočit, mne navíc natolik bolela, že jsem byl dalek toho, abych ji zvedl a podíval se na sebe.

Pomalu jsem si dělal přehled. Hlava mne bolela tak silně, že jsem skoro neviděl. Ale když jsem pominul tyhle trýznivé boles-ti, zdálo se, že zbytek těla zraněn není. A hluboko pod srdcem jsem cítil tiché, uklidňující tepání pouta, které mne spojovalo s Lowrou. Byla naživu a nebyla daleko. Část mých obav mne opustila.

Dům byl klidný. V posteli, kde jsem se snažil Uzdravit stařenu, někdo hlučně chrápal. Ale to chrápání bylo až na praskání tlumeného ohně v krbu u dveří jediným zvukem v celém domě.

Hlava mne pekelně, úporně bolela. Levou ruku jsem měl volnou – opatrně jsem ji zvedl a dotkl se čela. Nepomohlo to. Úporná bolest mi v lebce vytrvale bušila dál. V tomhle stavu bylo obtížné dát dohromady nějakou souvislou myšlenku. Ale věděl jsem, že jsem na něco zapomněl. Na něco velmi důležitého.

Vedle mne se něco pohnulo. Překvapeně jsem otočil hlavu za tím zvukem a vzápětí prudce zatoužil, abych to neudělal. Na okamžik jsem si myslel, že se mi snad hlava rozskočí, odpadne mi od ramen a skutálí se mi do klína. Tiše jsem zaklel.

„Garethe?“

Lowřin hlas. Znovu jsem se obrátil za zvukem. Seděla zkroucená v nepohodlné poloze, zády ke zdi, ani ne na délku paže ode mne. Byla spoutána podobně jako já. Ze tmy narušené jen odlesky ohně na mne hleděl bílý ovál její tváře a poutem, které nás spojovalo, se na mne přenášely její obavy a úzkost. Posunovala se po udusané zemi blíž a blíž, až se ke mně přitiskla ramenem a bokem. Volnou rukou jsem ji objal kolem ramen a přivinul si ji k sobě.

„Jsem v pořádku,“ řekl jsem tiše. „Až na ty bolesti hlavy.“

„Praštili tě strašlivě tvrdě.“

„To tedy jo. Ale přežiju to. A ty jsi v pořádku?“

„Víceméně ano,“ zašeptala. „Jen se necítím zrovna pohodlně. Horbad se mnou nedělal nic jiného, než že mne spoutal a hodil sem jako pytel zrní.“

„Kde je?“

„Na patře,“ odvětila. „Pravděpodobně usnul. U dveří jsou postaveny stráže. Jedna uvnitř a druhá venku. A jeden z nich spí tady v posteli.“

„Kde je Daefyd?“

„Na patře s Horbadem.“

Podařilo se mi posunout si hlavu do takové polohy, že už jsem neměl pocit, jako by měla sama od sebe odpadnout. „Myslím, že důležité je to, že jsem oba dosud naživu,“ řekl jsem znaveně. „To musí znamenat, že od nás Horbad něco chce.“ Chvíli byla zticha a přemýšlela nad tím. „Nedělej ze sebe pitomce,“ řekla pak unaveně. „Uvězní kohokoli, muže, ženy, děti – kohokoli, o kom zjistí, že má magii. Chce tvoji magii.“

„Dobrá, tak tu tedy nedostane,“ prohlásil jsem mnohem sebevědoměji, než jak jsem se ve skutečnosti cítil. Bylo těžké nemyslet na tu prázdnou skořápku, která se stala z Daefyda, nebo na pustou, dutou prázdnotu v Daviganovi, kterou do něj vložilo Horbadovo krvavé černokněžnictví. Nemohl jsem dopustit, aby něco takového provedl i se mnou. Tomu jsem musel zabránit, i kdybych měl zemřít.

Lowra neříkala nic. Jen se otřásla a schoulila mi pod ramenem ještě blíž.

„Ráno uvidíme, co chce," řekl jsem. „A do té doby musíme vymyslet něco, co by nám mohlo pomoci."

„To nemáme moc času," zamumlala.

„Ne. To nemáme."

Zmlkli jsme. Těšil jsem se z její blízkosti a nechal jsem své myšlenky volně bloumat. Kolem mne plynuly proudy moci, valily se vzduchem a zemí jako řeky. A na druhém konci místnosti poletovaly po žhavých uhlících nízké plameny a vrhaly do tmy rudočerné odlesky.

Zjistil jsem, že myslím na vodu. Na chladnou, průzračnou vodu vytékající z tajícího ledovce a sněhu a valící se přes ohlazené kameny.

Vzduch. Země. Oheň. A voda.

Uzdravující moc, ta jemná magie, ze které vznikají maskovací zaklínadla a jiná běžná zaklínadla, vychází ze země a vzduchu. Koule spletené ze sluneční a měsíční záře byly magií ohně, kterou si Rhianna, Pani Vzduchu, vypůjčila od Beoduna, Pána Ohňů. Byla i magie vody? Měla Adriel, Paní Vod, svou magii, která byla vlastní jen jí? Nevzpomínal jsem si, že bych o tom kdy slyšel. Určitě musela být i magie vody, když byly magie vzduchu, ohně a země. Bylo to tak divné, že jsem si na nic takového nemohl vzpomenout. Ale pokud se něco takového skrývalo za Comynovou zázračnou schopností najít cestu na moři, pak to nebylo to, co jsem potřeboval já. Hledal jsem něco jiného. Odlišného. Ale nemohl jsem přijít na to, co by to mohlo být.

Pak se odnikud ke mně připlížila podivná myšlenka a usídlila se uprostřed mého marného dumání. Magie země a vzduchu, stvořené z vláken moci. A Daefydova schopnost vycítit či vyčenichat magii. Usoudil jsem, že jsem se už té myšlenky zmocnil, ale musel jsem vyčkat do rána, abych její správnost prověřil.

Ráno přišlo dřív, než jsem očekával. Skrz nezasklené okno, které jsem měl nad hlavou, ještě nedopadlo žádné světlo rozbřesku, a stráž u dveří už těžce dupala přes místnost, aby vzbudila Černého jezdce, který spal v posteli u nás. Mezitím mne a Lowru vytáhli dva z nich ven a povolili nám pouta natolik, abychom si mohli jít ulevit,

ale ne zase natolik, abychom si mohli protáhnou záda a nohy, do kterých nás chytaly křeče. Když jsme byli hotoví, tak nás zase spoutali, ruce i nohy, ale tentokrát použili obyčejný provaz a zanechali nás na chladném ranním vzduchu u spáleného kravína našim vlastním úvahám.

Zanedlouho se obloha rozjasnila a my jsme z domu uslyšeli ranní zvuky. O hodinu později vyšli z domu dva další Černí jezdci, uvolnili nám pouta na kotnících a trhnutím nás postavili na nohy.

Můj strážce mne dovlekl ke dveřím domu, strčil mne dovnitř a hodil na podlahu. S rukama vpředu svázanýma nebylo snadné pád zbrzdit. Tvrdě jsem dopadl na rameno a na bok. Hlavou jsem narazil na kámen krbu tak tvrdě, až se mi zajiskřilo před očima a bolesti hlavy se vrátily. Bylo mi zle na zvracení. Lowra vykřikla bolestí, když ji druhý Černý jezdec hodil na podlahu vedle mne.

V hlavě se mi trochu rozjasnilo a namáhavě jsem se posadil. Uvnitř domu bylo šero, ale nedělalo mi potíže rozpoznat Horbada. Seděl u stolu a škodolibě se usmíval. Na stole před ním ležely zbytky jídla. Naproti němu stály u stolu dvě prázdné židle. Daefyd mu seděl u nohou na nízké stoličce a vypadal jako dobře vycvičený pes. Znovu jsem se zadíval do těch chladných prázdných očí a otřásl se.

„Buďte zde vítáni, přátelé," pravil Horbad vcelku potěšeně. Rukou vznešeně pokynul ke dvěma prázdným židlím. „Posaďte se, prosím."

Nedostali jsme ani možnost jeho pohrdavě vznešenou nabídku přijmout či odmítnout. Dva Černí jezdci nás surově popadli a beze všech cavyků s námi praštili na židle. Lowra dosedla poměrně dobře, ale já jsem přitom ztratil rovnováhu. Podařilo se mi zachytit se svázanýma rukama stolu, udržet se na židli a nepřepadnout na zem. Ruce jsem pak nechal na stole před sebou a propletl jsem si prsty. Provaz na zápěstích se mi zařezával do masa a ruce jsem už měl pěkně nateklé. Lowra si položila ruce do klína.

„Má magii?" zeptal se Horbad Daefyda. Ani se na něj přitom nepodíval. Oknem za ním na něj dopadlo pár slunečních paprsků, přejelo mu po ramenou, objelo černou košili lehkým, třpytivým závojem a přeskočilo na stůl mezi námi těsně mimo můj dosah. Deska stolu se zaleskla jako postříbřené zlato.

Daefyd neřekl nic. Prostě na mne jenom dál zíral a mezi obočím měl malou kolmou vrásku.

Uhnul jsem před tím bezduchým upřeným pohledem, odtrhl jsem oči od Daefyda a podíval se na Horbada. Seděl s nenuceným půvabem v nahrubo opracovaném křesle. Na ústech mu pohrával drobný úsměšek, ale jeho oči zůstávaly chladné. Měl jsem tu nejlepší příležitost ověřit si závěry, ke kterým jsem v noci došel.

Všude kolem mne plynuly proudy moci. Opatrně, nesměle jsem se po jednom natáhl a přitáhl si moc k sobě, ale o žádnou magii jsem se nepokusil. Jenom jsem tu moc stáčel kolem sebe a celou dobu jsem pozorně a nenápadně Daefyda sledoval. Předtím už o mne ztratil zájem, ale v okamžiku, kdy jsem se natáhl po proudu moci, se jeho pozornost probudila a znovu se upřela na mne, jako když lovecký pes zvětří hejno bažantů.

Horbad kývl na Černého jezdce, který stál na stráži u dveří. Nedbale a lhostejně, jako by zabíjel mouchu, ke mně muž přistoupil a vyťal mi políček tak silný, že mne i se židlí srazil dozadu na kameny ohniště. V ústech jsem ucítil chuť krve z roztrženého rtu. Černý jezdec mne nechal chvíli ležet na zemi, abych měl čas zvážit své prohřešky, a pak zvedl židli i se mnou a postavil ji zpět ke stolu.

„Už jsem tě varoval, abys nepoužíval magii," řekl Horbad klidně. Pokynem ruky Černého jezdce propustil. „Neopakuj to, protože příště by byl trest daleko bolestivější. Rozumíš?"

Přikývl jsem. Ale nepotřeboval jsem to znovu zkoušet. Ověřil jsem si své domněnky ke své plné spokojenosti. Daefyd ve skutečnosti magii vycítit nedokázal. Záměrně jsem upustil od použití moci, kterou jsem sesbíral. Nevytvořil jsem z ní žádnou magii. Zjistil jsem, že to, co cítí, jsou zřejmě poruchy v proudech moci, vzniklé stáčením vláken. Teď ovšem vyvstávala ještě otázka, zda kromě magie země a magie vzduchu dokáže vycítit i jinou magii.

Horbal nedbale smetl loktem ze stolu zbytky jídla, z pochvy, kterou měl zavěšenou u pasu, vytáhl meč a položil ho na desku stolu. Černá čepel vypadala, jako by byla vyrobena z lesklého černého antracitu nebo z obsidiánu. Místo aby světlo odrážela, zdálo se, že ho pohlcuje a kolem ní se jako voda z prasklého džbánu rozlévala temnota a zaháněla světlo.

„Líbí se ti?" zeptal se.

Neměl jsem odvahu odpovědět, ale nedokázal jsem od černého meče odtrhnout oči. Temnota kolem něj vířila jako závoj. Chladný a páchnoucí vlhkou zatuchlinou.

„Patří mému otci," řekl. „Je prosycen magií, stejně jako ten-to." Sáhnul pod stůl, z vaku, který mu ležel u nohou, vytáhl Zhoubu a položil ji na desku stolu vedle černého meče.

„Odlišnou magií," poznamenal jsem hořce.

„To jistě," souhlasil. „Ale přesto to magie je."

Zhouba ležela před ním na stole a jemně se ve slabém světle třpytila. Chvíli se mi zdálo, že se oba meče chvějí. Čepel Zhouby se třpytila a runy rozeseté po čepeli zazářily, když na ně dopadlo světlo, ale odmítaly se pro mne složit do čitelných slov. Hruď mi zaplavila slabá vlna úlevy. Jestliže ty runy nedokážu přečíst, tak můj otec dosud žije. Stále jsem ještě byl jen následníkem prince ze Skai a nikoli princem, jak jsem se obával.

Ale Kian mi řekl, že v krajině snů mi byl meč dán, abych ho používal. Že tam můj otec meč svěřil do mých rukou bez ohledu na to, jestli s tím souhlasím nebo ne. A v krajině snů by mi Zhouba seděla v ruce jako ulitá a zpívala by pro mne svou píseň, kdybychom spolu tančili. Ale tady, na této malé usedlosti, přímo ve stínu Mrakonoše, ne.

Daefyd vstal a přesunul se blíž ke stolu. Oběma rukama se opřel o desku a zadíval se na Zhoubu. Přes tvář mu prokmitlo cosi jako záchvěv touhy. Horbad ho prudce odstrčil – Daefyd poodstoupil, ale oči z meče nespustil.

„A teď se budeme věnovat tomu, kohopak tu vlastně mám," pravil Horbad tiše a ostražitě si mne měřil očima. Letmo se podíval na Lowru a rychle se vrátil pohledem zase ke mně a rty se mu zvlnily úsměvem. „Muže, kterému slouží bojovnice." Zvedl ruku, poškrábal se na bradě a nasadil předstíraný hloubavý výraz. „Mohlo by to být tak, že jsem dostal do rukou muže, který tvrdí, že byl zrozen, aby se stal králem tohoto dojemně zaostalého ostrova?"

Náhle jsem si jako bleskem zasažen uvědomil, že Horbad neví, kdo je Daefyd. Přes všechny léčky, které svým krvavým černokněžnictvím nastražil Daefydově duši, to nezjistil! Vzpomněl jsem si na ten tvrdý, neproniknutelný uzlík v Daviganově prázdné duši. Bylo možné, aby se i Daefyd stáhl do sebe a dosud střežil tajemství svého původu? Znamenalo to, že v něm může být něco,

co je dosud Daefydem? Co stále ještě vzdoruje Horbadovu děsivému krvežíznivému černokněžnictví? Neodvážil jsem se na Daefyda ani podívat, když jsem Horbadovi odpovídal.

„Tím nejsem," řekl jsem.

„Nejsi králem?" řekl Horbad. „Ale to je hloupé, můj milý." Jen tak mimochodem zvedl ruku, pohladil jílec meče a vycenil zuby v nechutné parodii úsměvu. „Pak tedy jsi potomek toho Tyra. Takzvaný princ ze Skai.

„Ne," opakoval jsem.

Líně zvedl jednu ruku a namířil na mne prst. Ze špičky prstu se mu začalo odvíjet vlákno černé mlhy, provinulo se nad stolem ke mně a omotalo se mi kolem krku, chladné jako ztracené naděje, chladné, až pálilo jako mráz. Rozkašlal jsem se, začal se zalykat a zoufale jsem sahal po své magii, abych mohl to svinstvo ze sebe strhnout. Ale skrz černou mlhu jsem nemohl na proudy moci dosáhnout. Má magie byla sežehnuta krvavým černokněžnictvím.

„Nelži mi," pravil Horbad úlisně. „Já silně nenávidím, když mi někdo lže. Hrozně mne to rozčiluje. Ptám se tě znovu. Jsi princem ze Skai?"

„Ne," opakoval jsem, napůl zadušený černou mlhou. „Nejsem princ. Jsem jeho syn."

Horbad sklonil svůj prst a mlha, která mne škrtila, se rozplynula. „Aha," pravil. „Chápu. Nejsi princ, jsi jeho spratek. Máš tedy skoro stejnou cenu jako princ." Znovu položil ruku na jílec Zhouby. „Toto je tedy, jak jsem pochopil, tvoje, že?"

„Ne,"

Jen se na mne zběžně podíval a útroby se mi zkroutily v křečích. Chytil jsem se za břicho, zavřel oči a skousnul rty, abych neřval bolestí. Na tváři jsem ucítil drsné, chladné dřevo stolu. Na čele mi vyrazily krůpěje studeného potu a žaludek se mi nebezpečně rozhoupal.

„Mého otce," zasípal jsem. „Ten meč je mého otce. Není můj." Bolest polevila a mohl jsem se zase nadechnout. Podařilo se mi otevřít oči a znovu se narovnat a pak jsem se opět střetnul s Horbadovýma studenýma, černýma očima. Jak den pomalu postupoval a dopoledne míjelo, sluneční skvrna na stole se mezi námi sunula blíž a blíž k mé sevřené pěsti. Jílec meče, který patřil mému otci, se rozhořel a stříbrné filigrány vzplanuly bílým světlem.

Sluneční svit… Co to jen bylo s tím slunečním svitem, na co jsem si musel vzpomenout?

Horbad vstal. „Ten meč," řekl. „Bylo mi řečeno, že Runová čepel nebude bojovat v rukou člověka, který nebyl zrozen, aby jí vládl."

„To je pravda," řekl jsem. Odtáhl jsem se od něj kousek dál a ruce jsem tak posunul blíž ke slunečním paprskům, které dopadaly oknem na stůl. Teď už jsem na ně mohl skoro dosáhnout, aniž bych se musel příliš nápadně natahovat.

„Ale ty mu můžeš nařídit, aby mi sloužil," prohlásil. „Jsi synem prince ze Skai. Můžeš ten meč vložit do mých rukou a nařídit mu, aby mi sloužil."

„Ne…"

Vrátil se na své místo. Aniž ze mne spustil pohled, luskl prsty. Jeden z Černých jezdců si klekl na kolena vedle Lowry, rukou jí zajel do vlasů a prudce jí trhnul hlavou dozadu. A pak pomalu, uvážlivě vytáhl dýku a přiložil ji ostřím Lowře k hrdlu.

„Máš dvě možnosti," řekl Horbad. „Buď předáš ten meč do mých rukou nebo se budeš dívat, jak ti tahle žena umírá před očima."

Naklonil jsem se o jeden dva palce dopředu. Sluneční světlo mi proudilo mezi prsty, teplé a husté jako med, vláčně a pevné jako hedvábné vlákno.

„Nech ji na pokoji," zasípal jsem. „Nech ji na pokoji a já to udělám."

Lowra zalapala po dechu. „Ne, Garethe…"

Horbad seděl u stolu naproti mně, vzdálený o něco víc než na délku paže, a usmíval se tím svým škodolibým úsměvem. Zprava za ním stál Daefyd a tupě hleděl dolů na meč. Lowra prkenně seděla na židli vedle mne, hlavu zvrácenou dozadu, jak ji Černý jezdec, který stál za ní, držel za vlasy. Čepel dýky se blížila k bledé kůži na krku.

Sluneční svit. Mělo to něco společného se slunečním svitem. Zoufale jsem sáhl do slunečních paprsků. Když jsem sbíral zlaté světlo kolem sebe, Daefyd se ani nehnul. Stočil jsem ho do vláken, spletl do třpytící se sítě a to všechno jsem provedl tak rychle, že překvapený Černý jezdec ani neměl možnost nic udělat a jen na mne vyjeveně zíral. V okamžiku, kdy jeho prsty pevně sevřely jílec

dýky, v okamžiku, kdy začal rozzuřený Horbad znepokojeně vstávat ze svého křesla a z konečků jeho prstů se začala odvíjet vlákna černé mlhy, jsem nás čtyři – Lowru, Daefyda, Horbada a sebe – ovinul jemnou, lesklou pavučinou a prudce škubl.

29

Nalézali jsme se na rozlehlé prázdné pláni, na místě, kde čas nevládl. Nad námi kypěly zelenočerné bouřkové mraky a valily se po obloze jeden za druhým. Vzduch páchl spáleništěm a země byla sežehnuta divokými blesky. A když byl oslepující blesk doprovázen rachocením hromu, třásla se mi země pod nohama. Svět byl nepřetržitě bičován rozeklanými údery božího ohně, který kolem sebe šířil přízračné modrobílé světlo a zůstával po něm pach spáleniny. Daleko na obzoru bylo při každém úderu blesku vidět něco, co mohlo být Tancem Nemeara.

Kolem nás zuřila bouře. Nikdy předtím jsem tak divokou bouři nezažil, ale stejně tak jsem ještě nikdy neviděl tak zuřivý boj dvou svářících se magií. Nebyl tu žádný sluneční svit, který bych mohl použít, a stejně tak ani Horbad tu neměl zdroj svého krvavého černokněžnictví.

Má magie nás sice přenesla na toto místo, ale nesňala mi pouta ze zápěstí. Ani mne nezbavila těch úporných bolestí hlavy, které mi vystřelovaly do očí. Ale dostal jsem nás z té usedlosti a Lowřino hrdlo už neohrožovala dýka Černého jezdce. Horbad tu neměl žádný nástroj, kterým by mne donutil, abych mu Zhoubu předal.

Stáli jsme proti sobě na malém ostrůvku písku spečeného žárem, hladkého jako led a lesklého jako vyleštěné stříbro. Mezi námi stála Zhouba a černý meč, zabodnuté špičkami do žíhaného skla,

vztyčené jako dva mladé stromky. Za mnou se na jedné straně krčila na písku Lowra, s rukama vpředu spoutanýma. Vedle ní stál tiše Daefyd. Lowra nevydala ani hlásku a Daefyd nehnul ani brvou nad novým prostředím, ve kterém se nalézal. Prostě tam jenom stál, s pohledem neochvějně upřeným na Zhoubu.

Horbad nedokázal skrýt své překvapení. Jak se ve zděšeném úžasu rozhlížel kolem, trhaně otáčel hlavou z jedné strany na druhou. Ale jeho zmatek trval jen krátce. Údiv z jeho tváře vyprchal a Horbad se otočil zpátky čelem ke mně a přes malý ostrůvek skla se na mne zadíval.

„Velmi chytré," prohlásil.

Usmál jsem se, ale do smíchu mi zrovna nebylo. „Nazval jsi mne spratkem toho Tyra," řekl jsem. „Opravdu jsem jeho potomkem a jeho dědicem. Učil mne této magii."

„Ale přemůže tohle?" zvedl ruku. Ale ze špiček prstů se mu neodvinulo jediné vlákno mlhy. Zachechtal jsem se.

„Tvé černokněžnictví ti tu není nic platné, Horbade." Ukázal jsem na bouři běsnící nad našimi hlavami. „Je celá tam nahoře. Nepomůže ti."

Oblohu rozčísl blesk. V přízračném modrobílém světle byla jeho tvář bledá a zachmuřená. Rty se mu pohnuly, ale jeho odpověď se ztratila v dunivém rachocení hromu.

„Jsi tu jen ty a já," řekl jsem mu. „Muž proti muži. Žádná magie. Jen my dva."

Natáhl se a položil ruku na jílec černého meče. Klouby na ruce měl vystouplé a bílé. Tvář se mu ohavně zkroutila úsilím, jak se namáhavě snažil vytrhnout meč ze skla. „Mám ho," řekl, když se mu to podařilo.

Zvedl jsem spoutané ruce. „Zabil bys bezmocného muže?" zeptal jsem se. „To by od tebe nebylo čestné. Žádný čestný muž by s tím nesouhlasil."

Vycenil na mne zuby v pohrdavém úsměšku.

„Můj milý," řekl úlisně. „Jak tě jen mohlo napadnout, že já jsem čestný muž?"

V okamžiku, kdy vyrazil dopředu a švihem stáhl meč dozadu, aby se mohl rozmáchnout ke smrtící ráně, uskočil jsem stranou a provazem, kterým jsem měl spoutaná zápěstí, jsem přejel po nabroušeném ostří meče, který patřil mému otci. Provaz se přeřízl

jako by to bylo pouhopouhé pavoučí vlákno. Popadl jsem jílec Zhouby. Oblohu opět rozčísl blesk a runy podél čepele se rozhořely do žhnoucí bělosti, do jasu, který spaloval oči. Zachvěly se, a pak se samy seřadily do slov. ODVAHA UMÍRÁ SE CTÍ. Můj meč. Mé dědictví. Jílec mi seděl v ruce naprosto samozřejmě a dokonale. Držel jsem ho poněkud neobratně, oběma rukama, které jsem měl navíc díky tomu, jak byly dlouho spoutané, oteklé.

Ale v okamžiku, kdy jsem sevřel jílec, vybuchla ve mně síla pramenící z hrdosti a nadšení a zaplavila mne nesmírná radost. Ale nikoliv má. Byla to hrdost a nadšení samotné Zhouby. Byla to její radost.

Pouto mezi námi vzniklo téměř okamžitě. Zhouba se mi rozechvěla v rukou. Zpočátku jemně, pak rychleji a silněji, až byla jako živá. I přes dunění hromů jsem slyšel její jasný, čistý hlas, znějící ve vzduchu kolem jako melodie dud, svolávající lid Skai do bitvy. Čepel se zatřpytila a pak se rozzářila, jako by do sebe samotné pojala zuřivý oheň, který na nás chrlila obloha.

Melodie nabývala na síle, divoká a pronikavá, řezavá a křišťálově průzračná, přenášela se po čepeli skrz jílec do mé krve, svalů, šlach a kostí, až mi každý nerv v těle ožil hudbou a souzněl s ní. Lesk a žár čepele nabývaly na jasu, rychle přecházely z rudé do oranžové, pak žluté, až se nakonec čepel rozzářila žhnoucí bělostí, planoucí jasem, který soupeřil s běsnícími plameny na obloze, jasem tak bolestivě spalujícím, že do něj nebylo možno ani pohlédnout. Kolem mne se rozhořela celá škála barev duhy a vytvářela v pusté krajině divoké, proměnlivé obrazce vířících záblesků. Vzduchem se nesl radostný chór. Měl jsem podivuhodný dojem něčeho, co se probouzí a protahuje po dlouhém spánku. Po dvacet let ležel meč na dně říčky a nyní byl konečně povolán k boji za Skai.

„Myslíš si snad, že tě ten meč hodlá zachránit?“ zeptal se Horbad.

„Určitě mi chce pomoci,“ řekl jsem. Dosud jsem se úplně nevzpamatoval z navázání pouta se Zhoubou.

„Uvidíme,“ pronesl pobaveně. „Ani Runová čepel nedokáže vyvážit stáří a únavu.“

„Nejsem zase tak stár,“ řekl jsem. „Uvidíme, jak si povedeš proti Runové čepeli.“

Ustoupil jsem doleva, zkusmo jsem mu mečem švihl po nohou, abych vyzkoušel vyváženost meče a Horbadovu pozornost. Zhouba se mi v rukou pohybovala jako živá, byla dokonale vyvážená, dokonce i přes neobratnost rukou, nezvyklých na tento jílec. Horbad ránu vykryl, naše čepele se střetly a se zaskřípěním po sobě rychle sklouzly. Horbad zadýchaně ustoupil dozadu. Dalo mu zabrat, aby se mé ráně vyhnul.

Obezřetně jsme kroužili kolem sebe a hledali odkryté, nechráněné místo. Pod nohama mi praskalo a křupalo žíhané sklo, které jsem svou váhou drtil na prášek. Nespouštěl jsem z něj oči. Snažil jsem se rozpoznat drobné odchylky v jeho postoji a pohybech, které by mi řekly, jaký druh souboje je mu vlastní. Lehce přešlapoval na špičkách nohou, meč držel před sebou v obou rukou. Černé oči se zúžily do škvírek. Sledoval mne stejně pozorně jako já jeho. S mečem uměl zacházet nepochybně stejně dobře jako já. Možná i o trochu lépe. A měl tu výhodu, že si na rozdíl ode mne nemusel zvykat na tělo, které se tak náhle změnilo.

Ale já jsem svíral Zhoubu, meč svého otce. Runovou čepel Skai. Má vlastní magie mi v téhle pusté, bouří zvrásněné krajině pomoci nemohla, ale snad mi pomůže vnitřní magie Zhouby.

Horbad pohyboval mečem v malých ostražitých kroužcích a ze špičky černé čepele se rozlévala temnota. A pak, bez varování, se na mne nečekaně vrhl. Prudce zaútočil a jeho meč se kolem něj zableskl jako prstenec z černého kovu. Neohrabaně jsem zvedl Zhoubu, abych ránu vykryl. Otřes z toho nárazu mi projel rukama do těla, až mne zabrněla celá páteř.

Chvíli jsme stáli hruď proti hrudi, čepel proti čepeli. Na tváři jsem ucítil jeho horký dech.

„Já od tebe ten meč dostanu," zasípal. „I s tou tvou magií."

„Neřekl bych," odvětil jsem. „Tady ne."

Sklonil hlavu a odskočil se stranou. Uvolnil se ze střetu rychle a mistrně. Zavrávoral jsem, jak jsem náhle ztratil odpor, udělal jsem dva klopýtavé kroky na stranu, pak jsem zase chytil rovnováhu a švihl Zhoubou směrem k jeho břichu. Uskočil dozadu a vyhnul se. Všude kolem něj byla temnota prýštící z jeho meče. Jako když se vylévá inkoust do vody.

Znovu zaútočil. Jeho meč letěl širokým rozmáchlým obloukem přímo na mou hlavu. Odrazil jsem ho a znovu mu sekl po břiše.

Obratně ránu vykryl a uskočil dozadu z dosahu mého meče. Pokaždé, když se naše čepele s pronikavým zařinčením srazily, vyletěla ze Zhouby oslepující záplava třpytivých jisker a z jeho meče vytryskla temnota jako černý dým z hořících sazí.

Ohýbal jsem zápěstí, aby se uvolnila. Zhouba se mi zdála být lehká a dychtivá jako uvázaný lovecký pes před započetím honu. Horbad předstíral úhyb napravo a zaútočil na mne sečnou ránou zleva. Stočil jsem Zhoubu dolů, s třesknutím odrazil černou čepel a sekl mu po nohou. Uskočil dozadu a ránu vykryl.

A znovu jsme kroužili kolem sebe. Zaútočil a já jsem vyrazil dopředu a střetl se s ním. Tančili jsme sem a tam po ostrůvku žíhaného skla na zvonivou hudbu čepelí narážejících na sebe. Oba jsme byli slepí a hluší ke všemu kromě švihajícího a sekajícího soupeřova meče. Dech mi vázl v hrdle, Horbad byl bledý a zpocený.

Ostražitě jsme se navzájem pozorovali, oba jsme pátrali po nechráněném místě, čekali na sebemenší ochabnutí pozornosti soupeře, které by mohlo umožnit zasadit smrtelnou ránu.

Můj meč pod rozbouřenou oblohou plál, jeho meč světlo sál a šířil temnotu a chlad. Světlo a stín. Den a noc. Ponořil jsem se do spletitosti tance na život a na smrt.

Pak jsem uklouzl. Špatně jsem na tříšti skla došlápl, dopadl jsem na koleno a těžce přistál na boku. Zoufale jsem se kutálel, abych se vyhnul sečné ráně, kterou vedl oběma rukama směrem na mou hlavu. Nebyl jsem dost rychlý. Mou hlavu minul, ale hrot jeho meče mi čistě projel košilí, kůží na hrudi a zarazil se o žebra. Nebyla to smrtelná rána, ale přesto stála za to. Tělem mi projela řezavá bolest, chladná jako hrob a palčivá jako roztavené železo. Vyrazilo mi to dech. Zaslechl jsem, jak Lowra za mnou varovně vykřikla.

Podíval jsem se nahoru právě včas, abych uviděl Horbada, jak ustoupil dozadu a chystá se k další ráně. Zoufale jsem se svinul jako had, zvedl Zhoubu, abych odrazil klesající černou čepel, sebral jsem každou unci síly, která mi ještě zbývala a vložil ji do švihu svých paží.

Když se čepele s divokým třeskem srazily, vybuchl kolem nás oslepující blesk. Zvuk nárazu přehlušil zuřivé burácení bouře. Náraz mi vyrazil Zhoubu z rukou – meč vyletěl do vzduchu, zatočil

se a dopadl na zem mimo můj dosah. Jeho pád provázelo řinčení rozbitého skla.

Ale Horbadův meč byl výbuchem rozbit na kusy. Obsidiánová čepel se roztříštila na úlomky, které se kolem nás rozlétly jako rozbité sklo. Horbadovi se na ruce a na krku objevily skvrny krve. To se mu drobounké štěpiny roztříštěné čepele zaryly do masa. Meč samotný se rozplynul ve zběsilém poryvu temnoty, která nás oba málem zadusila.

Řval jsem strachy a zděšením. Ale on se vzpamatoval rychleji než já a skočil po Zhoubě ležící na roztříštěném skle. Zoufale jsem sebou hodil dopředu a natáhl se po ní, ale bylo už pozdě. Sebral ji a otočil se čelem ke mně. Když meč zvedal, tvář se mu zkřivila námahou.

Ale Zhouba byla Runová čepel. Nebojovala by v rukou muže, který nebyl zrozen proto, aby jí vládl. V okamžiku, kdy Horbad meč zvedl, zlomyslně se mu v rukou zkroutil, čepel se stočila dolů a sekla ho po nohou. Její píseň zněla jako zoufalé kvílení, naplněné vztekem a rozhořčením. Horbad vykřikl a prudce meč odtáhl pryč od sebe.

Myslel jsem, že ho pustí. Ale zatočil se kolem dokola a zároveň uskočil na stranu. Rychlými úkroky stranou se přesunul k Daefydovi a vrazil mu Zhoubu do rukou. Daefyd zůstal strnule stát, Zhoubu před sebou držel jako vlajkovou žerď, uchvácen planoucí září čepele, tvář zevnitř rozjasněnou údivem a zvenčí osvětlenou doběla rozžhavenou čepelí. Píseň meče se změnila z kvílivého vytí na zamyšlené, váhavé hučení. Daefyd nebyl zrozen k tomu, aby touto čepelí vládl, ale byl zrozen k tomu, aby se stal králem Celi a měl svou Runovou čepel a Zhouba to bezpochyby vycítila. Meč se mu usadil v rukou, vyvážený a připravený – a vyčkával.

Horbad upadl na záda, zasupěl, sáhl k opasku a vytasil dýku. Pak se vyhrabal na nohy a klopýtal směrem ke mně. Ležel jsem na roztříštěném skle, krvácel jsem a snažil se nadechnout. Než jsem se stihl odkulit pryč, už se vztyčil nade mnou, zvedl dýku a bodl dolů na mou hruď. Podařilo se mi chytit ho rukama za zápěstí a ruku mu zkroutit. Dýka mne zasáhla nad loktem. Namáhavým úsilím vycenil zuby jako vlk, trhl dýkou zpět a zvedl ji k další ráně.

Koutkem oka jsem zahlédl pohyb. Lowra si klekla na kolena, vymrštila se a skočila přímo na Horbada. V rukou svírala úlomek

jeho meče, s úmyslem použít ho jako dýku. Horbad se jen natočil a švihl levou rukou. Pěstí ji zasáhl pod ňadry a odhodil ji pryč. Upustila obsidiánový úlomek, zkroutila se v křečích a klesla na roztříštěné sklo.

„Zab ji," zaječel Horbad na Daefyda. „Zabij tu ženskou!"

Daefyd neváhal. Postoupil dopředu, zvedl meč a otočil se k ní. Nehnul ani brvou. Rozmáchl se a už už vedl čepel dolů.

„Ne, Daefyde," vykřikla a zvedla spoutané ruce v marném pokusu zastavit čepel namířenou na ni.

Ve chvíli, kdy se na mne Horbad znovu vrhal, horečnatě jsem napřel všechny své myšlenky do pouta, které mne se Zhoubou spojovalo. Někde uvnitř Daefyda byl ten malý uzlík vzdoru, který mu umožnil podržet si tajemství svého původu a skrýt ho před Horbadem. Někde v té duté, prázdné skořápce ještě zůstávalo jádro muže, který byl zrozen stát se králem Celi, muže, který byl Lowřiným bratrem.

A pak už byl Horbad přímo nade mnou, v ruce dýku dychtící po mém hrdle. Zoufale, beznadějně jsem se zkroutil. Dýka mne neškodně minula a zabodla se do země vedle mého ucha. Horbad vztekle zavrčel, rozzuřený na nejvyšší míru a vztekle dýkou trhl.

Vedle nás udeřil blesk a země se pod námi zachvěla. Ale i přes rachocení hromu jsem slyšel vzteklý jekot Zhouby. Lowra vykřikla. Sebral jsem všechny síly, které mi ještě zbývaly a v jediném zoufalém vzdoru jsem vyrazil oběma rukama nahoru. Ale nemohl jsem od sebe Horbada odtrhnout. Vytrhl dýku ze země, vztyčil se na kolenou, sevřel ji oběma rukama a zvedl. Za ním jsem viděl Daefyda, jak hladkým zkušeným pohybem vede meč širokým obloukem přímo na Lowřino hrdlo. Lowra hrabala rukama nohama v horečnatém úsilí vyhnout se ráně.

„Daefyde," zařval jsem. „Nemůžeš ji zabít. To je Lowra. To je tvá sestra!"

Kypící mraky nad námi znachověly a zčernaly jako modřiny. Z vířících mraků sjel blesk a udeřil do spálené, vyprahlé země. Ten dravý strach, který mi rval srdce, nebyl o nic méně drsný než bouře samotná.

Meč v Daefydových rukou letěl vzduchem a bylo jasné, že se Lowře nepodaří dostat se z jeho dosahu včas.

„Daefyde," zařval jsem znovu přes dunění bouře. „Ne! Nemůžeš ji zabít!"

Zoufale jsem se přiblížil k meči po poutu, které nás spojovalo a skrz meč jsem se ponořil do hlubin nekonečné, duté prázdnoty, kde měla být Daefydova duše. Ale nebylo tam nic. Nic… A pak jsem ucítil, jak něco prasklo a uvolnilo cestu. Nějaký pevně sevřený uzlík povolil. Daefydovy oči se zúžily, rty se semkly do rovné čárky a rysy tváře se zkřivily vztekem. Lehounce prohnul zápěstí. Ne moc, ale stačilo to na to, aby se meč nad Lowřinou hlavou o šířku dlaně stočil. Hladce, s navyklým půvabem rozeného mistra meče, udělal dva rychlé kroky a otočil se. Jediným plynulým pohybem se meč dostal na vrchol rozmáchlého oblouku a změnil směr. Nyní bylo terčem Horbadovo hrdlo.

Když Horbad viděl, jaký nový směr meč nabral, zařval hrůzou. Ale stále ještě svíral v rukou dýku. Prudce bodl dýkou nahoru, zasáhl Daefyda do břicha a pak se převážil a málem upadl. Po rukou a po kolenou se plazil ode mne pryč a snažil se postavit na nohy. Daefyd klopýtl, ale síla a setrvačnost jeho švihu ho otočila. Udělal rychlý krok stranou a nechal čepel švih dokončit. Ta zasáhla Horbada, právě když se zvedal, zajela mu do páteře v kříži a přesekla svaly i kosti. Horbad široce rozevřel oči hrůzou a překvapením, přepadl dopředu na obličej a několikrát sebou zaškubal. Z hrdla se mu draly příšerné klokotavé zvuky. A za pár vteřin zemřel.

Jeho krvavé černokněžnictví zaniklo s ním. Mezi dvěma údery srdce bouře ustala. Má pavučina, utkaná z magie slunečního světla a ohně, najednou neměla nic, čemu by mohla čelit, a popraskala jako roztříštěné sklo pod námi. Vrhlo nás to zpátky na tu malou usedlost, zpátky doprostřed Horbadova oddílu Černých jezdců.

Velitel oddílu překvapeně vykřikl a zděsil se, když jsme se před ním zhmotnili. U nohou mu leželo Horbadovo tělo, ze kterého prýštila na udusanou zem tmavá krev. Černí jezdci na chvíli strnuli překvapením, neschopni pohybu.

Z Horbadova těla se zvedla hustá černá mlha a zatřepetala se ve vzduchu nad tělem, jako by něco hledala. Pach krvavé magie v domě najednou zhoustl. Vzápětí se vznesla do vzduchu, zasyčela a zmizela.

Nezaskleným oknem stále ještě dovnitř proudil svazek slunečních paprsků, vlahý jako rozpuštěný med. Chopil jsem se ho a utkal další síť. Byl jsem unavený a zraněný, ale Černí jezdci byli tak zděšení, že se nezmohli ani na slovo. Bylo až přespříliš snadné vrhnout na ně utkanou síť. Jako když lovec vysleduje hejno divokých hus a pak je všechny naráz polapí. Jemná, lesklá pavučina je držela stejně pevně jako ocelová pouta.

Daefyd se svezl na kolena málem mně na hlavu. Udržel se vzpříměně jen tím, že zabodl Zhoubu špičkou do podlahy a pověsil se na jílec. Lowra přelezla po udusané zemi a využila čepel Zhouby stejně jako já – přeřezala si o ni provazy, kterými měla spoutaná zápěstí. Zachytila Daefyda, kterému mezitím ochably prsty svírající jílec a začal se kácet k zemi. Vzala ho jednou rukou zezadu pod rameny a přivinula si ho k hrudi.

„Daefyde," zašeptala. „Ach, Daefyde."

Po kolenou a po rukou jsem přelezl k nim. Hned jak jsem k němu natáhl ruku a položil ji na ránu, ucítil jsem chladnou, rozšklebenou prázdnotu smrtelné rány. Ale ta jiskřička, která byla Daefydem, tam byla, blikající a slabá, ale byla tam. Ta dutá, pustá prázdnota byla pryč, naplnila se tím, co dělá člověka člověkem.

Pomalu, s bolestí zvedl ruku a prsty jí přejel po obrysu tváře. Pokusil se o úsměv, a pak mu ruka klesla na hruď a světlo z jeho očí zmizelo. Cítil jsem, jak jeho duše opouští jeho tělo, bez bolesti a v klidu a míru.

Pomohl jsem Lowře na nohy. Společně jsme Daefyda zvedli a vynesli ho z domu ven na slunce. Černé jezdce jsme ponechali jejich osudu. Pavučina utkaná ze slunečních paprsků se sama rozplyne, až slunce večer zajde. To nám skýtalo dostatek času, abychom se dostali pryč.

Zvedl jsem Zhoubu z podlahy a letmo pohledem přelétl runy. Neseřadily se do slov. Neuměl jsem je přečíst. Nebyl jsem si jist, zda mi to přináší roztrpčení či úlevu. Zhouba už nebyla mým mečem.

Když jsme vyšli ven na svěží ranní vzduch, ucítil jsem to. Hakkarovo zaklínadlo už nebylo tak silné ani tak všudypřítomné. Ta část jeho moci, která plynula ze spojení s Horbadem, byla pryč. A díky této ztrátě polevila i síla jeho vlády nad Skai – nad Celi. Jeho moc na tomto ostrově zeslábla. Daefyd zasadil první ránu boje za svobodu.

EPILOG

Daefydovo tělo jsme odnesli domů jeho matce. Sheryn pro něho i tak prolila moře slz. Když ho připravovala na pohřeb, byla zachmuřená a nekonečně smutná, ale oči už měla suché. Držel jsem s Lowrou v malém Tanci kamenů za svatyní u něho stráž, podle tyrských zvyklostí, ne podle tyaddských, ale tuto poctu si zasloužil. Zhoubu jsem položil na malý oltář uprostřed Tance a někdy během noci se čepel rozhořela jasným, bílým žárem. Zdálo se mi, že v oslnivé záři vidím jednotlivé postavy z jeho lidu, jak si pro něj přicházejí. Tiegan, jeho otec. Tiernyn, král Celi, jeho děd. Čaroděj Donaugh, jeho strýc. A Keylan, syn Rudého Kiana, se svou bheancoran Letessou. A i Kian samotný přišel doprovodit Daefyda Domů. A vzápětí zmizeli a čepel byla zase najednou jen dlouhým kusem lesklé oceli.

Ráno jsme pohřbili to, co z Daefyda zbylo a nad ním jsme navršili vysoký náhrobek. Na náhrobek bylo na jeho počest položeno tolik věnců, až kameny pod jejich zelení skoro zmizely. Byl to odpovídající hold nekorunovanému králi Celi.

Po pohřebním obřadu jsem se se Sheryn a Lowrou vrátil zpátky do vesnice. Když jsme vstoupili, byl Davigan ve velkém pokoji, který obývala Sheryn společně s Drywnem. Seděl u krbu, tvář svraštělou usilovným soustředěním, se kterým tiše dul do malých rákosových píšťal. Místností se nesla tichá, mámivá melodie,

pomalá a prostá, ale příjemná. Když jsme vstoupili, zvedl hlavu a obdařil nás zářivým úsměvem.

„Zdravím," pravil. „Podívejte, jaké mám píšťaly?"

„Jsou překrásné," odvětila Sheryn. Přešla k němu, sklonila se a políbila ho na čelo. „Pročpak jses nezašel podívat do kuchyně, jestli Lena nepotřebuje pomoci s obědem?"

Neohrabaně vstal. Vypadal dočista jako přerostlé, nešikovné, poněkud těžkopádné batole. „Jdu tam," oznámil jí a obdařil nás dalším zářivým úsměvem.

Pozoroval jsem ho, jak odchází. Bylo bolestné vidět ho v tomhle stavu. „Není na tom o nic líp než Mikal," zamumlal jsem.

Sheryn se obrátila ke mně. „Ne, to opravdu není," řekla.

Neměl jsem v úmyslu to vyslovit nahlas. „Promiň," řekl jsem. „To jenom, že to vypadá tak beznadějně. Teď, když nás Daefyd opustil, má být králem Celi on."

Sheryn přešla ke krbu a položila ruku na umně vypracovanou tapisérii, která visela vedle něj. „Vidíš?" řekla.

Přikývl jsem. Byla překrásná. Znázorňovala les a hory. Na skalním ostrohu stála Adriel, Paní Vod, nakláněla svůj kouzelný džbán a nechávala tak vzniknout Eidoně. Ta pečlivě vyšitá voda, která přetékala přes okraj džbánu, vypadala, jako by si v ní člověk mohl smočit prsty, a kdyby člověk pozorně naslouchal, mohl by snad i zaslechnout, jak v překrásně vetkaných listech na stromech ševelí vítr.

„Je to nádherné," řekl jsem.

„Ano." Jedním prstem přejela po obrysech Adrielina roucha. „Je to nádhera, že? Byla udělána steh po stehu, Garethe. Stovky a tisíce stehů, ale každý přesně sedí na svém místě, steh po stehu." Otočila se ke mně. „A to je také způsob, jak pomůžeme Daviganovi vrátit se zpět. Kousek po kousku. Mohli bychom to udělat i s Mikalem, ale ten si ze svého dětství, počínaje okamžikem, kdy ho Francia unesla a odvezla z Celi, pamatuje mnohem méně. To není stejný případ jako Davigan."

Hleděl jsem na tapisérii. „Muselo to trvat snad celý život, než to bylo hotovo," řekl jsem.

„Přes dvacet let," odvětila. „Ale stálo to za to."

„Bude trvat stejně dlouho přivést Davigana zpátky?"

„Je to možné.“ Znovu po tapisérii přejela dlaní. „Ale jinou možnost nemáme. Nedá se to uspěchat. A pokud jde o to, že by se měl stát králem…“ Nepatrně pokrčila rameny. „Nemůžeme ho nutit do něčeho, čím nechce být. Počkáme a uvidíme, jak se rozhodne.“

„Je to tvůj syn, Sheryn,“ řekla tiše Lowra. „A je to syn prince Tiegana. Záleží čistě na jeho rozhodnutí.“

„Najdeme nějaký způsob, jak vám dát na Skerry vědět, co se děje,“ řekla Sheryn.

„Díky,“ odpověděl jsem.

„Neměj obavy, Garethe,“ řekla Sheryn tiše. „Když bude připravena Celi, bude připraven i tvůj král. Maeduni budou z tohoto ostrova vyhnáni.“

„Ano,“ souhlasil jsem. „Budou.“

Cesta zpátky na Skerry byla v porovnání s jinými jedna z nejsnazších. Plavili jsme se s Lowrou na malém člunu a drželi se v dohledu pobřeží. Jednou jsme na pobřeží zahlédli skupinu Černých jezdců, ale nevyrazila za námi žádná loď. Za tři dny jsme dopluli do přístavu na Skerry a připoutali člun ke kamennému molu. Když jsem vystoupil na břeh, s Lowrou po boku a Zhoubou zabalenou v kůži a zavěšenou přes rameno, stál tam Fyld.

V prvním okamžiku mne ani nepoznal. Měl jsem tak možnost vidět, jak neosobní, chladně zdvořilý výraz na jeho tváři přešel do překvapeného poznání, pak do ohromeného zděšení a nakonec do úžasu. Potom zase rychle nasadil původní chladně zdvořilý výraz a postoupil dopředu, aby se se mnou přivítal.

„Zdá se, že od té doby, co jsi nás opustil, jsi nezažil zrovna ty nejlepší časy,“ poznamenal tiše.

„Ne,“ řekl jsem.

„Co se dělo?“

„Sežehla nás magie,“ odvětil jsem prostě. „Je to dlouhé povídání a určitě si na to později najdeme čas. Vracím se domů. Rychle mi, Fylde, řekni, jestli je můj otec ještě naživu?“

Usmál se. „Jo,“ odpověděl. „Je.“

Nedokázal jsem skrýt, jak se mi ulevilo. Dokud jsem nepocítil, jak ze mne to napětí odchází, tak jsem si ani neuvědomoval, jak

mám ramena a záda ztuhlá. Usmál jsem se. „Přináším s sebou všechno, co jsem slíbil.“ Vzal jsem Lowru kolem ramen a přitáhl ji dopředu. „Toto je Lowra, moje bheancoran a moje budoucí žena. Lowro, prosím, seznam se s Fyldem ap Huw, mužem, který mne vychoval.“

Fyld si krátce zvedl její ruku ke rtům. „Lady Lowro,“ řekl namísto pozdravu. „Tak tedy ty jsi ten Uzdravovatel?“

Lowra se usmála. „Ne Fylde. Já ne. Gareth.“

Fyld nedokázal skrýt překvapení. „Ty, lorde?“ zeptal se překvapeně. „Ty jsi Uzdravovatel.“

„Jo,“ řekl jsem. „A ještě víc, Fylde. Mnohem víc. Ale to vyprávění odložíme na později.“ Položil jsem ruku na kůží ovinutý vak, který mi visel přes rameno. „Mám tady Zhoubu. Chci ji dát zpátky svému otci.“

„Zhoubu?“ užasl. „Ty jsi našel Zhoubu?“

„Našel. Myslím, že můj otec ji bude chtít co nejdříve. Jak se mu daří?“

„Je slabý a vychrtlý,“ odpověděl. „Řekl bych, že se drží už jenom silou vůle. Maeghaniny lektvary a výtažky mu sice pomáhají, ale nutně potřebuje Uzdravovatele.“

„Tak mu tedy hned jednoho přivedeme, ne?“

Fyld nás doprovodil nahoru do pevnosti Skerry a kráčel za námi po schodišti do patra. Cestu jsem si pamatoval sám. Když jsme došli ke dveřím do otcovy komnaty, otevřela nám Maeghan. Ustoupila zpět, nechala nás vejít a rukou ukázala na dveře do ložnice.

Než jsem otevřel dveře, chvíli jsem váhal. Lowra mne vzala za ruku a jemně ji stiskla. Usmál jsem se na ni a pak vstoupil do otcova pokoje. Ležel v posteli, oči zavřené a nevypadal o nic lépe, než když jsem ho viděl naposledy. Ale taky o nic hůř.

Když jsem přešel místnost a zastavil se u postele, otevřel oči. Chvíli na mne vytřeštěně zíral, naprosto nechápavě, jako by nevěřil svým očím. A pak mezi námi vyšlo slunce, tak jako v té krajině snů, a oči se mu rozzářily radostí. Natáhl ke mně tenkou, vyzáblou ruku.

Položil jsem Zhoubu na pokrývku vedle něj tak, aby viděl stříbrný filigrán na jílci. „Přinesl jsem ti zpátky Zhoubu, otče.“

Netrpělivě odsunul meč stranou a znovu ke mně vztáhl ruku. „Myslel jsem si, že jsem tě ztratil, Garethe," řekl tiše.

Klekl jsem si k posteli a on mi položil ruku na hlavu. „A já jsem se ti vrátil, otče," řekl jsem.

Natáhl ke mně druhou ruku a já ji sevřel. Byla křehká jako ptačí kůstky. „Měl jsi stejný jasnovidecký sen jako já?" zeptal se rozpačitě.

„Ano," odvětil jsem. „Měl, otče. Měli jsme stejný sen."

Zavřel oči a po vyzáblé tváři se rozlil výraz nekonečné úlevy. „Ano," řekl. „My dva máme hodně co dohánět."

„To máme," souhlasil jsem. „Řekl bych, že spoustu let."

Cítil jsem, jak se jeho ruka v mých vlasech třese. „Ale času máme dost," řekl. „Ano, otče. Času máme dost."

Ann Marston
STÍN MRAKONOŠE
/Cloudbearer's Shadow/

překlad © 2002 M. Polová
ilustrace na obálce © 2002 Z. Boušková
české vydání © 2002 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 38. publikaci
ISBN 80-86390-27-6